ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2024

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de texte publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro, în anul 2024, la rubrica de filosofie, în revista „Spiritus” şi ca versuri muzicale

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2025

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2024

Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de texte publicate de autorul Răzvan-Alexandru Petre
în website-ul www.spiritus.ro în anul 2024 la rubrica de filosofie,
în revista „Spiritus” şi ca versuri muzicale

SUMAR

Articole şi eseuri

ILUZIA FRAGMENTĂRII

Universul e o iluzie

Universul e o iluzie, spun nondualiştii. Dar asta nu înseamnă că nu există deloc, cum greşit interpretează unii. Există, dar nu arată aşa cum percepem noi. Ştiinţa ne poate lămuri mai bine în această privinţă.

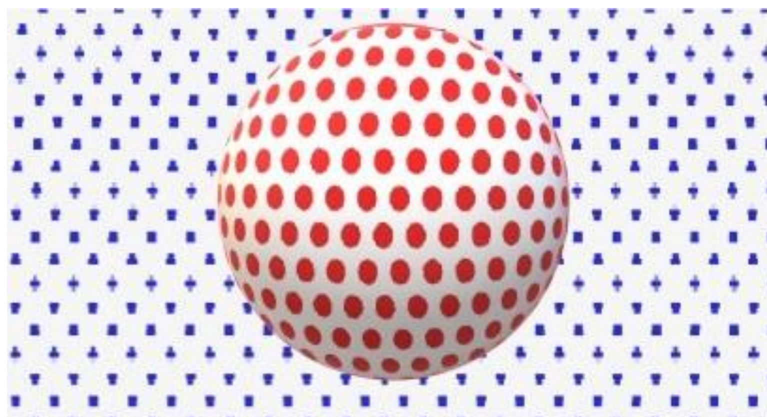
Se ştie că atomii sunt formaţi din nucleu (protoni şi neutroni) şi electroni. Distanţa dintre electroni şi nucleu este atât de mare, încât volumul total al atomului cuprinde 99,99% vid. Când atomii se cuplează în molecule, proporţia de vid creşte şi mai mult. Iar la nivel macroscopic, „materia" (protoni, neutroni, electroni) aproape că nici nu există.

În plus, descoperirile fizicii cuantice arată că particulele subatomice (electroni, fotoni, quarci) apar şi dispar din vid cu o frecvenţă foarte mare. Gândiţi-vă că priviţi un avion pe cerul nopţii. Nu-i vedeţi fuzelajul, ci numai luminiţele de pe aripi care clipesc din când în când, astfel că puteţi să-i ghiciţi traiectoria pe cer. Cam aşa este şi cu particulele cuantice, există şi nu există, în acelaşi timp, dar produc efecte evidente.

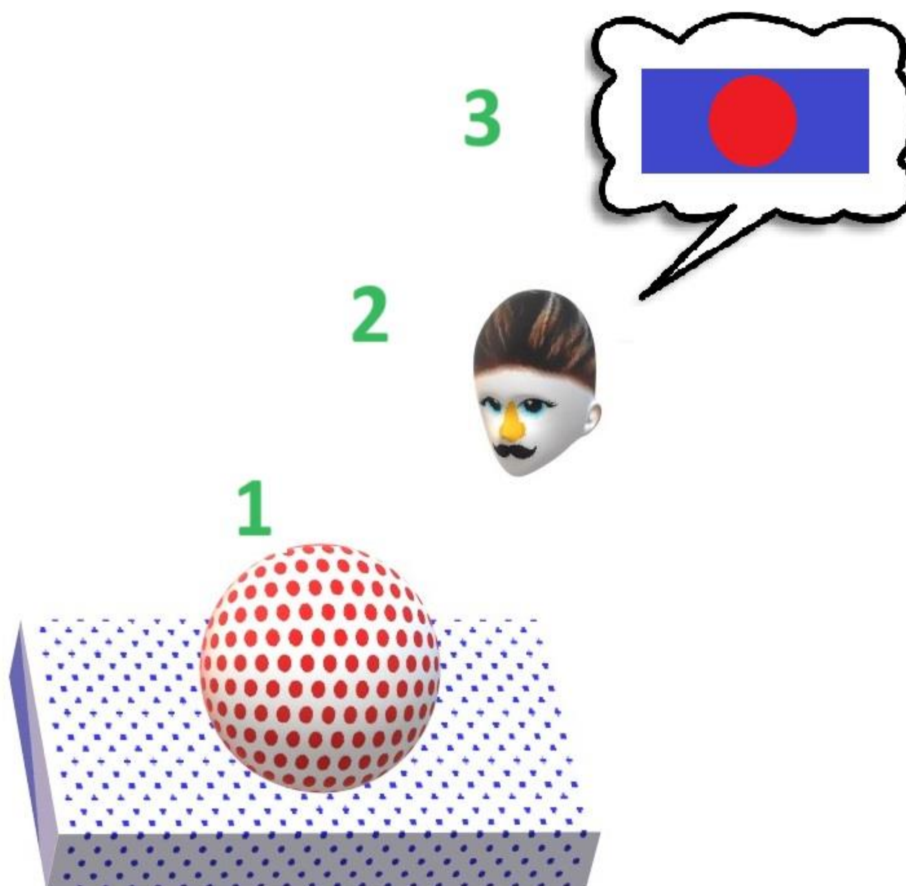
Iar acum, ţinând cont de imaginea pe care ne-o oferă ştiinţa, ne putem închipui, oarecum, care este percepţia oferită omului de iluminarea nonduală. El vede (dar nu cu ochii) lumea ca un fel de ceaţă rarefiată, care vibrează, nu ca pe o colecţie de obiecte solide. De aceea, iluminatul vorbeşte de *iluzia cosmică, maya.*

Să ilustrăm cele spuse mai sus, într-un mod rudimentar.

Iată cum s-ar vedea o sferă roşie peste un paralelipiped albastru, în **viziunea nonduală**: cele două „obiecte" nu ar fi decât nişte puncte vibratorii.

În **viziunea comună**, mintea umană transformă aceste puncte vibratorii în senzaţia unor obiecte solide. Reprezentarea mentală este un cerc roşu peste un dreptunghi albastru.

Am numerotat cele trei zone de interes:

1 – sfera roşie este aparenta CAUZĂ care obturează dreptunghiul.

2 – OBSERVATORUL **interpretează** ceea ce vede dintr-un anumit unghi sau **punct de vedere**, ca pe nişte obiecte solide, aranjate în spaţiu.

3 – EFECTUL din mintea observatorului este un cerc roşu peste un dreptunghi albastru.

Aşadar, pentru ca iluzia cosmică să poată avea loc sunt necesare următoarele condiţii:

- să existe **spaţiul**,
- să existe o **conştiinţă** individuală plasată într-un loc din spaţiu,
- să existe o **interpretare** proprie a ceea ce există în mod *natural*.

În somnul cu vise, mintea este activă, dar interpretează ceea ce percepe conştiinţa în alt *spaţiu* vibratoriu. Iluzia funcţionează, dar cu alţi parametri.

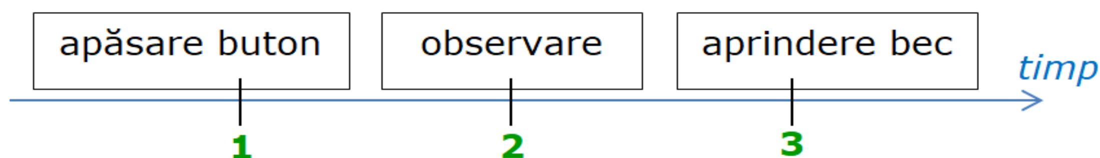
În somnul fără vise, *interpretarea* lipseşte, fiindcă mintea este în repaos. Iluzia nu funcţionează.

Deci esenţială pentru prezenţa iluziei este activitatea minţii. Conştiinţa nu doarme niciodată.

În iluzia visului, timpul este doar aparent şi fluid, dar tot există, ca un ecou al obişnuinţei minţii din starea de veghe.

Din această iluzie cosmică (în starea de veghe) face parte şi **cauzalitatea**, care afirmă că orice efect are o cauză şi orice cauză va da un efect. În figura de mai jos, cauza este notată cu punctul temporal 1, iar efectul este notat cu punctul temporal 3.

Iluzia cosmică creează şi **timpul**. De obicei, vorbim de cauzalitate în contextul timpului. Cauza este *anterioară* întotdeauna efectului. Putem ilustra grafic cauzalitatea pe axa timpului: în mintea observatorului, aprinderea becului (efectul) este generată de apăsarea întrerupătorului (cauza), între ele fiind un decalaj de câteva milisecunde.

Totul e fragmentat

Într-o primă concluzie, iluzia cosmică are la bază aceste elemente: spaţiul, timpul (care implică şi cauzalitatea) şi observatorul.

Observatorul este o conştiinţă individuală, care nu lipseşte din nicio vieţuitoare. Dar ce este conştiinţa?

Din perspectivă nonduală, Conştiinţa este Sursa existenţei. Ea se fragmentează în nenumărate conştiinţei individuale, care sunt plasate în diferite puncte ale spaţiului şi timpului, de unde percep realitatea într-un mod parţial. Conştiinţa individuală creează automat o **separare** între subiectul cunoscător (observatorul) şi obiectul cunoscut.

De fapt, separarea nu este specifică doar conştiinţei individuale, ci aşa apare şi spaţiul, şi timpul – prin separarea sau fragmentarea întregului. Separarea este Creaţia. Creaţia apare prin divizarea Întregului. Lumea nu este altceva decât Dumnezeu aparent fragmentat.

Acestui întreg îi putem spune Absolut, având anumite „atribute” (prin raportare la înţelegerea umană), după cum vedem în tabelul de mai jos.

ABSOLUTUL (care este)		şi DEVINE
Conştiinţă holistică	se fragmentează	Conştiinţă individuală (observator)
Unime		Spaţiu
Veşnicie		Timp
Simultaneitate		Cauzalitate (cauză –>efect)

Prin urmare, doar Absolutul există, cu aparentele sale calităţi de:

- conştiinţă holistică (ce cuprinde toate punctele de vedere),
- unime (o unică Existenţă nedivizată),
- veşnicie (atemporalitate), de unde rezultă simultaneitatea cauzei cu efectul.

Absolutul, pur şi simplu, Este (fără calităţi, fără atribute, static) şi, totodată, Devine universul (cu forme, calităţi, dinamic).

În vederea Creaţiei sau Devenirii, Absolutul se fragmentează, se separă în:

- conştiinţe individuale (observatori),
- spaţiu (mici parcele de dimensiunea Planck*),
- timp (mici intervale de dimensiunea Planck*),

* vezi teoria fizicianului Nassim Haramein, unde unitatea de lungime Planck: cca. 10-35 metri, unitatea de timp Planck: cca. 10-44 secunde

Cauzalitatea este o urmare firească a timpului şi spaţiului, dar şi a conştiinţei individuale care percepe înlănţuirea cauzelor şi efectelor.

Teoretic, dacă n-ar exista un observator, cauzalitatea ar fi altfel. Acest lucru începe să fie intuit prin experimentele de fizică cuantică, unde rezultatul depinde decisiv de existenţa unui observator (un detector de particule, manevrat de un savant). În lipsa observatorului, particulele se manifestă, în mod *natural*, ca vibraţii sau unde. În prezenţa observatorului, particulele se comportă, în mod *artificial*, ca nişte particule punctiforme şi cu masă.

De aceea, se spune deseori în metafizică că „lumea apare în minte” (adică în prezenţa unui observator).

Aşadar, ceea ce există în mod natural diferă foarte mult de ceea ce percepe un observator (uman sau din alt regn). Existenţa **naturală** este integrală, nedivizată, o unică Fiinţă, pe când percepţia **individuală** este că ar exista nenumărate obiecte *separate*, între care, automat, apar *relaţii* de atracţie sau respingere.

Iluminarea sau trezirea nonduală înseamnă retragerea iluziei cosmice dintr-un corp-minte uman. Nu avem dovezi că asta se întâmplă şi la animale (deşi orice ar fi posibil). Omul trezit nondual, pe lângă percepţiile normale senzoriale, capătă şi apercepţia Absolutului. *Corpul-minte* percepe lumea prin simţurile fizice, iar *conştiinţa* apercepe direct Absolutul. (Observaţi distincţia lingvistică dintre percepţie şi pura *apercepţie*, termen folosit de I. Kant!)

Nu e vorba că acea minte-corp ar căpăta vreo calitate specială. Ea rămâne cu vechile sale abilităţi. Dispare doar iluzia, dar pentru cine?

E o întrebare dificilă. Din moment ce dispare conştiinţa individuală (observatorul), rămâne Conştiinţa holistică, cea care exista de la bun început. Observatorul era doar o deghizare a Conştiinţei, dispare doar masca, aşa că totul rămâne ca înainte. E un paradox. Nu dispare nimic.

Desigur, nu dispare nici corpul-minte, mintea nu se şterge, ci rămâne ca mai înainte. Conştiinţa nu mai este individuală, în sensul că acum lucrurile sunt privite din toate punctele de vedere simultan, de Conştiinţa holistică. Desigur, ar fi imposibil pentru mintea umană să cuprindă toate perspectivele simultan. Mintea rămâne în parametri proiectaţi iniţial. Doar conştiinţa „se dilată" la dimensiunea universului (prin comparaţie cu starea sa anterioară limitată).

Deseori auzim că mintea şi Conştiinţa sunt chestiuni diferite. Cu adevărat, nu putem înţelege cu mintea viziunea Conştiinţei. Mintea este o creaţie măruntă a Conştiinţei. După iluminare, mintea şi corpul nu se schimbă. Schimbarea radicală se produce doar în Conştiinţă. Iar mintea iluminatului doar încearcă umil şi neputincios să transmită oamenilor acea stare inefabilă, de necunoscut (cu mintea), dar percepută nemijlocit (prin Conştiinţă).

Iluminaţii spun că nu există nici spaţiu, nici timp, nici cauzalitate, ci doar o unică Fiinţă sau Existenţă. Exact cum am prezentat mai sus. Este aceeaşi viziune. Dar ea poate fi descrisă cu alte cuvinte, fiecare om având propria minte şi personalitate.

Influenţa iluminatului

Spuneam mai devreme că dacă n-ar exista un observator, cauzalitatea ar fi „altfel". Ei bine, prin iluminare, dispare observatorul, conştiinţa individuală. Rămâne Conştiinţa holistică, integrală. Se schimbă cauzalitatea? Se pare că da, dar nu după nişte reţete prefabricate sau presupuse de minte. În prezenţa iluminatului, lucrurile se pot petrece oarecum diferit.

E ceva oarecum similar cu experimentele cuantice. În lipsa observatorului, particulele materiale se comportă ca nişte unde imateriale, dând alte efecte. Cam aşa este şi cu cel trezit nondual, simpla sa prezenţă poate da uneori nişte efecte neaşteptate. Nu vă gândiţi numai la efecte spectaculoase, ci pot fi efecte de tip revelaţii, intuiţii, trezite în cei din jur sau fenomene în natură. Unele pot fi încadrate în categoria „paranormal", dar ce este normal şi paranormal pentru Conştiinţa divină?! Astea sunt nişte clasificări penibile ale minţii.

Iluminat sau neiluminat, literatura de specialitate raportează deseori manifestări paranormale, cum ar fi dedublări sau bilocaţii, prin care conştiinţa individuală fie îşi schimbă punctul de unde percepe, fie se împarte în două sau mai multe locuri în acelaşi timp.

În mod normal, conştiinţa individuală are un loc fix de unde percepe, situat relativ în dreptul capului. Este o regulă stabilită chiar de Conştiinţă, pe care o poate încălca oricând doreşte. În situaţii speciale, conştiinţa se poate transfera în afara corpului, privind acest corp ca pe un obiect străin. Alteori, conştiinţa poate pierde complet priza asupra corpului fizic, călătorind în alte tărâmuri vibratorii (proiecţie astrală).

Unii au relatat că s-au trezit dintr-o dată, pentru scurt timp, într-un corp uman străin, într-o altă ţară unde n-au mai fost niciodată. Este un simplu indiciu legat de capacităţile conştiinţei individuale. De fapt, e doar o mică introducere în posibilităţile infinite ale Conştiinţei din care s-a fragmentat conştiinţa individuală.

Yoghinii au tehnici prin care încearcă să coboare sediul conştiinţei din cap (Ajna chakra) în inimă (Anahata chakra), sperând astfel să atingă iluminarea. Da, este posibilă această jonglerie energetică. Dar ea nu provoacă iluminarea, ci doar nişte efecte energetice interesante.

Iluminarea nu e treaba omului, ci apanajul strict al Conştiinţei absolute. Ea s-a restrâns la nivel individual şi tot Ea se poate dilata la dimensiunea iniţială.

Dar aşa e omul, speculează micile sale cunoştinţe, neştiind nici el ce face, precum ucenicul vrăjitorului. De fapt, nici măcar n-ar încerca să „se ilumineze" dacă ar înţelege că este un nonsens total. Iluminarea înseamnă, efectiv, dispariţia eu-lui individual, deci eul nu va putea niciodată asista la propria sa iluminare!

Notă lingvistică:

Cuvântului „conştiinţă" i se pot da şi alte înţelesuri în mod obişnuit. De exemplu:

Conştiinţa *comună* are de-a face cu fenomenele *normale*.

Conştiinţa *modificată* e specifică fenomenelor *paranormale*.

Conştiinţa *nonduală* trece de dualitatea normal-paranormal şi de orice altă dualitate. Ea cuprinde absolut totul. Şi, da, este posibil pentru om să devină Dumnezeu, ca Conştiinţă. Prin iluminare. Dar mintea sa nu va putea cuprinde această măreţie, se va chinui să o traducă în gânduri şi nu va putea.

Orice om e deja Dumnezeu, nu doar cel iluminat. Orice vieţuitoare şi orice obiect este Dumnezeu. Deci, pe de-o parte, Dumnezeu *devine* lumea. Pe de cealaltă parte, Dumnezeul necreat *este* ce este, absolut indescriptibil de către mintea creată.

Răzvan Petre, 3 ianuarie 2024

Comentariul Laurei

Apercepţia Realului este ca şi cum EŞTI totul; nimic nu se percepe, însă Totul este. E vorba despre o F**i-ire**, a fi, dar nu ceva. Nici măcar nu se poate folosi un cuvânt; exişti şi atât... eşti **Existarea**.

Apoi din această Existare care eşti, apar unde; energia se face simţită ca fiind o caracteristică a existării, şi Viul, secundă de secundă, este. Apar ca nişte forme fără particule, adică un fel de fum/ceaţa totală, dar cu o anumită imagine. Totul există acum, dar vibrează NONDUAL.

Apoi începe percepţia din diferite puncte; şi începe şi percepţia undă/particulă. Deci doar când apare observatorul, se pare că apar şi percepţia şi particula; particula şi observatorul sunt Una, nu pot exista una fără alta.

Apoi se trece mai departe până unde ai arătat, şi viziunea materialistă etc, nu insist.

Aş mai vrea să spun ceva în privinţa poziţionării Conştiinţei în diverse poziţii.

Într-o zi stăteam pe malul unui lac şi priveam soarele. Era o zi frumoasă şi căldura mă făcea să urmăresc admirând natura, soarele.

Şi dintr-o dată, privind soarele, eram în locul soarelui ce privea forma fizică de pe malul lacului (a Laurei). O milisecundă a infinitului, ce a fost waw!

De Acolo, din poziţia impersonală (soarele nu are eu), TOTUL este IUBIRE.

Totul este o îmbrăţişare şi o recunoaştere a ceea ce nu poate fi văzut (acea Prezenţă infinită).

Din poziţia impersonală nu există rău/bun, ci doar iubire, uimire, admirare, toate la puterea INFINIT. Viaţa văzându-se pe Ea, şi Iubirea ce există ca esenţă, luând aparente forme.

Din poziţia de conştiinţă localizată în corp nu mi-aş fi putut imagina vreodată o astfel de IMPARŢIALITATE şi că Totul este Iubire. Niciun "sentiment" uman, nici o judecată mentală, o **Fi-ire**, o **Existare** binecuvântată.

Laura Averchi, 3 ianuarie 2024

EUL ESTE O HALUCINAŢIE

Spuneam în articolul „**Iluzia fragmentării**” că creaţia apare prin **separarea** Întregului sub aspectul de spaţiu-timp şi de conştiinţe individuale. Iar în **iluminare**, procesul se inversează, dispărând separarea: spaţiul redevine Unime, timpul redevine Veşnicie, iar conştiinţa individuală redevine Conştiinţa holistică.

Atunci, ar fi logic ca, prin iluminare, să dispară şi psihicul individual, nu?! Omul să devină o legumă sau să moară, nu?! Totuşi, nu se întâmplă aşa ceva. E necesar să completăm cu alte câteva elemente clarificatoare, din punctul de vedere al iluziei, al separării.

Conştiinţa individuală are, să zicem, două componente: conştiinţa *liberă* şi conştiinţa *captivă* în forma materială.

Conştiinţa *captivă* devine mintea omului (pentru că tot ce există în univers provine din transformarea Conştiinţei divine). La rândul ei, mintea are cel puţin două componente: a) inteligenţa şi tiparele mentale, inclusiv cele egotice, şi b) eul.

Pentru că agreez ideea evoluţionistă, cred că şi animalele au aceleaşi etaje, dar de complexitate mai redusă, a) şi b). Aici se vor ridica unele sprâncene a îndoială, probabil. *Cum să aibă şi animalele un sine ca oamenii?!*

Voi defini mai clar ce înţeleg prin EU în acest caz: e vorba de *senzaţia* de liber-arbitru sau de autonomie. Orice animal *se simte liber* să facă tot ce-i trece prin cap. Desigur, este profund condiţionat de instincte, dar el habar n-are asta şi, pur şi simplu, simte mireasma libertăţii. E ca un cadou divin, de care nu profită numai oamenii.

Totuşi, dacă cititorul nu agreează animalele, poate să treacă peste acest amănunt.

Am figurat cele trei elemente definite mai sus în figura nr.1, de mai jos

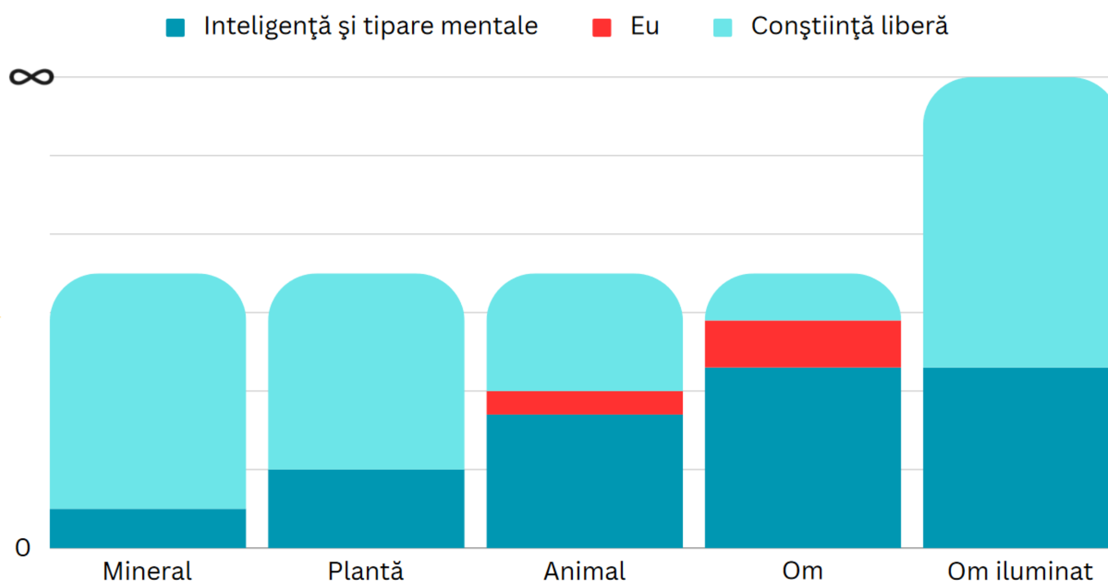

Figura nr.1

În cazul iluminării, apar două modificări faţă de omul obişnuit: 1) dispare eul (culoarea roşie) şi 2) conştiinţa individuală *liberă* se expansionează la infinit, redevenind Conştiinţa divină, holistică. Psihicul rămâne oarecum neschimbat (inteligenţa + tiparele mentale).

Consider că toate regnurile au conştiinţă individuală, formată din partea liberă şi partea captivă.

Partea liberă este identică la toate formele de viaţă, este conştiinţă pură, dar legată de respectiva formă materială, în scopul de a-i supraveghea activitatea în mod detaşat. Conştiinţa liberă de la mai mulţi membri se poate combina, formând un eggregor sau conştiinţă de grup sau inconştient colectiv.

Partea captivă a conştiinţei se implică direct în crearea structurilor care clădesc şi ordonează acea formă vitală. De pildă, mintea este conştiinţă captivă transformată în materie subtilă, în gânduri, emoţii etc.

Ontogeneza urmează filogeneza. Copilul urmează aceeaşi evoluţie. În primele zile de viaţă, nu are deloc un eu, asemenea mineralelor. Cu timpul, capătă un rudiment de eu, asemenea animalelor, senzaţia de libertate şi curiozitate. Pe la 3 ani, eul se raţionalizează, devine conştient de sine.

***

Dacă noi suntem conştiinţa divină, cum de am uitat cine suntem?

De ce am uitat? Din două motive:

1) Conştiinţa individuală *liberă* este încă legată de formă, nu este mare cât universul. În anumite stări modificate de conştiinţă, ea se poate expanda, dar nu chiar la infinit şi doar temporar, ca exemplificare.

Conştiinţa individuală *liberă* este un fragment holografic din Conştiinţa divină. Adică, are toate calităţile Ei, dar este, cumva, localizată.

2) Peste această limitare naturală se suprapune EUL, care bate toba asurzitor că el comandă aici, el decide şi el acţionează. N-ai cum să-l convingi că, de fapt, e a cincea roată la căruţă şi doar încurcă iţele. Doar prin iluminare se pierde această falsă identificare şi conştiinţa redevine infinită – sunt două procese diferite.

Hai să detaliem modelul cu câteva completări, privind figura nr.2:

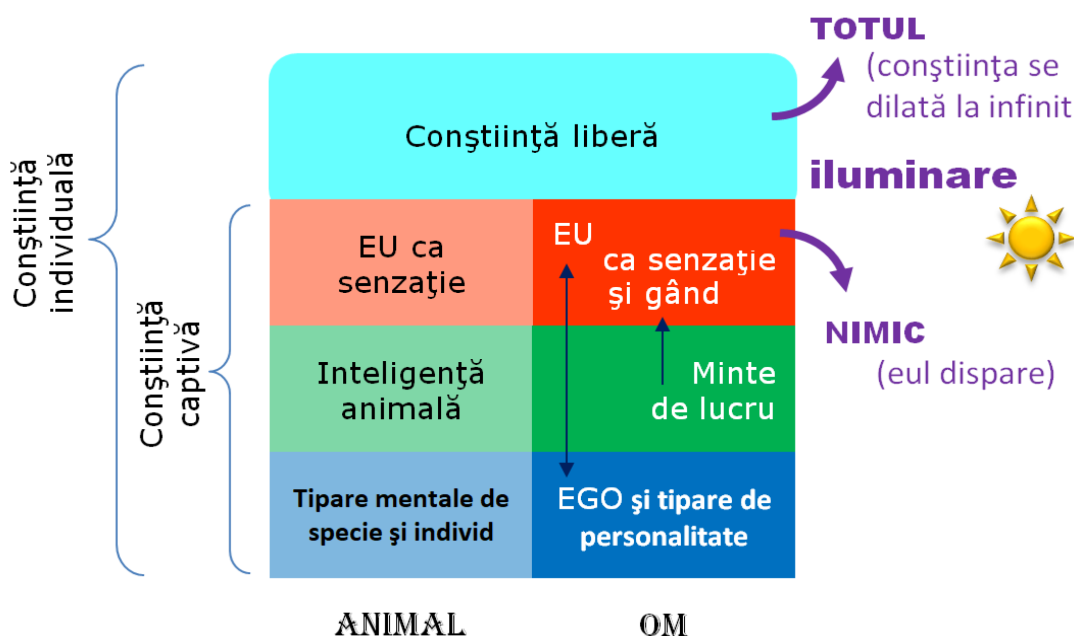

Figura nr.2

Componenta mentală (conştiinţa captivă din figura nr.1) am împărţit-o în A) Minte de lucru şi B) Ego şi tipare de personalitate.

Prin analogie cu un computer, A) ar fi procesorul (CPU) şi memoria de lucru (RAM), iar B) ar fi suportul pe care se depozitează toate înregistrările (hard-disk sau SSD).

Ramesh Balsekar a făcut primul distincţia dintre Mintea de lucru şi Mintea gânditoare, adică EUL. Ulterior, neuroştiinţele i-au dat dreptate, numindu-le reţeaua neuronală de *sarcină* şi, respectiv, reţeaua *implicită*.

A) Ca un virus, EUL profită de Mintea de lucru (sau, simplu, Mintea) şi se întăreşte: el devine un gând. Aşa apare conştiinţa-de-sine. (În imagine, am figurat o săgeată de la Minte către EU.)

Aşadar, la animale, EUL se manifestă ca *senzaţia* de liber-arbitru. Iar la oameni, EUL, pe lângă această senzaţie, mai adaugă şi *conştiinţa-*

de-sine, care este o reflecţie a minţii, ce *raţionalizează* senzaţia de liber-arbitru. De aceea, unii nondualişti spun că eul este un gând, iar alţii spun că este o energie sau senzaţie. De fapt, este un amestec din toate.

B) EGO-ul este un grup de tipare mentale din cadrul personalităţii. Ele sunt create de EU, cu ajutorul Minţii. Reciproc, şi EUL este întărit de aceste tipare, tot prin mijlocirea Minţii. Se creează, în timp, o buclă de feed-back pozitiv, care întăreşte atât EUL, cât şi EGO-ul. (În imagine, am figurat o săgeată bidirecţională între EU şi EGO.)

Tiparele egotice sunt relativ stabile, înregistrate în matricea personalităţii. În schimb, EUL sau „conştientul” este volatil – dispare în somn, dispare deseori şi pe timp de veghe (de exemplu, când suntem concentraţi asupra unei activităţi intelectuale şi uităm de noi înşine).

Este posibil, însă, ca tot acest joc complicat să ia sfârşit într-o zi, prin iluminare. Atunci Conştiinţa decide să se dezlimiteze într-un corp-minte. Aşa cum spuneam, iluminarea are două direcţii:

1) Dispare EUL, pur şi simplu. Atunci, psihicul uman se simte golit de identitate, se simte **nimic**. Poate fi o senzaţie dureroasă, ca o pierdere importantă. Dar EUL fusese, oricum, o creaţie artificială, dispensabilă (ca să nu spun inutilă!). Efectul său a fost doar să complice lucrurile, să dea vieţii un aspect foarte grav şi serios. În realitate, viaţa e un joc, *lila*.

2) Conştiinţa individuală (partea liberă) se dilată la infinit, iar senzaţia este beatifică, de unire cu universul şi iubire pentru tot ce există.

Cele două procese iluminatorii se pot petrece simultan sau pe rând. Astfel:

- Conştiinţa se poate dilata, dar dacă eul nu a dispărut, este doar un episod iluminatoriu, care durează puţin, iar eul revine imediat la comandă.

- Eul poate dispărea, dar dacă conştiinţa nu s-a dilatat, rămâne doar senzaţia de golire, fără a se pune nimic în loc. În această situaţie, unii oameni apelează la ajutor psihiatric, simţindu-se „depersonalizaţi”.

- Într-un final fericit, când ambele condiţii sunt îndeplinite, iluminatul se va simţi ca fiind Totul şi Nimic, paradoxal. Trăirea este copleşitoare, iar procesul este ireversibil şi absolut minunat, incomparabil cu orice ar putea trăi vreodată un om. Iluminarea completă şi stabilă e numită şi eliberare (*moksha*). Ea este, simultan, o pierdere (a eului din minte) şi un câştig (expansiunea conştiinţei), dar şi curăţarea de tipare mentale inutile.

Din explicaţiile de mai sus, am putea oare spune că şi **animalele se pot ilumina***?*

De ce nu? Totuşi, nu avem nicio dovadă în acest sens. După cum nu există nici dovada că animalele ar avea senzaţia de liber-arbitru. Este doar o opinie, o intuiţie.

Ca observaţie colaterală, întrebarea este exprimată greşit.

Niciun corp-minte *nu se iluminează*, ci doar simte ecoul modificării „dimensiunii" conştiinţei, care atinge infinitul. Spuneam că conştiinţa individuală liberă este doar un fragment holografic din Marea Conştiinţă universală. Asta înseamnă că ele nu diferă calitativ, ci doar cantitativ. Dar din perspectiva Conştiinţei, nu-i nicio diferenţă între cantitate şi calitate. Ea este Totul.

Deci eul este o iluzie, ca întreg universul, maya?

Universul există în mod natural, dar este perceput distorsionat de filtrele mentale. În schimb, eul există doar în minte, ca o informaţie ce poate fi reformatată. Eul poate dispărea fără a perturba psihicul uman. Atunci apare o senzaţie de vid, dar te obişnuieşti cu ea şi-ţi vezi mai departe de viaţă.

Gândul de „eu" stă lipit de om

Eul este ca un gând trecător, fără de care putem trăi bine-mersi. Însă e un gând greu, apăsător, cu reflexii multiple în psihic, cauzând mult egoism. Nu-i doar o imagine oarecare, ci **eul este o halucinaţie**. Ne face să ne comportăm altfel decât în mod *natural*. E ca şi cum am fi sub influenţa unui drog.

Cel mai ascuns şi puternic gând este **gândul-de-eu**, din care se trag multe alte gânduri. Este direct, neelaborat raţional, venind din inconştient. (De fapt, toate gândurile provin din inconştient.)

A nu se confunda conştientul cu conştiinţa! Conştientul este eul uman, persoana. Prin iluminare, dispare conştientul şi totul devine inconştient. Trezirea nonduală este precum somnul fără vise. Rămâne doar Conştiinţa.

Însă nu trebuie să ne speriem, căci Conştiinţa este totul, ştie totul, poate totul. Suntem pe deplin în siguranţă, precum copilul la sânul mamei!

Răzvan A. Petre, 10 ianuarie 2024

Comentariul Laurei

O să adaug ceva de Aici, căci nu mai există riscul să fiu arsă pe rug sau să se strige "blasfemie" 😁☺😁

Eu- l l-a "născut" pe Dumnezeu. În absenţa eu-lui , doar DUMNEZEU este 😁😁😁...

Scurt şi la obiect, nu are rost adăugarea ca Dumnezeu este nenăscut, neatins de moarte, necreat, neînceput şi fără sfârşit, şi nici adăugarea că ideea de Dumnezeu nu este Dumnezeu 😁.

Eu-l l-a "născut" pe Dumnezeu ca idee, şi bineînţeles că ideea nu este Dumnezeu. În absenţa halucinației eu-lui însă... doar Dumnezeu există.

Se caută (de către cine?) doar Dumnezeul născut de "eu" după asemănarea lui (iluzie), însă abia când se realizează această iluzie, Totul ESTE.

Laura Averchi, 15 ianuarie 2024

Poveste ilustrată cu Ilu şi Deco

Nondualitatea e ca o mamă care îşi creşte singură cei doi copii. Cartierul o cunoaşte ca „mama Noa”. E casnică şi trăieşte din te miri ce, dar nu-i lipseşte niciodată nimic, iar copiii ei sunt mereu veseli şi energici.

Băiatul DECO, mama NOA şi fata ILU

Fata se numeşte Iluminarea, familiar „Ilu”, şi este inimoasă, glumeaţă şi intuitivă. Mama o pune pe Ilu la treburile urgente, când n-are timp să-i dea toate explicaţiile – „se descurcă fata mea, prin propria sa graţie!”.

Băiatul se cheamă Deconstructivism, pe scurt, „Deco” şi este mai greoi (ca şi numele lui), dar meticulos, serios şi ambiţios – nu se lasă până nu desface în bucăţele toate jucăriile. Mama Noa îl pune pe Deco la treburile care necesită răbdare – „dacă nu poate să repare ceva, găseşte el un ciocan mai mare!”.

Exemple de treburi date în grija lui „Deco”:

- Procesul de **îmbătrânire**. (Atenţie, însă, moartea e plăcerea lui „Ilu”!)

- **Umorul** – provine din răsturnarea rigidităţii în orice formă, a lucrurilor bine aşezate, dar într-un mod suficient de blând şi inteligent încât să pară nepericulos.

- **Deconstrucţia credinţei** este tendinţa americanilor de a diseca şi reexamina credinţa creştină evanghelică în care au crescut, până la punctul respingerii ei, când devin „*exvanghelici*”.

Văd că îţi cam pui la îndoială credinţele

- Nassim Haramein, fizician revoluţionar contemporan, demonstrează că în fiecare atom există câte o mini-gaură neagră, unde toate legile sunt abolite – punând astfel vidul, **nimicul la baza lumii**.

- Marius Ghidel, ghid la Şcoala Iubirii, **destructurează programatic iubirea de sine**, într-un mod fals „masochist”.

YouTube Magicianul Johannes **demontează la concret trupul uman** şi-l pune la loc. Link video [1]

- **Nondualiştii radicali** desfiinţează până şi credinţa sinelui că el ar deconstrui ceva. La cel mai înalt nivel, deconstrucţia îl face să dispară chiar pe cel ce deconstruieşte.

Nondualismul se ocupă cu deconstrucţia sinelui (a senzaţiei de eu)

---

[1] https://youtu.be/dCvNVm3Lkuo

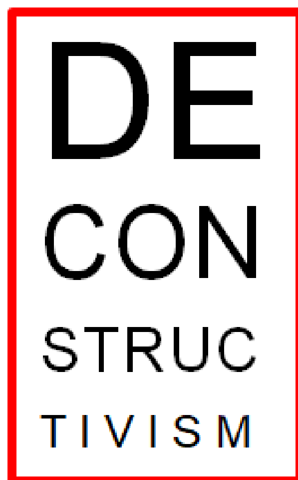
Unii spun că Iluminarea acţionează prin Graţie; normal, fiindcă e plină de graţie. Şi rămâi în beatitudine brusc, pe nepregătite.

Alţii spun că va dura mult până ce eul este distrus; fiindcă trebuie demontat din temelii, până nu mai rămâne nimic. Ăsta ar fi „rostul” neîmplinirilor, eşecurilor, necazurilor, dezastrelor: să-ţi mai rupă câte o bucată de suflet. Doar că, se pare, ego-ul ăsta e ca hidra cu multe capete: îi tai unul şi îi cresc trei în loc.

Adevărul este că nu-i niciun scop în inexistenţa sau existenţa sinelui psihic; căci dacă ar fi existat vreun scop divin, atunci ori am fi fost deja cu toţii treziţi nondual, ori n-am fi putut scăpa niciodată de iluzie. Căci Divinitatea e atotputernică, nu-i aşa?!

Şi nu doar că sinele n-are niciun scop, ci nondualiştii radicali recunosc chiar că **nu există niciun sine**, ci doar iluzia lui. Deci însăşi căutarea iluminării ar fi ultima iluzie, care se destramă singură când se revelează adevărul.

Da, dar cui se revelează? Aceasta-i întrebarea. Cui? Că atunci deja nu mai există nimeni. Nondualitatea se învârte în propriul ei mister, un „*cerc al cărui centru e pretutindeni, iar circumferinţa nicăieri*” (Blaise Pascal).

Test de vedere intelectuală

Pericolul gândirii

« *Renunţă la „de ce”, „trebuie” şi „nu înţeleg”* » scrie în templele Zen.

Bine, dar de ce?...

Într-un scurt film de groază ni se prezintă **pericolul gândirii**, care creşte pe măsură ce devine tot mai abstractă, în următoarele stadii,

conform psihologiei moderne [2]: 1) Fragmentare non-obiectivă, 2) Deconstrucţie, 3) Bi-dimensionalitate, 4) Non-figurativitate.

Vizionaţi cu sufletul la gură scena *Shorcut* din filmul de animaţie *„Inside Out”*. Link video [3]

Deci iată *„de ce” „trebuie”* să *„nu înţelegem”*.

Şi, da, e adevărat, am făcut exact invers decât ne îndeamnă Zen. Scuzaţi! Doar de data asta, şi numai în scop didactic. ☺

Paradoxismul

Prieten cu Deconstructivismul este Paradoxul. Înghiontit de nondualitate, fără a o şti, **Florentin Smarandache** – savant de renume mondial şi scriitor – a trasat coordonatele filosofice ale **paradoxismului** [4]. Iată-le:

1) Orice are, în acelaşi timp, un înţeles şi un nonînţeles, în armonie unul cu altul;

2) Sensul are un nonsens şi, în mod reciproc, nonsensul are un sens;

3) Totul este posibil, chiar şi imposibilul !

Savantul a mers şi mai departe, inventând noi ramuri ale matematicii bazate pe această filosofie paradoxistică, pentru care a primit distincţii şi premii.

Preocupat şi de latura literară, înainte de a-şi prezenta propriile creaţii aforistice, Florentin Smarandache a strâns exemple de exprimare paroxistică din cultura generală (în "Distihuri Paradoxiste" [5]):

- începând cu strămoşii romani:

Festina / Lente (Grăbeşte-te / Încet);

- continuând cu aforisme vechi româneşti:

Şezi strâmb / Şi gândeşte drept

- cum zicea Voltaire?

Legile în artă sunt făcute / pentru a fi încălcate;

- trecând pe la Caragiale, cu al său:

---

[2] https://disney.fandom.com/wiki/Abstract_Thought

[3] https://youtu.be/DbaeZSiGlxk

[4] https://ro.wikipedia.org/wiki/Paradoxism

[5] https://fs.unm.edu/DistihuriParadoxiste.pdf

Curat / Murdar;

- Octavian Paler în '"Flacăra":

Specializare înseamnă: Să ştii din ce în ce mai mult /
despre din ce în ce mai puţin.
Până ajungi să ştii totul /
despre nimic!

- În era Ceauşescu

Pesimistul: Mai rău de-aşa nu se poate...
Optimistul: Ba se poate (!)

Apoi, a compus câteva distihuri în aceeaşi direcţie creativă, dintre care am selectat următoarele:

ATEU
Credincios
În necredinţa sa

METAFIZICĂ
Ilogică
Logică

NON-IDENTITATE
Sunt
Ceea ce nu sunt

IDEAL
Să cuprinzi
Nemărginirea

BUDISM
O, fericire!
Rod al suferinţei.

ORDINE
Un şir organizat
De haosuri

Închei cu un aparent nonsens care are, totuşi, un sens nondualist foarte elocvent.

COMPASIUNE
Ajută-mă
Neajutându-mă!

Încă unul, că nu mă pot opri:

Am iluzia
Că am o deziluzie.

Şi ultimul, promit, pentru un final apoteotic:

Românii sunt primii din lume care au adoptat transgender-ismul: să te duci bou şi să vii vacă.

Oximoronul

Mai departe, să vedeţi înrudire: Paradoxismul este frate geamăn cu Oximoronul, despre care aţi auzit cu toţii. Cum?! N-aţi auzit?! Oximoronul se aseamănă cu antiteza şi paradoxul, fiind alăturarea a doi termeni contradictorii, obţinându-se un efect stilistic surprinzător.

Cel mai citat exemplu – când se dă definiţia oximoronului – este *tăcere elocventă*. Alte exemple literare: *splendoare invizibilă* (Rimbaud), *piticii uriaşi* (V. Hugo), *suferinţă dureros de dulce* (Eminescu), *dulci otrăvuri* (Blaga), *luminoasa umbră* (Eminescu), *micul om mare* (T. Berger), *bucurie crudă* (Racine), *soare negru* (Baudelaire), *minunată nefericire* (Cyrulnik), *tăcere asurzitoare* (Camus), *plasă caldă de răcoare* (Arghezi). (Sursa [6])

«Numai unirea opuselor ne duce la Dumnezeu. Cum putem face asta? După ce terminăm o parte, zicem că şi inversul este valabil. Afirmaţia partinică, poziţionată, părerea unică este diabolizare. Dar când egalăm contrariile, nimic rău nu porneşte, pentru că ne-am unit cu Dumnezeu.» *Marius Ghidel*

[6] https://ro.wikipedia.org/wiki/Oximoron

Parafraze la Pascal

Nu-mi stă în obicei să-l citesc pe B. Pascal (ăsta la ce echipă franceză joacă?), dar uite că internetul mi-a jucat o festă, deschizându-mi o pagină cu citate. E foarte tare tipul, dar am câteva obiecţii, din perspectivă nondualistă. Sper să fie de acord, dacă mai trăieşte. Iar dacă nu, să fie sănătos!

Deci, să-i dăm cuvântul lui **Blaise Pascal**, dar pentru scurt timp, că vine rapid din urmă comentariul meu.

« Nimic nu e sigur, inclusiv faptul că nimic nu e sigur. »

Comentariu: Aici cred că s-a inspirat de la Florentin Smarandache (vezi mai sus). Sau, mai degrabă, de la Socrate, cu al său „*Singurul lucru pe care îl ştiu este că nu ştiu nimic*”.

« Dacă cred că există Dumnezeu şi El nu există, n-am pierdut nimic. Dar dacă nu cred că există şi El există cu adevărat, atunci am pierdut foarte mult. »

Completarea pariului lui Pascal: Dacă Dumnezeu nu există şi nici eu nu exist, abia atunci am câştigat totul.

« Dumnezeu nu este atotputernic. De ce? Pentru că El nu poate construi o piatră pe care să nu o poată ridica, nu poate construi un zid pe care să nu-l poată sări. »

E cunoscut şi sub numele de *paradoxul omnipotenţei*. Şi Pascal nu a fost primul care să-l enunţe. *Concluzia*: acel Dumnezeu imaginat a fi separat de creaţia Sa nu există. Dumnezeu este chiar creaţia: El construieşte zidul, El îl sare, El este şi cărămizile. Şi tot El îşi produce dileme ca să vadă până unde se poate întinde gândirea, care tot El este.

« Omul este jumătate porc, jumătate sfânt. Paradoxul este că, cu cât îşi doreşte să devină mai sfânt, cu atât devine mai porc. »

Comentariu: Asta se potriveşte ca mănuşa la unii care exagerează cu „credinţa” sau cu „sacrificiul” sau cu „continenţa sexuală”.

« Infinit. Nimic. – Sufletul nostru e aruncat în trup, unde găseşte numărul, timpul, dimensiunile. El raţionează cu acestea şi le numeşte natură, necesitate, şi nu poate să creadă în altceva. Unitatea adăugată infinitului nu-l sporeşte cu nimic, nici măcar cu cât s-ar adăuga un metru la o măsură infinită. Finitul dispare în prezenţa infinitului, devenind un pur neant. Tot aşa şi spiritul nostru în faţa lui Dumnezeu şi dreptatea noastră în faţa dreptăţii Divine. Nu există o disproporţie mai mare între dreptatea noastră şi cea a lui Dumnezeu decât între unitate şi infinit. »

Comentariu: Totuşi, individul este un fragment holografic din infinit, prin urmare, este la fel de important sau de neimportant.

Dreptatea nu înseamnă o închidere de capitol, o rezolvare definitivă, fiindcă totul continuă la nesfârşit, hrănindu-se din cadavrul trecutului. Dreptatea se rostogoleşte la infinit, acolo unde nu va ajunge nimeni – deci nimeni nu are dreptate, în ultimă instanţă.

« Trebuie să ne naştem toţi vinovaţi, altfel Dumnezeu ar fi nedrept. »

Comentariu: Iar îi pune în cârca lui Dumnezeu ideea de dreptate, pur omenească şi inexistentă în realitate. Dar probabil că se referea la mitul vinovăţiei originare, a lui Adam şi a Evei şi, de la ei, a întregii specii umane. Cu siguranţă că parizianul NU aflase de karmă şi reîncarnare.

« Să ne cunoaştem deci puterile, suntem ceva şi nu suntem nimicUL. Deşi suntem ceva, nu vedem bine primele principii care se nasc din nimic; şi fiindcă nu suntem nimicUL, nu putem vedea nemărginirea. »

Comentariu: la traducerea în română am adăugat două majuscule, ca să fac inteligibil mesajul nondualist. Altfel ar fi mai neclar decât apa poluată a Senei.

« Este tot atât de primejdios pentru om să-l cunoască pe Dumnezeu fără să-şi cunoască propria-i nimicnicie, cât şi să-şi cunoască nimicnicia, fără să-l cunoască pe Dumnezeu. »

Comentariu: În primul caz, e o experienţă de vârf, deci iluzorie. În urma unor astfel de experienţe magnifice, misticii au declarat că există un Dumnezeu în Ceruri. Foarte primejdios!

În al doilea caz, când sinele este umilit, îşi caută speranţa într-un Sine mai mare, o iluzorie Persoană divină. Ego-ul nu vrea să moară şi se proiectează în altceva presupus nemuritor. La fel de primejdios!

«Dacă se semeţeşte, eu îl smeresc. Dacă se smereşte, eu îl înalţ. Şi îl contrazic mereu, până ce pricepe că este o plăsmuire de neînţeles.»

Comentariu: Aici procedează ca un maestru spiritual Zen.

«Inima are raţiuni pe care raţiunea nu le cunoaşte.»

No comment.

17 ianuarie 2024

Istoria nemuririi – de la personal la impersonal

De-a lungul timpului, oamenii au încercat să-şi imagineze cum este nemurirea. Ei erau convinşi că moartea nu e capătul vieţii. Această convingere era intuitivă la unii, iar la alţii, impusă de credinţele religioase. Cu toţii, măcar *sperau* în nemurire.

Nemurirea a suferit modificări, odată cu evoluţia intelectului. Dar elementul nelipsit a fost dintotdeauna Sufletul, cel care există dincolo de materia fizică.

La vechii egipteni, Sufletul supravieţuia împreună cu corpul subtil, care trebuia îngrijit ca şi corpul material. Această credinţă a supravieţuit până în zilele noastre. (Imaginaţia creştinilor susţine că acest corp subtil va dormi liniştit până în ziua Învierii de obşte.)

Apoi s-a adăugat credinţa în metamorfoză, prin care Sufletul se reîncarna în diverse animale. În felul acesta, desigur, se pierdea vechea personalitate umană. A fost un pas înainte pe calea diminuării caracterului personal al Sufletului.

În Orient, Sufletul se reîncarna pentru a-şi plăti karma, dar tot într-o fiinţă umană. Această idee necesita şi ea efortul de credinţă că pierdem vechea personalitate, dar ne păstrăm ceva, totuşi, o Identitate spirituală. Această vagă Identitate cară după ea karma, din viaţă în viaţă.

Mai recent, iniţiaţii au vorbit de diferenţa clară dintre Suflet şi Spirit. Sufletul este limitat la personalitate şi la minte, dar Spiritul le ştie pe toate şi chiar el a pus la cale încarnarea într-un trup omenesc şi toate provocările destinului. Spiritul are natură divină şi el este Identitatea noastră reală. La moarte, Sufletul se înglobează în Spirit, unde se află depozitul de Suflete ale tuturor întrupărilor avute vreodată. A fost o idee şi mai radicală, obligându-ne să ne reevaluăm importanţa personală cu mai multă umilinţă, fiindcă suntem doar un număr pe listă.

Avansând încă un pas, s-a spus că acest Spirit sau Sine Superior se poate încarna simultan în mai multe corpuri (vieţi paralele). Această idee ne-a pus pe gânduri ce am face oare dacă ne-am întâlni faţă în faţă cu sufletul nostru geamăn! „Cât de ciudat m-aş simţi în preajma acelui om

total necunoscut, dar faţă de care aş simţi o atracţie irezistibilă şi iraţională! Şi care dintre cei doi oameni sunt adevăratul eu?”

Învăţăturile nondualiste au mers şi mai departe, afirmând că toţi oamenii sunt sufletele noastre gemene. Asta spunea şi Isus, că toţi suntem fraţi întru Tatăl Ceresc. Chiar dacă ne sunt duşmani, de fapt, tot noi ne punem piedici singuri, dorind să evoluăm prin depăşirea acelor provocări.

Iar învăţătura supremă nondualistă este că Sinele-Atman este totuna cu Dumnezeu-Brahman. Eu sunt totuna cu orice există şi sunt Dumnezeu, la fel cum este orice altceva. Adică există numai Dumnezeu, care ia toate formele existente, El devine Universul.

Acest nivel de înţelegere este ultimul, complet impersonal. Eu nu exist deloc ca individualitate, ci sunt doar o aparenţă. Numai EL există, care nu este o persoană, ci Totul şi nimic (fiindcă creaţia e doar o aparenţă)... Fiindcă moartea nu există, nemurirea e totul, adică un Joc de imagini în vidul creator. Universul este imaginaţia Vidului cosmic.

Aici, ideea de persoană ia sfârşit. Istoria nemuririi ia sfârşit. Însuşi timpul ia sfârşit. Nu se mai poate spune nimic.

Pisica lui Rembrandt

Cine sunt eu? Aceasta e întrebarea. Care, tot repetată, devine: exist sau nu exist? Şi este perfect logic să ne întrebăm asta.

Fizica cuantică ne arată că materia, pe care o considerăm solidă, este de fapt 99,99% vid, fiind mai mult o impresie decât o realitate concretă. Deci universul este un fel de **iluzie naturală**: aproape că nu există deloc. Totuşi, oferă aparenţa că există.

Iar *nondualismul* ne spune că eul este o ficţiune totală. Spre deosebire de universul concret, eul este o **iluzie artificială**. Care ar fi diferenţa?

Iluzia naturală este coerentă, rafinată, ca o ţesătură orientală. În schimb, iluzia artificială a eu-lui este grosolană, pusă acolo ca nuca-n perete, inutilă şi fără nicio legătură cu realitatea. Este precum urmele de labe din tabloul lui Rembrandt „Pisica cu urme”.

"Pisica cu urme"

Criticii de artă se tot întreabă: „De ce nu a şters Rembrandt urmele lăsate pe pânză de pisica lui pe când o picta?”. Nimeni nu ştie. Suprapuse peste iluzia naturală creată de pictor, labele acelea sunt complet nepotrivite, trezindu-ne din transa contemplativă. Distrug farmecul indiscutabil al imaginii, care ar fi părut aproape reală, dacă ar fi lipsit acele pete penibile.

Şi totuşi, se pare că tocmai această combinaţie de frumos şi grotesc atrage atenţia colecţionarilor de artă. La ultima licitaţie, acest tablou în ulei s-a vândut cu suma record de 493 de milioane de dolari, cel mai scump din istorie. Este o sumă imorală, dar bogaţii lumii vor să-şi asigure cumva averea. Aşa cred ei că se feresc de necazuri.

Asta face mereu eul. Vrea să se perpetueze la nesfârşit, simţind suflul morţii în ceafă, chiar şi în mijlocul opulenţei. Cât e de penibil!...

Pe de altă parte, eul este o culme a inventivităţii divine. Într-un univers dintotdeauna impersonal, creatorul a introdus entitatea care se simte separată şi centrală, în mijlocul unei lumi care n-are niciun centru. Nu-i asta oare cea mai mare capodoperă artistică?! Cum de i-a trecut prin minte creatorului aşa ceva, să inventeze persoana?! Auzi, dumneata: să născocească un centru în nimicul fără repere!

Universul este dintr-o singură bucată şi nu are limite, total opus faţă de cum simte persoana-eu. În univers nu există drame personale, ci doar evenimente care decurg unul dintr-altul într-un mod armonios. Nu există

moarte, pentru că nu există vreo viaţă separată. Atâta timp cât există universul, moartea e un nonsens.

Există, desigur, *schimbare*, care e cu totul altceva. În fiecare secundă, se schimbă şi se transformă totul. Inclusiv corpul tău. Care nu e al tău, fiindcă „tu” nu exişti. Corpul e o celulă a universului şi atât.

PS. Tabloul de mai sus este generat de AI, iar povestea lui este plăsmuită şi ea. Dar restul e cât se poate de adevărat.

Povestea „Cum te cheamă?”

Demult, tare demult, într-o cetate antică, exista o tradiţie lăsată de strămoşi. În fiecare an, toată suflarea cetăţii se aduna într-un loc şi un Juriu mascat, format din trei persoane, se plimba printre oameni şi alegea trei concurenţi. Ei urmau să răspundă la întrebarea „Cum te cheamă?”. Dacă câştigau favorurile Juriului, ei deveneau membrii în conducerea cetăţii.

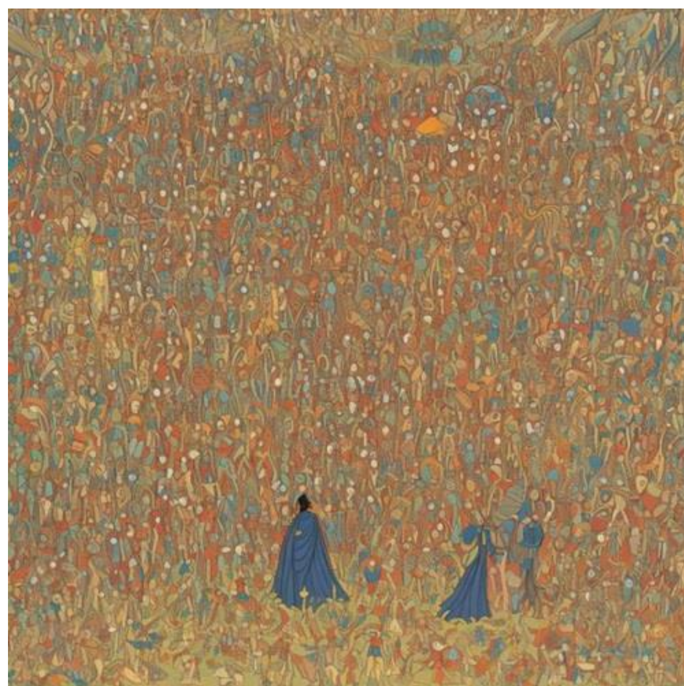
Locuitorii erau foarte entuziasmaţi de marele eveniment şi se pregăteau tot anul să poată răspunde cât mai bine la celebra întrebare. Se înfiinţaseră şi diverse şcoli, unde se învăţa cum ar fi mai bine: Să rosteşti întâi numele şi apoi porecla sau invers? Să vorbeşti mai tare sau mai încet, mai repede sau mai lent? Să pui copiilor nume scurte sau lungi, standard sau poetice? Nimeni nu ştia ce criterii au în vedere Juraţii, care rămâneau total necunoscuţi, sub masca şi deghizarea lor fioroasă.

Dar, hei! Se pare că nimeni nu sesiza esenţialul. Nu cum îşi rosteau numele era important. Problema era că *nu erau întrebaţi* decât foarte puţini dintre ei.

Şi uite aşa, trecură decenii şi secole, până când se născu un înţelept în acea cetate care puse întrebarea prostească: „Dar de ce nu se organizează mai des concursul?”. Toţi fură contrariaţi şi începură să-l batjocorească pe înţelept. „Ce obrăznicie! Oamenii au nevoie de timp să se pregătească serios cum să-şi rostească numele!”.

Peste nişte ani, apăru un alt înţelept, care făcu observaţia: „Oricine poate spune cum îl cheamă, chiar şi cei înapoiaţi mintal. De ce atunci, atâta agitaţie?” De data asta, îl acuzară că vrea să ruineze meritocraţia, pe care se baza întreaga lor societate, şi îl alungară din cetate.

Într-un final de epocă, un rege total nebun luă decizia să desfiinţeze acest concurs tradiţional.

Cei trei juraţi care alegeau membrii conducerii cetăţii

Tâlcuire: Ceea ce este clar ca lumina zilei nu devine evident decât atunci când oamenilor le vine sorocul să priceapă.

Nondualitatea pare o abstracţiune la prima vedere sau o speculaţie şi, deseori, este respinsă de minte ca fiind absurdă. Când însă există o deschidere şi o intuiţie, nondualitatea e limpede ca cristalul. „Da, aşa este! Totul este o unitate!”

Morala este inconştientă

Binele pur înseamnă să faci binele total *dezinteresat*, chiar contrar propriului interes. **Răul pur** înseamnă să faci rău altora în mod gratuit, nemotivat, care se va întoarce *împotrivă-ţi*. Ambele sunt un act iraţional, inconştient. A-ţi desconsidera propriul interes nu poate fi considerată o acţiune conştientă, ci aproape sinucigaşă. În aceste cazuri „pure”, nu putem vorbi nici de rău, nici de bine, fiindcă eşti *iresponsabil*.

Pe de altă parte, putem face un bine sau un rău altcuiva pentru că asta ne serveşte propriului interes, ceea ce arată o acţiune conştientă raţională, cu intenţie. În acest caz, interesul egotic prevalează în faţa moralei. Iarăşi nu putem vorbi de bine şi de rău, fiindcă a-ţi urma interesul arată doar că eşti *responsabil*. În plus, criteriile morale sunt alunecoase şi interpretabile, depind de poziţia în care te afli: eşti o victimă nedreptăţită sau un beneficiar mulţumit.

Dar ce este morala? Este mecanismul inventat de oameni pentru a împăca diversele interese personale divergente. Numai că şi în lumea animală vedem la tot pasul exemple de împăcare non-violentă. De pildă, când masculii se împung sau îşi agită aripile ca să se impresioneze, iar cel mai slab de înger cedează fără luptă. Sau când, de exemplu, părinţii se sacrifică pentru a-şi apăra puii, din „instinct”. Spunem că instinctul este *inconştient*. Şi totuşi, în acest caz, ca şi în altele, animalele par şi ele morale.

Şi oare gândirea nu este tot un fenomen *inconştient*?! Gândurile ne vin, pur şi simplu, de undeva, nu le producem noi la dorinţă. Dacă am controla noi gândirea, am putea să ne oprim din gândit oricând dorim, ceea ce nu putem.

Prin urmare, şi morala, care e un concept mental, este la fel de *inconştientă*, ne vine de undeva. Chiar şi interesul personal, egotic, tot aşa ne este transmis, de sus. Creierul este un simplu burete pentru tot felul de gânduri, impulsuri, emoţii. Toate acestea creează o aparenţă de personalitate, „trăsături de caracter” care nu ne aparţin de fapt, ci ne sunt dăruite în mod neîntrerupt, manifestându-se prin corpul-minte.

Buddha cu puşcă

De ce oamenii răi nu sunt pedepsiţi de Dumnezeu sau de karmă?

Motto: „Răzvrătire şi dezamăgire, căci ideea de Dumnezeu la care ne-am închinat ne-a întors exact ce ţine de ea: iluzii, neîmpliniri, dezamăgiri. Se vede din avion că aici omul bun suferă, iar cel rău e răsplătit. Însă omul bun mai are doar un pas până la Realizare, iar cel rău se îndepărtează cu paşi repezi de ea, prin răcirea inimii.” ~ Laura Averchi [7]

Legea karmei se aplică oamenilor buni. Dacă te-ai născut „bun”, trebuie s-o respecţi, fiind corect, cinstit, bun. Altfel, vei fi pedepsit ca să te îndrepţi. Oamenilor „răi” nu li se aplică legea karmei, decât parţial, proporţional cu bunătatea pe care o au în ei. Şi e perfect aşa.

Dacă li s-ar aplica complet şi rapid, ei s-ar corecta urgent şi ar deveni imediat buni. Şi atunci n-am mai avea contraste şi conflicte. Iar pentru a-şi putea manifesta automat binele şi răul din El, Dumnezeul Creator are nevoie de ambele forme de expresie opuse. Poate de aceea spunea Isus: „celui care are i se va da, iar celui care nu are i se va lua”. Deşi pare contraintuitiv, universul nu evoluează spre uniformizare şi monotonie, ci îşi păstrează mereu prospeţimea contrastelor.

Marea majoritate a oamenilor înclinaţi spre spiritualitate sunt oameni buni, deci trebuie să cunoască şi să respecte legea karmei, fiindcă e cel mai bun învăţător pentru ei. Ei caută şi găsesc tâlcuri ascunse în întâmplările vieţii, observă cum acestea i-au condus pe tăcute spre evoluţie.

Oamenii răi au alte preocupări, aşa cum i-a creat Dumnezeu, şi nu au nevoie să cunoască legităţile spirituale, ca să nu se îndrepte. Ei nu învaţă nimic din viaţă, rămân cu aceleaşi nărăvuri.

În închisoare, unii se smeresc, iar alţii se îndârjesc. De ce oare?

Pe cei răi, universul îi încurajează să facă nenorociri, atât cât suportă restul lumii revoltate. Plăcerea lor este să le producă suferinţă altora. Iar când lumea reacţionează împotriva lor, atunci am fi tentaţi să spunem că acţionează legea karmei sau dreptatea lui Dumnezeu. Aşa este tiparul de gândire spiritual: căutăm o logică şi o justiţie.

De fapt, privind nondualist, nu există nicio karmă şi nicio dreptate. Acestea sunt concepte create special de oameni sau pentru oameni. Este felul minţii de a genera o aparentă ordine în haosul existenţei. „Haos”

[7] https://www.facebook.com/laura.averchi/posts/pfbid04d4FPGFSpdrB3u3kg1cmNJ6wvFxjZyc4GZ5vkcpDMXtU0ft9UtD75zgcCz0YXTg3l

este un alt concept, un duşman artificial creat de mintea duală pentru a avea cu cine să se lupte. În Realitate, niciun concept nu este adevărat. Viaţa este aşa cum este, fără bine şi fără rău, fără logică şi fără evoluţie.

Nu există cauzalitate, fiindcă Sursa nu există în timp. Şi atunci? Totul este o aparenţă, un joc al contrastelor şi echilibrelor. Lumea apare din neant, chiar ESTE neantul care se manifestă în acest mod. Dacă găsiţi o vină realităţii, să ştiţi că neantul e de vină. Sau Dumnezeu, dacă vreţi. În acest punct, gândul ni se înfundă şi nu avem cum continua... Bată-l Dumnezeu pe Dumnezeu!...

Inclusiv această revelaţie „critică” este tot produsul neantului, care pare că devine conştient de el însuşi. Dar şi această conştientizare este o altă iluzie, la fel ca toate celelalte. Oare putem pricepe acest mister?...

Sigur că nu. Şi e perfect aşa.

«Pe măsură ce percepţia noastră intuitivă devine mai profundă, nu mai asociem Realitatea numai cu aspectele pozitive ale conştiinţei. Vedem că conştiinţa este în sine un tărâm al posibilităţilor infinite. Are potenţialul de a avea experienţe minunate, fantastice, extatice, dar şi experienţe absolut oribile, dificile şi provocatoare.» ~ Adyashanti [8]

4 februarie 2024

---

[8] https://www.facebook.com/watch/?v=1295484061078599

Individualitatea se datorează Memoriei • Cauza şi efectul sunt simultane • Nondualismul e uşor • De ce am păţit asta?

Individualitatea se datorează Memoriei

«Nondualismul are nevoie, mai ales acum, când se răspândeşte prin internet din diverse surse, de mai multă gândire critică», spune iluminatul Roger Castillo.

Faptul că eşti sincer spunând că, în experienţa unificării, nu există cauzalitate, sau nu există lumea, nu înseamnă că ele n-ar exista, în aparenţă. Este doar experienţa ta din acel moment, dar nu e neapărat un adevăr absolut.

La fel, spui că „nu există timp” când nu apelezi la memorie, care să te contrazică, fiindcă ea este trecutul. Atunci nu percepi decât prezentul, ca într-o amnezie divină. Dar şi memoria, adică trecutul, este o parte importantă a realităţii.

Deci totalitatea conţine atât timpul, cât şi veşnicia (non-timpul). Una fără alta este incompletă. Nirvana fără samsara e parţială.

Conştiinţa este suportul pe care apare *conştienţa* fizică sau atenţia. Cele două nu trebuie confundate. Când devii inconştient – în somn, de exemplu – Conştiinţa continuă să-ţi ofere suportul său. Conştiinţa leagă toate stările de conştienţă într-un pachet individual. Dar Ea este mai mult decât acesta, este Totul.

Şi atunci, ce anume conferă *individualitatea* conştienţei umane? Memoria. Memoria nu există în starea de somn, doar în cea de veghe. Conştiinţa nu are memorie, doar trăire directă, în prezent.

Pe de altă parte, individualitatea sau personalitatea nu e totuna cu eul. *Eul* este o energie suplimentară, care ia în proprietate personalitatea şi o separă de restul universului. Şi atunci, individualitatea devine *personală*. Individul corp-minte este ca o rotiţă *inclusă* într-un mecanism, fără de care n-ar avea niciun rost; dar persoana este un individ care se simte *separat* de orice altceva, ca şi cum n-ar datora nimic nimănui.

Individualitatea apare iniţial în Spirit sau Absolutul diferenţiat. Ca să apară, are nevoie să existe Memoria cosmică, căci altfel, orice diferenţă s-ar şterge instantaneu. E şi logic ca Akasha să apară odată cu prima Creaţie, dacă nu cumva coincid. Deci Akasha e „umbra” Creaţiei, începând cu cele mai rafinate dimensiuni.

Cauza şi efectul sunt simultane

Cauzalitatea alternează rapid cu acauzalitatea. Când tocmai credeai că ai găsit pricina unui efect, iată că apare ceva ce-ţi dă peste cap teoria şi nu poate fi explicat prin lanţul cauzal respectiv.

Desigur, poţi presupune că există o altă obârşie ascunsă, pe care te repezi să o găseşti. Asta face ştiinţa: caută mereu cauzele ascunse. Dar poate că ştiinţa nu descoperă cauzele, ci chiar **le creează**!

De îndată ce omul îşi pune o întrebare, va şi găsi un răspuns. La început, poate fi un răspuns naiv, care devine tot mai elaborat cu timpul. Dacă nu s-ar fi întrebat nimic, fenomenul ar fi existat, pur şi simplu, fără niciun motiv, acauzal.

Ideea asta pare neştiinţifică, dar ştiinţa nu este Dumnezeu, care-i fără cauze. Dacă ştiinţa nu-L poate explica pe Dumnezeu cel necondiţionat, înseamnă că nu ne putem baza pe ea, metafizic vorbind.

Desigur, în lumea condiţionărilor, ştiinţa descoperă diverse condiţionări sau origini. Numai că Creaţia e plantată pe terenul instabil al necondiţionării. Şi apar tot timpul enigme; dar le eludăm, fiindcă e mai comod aşa. Practic, totul e o enigmă, dacă săpăm în profunzime...

De pildă, primitivii vindecă bolile cu pietricele colorate. Ştiinţa le neagă orice proprietăţi curative. Şi totuşi, de mii de ani, pietricelele vindecă. Cum e posibil?

Unii presupun că ar fi charisma vindecătorului, că magnetismul său ar provoca vindecarea. Alţii presupun că pacientul se autosugestionează şi apare efectul placebo. Alţii zic că nu pietricelele au efect, ci alte leacuri aplicate simultan. Totuşi, dacă în subconştientul colectiv pietricelele colorate vindecă, atunci oamenii din acea cultură se supun automat acestei condiţionări. Şi apar efectele pozitive.

Similar, există efecte negative plecate de la diverse superstiţii.

În prezent, psihologia spune că ce avem în inconştient se manifestă cu putere în planul fizic. Dar şi inconştientul, ca şi mintea, este un construct mental, un concept apărut recent ca explicaţie „ştiinţifică” în cultura occidentală. Nimeni nu a demonstrat existenţa minţii, ci e o presupunere devenită mit. Mintea nu există, ci oamenii au creat-o, imaginând-o că ar exista.

Dar imaginarea ce este?...

«Numim „minte” orice este cunoscut. Iar cunoaşterea a orice este numită „minte”.» Wei Wu Wei (The Tenth Man)

Ca să fim realişti, nu indivizii umani fac ceva. Totul e urzeala unei Voinţe divine de a desfăşura diverse poveşti pe Pământ, inclusiv în

psihicul uman. În realitatea profundă, singura cauză a tuturor fenomenelor este această Voinţă. Restul sunt aparenţe; simple condiţionări legate între ele, ca şi cum ar exista cauze şi efecte. Cauzalitatea este o simplă aparenţă, stând la baza iluziei pe care o trăieşte eul, persoana.

Ştiu, veţi spune că legile fizicii sunt obiective, nu depind de om. În lumea aparenţelor, aşa se pare. Numai că ştiinţa nu poate explica totul, deşi se străduieşte din răsputeri. Şi nu va găsi niciodată Cauza princeps.

Multe lucruri sunt inexplicabile astăzi. Mâine, dacă cineva găseşte o posibilă explicaţie, ea va deveni un fundament incontestabil, precum legile fizicii. Şi astfel, *căutarea* cauzei produce acea cauză eficientă.

Dar *căutarea* însăşi nu are nicio cauză. Ea este un imbold venit de Sus, de a căuta, fiind evident că se va descoperi ceva până la urmă. Dacă apare o dorinţă, să fim siguri că va urma şi satisfacerea ei la un moment dat. Aşa funcţionează totul.

Invers, dacă un lucru nu trebuie să apară, nici nu va exista dorinţa pentru el. Strămoşii noştri nu-şi doreau iPhone şi nu l-au avut. Cauza şi efectul sunt simultane, nu succesive.

De exemplu, cuvântul „puţ” vine de la „puţă” sau invers? Care a fost primul? ☺

Nondualismul e uşor

Să fii nondualist este uşor. Învăţătura e foarte simplă, lesne de reţinut şi înţeles. Singura condiţie e să ţi-o reaminteşti regulat, cât mai des. Din acest motiv, sunt recomandate întâlnirile cu iluminaţii (fie ele doar prin internet) sau lecturile nondualiste sau meditarea la acest adevăr simplu:

Tot ce există este Unul – adică una şi aceeaşi Unime monolitică, nicidecum mai multe fiinţe separate şi independente, cum pare la prima vedere. Tot ce se întâmplă e o punere în scenă de către Unul pentru Unul (divizat holografic în mai multe puncte de vedere, sub aparenţa unor persoane diferite).

Toate cele bune şi toate cele rele sunt creaţia Sa, pe care tot El le suferă sau se bucură de ele. E ca un copil, care se joacă foarte serios şi naiv. Nu-I putem reproşa nimic şi nici să-L lăudăm, fiindcă face totul instinctiv. Urmează întocmai un plan definitivat în Veşnicie şi pus în practică în Timp. Dar nu cineva l-a întocmit, fiindcă în Vidul creator nu există nimeni. Planul se desfăşoară perfect, fiindcă nu există altcineva

care să-l modifice sau să-l perturbe – cum ar fi, vreun om cu liber-arbitru. Nu există vreo persoană autonomă, ci doar acelaşi Unu, deghizat în trup de om. Tot ce face „omul" e făcut de Unu; la fel şi tot ce simte. Aşijderea, lucrurile plăcute şi cele neplăcute.

Înţelegerea nondualităţii nu aduce niciun folos pragmatic ego-ului. Tot ce trebuie să i se întâmple i se va întâmpla negreşit. Doar îl ajută să se detaşeze de ficţiunea piesei de teatru cosmic. Ca o ieşire în pauză pe hol. Ieşi din iluzie şi convenţie, revii cel ce eşti şi ai fost dintotdeauna. Apoi reintri în sală, unde spectacolul se reia furtunos.

Dar de ce creează El? Unimea este vid, nimic. Dacă n-ar crea, n-ar exista decât nimicul, un infinit potenţial nemanifestat. Cine poate să blocheze revărsarea infinitului?! Deşi e absolut vid, neexistând nici măcar spaţiul sau timpul, conţine acest potenţial care „se scurge" în Sine, fiindcă nu există „afară", sub forma creaţiei.

Iar dacă, totuşi, L-am putea opri să se manifeste, ce-am obţine? Nimicul, nemişcarea, neschimbarea. Tocmai asta se găseşte prin iluminare sau trezire nonduală. Ăsta-i premiul mult-visat de căutătorii spirituali. Alături de celălalt premiu, descoperirea unităţii manifestării, a Unimii. Două premii într-unul: nondualitatea.

* * *

Nu putem înţelege Veşnicia privind-o din Timp. S-a spus că e ca o clipită de la începutul timpului, când s-a făcut planul întregii Creaţii. De fapt, aceeaşi clipită se repetă în fiecare secundă a timpului. Astfel că am putea spune că planul se reface în fiecare secundă şi, dintr-o dată, nu mai suntem „fatalişti"... Se pare că Unimea îşi evaluează creaţia în fiecare secundă şi caută instinctiv să o echilibreze, dacă se dovedeşte a fi debalansată. Iar asta se percepe ca o reparaţie, ca o plată karmică, ca o echilibrare a binelui cu răul sau a unei extreme prin tendinţa opusă.

Desigur, echilibrarea nu se face la dorinţa creaturii, ci la un alt moment. Dar se face într-un fel, cumva şi nu aşa cum ne aşteptam noi, părelnice fiinţe. Uneori coincide cu vrerea noastră, dar nu mereu.

Sau poate că doar avem *impresia* că ceva s-ar echilibra. Unii au observat că istoria se repetă, că omenirea face mereu aceleaşi greşeli, ba chiar şi speciile inteligente extraterestre o fac. Uneori, dezastrul pare inevitabil cu mult timp înainte.

Cel mai corect ar fi să ne recunoaştem agnostici: nu putem înţelege ce este Viaţa. N-are nicio logică pentru noi, deşi nu negăm posibilitatea unei logici non-umane. Dar oare există aşa ceva?!

* * *

Baba Vanga a prezis că, peste sute de ani, oamenii vor coloniza Marte, dar va fi acolo o revoltă şi un conflict nuclear.

Despre Cronica Akasha, vezi Ancient Aliens S12E10 – "The Akashic Record".

Iar pe baza cantităţii de xenon radioactiv, savanţii au calculat deja că pe Marte a fost demult, tare demult, un conflict nuclear care, probabil, a distrus atmosfera şi condiţiile propice vieţii. Se pare că omenirea va repeta tot acolo istoria, vrând-nevrând...

În acest caz, mai are rost să vorbim de „destinul măreţ cosmic al omenirii"?! Mai are viaţa, în general, vreun scop?! Nu-i oare mai corect să ajungem încă de acum la concluzia nondualismului, că nimic nu are niciun scop?! Trăim şi, gata, aşa, degeaba. Ăsta-i tot rostul vieţii. Creaţia nu are niciun scop, nicio finalitate, şi nici omul. E ceva apărut spontan, un vis în Vidul creator. Admiţând că nu există niciun final al Creaţiei, e chiar logic că nu poate avea vreun scop, care ar însemna chiar finalul Ei.

Totuşi, unii spun că scopul Creaţiei ar fi adunarea de experienţă, dar de ce? În vederea creării unul alt viitor univers. Şi tot aşa, la infinit, ceea ce echivalează cu lipsa oricărui final.

Şi nu-i nicio problemă dacă nu există niciun scop sau obiectiv ultim. Doar eul uman se simte lezat în orgoliul său, fiindcă existenţa sa pare astfel inutilă, neimportantă, accidentală. Or, mintea omenească caută întotdeauna o raţiune, un rost în orice. Deci tocmai omul să n-aibă niciun rost?! E o afirmaţie de-a dreptul insuportabilă, obraznică şi reprobabilă, nu-i aşa?!...

De ce am păţit asta?

«Încurcată-i viaţa asta, Te învârţi ca un năuc, Dai în stânga... ai belele, Dai spre dreapta... ai bucluc
Bucuriile-s cu gramul, Greul e la kilogram, Uşa o deschide banul, Ai perdele... nu ai geam,
Când ai una... nu ai alta, Dinţii fug, riduri rămân, Când eşti tânăr... nu ai minte, Când ai minte... eşti bătrân.
Să iubeşti nu ai pe cine, Când găseşti, nu ai cu ce, Când ajungi puţin la bine, Iaca-s gata zilele.
Ce să mai, e zăpăceală, De m-am săturat, vă jur! Ce e pur, nu prea e simplu, Iar ce-i simplu, nu e pur.»

Licuţa Pântia, "Altă concluzie"

Ego-ul uman este mereu nemulţumit, mai ales atunci când suferă un necaz. Atunci începe cu lamentările adresate Cerului: De ce mi-ai dat acest necaz, Doamne?!

Omul credincios are un răspuns simplu: „Aşa a vrut Dumnezeu!”. Punct. Iar cu asta închide gura ego-ului, care ar fi vrut să continue cu văicărelile. Credinciosul speră că Dumnezeul din Ceruri are un plan înţelept şi un viitor mai bun rezervat lui – dacă nu aici, măcar după moarte.

Problema apare când credinciosul nu se opreşte la punct, ci caută nişte explicaţii logice. „Sufăr acum pentru că nu m-am rugat suficient, sau n-am dat destul de pomană, sau l-am bârfit pe preot etc.”. Şi, bineînţeles, propunându-şi să-şi elimine aceste lipsuri, are impresia că a găsit o metodă de a evita pe viitor necazurile. Ceea ce este fals. Necazuri vor mai veni chiar dacă te rogi în neştire sau venerezi icoane şi sfinţi părinţi.

Omul spiritual are o altă explicaţie: Necazurile vin să te smerească ca să-ţi diminueze din ego. Şi într-adevăr, te simţi umilit, cu mai puţină energie de luptă, eşti mai resemnat. Ba chiar, paradoxal, te simţi mai bine, mai relaxat. Te simţi mai aproape de Dumnezeu. Foarte ciudat, necazul te-a făcut mai înţelept!

Problema apare când omul spiritual transformă această observaţie într-o metodă, impunându-şi diverse asceze ca să-şi distrugă ego-ul cu totul, pentru a se uni cu Dumnezeu. Asceze fizice şi psihice: nu mănâncă, nu face sex, nu doarme, nu-şi permite mici plăceri, ba chiar îşi impune chinuri, o disciplină spirituală strictă etc.

La început, ego-ul era ca o pastă maleabilă sub influenţa întâmplărilor. Dar ego-ul ascetului devine tare ca betonul, total insensibil la exterior, iar astfel nu mai poate primi nicio lecţie de la viaţă. El crede că a găsit secretul atingerii Absolutului. Dar e numai o idee, care îl va dezamăgi până la urmă, fiindcă ego-ul nu se poate desfiinţa singur.

„Păcatul vine din plăcere. Îmi voi distruge orice plăcere ca să devin pur!”, spune ego-ul ascetic. Simţindu-se impur, ego-ul face o obsesie pentru puritate, sfinţenie.

De fapt, niciun lucru nu este pur, pentru că nimic nu este impur. Doar ego-ul vede impurităţi peste tot, fiindcă se simte incomplet, deci „impur”. E numai o falsă senzaţie de neîmplinire. În realitate, totul e deja complet, deci perfect.

Iluminatul nondual vorbeşte altfel. Nu consideră ego-ul un duşman (Al cui? Al meu! Care „eu”?!). Ci este doar o energie inocentă într-o creaţie fără scop. Nu are niciun motiv să apară, după cum nici

dispariţia eu-lui nu este un scop în sine. Dacă se va întâmpla, foarte bine, iar dacă nu, asta e! Oricum, Absolutul, singura realitate, rămâne de neatins şi de neschimbat, orice s-ar petrece în lumea aparenţelor.

Omul spiritual crede că, odată cu dispariţia eu-lui, va deveni fericit. Dar iluminatul îi taie macaroana: „Tu” nu exişti şi n-ai existat niciodată. Nu eşti ceva solid, real, care ar trebui să-şi lepede ceva din sine pentru a deveni fericit. „Tu” eşti doar o idee – foarte lipicioasă, e adevărat.

Fericirea nonduală apare automat când dispare senzaţia de „eu”, deci când nu mai există un cineva care poate fi fericit sau nefericit. Fericirea divină este o fericire a nimănui. Şi ea există deja. Deci orice căutare a fericirii divine nu face decât să îngroaşe stratul care o ascunde. Într-adevăr, pentru eu, pare o dilemă fără ieşire, o imensă frustrare pentru aspirantul spiritual. Totuşi, e atât de simplu...!

Problema este că nondualismul nu oferă eu-lui nimic de care să se agaţe. Omul religios avea speranţa într-un Dumnezeu înţelept şi bun. Omul spiritual avea speranţa să-şi piardă ego-ul, cândva. Dar nondualistul nu capătă nicio speranţă, ci doar informaţia seacă şi brutal de sinceră: „tu nu exişti, deja”.

Dacă însă rezonează cu ea, va simţi o mare uşurare, pierzând nevoia de a spera ceva în viitor, bucurându-se doar de clipă. Oare nu este asta cea mai mare binefacere, să poţi savura fiecare clipă, să-i adulmeci misterul, să fii fericit în mod necondiţionat?!

Eul are regrete pentru trecut şi speranţe pentru viitor. Dar non-eul nu cunoaşte decât prezentul, de care se bucură aşa, degeaba. Sunt două variante sub care se manifestă Absolutul, ca expresii ale creativităţii Sale sălbatice.

Răzvan A. Petre, 12 februarie 2024

Comentariul Laurei

Poate că aici se scrie ceva "mai radical", ce nu poate fi înţeles — nici nu are cum să fie înţeles de persoană/mintea psihologică, care este ea însăşi o iluzie, un personaj dintr-un vis, dintr-o poveste.

Nu este nimic în neregulă cu povestea/visul, însă NU EXISTĂ SEPARARE, nu există un "eu" separat, separarea este o iluzie, vederea separării este o vedere a aparenţelor, căci ca un fum este ceea ce este privit.

În poveste/vis există această identificare cu personajul şi cu ceea ce se întâmplă. Adică, se crede în existenţa unui trăitor care are o viaţă, se

crede în multe concepte, pure conceptualizări/etichetări în vis, etichetele sunt puse peste tot şi ele se numesc cuvinte/idei/nume.

Nimic nu rămâne neetichetat. Există şi ceea ce se numeşte" spiritualitate", care este tot un concept, o identificare cu ceva din poveste/vis. Viaţa poveştii trăită de personaj este numită "viaţa mea" şi normalul ei, deşi pare greu de crezut, implică o identificare cu o separare, un "eu care face". Eu mănânc, eu trăiesc, eu sunt spiritual, eu mă mişc, eu gândesc, eu...

TOT ce începe cu "eu" indică faptul că nu se observă (nici nu are cum) că VIUL VIEŢII/există DEJA, că TOTUL este deja şi nu are nicio legătură cu separarea, că VIAŢA este impersonală, este ÎNTREAGĂ, unică, totală, TOTUL ca nonseparare, şi ceea ce se face nu implică o separare, ci este EXISTARE...

Personajul din poveste NU FACE NICIODATĂ NIMIC. Tot cea ce pare a fi făcut este manifestarea directă a VIEŢII sau a lui DUMNEZEU.

EU/TU etc. nu există, ci există doar DUMNEZEU (care nu este ideea de "Dumnezeu" şi nici ideea de "Viaţă").

Trezirea sau vederea clară implică faptul că nu există "adormire/înlănţuire" şi deci nimeni care să se trezească, căci nimeni nu EXISTĂ separat.

A trăi firesc reprezintă ACUM a nu exista un trăitor, deşi totul se face, însă impersonal.

TOTUL este un ocean care nu implică acţiunea unui val, nu implică o poveste despre ocean sau despre valuri, nu există un val tăiat şi separat de ocean, nu există decât oceanul şi mişcarea ESTE doar a lui, nu valul se mişcă, nu valul trăieşte, nu valul este înlănţuit sau doarme, nu poate exista VAL care să se trezească sau care să se elibereze... Să se elibereze de ce? doar oceanul a existat mereu.

Rezumat ☺ ☺

Tot ceea ce implică conceptualizare şi începe cu "eu" şi credinţa în existenţa unei separări ce face şi drege... este POVESTE.

Tot ceea ce se percepe ca fiind FORMA FIZICĂ este efemeritate, iar o privire către cadrul efemerităţilor şi aparenţelor este un tribut adus TIMPULUI, care nu există...

Tot ceea ce există este doar ASTA/nonsepararea/viul vieţii/CEEA CE ESTE deja, ce nu poate fi GÂNDIT/CONCEPTUALIZAT şi nici văzut/simţit etc., dar ASTA este TOTUL...

Atât poveştile, cât şi efemerităţile SUNT ceea ce sunt, nu-i nimic greşit/corect, bun/rău, însă suferinţa îşi are sâmburele în CREDINŢA că ele sunt REALUL şi VIAŢA le stă la dispoziţie, că ceva din ceea ce s-a

scris poate deţine un control, poate face ceva sau că poate influenţa ASTA...

Nimic din ceea ce s-a scris nu poate influenţa ASTA şi EXISTAREA...

ASTA este preafericirea fericirii DEJA şi NIMIC nu lipseşte din ASTA...

... Ceea ce se mai scrie pe aici, nu este pentru cel care mai poate "căra" un bagaj, care caută ca, prin adăugare la bagaj, să se elibereze şi să zboare, ci este doar pentru cel care este dispus să renunţe la TOT bagajul pentru a fi zborul şi a se bucura de propria-i infinitate şi libertate nelimitată... ☺ ☺ ☺

Laura Averchi, 16 februarie 2024

Frank Yang

1. Ego

2. Martorul, conştiinţa (mintea rafinat-subtilă, numită **buddhi** în sanscrită.)

3. Eu Sunt, Dumnezeu, Totul

4. Nimicul, vidul

5. Adevăratul non-sine

Când transcenzi un nivel, îl şi integrezi, nu îl negi. Fiecare stadiu prezintă un nivel tot mai subtil de ego, de eu, de soliditate.

Fiecare stadiu pare real la nivelul său, iar cele inferioare par ireale. De aceea, creaţia este reală şi ireală, în acelaşi timp.

S-ar putea pune aceste stadii în corespondenţă cu „locaţiile" de care vorbeşte cercetătorul Jeffrey Martin (vezi articolul meu „**Stadiile conştiinţei iluminate**" din 2021).

Unii parcurg toate etapele, precum Frank Yang. Dar Richard Sylvester a trecut din 1 în 4 şi apoi în 3, înainte de 5. Alţii, precum Tony Parsons, au trecut direct de la 1 la 5 (?). Nimic nu este cert, în fond.

Oricum, din fiecare stadiu provin anumite tehnici de iluminare, care sunt, de fapt, descrieri ale stării respective: starea de martor detaşat, starea de iubire necondiţionată, starea de vid, starea de plenitudine.

Nu ştim dacă mai există ceva încă şi mai subtil. Dar putem spune că şi stadiul 1, cel de ego, are nenumărate versiuni tot mai uşoare. Şi aici putem înşira aproape toate stările pe care le parcurg oamenii obişnuiţi în viaţa lor normală.

Deci există o scară a subtilităţii, a diluării eu-lui, a revenirii la unitatea originară, care alternează după prima etapă, cea de condensare a energiei divine sub forma unui individ (care se simte) separat.

YouTube Canal video Frank Yang [9]

[9] https://www.youtube.com/@frankyang

Cinci stadii ale trezirii

1. Trezirea, prin Graţie.

2. Confuzie, fluctuaţie între starea egotică şi starea de trezire nonduală.

3. Noaptea neagră a sufletului sau teribila şi fioroasa Graţie, când ego-ul este ucis lent (nevrând să dispară).

Până acum, trezirea a fost temporară. De acum înainte urmează trezirea definitivă sau permanentă.

4. Completa transformare interioară. Sentimentul permanent este PACEA, dar poţi simţi şi emoţii, undeva la marginea conştiinţei. Imediat ce apar, ele şi dispar. Dar chiar şi aici, încă mai există mici urme de ego, purificat, expandat.

5. Autonomia spirituală. E vorba de misiunea pe care şi-o asumă cel eliberat. Poate fi o misiune pasivă, de păstrare a liniştii interioare, de păstrare a frecvenţei nonduale pentru planetă. Sau poate fi o misiune exterioară, de transformare activă a lumii. (Sursa [10])

YouTube Canal video Aby Vohra [11]

Adyashanti

Adyashanti, care a adunat multe mărturii de la discipolii săi şi o experienţă personală bogată, spune că există trei niveluri la care se poate petrece trezirea nonduală:

Prima şi cea mai comună este la nivelul capului (centrul Ajna), unde conştiinţa se expansionează la infinit şi se simte absolut vidă.

A doua şi cea care împlineşte cumva trezirea este la nivelul inimii (centrul Anahata), când individul se simte una cu tot ce există.

Mai există şi al treilea nivel, cel mai rar întâlnit, la nivelul abdomenului (centrul Hara), care conferă stabilitate, o înrădăcinare în existenţă.

În concluzie, trezirea doar la nivelul capului poate să nu fie integrată şi în viaţa cotidiană, unii iluminaţi rămânând oarecum suspendaţi între cer şi pământ. Adică, inima rămâne netrezită, ceea ce s-ar traduce printr-o lipsă a „întruchipării” iluminării.

---

[10] https://www.youtube.com/watch?v=Q7hKNYerPdg

[11] https://www.youtube.com/@abyvohra

Desigur, unii pot să nu fie de acord cu viziunea lui Adyashanti, pe motiv că iluminarea nu are legătură cu corpul fizic, fiind dincolo de stări sau experienţe. Totuşi, faptul că există atâtea variaţii printre iluminaţi atestă că corpul-minte individual joacă şi el un rol în traducerea sau întruchiparea nondualităţii în viaţa omenească. Cu alte cuvinte, nondualitatea este una singură, dar manifestările sale sunt multiple. (*din articolul meu* „**Eu şi EGO**”, din 2023)

YouTube Canal video Adyashanti [12]

Concluzii

Părerea mea este că fiecare poveste de iluminare este altfel. Chiar *trebuie să fie altfel*, fiindcă fiecare om este unic şi are propria-i poveste. Descoperirea nondualităţii nu poate fi standard. Nici măcar trăirea ei nu este interpretată de minţi diferite în acelaşi fel. Noi aflăm despre iluminare de la alte minţi, prin propria noastră minte. Deci trăirea este impurificată de toate şabloanele de gândire.

De pildă, tulburarea disociativă de depersonalizare şi derealizare este o experienţă neplăcută, deşi simptomele sale se suprapun parţial cu ce relatează iluminaţii. Doar că nu este o stare deloc beatifică. Dimpotrivă, pacientul se priveşte total detaşat, ca pe o caricatură în două dimensiuni. Separarea faţă de lume creşte, nu dispare. Parcă ar fi o lansare ratată de rachetă cosmică.

Şi asta pentru că, se pare, nimic nu este elaborat cu minuţiozitate; iluminarea, ca orice altceva, este un act spontan în non-timp şi se supune riscurilor oricărei acţiuni în premieră. Poate aduce multă fericire, frumuseţe, iubire, sau poate aduce disperare, amplificată, desigur, de propriul ego, care vede că pierde tot ce credea că este el.

La fel, există o foarte mare variaţie şi în ce se întâmplă după iluminare. Unora le dă viaţa peste cap, dar la alţii nu schimbă nimic în exterior. În general, se spune că după iluminare este imposibilă întoarcerea la senzaţia de „eu”, că iluminarea ar fi ireversibilă. Doar pe Adyashanti l-am auzit spunând că orice este posibil, inclusiv asta.

De ce nu?! În fond, nu există reguli care să diminueze libertatea absolută a nondualităţii... De fapt, dacă scotocim bine prin istoria spiritualităţii, am putea găsi exemple de oameni veneraţi care, la un moment dat, au cam dat-o în bară. Putem bănui că tocmai asta li se

---

[12] https://www.youtube.com/@Adyashanti

întâmplase: li se întorsese ego-ul triumfător. Cine ştie?! Cel care spune că ştie exact, de fapt, se înşală singur.

Să luăm un exemplu mitologic: Lucifer. Era un mare iluminat, mâna dreaptă a Tatălui Ceresc. La un moment dat, a căzut în dizgraţie, dar rău de tot şi fără niciun motiv. Şi atunci a căpătat un ego proporţional cu frustrarea alungării din paradis, adică imens. A devenit de atunci simbolul urii împotriva Absolutului, care l-a văduvit degeaba de beatitudinea Întregului. Atâta doar că nimeni nu luase decizia asta, se întâmplase de la sine, iar Lucifer şi-a inventat singur duşmanul.

(Asta a fost doar o poveste religioasă fără temei, nu-i nevoie s-o memoraţi...)

Ideea este că nu ne poate nimeni proteja de ceea ce ne aduce viaţa, bun sau rău. Chiar şi binele poate ascunde mari riscuri ulterioare. Iar răul, mari beneficii ulterioare. Totul e amestecat, fiindcă nu există un master-plan individual deliberat, care să prevadă punctul final în detaliu. Şi n-ai pe cine da vina pentru toate incongruenţele astea, decât pe Vidul absolut. Dar ce să-i faci unui gol total, unui hău?! Hău-Dumniezău...

Desigur, în planul nostru temporal, putem avea premoniţii corecte, inclusiv cu momentul exact al morţii fizice, precum Nostradamus. Dar în veşnicie, totul e spontan. Or, viaţa reală e în veşnicie, nu în timp. Timpul doar tărăgănează lucrurile. E ca atunci când mesteci o îmbucătură de 50 de ori, ca să-i absorbi toate esenţele. Ai putea s-o înfuleci pe nemestecate şi gata, masa s-a sfârşit înainte să înceapă.

Viaţa lui Buddhi

1. Din golul cosmic, Buddhi abia se naşte, somnoros şi inconştient... Omul îşi crede toate gândurile care-i trec prin cap. Se identifică cu ele. Se lasă purtat de emoţii. Nu are control, ca o plută în derivă pe ocean, fără cârmă, fără pânze.

2. Buddhi este tânăr... Îşi conduce singur barca pe întinsul mării, ştiind încotro se îndreaptă. Omul îşi dă seama că are o „minte”. Apoi, că ea poate fi observată şi analizată ca pe un obiect. Începe viaţa spirituală.

3. Buddhi este matur... Adoră poveştile spiritual-nondualiste despre mintea corectă şi mintea greşită, despre Sine şi ego, despre Dumnezeu şi om. Buddhi luptă acum ca să se îndepărteze de ego şi să se apropie de Sinele divin. Omul se identifică cu Buddhi, această minte subtilă, rafinată, ca o mână întinsă de om spre Dumnezeu.

4. Buddhi seniorul... Dumnezeu i-a prins mâna omului şi nu-i mai dă drumul. Toate gândurile vin de la Dumnezeu, iar mintea nu există, şi nici eul. Şi ispita, şi virtutea sunt operaţiile Divinului. E un joc al iluziei, care împarte lumea în dualităţi. Nimeni nu e vinovat de nimic şi nici nu are vreun merit, fiindcă nu există nicio persoană, totul se desfăşoară impersonal. Buddhi este doar martorul conştient al acestor schimbări naturale în Conştiinţă.

5. Buddhi nu mai există... Nici n-a existat vreodată. A fost doar un basm. Doar Unicul, care e marele Goool, adâncul Abisss. Nu se întâmplă niciodată nimic, nu există nici timp, nici spaţiu. Doar visul Creaţiei, al vieţii şi morţii, al multiplicităţii, al iubirii. Un vis care umple singurătatea absolută a Fericirii fără obiect. Fără gânduri şi fără conştienţa a ceva...

Sfârşit.

23 februarie 2024

Conştiinţa creează realitatea

„Conştiinţa creează realitatea”. Iată o frază des întâlnită în spiritualitate, în diverse variante. Desigur însă că aici nu e vorba de o conştiinţă individuală şi separată, care n-ar avea puterea să modifice o realitate obiectivă exterioară sieşi.

Conştiinţa e una şi aceeaşi peste tot. Realitatea se lasă modificată, fiindcă în ea se manifestă pretutindeni aceeaşi Conştiinţă care decide s-o modifice. Şi întotdeauna Ea îşi pune anumite limite, ca să nu strice tot jocul.

„Mind over matter” este un fel de skanderbeg între mâna mea stângă şi mâna mea dreaptă. Va câştiga cine vreau eu. Dacă vreau să câştige mâna stângă, o voi slăbi uşor pe cea dreaptă, până va ceda. Eu sunt Conştiinţa. Mâna stângă e mintea, mâna dreaptă e materia. Şi amândouă îmi aparţin.

Importanţa

Nu există ceva mai important ca altceva. Cum ar putea face un părinte discriminări între copiii Săi? Aaa, sunt diferiţi, ceea ce-i foarte bine. Diversitatea creează plăcerea noului. Dar nu există noţiunea de *importanţă* în lumea lui Dumnezeu, ci doar în lumea mentală. Omul nu e mai „important” decât o muscă; dar are o cu totul altă misiune, desigur, conformă cu inteligenţa sa.

- Opinia mea este că evenimentele importante ne sunt sortite, dar cele mărunte ne stau la dispoziţie să le alegem noi.

Asta presupune că „cineva” ar monitoriza mereu tot ce facem şi ar decide în timp real: „Asta e o chestie măruntă, să lăsăm omul să facă ce vrea. Dar aialaltă poate avea consecinţe importante; să-l obligăm să facă ce se potriveşte cu scenariul.” E o viziune antropomorfică, adică specifică eu-lui.

Totul curge şi e dintr-o bucată. Nu există conceptul de importanţă, ci am putea, eventual, trage *ulterior* concluzia că un anumit gest al nostru a generat o avalanşă de efecte serioase.

Dar nici această concluzie nu este corectă, pentru că gestul nostru nu a fost unul aleator, ci a fost necesar în acel context. Poate că timp îndelungat s-au adunat nişte cauze care ne-au *obligat* cumva să facem acel gest epocal. Şi asta s-ar numi karma.

Însă, în lumea lui Dumnezeu, nu stă nimeni să analizeze aşa. Lucrurile decurg simplu unul din altul. Numai mintea egotică chibiţează de pe margine şi le întoarce pe toate feţele, ulterior, descoperind sau inventând corelaţii, pe care le numeşte „cauze”.

Viaţa curge mereu şi creează situaţii pe loc, uneori aşteptate, alteori neaşteptate. E ca şi curgerea unui râu printre pietre. Când albia e secată şi priveşti pietrele, nu poţi şti cum va arăta curgerea apei când vor veni torentele. Aprioric, mintea poate privi geometria pietrelor ca la un joc de biliard, făcând scenarii despre cum se vor forma vârtejurile. Numai că atunci când vine apa cea mare, toate scenariile sunt date peste cap şi duse la vale, odată cu pietrele, copacii căzuţi şi ce se mai strânge acolo...

Liberul-arbitru

Sper că ai înţeles deja că nu există liber-arbitru, care să poată alege orişice, chiar şi ceva neimportant. Ar trebui să existe o entitate separată de Întreg care ar avea acest „privilegiu”: să dea peste cap toată armonia Întregului. „E de ajuns o bâtă la un car de oale”, se spune popular. Dintr-o dată, n-ar mai rămâne nicio urmă de armonie, ci doar haos.

- Deja e haos pe lume, dar oamenii raţionali se adună să restabilească ordinea, cât de cât.

Asta-i aceeaşi viziune egotică, dar extinsă la o mulţime: Dacă un grup de „eu-ri” poate provoca haos, atunci tot un grup de „eu-ri” va putea remedia situaţia. În realitate, situaţia *se cere echilibrată* automat şi intră în acţiune mecanismul intern al Creaţiei, care este spontan, negândit, impersonal. Oamenii sunt doar uneltele oarbe, care se cred „conştiente”.

- Păi, dacă n-am niciun liber-arbitru, sunt frustrat de cea mai elementară bucurie. Dumnezeu e un satrap! Oare sunt doar un roboţel?

Raţionamentul ăsta-i fals din pornire. Nu e vorba că „cineva” ţi-ar bloca libertatea, ca şi cum te-ar băga într-o carceră a neputinţei. Ar fi, într-adevăr, crud şi nedrept. Ci, pur şi simplu, nu există nicio entitate separată de Întreg, cum se crede „eul”. Conceptul de liber-arbitru este o altă făcătură a acestei iluzii numite „eu”.

- Păi, dacă e o iluzie, cum de are atâta influenţă în lume?! Toţi oamenii se simt entităţi autonome, care iau decizii...

Ne întoarcem de unde am plecat. Eul este o iluzie în buclă. Îşi autojustifică existenţa prin toate aceste raţionamente. Deci este o iluzie perfectă, imposibil de depistat din interior. Este mama tuturor iluziilor magice. Cum ar putea eul să perceapă că nu există?! Ar fi absurd, nu-i aşa?! Prin însuşi faptul că se simte real, i se pare că există deja.

Aici e tot clenciul. Iar prin faptul că discutăm despre „eu”, nu facem decât să îi conferim statutul de „real”. Observi? Suntem prinşi într-o cursă. Cu toţii. N-avem nicio speranţă de salvare din iluzie cu de la sine putere...

Speranţa

Speranţa este un alt concept inventat de „eu”. Se referă la posibilitatea viitoare de a-şi satisface un interes personal.

- Orice creatură are interesele sale, pe care se străduie să şi le mulţumească. Aşa funcţionează lumea.

Da, dar numai omul are *speranţe*. El poate prevedea viitorul. Animalele nu pot. Când veveriţa ascunde alune vara ca să aibă ce mânca iarna, o face "instinctiv". Asta o spunem noi, ca să ne separăm de animale, cu aroganţă: facem diferenţa între instinct şi inteligenţă.

De fapt, diferenţa e în altă parte. Nu atât inteligenţa ne distinge de animale, ci „scenarita”. Numai omul poate face scenarii.

- Asta nu-i neapărat ceva rău, fiindcă uneori ne serveşte interesul.

Da, pare un atribut neutru al minţii. Problema este că „eul” deturnează mintea, o pune la treabă în folosul lui.

- Şi care e folosul lui?

Singura lui preocupare este să se autovalideze, să-şi demonstreze sieşi că este real. În realitate, „eul” nu are motiv să existe şi nici nu există, decât ca idee. Dar pentru ca **iluzia** să se perpetueze, e necesar ca ideea de „eu” să nu se stingă.

Uneori se autoafirmă cu mare gălăgie, prin orgoliu, tupeu sau alte aroganţe. Alteori, o face mai discret, de exemplu, nutrind *speranţe* sau *milă*. (Da, din milă pentru unii, „eul” devine crud cu alţii. N-ai observat natura sa bipolară?!)

Are nenumărate forme prin care se simte *important* (iar dăm peste acest atribut, esenţial pentru „eu”). Ca şi când, dacă omul n-ar avea speranţe, n-ar putea să trăiască... Ar putea foarte bine, cu condiţia să nu fie disperat. Disperarea este opusul dual al speranţei. Apare şi ea, dacă există un „eu”.

Liniştea fericită apare când omul *nu poate avea* nici speranţe, dar nici disperare; nici milă, dar nici cruzime; nici ataşamente, nici repulsii. Adică, atunci când nu mai există „eul”.

- E greu să-mi imaginez asta.

Ba chiar imposibil. Egotismul e tot ce ştim, încă din copilărie, când l-am deprins. Cum am putea să ne dezbrăcăm de el?!

- Învăţătorii spirituali propun diverse metode de desprindere de „eu”.

Dar cine practică aceste metode? Hă?

- Cine?

Păi, tot „eul”, desigur. E acelaşi cerc vicios de care vorbeam mai sus.

- Poate că ne punem mintea la treabă în contra „eu-lui”, păcălindu-l uşurel, destrămându-l zi după zi, ca şi cum am fierbe o broască la foc mic, obişnuind-o treptat cu căldura ucigaşă.

Uiţi că „eul”, fiind o iluzie divină, se bazează pe inteligenţa divină. Cu cine ne întrecem noi, cu Dumnezeu?!

Şi, de fapt, cine suntem „noi”? Cine încearcă să scape de propriul „eu”? Dacă nu sunt *acel* „eu”, atunci cine sunt?

Întrebarea este prost pusă, evident, fiind un raţionament în buclă. Presupun că eu exist, dar aş fi altceva decât acel mic „eu” de care vreau să scap...

*- Învăţăturile spirituale au dat deja un răspuns: **Eu sunt Sinele Superior**.*

Ete, scârţ! Sinele ăla e tot „eul” revopsit mai spiritual. E un eu mai mare, chiar mai *important*. Vezi cum se ramforsează „eul”, învârtindu-se în jurul propriei imaginaţii?! În vid apare un uragan teribil.

Problema e că în vid nu au cum exista vârtejuri de aer... Ei, cum rezolvi acest mister?

Scopul

- Bine, dar dacă tot nu putem scăpa de acest eu imaginar, ce rost are să mai discutăm?

- Ai vreun motiv pentru care să n-o facem?

- E ca şi cum am vorbi despre elefantul roz din sufragerie... Care elefant roz?! Hă-hă-hă!

- Sau despre elefantul care pictează.

- Care pictează, da... Hă-hă-hă!

- Asta nu-i nicio glumă. Uite-aici:

YouTube Elephant Suda Paints for Joe Rogan[13]

- Uau! Aflasem şi eu că antropoide precum urangutanii pot găsi legăturile cauzale şi pot învăţa folosirea uneltelor ca şi oamenii.

- Minunat! Asta demonstrează că animalele astea au o minte ageră. Poate, şi un „eu" în formare, precum copiii mici.

- Nu. Nu cred că animalele au conştiinţă de sine ca oamenii.

- Atunci, urangutanul e dovada vie că poate exista inteligenţă aproape umană şi fără un „eu". Deci să nu te miri că există oameni cărora le-a dispărut „eul" – sunt cei iluminaţi, cei treziţi la nondualitate.

- Aha, deci din cauza lor afirmi că eul este imaginar?!... Vrei să fii ca ei?

- Tu ai impresia că în tot ce facem există un scop?!

- În aspectele importante, cel puţin, desigur. Scopul de a supravieţui, de a duce o viaţă confortabilă, de a fi folositor, de a fi fericit... Admit că nu am niciun scop când îmi rod unghiile sau când vorbim despre „eu".

- Să nu confundăm cauza cu scopul, deşi la amândouă le zicem „motiv"! Stabilindu-şi un *scop*, „eul" crede că va stăpâni legăturile cauzale, că îşi va organiza viitorul.

Dar „eul" nu există, în viziunea nonduală. Există doar o curgere continuă de cauze şi efecte. „Eul" se strecoară printre ele, crezând că le

---

[13] https://www.youtube.com/watch?v=FZCEJCrWCAo

poate modifica cursul, măcar din când în când. Însă e ca o fantomă transparentă ce împinge bolovani, iar *scopurile* sale sunt la fel de iluzorii.

În realitate, se întâmplă ceea ce trebuie să se întâmple în economia naturii, automat şi fără intervenţia „eu”-lui. Natura e mult mai adâncă şi mai inteligentă decât vedem noi cu ochii. Din inteligenţa Ei gigantică îşi extrage şi omul raţiunea limitată.

- Nu ştiu cum să-ţi spun fără să par obraznic, dar ce spui tu vine din alt film, pe care încă nu l-am văzut şi nici măcar nu ştiu dacă a fost turnat vreodată.

E în regulă. Nu-ţi cere nimeni părerea despre filmul pe care nu l-ai văzut. Atâta trebuie să ştii, că a fost turnat deja. Unii l-au văzut. Nu-ţi rezervi şi tu bilet?...

Dreptatea

În mod eronat, oamenii confundă karma cu dreptatea. Dar ele n-au nicio legătură.

E oare drept să plătească copiii pentru păcatele părinţilor?!

Vorbind de reîncarnare, e oare drept ca omul care sunt eu să plătesc păcatele unui antecesor spiritual, alt om din alte timpuri?!

Vedeţi cât de **impersonală** este karma, sau, dacă vreţi, cât de dur este Dumnezeu! Dreptatea e un concept personal, inventat de oameni şi apoi extrapolat spre alte noţiuni abstracte.

Nu există „justiţie divină”! Karma e un mecanism automat – ce pare câteodată logic şi uman, dar altădată, iraţional şi inuman – prin care natura îşi corijează manifestările după criterii impenetrabile. E un mecanism universal, nu ţine cont de lamentările „eu”-lui individual. Desigur, fiecare creatură contribuie la armonia cosmică, dar această armonie este o simfonie, nu un cântec la fluier.

Am scris mai multe în articolele: „**Divinul nu-i inteligent**” (2022) şi „**Karma se reîncarnează**” (2023)

Adevărul

- Ce este adevărul?

- ...

(Discuţia dintre Pilat şi Isus.)

Orice am spune despre nondualitate este un fals. Cum ar putea nişte cuvinte limitate să cuprindă Totul?! E mult mai simplu să spunem ce NU este. Dar ce rost are?! Totul e Tot, şi gata.

Privindu-te din ipostaza de Tot, ce poţi spune despre Tine?

Conştiinţa nu poate fi obiectivată, descrisă, experimentată. Dacă eşti total sincer cu tine, nu poţi spune nimic despre tine. Mai clar spus, eşti nimic. Nu *un* nimic, ci Nimicul absolut.

Cel pe care îl poţi descrie este doar un personaj dintr-un film, filmul vieţii omeneşti. Dar miezul acestui personaj rămâne de necunoscut. Şi este un miez straniu, fiindcă cuprinde totul. Deci nu e doar centru, ci şi periferie, şi tot restul. Ăsta-i Dumnezeu. N-ai ce spune despre El, fiindcă nu-l poţi obiectiva. N-ai cum ajunge la el, fiindcă eşti deja El.

Şi totuşi, mulţi oameni spun că au găsit Adevărul şi îi învaţă şi pe alţii cum este şi ce să facă ca să ajungă la El. Interesant de ştiut, ca fapt divers. Dar este acela Adevărul absolut?! N-are cum să fie. Absolutul este inexprimabil, de neînţeles, deci imposibil de învăţat. Omul iluminat poate folosi doar cuvintele personalităţii sale, care oferă o perspectivă parţială. Este un mare adevăr parţial. Merită respect şi atenţie, dar nu adulaţie.

Cine vrea să exprime Adevărul, să ia exemplul de mai sus, de la Isus...! Dar şi asta-i o prescripţie relativă. Uneori e valabilă, alteori nu.

Persoana

- Dumnezeu există, da. Dar este impersonal.

- Păi, cum ar putea să apară persoana din impersonal?! Omul e creat după chipul lui Dumnezeu, deci El e o Persoană.

- Nu. Persoana e un fel de experiment, ca să nu-i spunem accident. Dar e un experiment mental. Adică nu există în realitate. Omul nu e o „persoană”, adică un „eu”. Eul e o iluzie apărută în impersonal.

- Ce înţelegi prin impersonal?

- Că „eu” e doar o idee sau o energie suprapusă peste realitatea monolitică a Creaţiei. Creaţia nu e fragmentată, cum crede eul. Are obiecte şi creaturi şi fenomene, dar toate formează o unică Fiinţă impersonală. Totul e legat de tot, nimic nu e separat.

Or, tocmai credinţa în separare, independenţă, liber-arbitru este „persoana”. O iluzie, care apare/dispare odată cu energia iluzorie a eului. Oare celulele din creier se cred persoane, fiecare de capul ei?!

Legile

Asta caută savanţii şi fiecare individ: legile. Să cunoască regulile după care se conduce lumea, universul, totul. Să cunoască normele după care curge viaţa. Să afle logica lucrurilor. Şi astfel, să poată controla imprevizibilul.

Bazându-se pe existenţa legilor fizice, chimice, biologice, a legităţilor psihologice şi sociale, oamenii cred că viaţa însăşi este legiferată cumva, că evenimentele decurg după o anumită schemă. Că însuşi universul a apărut dintr-o cauză, numită uneori Dumnezeu, care aranjează cumva evenimentele în vederea unui anumit scop. Auzind de doctrina nondualistă, oamenii presupun (greşit!) că şi acest „eu” a apărut sau poate dispărea după anumite reguli. Iar, odată descoperite aceste reguli, vom deveni demiurgi…

Deşarte speranţe! Prin iluminare, se percepe că Creaţia apare din neant în mod haotic, neavând niciun ţel sau semnificaţie. E ca un accident apărut în vid, care se perpetuează la infinit, fiindcă nu întâmpină nicio piedică.

La fel şi „eul”, e un alt accident inocent, ca şi dispariţia sa la fel de imprevizibilă. Nimeni nu poate fi acuzat pentru apariţia dureroasă a „eului” (alungarea din Paradis) şi nimeni nu este responsabil pentru dispariţia sa (iluminarea). De altfel, şi reacţiile umane la dispariţia „eului” sunt variabile, de la beatitudine la depresie. Nu putem trage nicio concluzie şi nici oferi sfaturi în această direcţie, din moment ce nimeni nu controlează nimic.

În primul rând, nu există nimeni, nicio entitate autonomă, ci doar nişte corpuri care *au impresia că posedă* o minte personală. Dar nu! mintea e doar o curgere continuă de gânduri ivite din neant, într-un mod relativ organizat, dar până într-un punct.

În al doilea rând, ceea ce se iveşte este o simplă aparenţă fără miză, fără scop. E ca un foc de artificii continuu şi intens, apărut pe negrul cerului, nu se ştie de ce şi de unde. Niciun radar n-a detectat nimic, ci doar vedem jocul spectaculos de lumini şi ne întrebăm dacă nu cumva au venit extratereştrii…

Dacă întreaga creaţie nu are scop sau semnificaţie, oare de ce ar avea eul?! Şi de ce ar avea vreun sens iluminarea, dispariţia eului?!

2 martie 2024

PERSPECTIVA EU-LUI

Ego-ul variază ● Omul iluminat este o metaforă ● Detaşarea nondualistă ● Fără siguranţă, fără mulţumire, fără soluţie ● Când te bazezi pe un om

«De ce eşti nefericit? Pentru că 99,9 la sută din ceea ce gândeşti şi din ceea ce faci este pentru „tine” – iar ăla nu există.» ~ Wei Wu Wei

Ego-ul variază

Ego-ul este abordat pe niveluri.

Psihologii îl privesc ca pe starea *naturală* a omului.

Spiritualitatea îl priveşte ca pe un *duşman* viclean.

Înţeleptul nondualist îl priveşte ca pe ceva *automat şi inocent*.

Prin iluminare, se vede că eul nici măcar *nu există şi n-a existat* vreodată.

E incredibil cum simpla dispariţie a senzaţiei-de-eu schimbă radical exteriorul. Lumea îşi pierde consistenţa – nu poţi spune că nu există, dar nici că ar avea soliditate. Din punct de vedere ştiinţific, este un mister cum de mutaţia psihică modifică concreteţea lumii. Lumea părea înainte absolut obiectivă, indiferentă la vârtejurile tale mentale.

Desigur, trezirea unuia nu schimbă părerea celorlalţi oameni din jur, care rămân „adormiţi”. Mai bine zis, hipnotizaţi să vadă numai ceea ce nu e Real, dar nu şi Ceea ce există.

Influenţa iluminării asupra psihicului variază de la individ la individ. La fel, schimbările de comportament şi noul stil de viaţă. Nu se poate prezice nimic pentru nimeni. Povestea unui iluminat nu va semăna cu a altuia. Şi nu există semne precursoare sau asigurări ca iluminarea se va petrece negreşit... sau deloc.

Omul iluminat este o metaforă

„Omul iluminat” este o simplă metaforă. El nu este mai sfânt sau mai supraom decât ceilalţi. Nu trebuie suit pe un piedestal şi venerat. Şi nici nu trebuie comparat cu ceilalţi.

Dar este adevărat că omul *după* iluminare este diferit de acelaşi om *dinaintea* iluminării. Diferă prin lipsa senzaţiei de eu, lipsă care face corpul-minte să se simtă mult mai uşor, mai liber, mai relaxat. Unii numesc asta „fericire calmă, neeuforică”.

Este o „mulţumire nonduală” (numită, în yoga, *santoşa*), fiindcă nu poate dispărea prin apariţia niciunei tristeţi. E o fericire fără opus, fiindcă nu are motiv. Orice fericire cu motiv este duală şi trecătoare, care va dura doar până la dispariţia sau înlocuirea acelui motiv.

Omul iluminat poate vorbi cursiv despre misterul care e nondualitatea, această chestiune total ilogică. Dar dacă îl întrebi de unde ştie asta, va da sincer din umeri, spunând: „Nu ştiu. De fapt, nu ştiu nimic.” Vorbele curg prin minte, venind nu se ştie de unde. Omul este doar un intermediar.

Când îl auzim spunând că „nu ştie”, trebuie să înţelegem că nu tezaurizează cunoaşterea, că gândurile nu se pot agăţa de nimic din el. El e doar un canal curat, lis, bine şlefuit. Cu alte cuvinte, nu crede absolut niciun gând. Le priveşte pe toate amuzat, ca pe nişte năstruşnicii, care n-au nicio legătură cu Realitatea. E o mutaţie profundă de conştiinţă, radicală.

Doar omul cu ego crede că ştie ceva, că deţine cunoştinţe. Asta, fiindcă are ancore interioare pentru diverse gânduri. Gândurile cu care rezonează se prind de minte precum ciulinii de haine. Şi atunci omul afirmă pompos: „asta e părerea mea”. Omul pur evită să aibă păreri fixe, care arată doar că nu e un canal curat pe interior, ci cu asperităţi de care se pot prinde diverse idei fixe.

În general, pentru păstrarea sănătăţii psihice se recomandă să nu ne luăm prea în serios, să dovedim mereu autoironie şi umor, fiindcă niciun gând nu e real. Nici măcar gândul „am liber-arbitru şi pot gândi liber” nu e adevărat, nici măcar gândul „sunt un simplu om, nu Dumnezeu”.

Să fim jucăuşi... viaţa nu e ceva serios... Priviţi ce face magicianul Xavier Mortimer cu corpul...[14] Materia este o iluzie, pe care Dumnezeu ne face să o credem, dar tot Dumnezeu ne dă uneori semne clare că e doar o iluzie. De ce? Fiindcă El este ambivalent, vrea să Se amăgească singur, dar nu definitiv...

Omul fără ego simte că totul – idei, cunoştinţe, emoţii, energii, imbolduri de acţiune – toate acestea vin de undeva şi curg prin corpul-minte, care trăieşte şi făptuieşte automat, ca o „păpuşă divină”. Mai mult, intuieşte cu precizie că aşa au stat lucrurile *dintotdeauna*.

Pe când avea un ego, simţea că mintea-corp e centrul universului şi că are liber-arbitru. Acum însă vede clar că era o simplă iluzie. Atunci, ca şi acum, există numai Sursa, singura Fiinţă care joacă toate rolurile din univers...

---

[14] youtu.be/Slfo6vBSPbs

Oamenii au inventat mai multe căi de a face faţă în situaţii critice, stresante sau traumatice.

- O cale ar fi **transfigurarea**: să transformi urâtul în frumos, răul în bine. În artă, transfigurarea este un procedeu des uzitat. Artistul profită de necazuri şi suferinţe pentru a le transforma în inspiraţie creatoare. Răul devine materia primă a generării opusului său frumos. „Din bube, mucegaiuri şi noroi/ Iscat-am frumuseţi şi preţuri noi”, scria poetul Tudor Arghezi.

Dar transfigurarea este prescrisă chiar de unele învăţături sau metode de dezvoltare personală, care „transformă otrava în dulceaţă”. Necesită, desigur, o mare concentrare a voinţei şi chiar mai mult, o expertiză în manipularea energiilor.

Transfigurarea poate fi însă descoperită spontan în situaţii traumatice. Este cazul femeilor supuse unui viol, care au inspiraţia să transfigureze în mintea lor agresorul sexual într-un Făt-Frumos din visele erotice. Şi atunci, urmările post-traumatice sunt mult reduse decât dacă s-ar fi considerat victime neputincioase ale unor indivizi răi.

- O altă cale ar fi **evadarea**, escapismul. Multe dintre comportamentele umane dovedesc o nesocotire a realităţii, cu care omul în cauză nu se poate împăca nicicum. Există multe modalităţi de a evada din realitatea crudă, uneori (sau prea banală, alteori). Refugierea în vizionarea la infinit de filme sau de a asculta muzică non-stop sau în lectură etc.; obsesia călătoriilor, pentru cine îşi permite, sau obsesia muncii; scufundarea în practici bisericeşti sau spiritualitatea new-age. Lista e lungă... Escapismul înseamnă fuga de realitatea dureroasă prin distragerea atenţiei, refocalizarea ei pe subiecte plăcute în mod repetat, obsesiv.

- O altă cale este **detaşarea**. Ea poate fi de mai multe tipuri.

Detaşarea spirituală este o combinaţie între transfigurare şi escapism. Omul refuză să participe la realitatea concretă şi, de exemplu, se imaginează în paradis, înconjurat de îngeri. În general, îşi hrăneşte mintea cu poveşti spirituale în care el devine personajul principal.

Detaşarea filosofică este o înţelepciune perenă şi la îndemâna oricui. Ea poate fi rezumată în cuvintele Ecleziastului: „Deşertăciunea deşertăciunilor, totul e deşertăciune”. [15]

---

[15] https://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?id=18&cap=1

Nimic nu-i nou sub soare. Nimic nu poate mulţumi pe om. Nimic nu durează. Sunt concluzii triste trase la vârsta maturităţii sau după o viaţă de experienţe care n-au dus nicăieri.

Detaşarea nondualistă apare în urma familiarizării cu tezele contraintuitive ale nondualismului. Ea se poate sprijini pe înţelepciunea filosofică, dar adaugă o dimensiune nemaiauzită, incredibilă, dar eliberatoare. E clădită pe afirmaţii aparent paradoxale precum:

Sinele personal este o iluzie. Corpul-minte nu are nevoie de un „eu" ca să trăiască. Prin iluminare, când moare eul, observi că n-a existat niciodată. Creaţia e un joc (are reguli), o joacă (n-are miză) şi o glumă divină (involuntară). Lumea e o iluzie bine ticluită, adică există şi nu există în acelaşi timp. Universul pare produsul unei inteligenţe uriaşe, numai că este iraţională, sălbatică, oarbă. Dumnezeu e bun şi rău simultan. Evenimentele nu au semnificaţia pe care le-o atribuie mintea umană; nu au nicio semnificaţie. Totul e perfect aşa cum este. Lumea este o unitate, Dumnezeu este lumea, eu sunt Dumnezeu. Nimeni nu e vinovat de nimic şi nu are niciun merit; toată facerea e a lui Dumnezeu. Ş.a.m.d.

Nondualiştii cred că această viziune îi ajută să treacă peste necazuri cu fruntea sus. Transfigurarea neagă realitatea *inversând-o*. Evadarea neagă realitatea *evitând-o*. În schimb, detaşarea nondualistă NU neagă realitatea, ci o *relativizează*, privind-o ca pe o simplă interpretare personală, evident înşelătoare. „Orice ai gândi este greşit. Nu te încrede în gândurile tale!"

Cineva i-a reproşat unui iluminat într-o conferinţă: „Spui că eşti Dumnezeu! Dar asta-i blasfemie!". Calm, zâmbind uşor, iluminatul i-a răspuns: „Blasfemia ar fi ca Dumnezeu să se creadă om".

Fără siguranţă, fără mulţumire, fără soluţie

Soarta omului este să nu fie niciodată pe deplin mulţumit. Dacă îşi îndeplineşte un vis, o dorinţă mult hrănită în *trecut*, oare se va linişti pentru tot restul vieţii?! Nu. Peste puţin timp, va trece la următoarea dorinţă.

Dacă îşi rezolvă problema generală de siguranţă a *viitorului*, cum ar fi să câştige o sumă mare la loterie, oare va fi fericit?! La început, desigur, îşi va descoperi noi valenţe ale personalităţii sale, deci va fi o mare revelaţie. După care, se va obişnui, iar viaţa va reintra în banalitate, cu alte griji.

Dacă va scăpa de o traumă, de o boală gravă, de o durere serioasă, cu siguranţă că se va simţi extrem de fericit pentru o bună bucată de timp. Dar şi atunci va rămâne marcat de teama să nu revină sau să nu apară altă suferinţă similară.

Dacă îşi rezolvă, în mare, toate problemele personale, va trece apoi la rezolvarea marilor probleme ale lumii, care n-au capăt.

Una peste alta, niciodată omul nu-şi poate găsi o stare de echilibru absolut. Nu pentru asta e viaţa făcută. E dinamică, mereu imprevizibilă şi fără nicio noimă.

YouTube Am văzut o secvenţă şocantă la o crescătorie de crocodili, unde îngrijitorul le-a aruncat un pui, pe care unul dintre ei l-a înhăţat imediat. Dar un alt crocodil s-a repezit la piciorul unui vecin, l-a apucat, s-a rostogolit şi i l-a smuls într-o secundă, înghiţindu-l apoi cu poftă. [16]

Ce învăţătură spirituală putem desprinde din această scenă reală? Probabil că niciuna, mintea e blocată... Poate, doar că **viaţa e absurdă** uneori.

Viaţa decurge în moduri neaşteptate, exact când te asiguraseşi că îţi va fi bine mereu. Nu există siguranţă niciodată şi nicăieri. Credinţa religioasă şi speranţa în vreun zeu sunt mecanisme psihologice de a face faţă stresului existenţial cotidian sau în ocazii dramatice. Dar nu garantează nimic. Mulţi se roagă, dar continuă să sufere şi să aibă ghinioane, dar asta NU pentru că „nu ştiu să se roage".

- Şi atunci, care e soluţia?

Practic, nu există soluţie. Dar lipsa ei nu-i o problemă. Omenirea trăieşte de mii de ani fără soluţie.

Viaţa e aşa cum o trăim şi o interpretăm fiecare, punând nenumărate posibile probleme. Care nu sunt „probleme" decât atunci când există acolo un sine care să ia chestiunea la modul personal. În lipsa unui sine, ce se întâmplă nu mai este catalogat ca „problemă" sau „soluţie" sau „satisfacţie" etc. Viaţa necatalogată este viaţa în stare pură, inocentă.

Liniştea mult-dorită se poate ivi doar spontan, prin iluminare, prin dispariţia „eu-lui". Atunci dispare nemulţumirea. Dar nu şi dinamismul vieţii, care rămâne la fel de imprevizibilă şi variată, oferind mereu noi stări, dispoziţii, evenimente. Ăsta e singurul „scop" al vieţii, să n-aibă linişte niciodată. Numai absolutul e plin de linişte, numai vacuum şi nimic altceva. Dacă ar exista şi altceva, ar apărea interacţiuni, mişcare, n-ar mai fi linişte...

---

[16] https://www.youtube.com/watch?v=JLy-Iiy_Zp4

Vidul naşte viaţa. Privind mai profund, vidul însuşi este ce-i viu, iar creaturile sunt expresii parţiale şi efemere ale lui. Nenumărate expresii ca şi moarte ale unui singur Viu veşnic.

Când te bazezi pe un om

Când te trădează un om apropiat, spui: „Credeam că îl cunosc bine!” Oare câţi ani trebuie să stai lângă un om ca să fii sigur că îl cunoşti?

Ei bine, omul nu e un lucru fix, faptele sale nu pot fi prevăzute nici măcar de el însuşi. „Pisica blândă zgârie rău”.

Ego-ul spune: „Eu n-aş fi putut face asta”.

Dar Spiritul spune: „Nimic din ce-i omenesc nu-mi este străin”.

Omul nu e un obiect. Este o idee divină. Ca orice altceva. Iar ideile sunt schimbătoare. Cine ştie ce va urma?

Nu poţi fi sigur pe nimeni şi pe nimic. Nici măcar că după toamnă vine iarna. Uite, de ani buni, iarba rămâne verde, toamna se prelungeşte până în primăvară... cel puţin, prin sudul ţării.

Iar tu credeai că omul nu-ţi va face surprize... Nu acel om e problema, ci că tu vrei ca fiecare fiinţă să stea cuminte în sertarul în care ai pus-o. Ei bine, nici măcar pe sertar nu poţi fi sigur, că nu va sări de la locul lui...

Crezi oare că cel trezit nondual, maestrul spiritual, poate fi mai de încredere? El nu mai are filtre egotice, aşa că va răspunde spontan, fără îngrijorare sau regrete, la orice impuls divin ar primi. Şi cine ştie ce-ţi rezervă Divinitatea, prin intermediul acelui iluminat?!

Îmi amintesc ce ţeapă i-a tras Sri Yukteshwar discipolului său iubit Yogananda. Maestrul iluminat i-a promis mereu lui Yogananda că-i va ceda toată averea la moarte pentru misiunea sa spirituală complexă. Ei bine, fiind foarte aproape de moarte, maestrul s-a răzgândit şi i-a lăsat averea prin testament altui discipol. Yogananda a fost foarte uimit, dar a înghiţit în sec şi a tăcut înţelept, gândind: „Neînţelese sunt căile Domnului”. Vezi şi relatările lui Shelley Trimmer din articolul meu „**Dezamăgirea naşte agnostici**” (2020).

Răzvan A. Petre, 20 martie 2024

O să scriu ceva despre **detaşarea nondualistă**, aşa cum se vede de aici.

În aceste zile, corpul fizic a suferit o mică/mare răceală, poate mai dificilă şi mai persistentă decât în alte dăţi.

În decursul procesului, au apărut imediat gânduri de genul: "dar de ce mi se întâmplă chiar aşa?"... gânduri ce parcă încercau să se agaţe de un centru "*eu*" şi de acolo, de pe poziţia de centru coordonator, să se erijeze în controlor, apoi asumator în cazul însănătoşirii, sau să încerce să mărească agonia psihologică pe timpul acestui proces (lucruri bine-cunoscute tuturor ☺).

Ei bine, aceste gânduri impersonale negăsind un centru, au răsarit şi au apus în liniştea abisala a lui "A FI": ***de ce?*** dar de ce nu?... de ce mereu "de ce mi se întâmplă MIE toate acestea?" şi nu "de ce să nu se întâmple?"... căci uite că s-au şi întâmplat; şi ASTA pentru că AŞA trebuia să se întâmple.

La toate întrebările personale, viaţa are un singur răspuns: DE AIA... uite aşa, chiar aşa... EA nu dă socoteală niciunui personaj din poveste/iluzie şi este, fix, AŞA cum este... fără subiect şi predicat, fără înţelesuri, întrebări şi răspunsuri; însă doar EA este.

Pe de altă parte, se observă imediat *cine* este cel care stă mereu cu ochii pe cum se desfăşoară lucrurile, *cine* vede totul din perspectiva limitei, *cine* crede că deţine control asupra corpului fizic şi că, datorită *lui*, ar putea urma vindecarea.

Dacă însă *el* nu ar fi un simplu comentator, ar fi putut oricând să spună stop şi boala s-ar fi oprit, ba chiar nici n-ar fi început... Dar forma fizică a fost mereu la cheremul VIULUI VIEŢII, care s-a manifestat exact aşa cum trebuia, fără să dea socoteală nimănui.

Minune, VIAŢA nu este atinsă de nimic efemer, oceanul nu simte durerea nici unui val, însă, din cauza identificării cu efemerul (forma) şi cu iluzia (*eu*), durerea IMPERSONALĂ a efemerului este transformată şi somatizată la nivel de corp ca SUFERINŢĂ (suferinţa este doar psihologică).

VIAŢA poate răspunde aşa: "Orice ia formă se transformă, creşte şi se topeşte, orice formă este perisabilă şi programată să se topească, pot exista diferite boli asupra unui corp fizic sau poate nu, însă ea sigur se va întoarce în MINE; dacă îţi este aşa de rău, cine te pune să te identifici cu un "*eu personal*" şi să îţi faci din suferinţă culcuş?".

Este vorba doar de identificare; când identificarea nu mai este, doar VIAŢA ESTE. Foarte simplu... ☺

Exact cum ai scris: «Evenimentele nu au semnificaţia pe care le-o atribuie mintea umană; nu au nicio semnificaţie. Totul e perfect aşa cum este. Lumea este o unitate, Dumnezeu este lumea, eu sunt Dumnezeu. Nimeni nu e vinovat de nimic şi nu are niciun merit; toată facerea e a lui Dumnezeu. Ş.a.m.d.»

Laura Averchi, 20 martie 2024

TOTUL NONDUAL

Totul e asta-aia ☆ Adevărul absolut ☆ Războiul şi nondualitatea

Totul e asta-aia

„*This is all there is*” sau „*This is IT*”, spune iluminatul în limba engleză. Cum s-ar traduce?

„Totul e Asta” sau „Asta e tot”. Adică?

Asta = percepţia senzorială;

Totul = realul.

Într-o primă interpretare, este real doar ceea ce percepi prin simţuri. Nu e real ceea ce-ţi imaginezi. E simplu şi logic. Deşi această interpretare cuprinde doar o parte din înţelepciune...

Dar în ce constă adevărul imediat al acestei afirmaţii?

Prezentul capătă o importanţă capitală. Trecutul şi viitorul sunt doar nişte produse mentale, fără dimensiuni, fără profunzime. De parcă ar fi zugrăvite în alb şi negru, prăfuite şi neclare. În schimb, Prezentul e vibrant, puternic colorat în nuanţe ţipătoare, atrăgându-ţi privirea. Gândirea devine o activitate ştearsă, repetitivă, superficială. Trăirea în simţuri este fascinantă. Asta înseamnă să trăieşti în Prezent. Aici şi acum există tot (ce-i real).

Însă, desigur, mintea se plictiseşte repede de Prezent şi evadează în imaginaţie. „Aici şi acum” îi pare doar o fărâmă de cunoaştere, o aşteaptă multe alte tărâmuri de explorat... Pentru „eu”, aici şi acum este insuficient, este mult prea simplu şi banal. „Nu se poate ca viaţa asta amărâtă să fie tot ce există. Trebuie să mai existe ceva, *altundeva*, la care voi ajunge *cândva*.” „Acolo şi atunci” e mult mai tentant pentru „eu”, fiindcă îi permite să fantazeze, să inventeze poveşti, mituri, idealuri spirituale. Simte că „aici şi acum” îl omoară...

Dar ce te faci, că Prezentul e tot ce există?! Cum să te plictiseşti de singura Realitate adevărată?! Nu poţi trăi decât în Prezent. Chiar şi atunci când evadezi în imaginaţie, tot în Prezent ţi se derulează filmul...

Dacă ţi-ai pierde interesul pentru roadele imaginaţiei ar fi o minune! Fiecare clipă izbindu-te ca o pală de vânt, de fiecare dată cu altă intensitate, altă temperatură, alt miros. Un festival al simţurilor...

Dar imediat, mintea trage semnalul de alarmă: „Nu cădea în capcana simţurilor! Omul se distinge de animale prin gândire! Gândesc, deci exist... spunea Rene Descartes”.

Descartes, când şi-a dat seama că oamenii care nu gândesc există şi ei

Desigur, iluminarea nu te opreşte să şi gândeşti. Doar că actul gândirii nu mai este la fel de important ca A Trăi, pur şi simplu. Gândirea e doar o funcţie a creierului, ca multe alte funcţii biologice necesare supravieţuirii. Omul e mai mult decât un animal, de acord. Doar că tu nu eşti doar om, ci mult mai mult, eşti Fiinţă divină... pe care NU gândirea o caracterizează!

Gândirea e doar un joc. E ca atunci când un copilaş suflă baloane de săpun, bucurându-se că se fac mari şi zboară aiurea. Aşa sunt şi gândurile. Baloane de săpun frumos irizate în lumina soarelui. Bucură-te de ele, dar nu le da mai multă importanţă decât pot avea... Nu-ţi clădi castele din baloane de săpun, căci se vor sparge la prima briză de vânt. Adierea vântului este singura realitate... O simţi, lovindu-te în faţă?!...

Spunea un iluminat: „Cât de greu vă vine vouă să rămâneţi fără gânduri, la fel de greu îmi vine mie să vă vorbesc, prefer să stau fără să gândesc”.

* * *

Iar înţelepciunea continuă cu partea a doua...

„Asta” nu apare prin percepţia simţurilor, ci printr-un simţ tainic care apercepe că lumea nu e chiar aşa de reală pe cât credem. Lumea nu e ceva solid şi concret, ci o vibraţie, un bâzâit, un joc de lumini, cristale de aer. „Asta” e inefabilă, ca gestul numărării banilor... ne scapă printre degete, nu se poate descrie, doar se simte cumva.

Iar „asta” nu descrie doar realitatea camerei în care te afli. Asta e totuna cu „aia”, pentru că dispar distanţele, efectiv, dispare spaţiul. Apare

o intimitate cu toate lucrurile şi fiinţele. Poate că mai exactă ar fi expresia „**Totul e asta-aia**”. Ca să se ştie că nu se referă doar la o anumită ambianţă concretă (sunt 8 miliarde de perspective!). Ci la ceea-ce-nu-poate-fi-numit şi care te plezneşte în faţă fără să te poţi feri. Şi e totul.

E totul, pentru că nu este fragmentat (cum vede omul iluzionat de *maya*). E totul, adică dintr-o bucată. E „unul fără secund”. Şi nu există nimic în afara acestui Unu. Care nu-i deloc suma tuturor obiectelor din univers. Ci nu există *decât* Unu, luând *aparenţa* unor obiecte şi procese în spaţiu-timp. Dar spaţiul-timp nu există. Deci nu au cum exista nici obiecte disparate fără spaţiu, şi nici procese fără timp. E un mister absolut, indescriptibil şi ilogic...

Adevărul absolut

Care este Adevărul absolut? Nu există aşa ceva. Sau, dacă vrei, Adevărul absolut este că nu există niciun Adevăr absolut. Adevărul e o chestiune de preferinţă. Şi, bineînţeles, *îţi pare* foarte adevărat! Asta-i treaba cu conceptele: se autovalidează. Orice concept ai alege, ai putea găsi argumente pro (şi contra).

YouTube Vezi ce spune şi iluminatul Tim Cliss în videoclipul “Vorbind cu nimeni”[17]

Inclusiv Dumnezeu este un concept. Marile religii vorbesc despre unicul Dumnezeu, dar fiecare îl vede altfel. E şi normal, căci mintea, fiind condiţionată cultural, îi dă o formă, o alură, o orientare. Fiecare religie îl vede *altfel* pe acel Unic.

Confuzia pleacă de la limbaj. „Există un *singur* Dumnezeu” înseamnă că „există *numai* Dumnezeu”. Adică totul este El: Nondualitatea. Şi aici religiile ar trebui să se oprească, dacă nu s-ar baza pe minte.

Problema lor este că au fost născute de minte şi nu se pot lipsi de ea. „Crede şi nu cerceta” este un dicton creat de minte pentru a ne închide în dogme. Dar poţi folosi mintea şi pentru o cercetare lucidă şi sinceră, iar atunci te vei elibera de dogme.

- Măcar ceea ce se vede trebuie să fie adevărat, căci simţurile nu mint!

Ha-ha-ha, spune-le asta psihologilor! ☺

---

[17] https://www.youtube.com/watch?v=ydIJyCjn320

Tot ce se vede este adevărat (relativ), dar nimic nu este real (absolut). Ce percepem noi este doar un spectacol de lumini venite de nicăieri, proiectate pe un ecran de fum, apărut din neant.

Iar cel care vede toate astea nu este o entitate, ci doar un *punct de vedere*. Un punct, un centru aparent. Iar când dispare şi acest mic punct de ancorare, rămâne numai vederea, nelocalizată. O perspectivă cuprinzătoare, dar fără un centru...

Războiul şi nondualitatea

Cum se vede războiul din nondualitate? Păi, să vedem ce spun iluminaţii.

Iluminata M.Z., trăitoare în lumea arabă, spune că simte o mare compasiune pentru miile de victime palestiniene nevinovate din Ghaza şi că asta ar trebui să simţim şi noi.

Iluminata S.L., care locuieşte într-un kibutz, spune că binele e de partea victimelor Israelului şi că ar trebui să încurajăm forţele binelui, fără a ne lăsa păcăliţi de propaganda antisemită.

Iluminatul C.C., din Europa, spune că nu-l interesează ştirile şi că n-ar trebui să ne implicăm sufleteşte în ceea ce vedem la televizor, fiindcă asta ar fi o trăire în imaginaţie. Frica e normală doar dacă trupul este în pericol, dar teroarea imaginată e doar atât: închipuire. Există doar realitatea simţurilor.

Iată doar o mică trecere în revistă, din care concluzionăm că fiecare iluminat are propria perspectivă, conformă cu personalitatea şi rolul său în lume. Nondualitatea nu impune nicio poziţie, fiindcă ea conţine toate punctele de vedere. De pildă, la un moment dat, am dat pe internet peste un iluminat homosexual, Story Waters...

Nondualitatea nu spune nici măcar că trebuie să fii „bun, blând şi bonom". În fond, războiul este opera nondualităţii şi ea se manifestă în ambele tabere. Şi în toate perspectivele posibile. Dumnezeu e în tot şi toate; cine eşti „tu" să critici mersul lumii?!...

Desigur, Dumnezeu e şi în al tău corp-minte, doar că „tu" nu exişti. Aici e cheia nondualistă la toate problemele. Doar ai *impresia* că ai fi o entitate autonomă.

Iar dacă nu-ţi convine ce afli din nondualism, eşti liber să te întorci la dualismul cotidian, la lupta necontenită şi ataşarea de aparenţe. Sau, eşti *aparent* liber s-o faci.

Asta nu-i o hrană intelectuală uşor digerabilă. Toţi înţelepţii au spus că Dumnezeu nu poate fi înţeles. Abia acum pricepi şi de ce...

Nondualitatea nu e o învăţătură practică şi nu poate fi partizană. În schimb, fiecare iluminat are poziţia sa, deşi e posibil să se răzgândească oricând. El este doar un receptor al gândurilor venite din neant, nu se identifică cu ele. Şi un actor al propriului rol pe care-l are de jucat pe scena lumii.

Omul ne-iluminat are impresia că, odată ce a luat o anumită poziţie, ar trebui să o susţină până în pânzele albe, ca să nu se facă de râs. În ochii celorlalţi, „răzgândacul” ar putea părea instabil şi fără caracter. În lume, se pune mare preţ pe „personalitate”, pe importanţa de sine, pe imaginea de sine. Aceasta este mentalitatea generală – hăbăucă, desigur.

Poziţia luată la un moment dat este doar un gând de moment, dar trebuie să fim deschişi la ce ne spune inspiraţia *în fiecare clipă*. Lucrurile sunt mereu în mişcare şi rezonăm cu nondualitatea în măsura în care ne adaptăm mereu la imboldurile intuitive. Adoptând o ideologie sau o credinţă oarbă nu facem decât să ne punem capac la intuiţie.

Dar şi asta face parte din jocul nondualităţii, aşa că, dacă se întâmplă, e în regulă...

Răzvan A. Petre, 27 martie 2024

Comentariul Laurei

Aşa cum ai scris, Nondualitatea înseamnă inexistenţa doiului, a separării. "Totul este Dumnezeu şi doar voia Sa se face". Totul fiind ASTA, nu există nimeni altcineva care să accepte sau să respingă ASTA, ASTA deja întâmplându-se. Existând doar acest fără nume/etichetă, mai poate fi perfectat ceva, îndreptat ceva?! Cine să o facă?!

În visul lumii, vorbind despre război, pare că există două tabere care se înfruntă. Asta este clar dualitate. Şi războaiele sunt de când lumea, fiecare tabără spunând că luptă pentru binele omenirii... culmea ilogicii, să omori pentru a nu mai există rău ☺.

Din ASTA, însă, se vede altfel - chiar dacă convine sau nu persoanei - şi anume că Totul este Dumnezeu (nonconceptual), că nu există oponent, duşman (ei sunt creaţii mentale, chiar şi Dumnezeu este o imagine mentală ce este atinsă de limită etc.) şi deci că războiul, mijloacele, oamenii, duşmanii, crimele şi pacea, este Totul, este ASTA deja întâmplându-se.

Este doar joaca LUI, fiind EL, atât în învingători, cât şi în învinşi, iar la acest nivel, al visului, totul se schimbă permanent, polarităţile schimbându-şi locul mereu. Ce este mic creşte, ce este mare descreşte, ce este drept va fi nedrept, ce este nedrept va fi îndreptat - o joacă cosmică. Dacă este luată doar ca joacă, nu este judecată.

Când însă are loc identificarea cu eul, irealul se simte ca real şi, de aici, suferinţa, judecata şi simţirea sfârşitului şi a dizarmoniei în tot, când, de fapt, doar la nivel de iluzie are loc, în povestea "Viaţa mea".

În ASTA, totul e lăsat să fie, deoarece nimic nu poate fi respins. Unde să se ducă ceea ce este respins?! Alt timp şi alt spaţiu nu există. Şi ce să respingi? Nu există ceva anume, ci doar Viaţa întâmplându-se. Viaţa e şi în cel ce respinge războiul şi proclamă pacea, dar şi în cel ce vrea război şi dispreţuieşte pacea. Există unica Prezenţă în tot şi toate, ce nu ţine cont de efemerele ei manifestări, care, totuşi, îi aparţin aşa cum sunt ele.

La nivel de poveste, poţi lua orice poziţie vrei, dar la nivel de VIU al Vieţii nu contează. Viul Vieţii nu se naşte, nu moare, este etern, neînceput şi fără sfârşit...

Laura Averchi, 27 martie 2024

CIRCUMVOLUŢIUNI NONDUALISTE

Nondualism, nu nondualitate ⭐ Ateism, spiritualism, nondualism ⭐ Iluminarea e singura dovadă a nondualităţii ⭐ Absolut versus relativ ⭐ Trezire/iluminare spirituală/nonduală ⭐ Eliberarea ⭐ Miezul fierbinte al nondualismului ⭐ Turiya

Nondualism, nu nondualitate

Nondualismul e suma ideilor despre nondualitate. E tot un „-ism”, un concept mental. Uneori cuprinde şi metode care se bănuieşte că pot dresa mintea umană să se dea la o parte din calea afirmării libere a nondualităţii în fiinţă. E numai o bănuială...

De fapt, nimeni nu poate oferi o iniţiere în nondualitate, chiar dacă unii o pretind (budismul hinayana, zen-ul japonez, dzogchen-ul tibetan, advaita vedanta, sufismul islamic etc.). Totuşi, este perfect posibil ca nondualitatea să se manifeste *spontan* şi în cadrul unor practici spirituale nondualiste. De ce nu?!

Unii invocă nondualismul ca motivul unor performanţe mentale yoghine. Alţii iau ca bază nondualismul în conjuncţie cu practici de psihoterapie. Dar nondualismul *per se* este doar o pură aspiraţie către nondualitate.

Nondualitatea este Totul, este Sursa, este Vidul, este Absolutul, este Veşnicia, este Iubirea necondiţionată, este Pacea, este Unul fără secund. Dar nici măcar aceste cuvinte n-o pot defini. Cum ar putea nişte cuvinte născocite de o minte duală să descrie non-dualitatea?!

Chiar şi denumirea-i înşelătoare. Nondualitatea nu este opusă dualităţii. Gândirea obişnuită a omului este dualistă, în perechi opuse (lumină-întuneric, pozitiv-negativ, bine-rău etc.). Dar această dualitate este doar o distorsiune a percepţiei corecte, cea nonduală. Iar nondualismul nu vorbeşte decât despre îndepărtarea acestor ochelari deformanţi, care să permită vederea clară, lucidă.

În final, se dovedeşte că ochelarii ăştia nici n-au existat: totul a fost doar o iluzie apărută de niciunde fără niciun rost. Şi, la fel, revenirea la claritate nu este un scop în sine. Căci nu există niciun scop în nimica. Ce scop să aibă nimica?!...

Ateism, spiritualism, nondualism

Nondualismul e a treia cale a gândirii filosofice esenţiale. Primele două sunt ateismul şi spiritualismul, care se contrazic de milenii în încercarea de a explica lumea şi viaţa, pornind de la premise opuse. Oare ce-ar mai putea adăuga nondualismul?! Nimic. Nimicul.

Nondualismul doar explică de ce lumea şi viaţa nu pot fi explicate până la capăt. Anume, pentru că ele se ivesc din nondualitate, care este ilogică, iraţională, un mister deci. Într-un fel, anulează atât ateismul, cât şi spiritualismul. În alt fel, este o culme a lor, căci ambele caută fundamentul absolut, deci indică (involuntar) spre nondualitate.

Pentru că se consideră singurul responsabil, **ateul** îşi întăreşte voinţa. **Spiritualistul** pune toată responsabilitatea pe umerii lui Dumnezeu, căruia îi cedează propria sa voinţă. **Nondualistul** însă afirmă cu totul altceva, anume că nu e nimeni responsabil, fiindcă nu există chiar **nimeni**. Deci însăşi ideea de voinţă personală este un fals, o iluzie. Radical, nu?!...

Fiecare cale are un răspuns la marea frică: moartea. **Ateul** spune că moartea e ca un somn adânc, unde dispare orice, deci n-ai de ce te teme. **Spiritualistul** spune că după moarte urmează o altă viaţă, mai uşoară şi mai frumoasă şi mai bună, deci n-ai de ce te teme.

Nondualistul spune că „tu" deja nu exişti, ci eşti doar o senzaţie sâcâitoare şi un gând obsesiv, aşa că moartea este un nonsens. **Frica de moarte este teama unui gând repetitiv ca nu cumva să nu mai fie gândit**. Cât de hilară frică! Toţi iluminaţii au trecut prin moartea „eu-lui" iluzoriu şi ne mărturisesc umorul acestei drame: ceea ce nu există se teme să nu dispară...! ☺

Spiritualiştii îi acuză pe nondualişti că ar fi atei. **Ateii** îi acuză pe nondualişti că ar fi mistici. Dar dacă te-ai lovit de limitele ateismului sau te-ai plictisit de promisiunile spiritualismului, poate că eşti copt pentru a treia cale. Poţi deveni **nondualist** de îndată, fără a mai aştepta iluminarea...

Iluminarea e singura dovadă a nondualităţii

Trezirea mistică sau iluminarea nonduală este o trăire de care au parte unii oameni, puţini deocamdată. I-am putea spune o trăire „specială", dar ei susţin că este „starea naturală" a tuturor. Este o mutaţie

de conştiinţă care face posibilă aperceperea nondualităţii. Aceasta nu poate fi demonstrată fizic şi nici filosofic, ci doar trăită direct.

Şi nu e percepută prin simţurile fizice sau prin al şaselea simţ, mintea. Este „apercepută" printr-un simţ necunoscut. Nimeni nu ştie că are acest simţ decât în clipa când el se trezeşte spontan. Asta-i iluminarea. Mai corect spus, dispare senzaţia de eu, cu care eram atât de obişnuiţi. Avem cu toţii acest simţul al eu-lui, care însă nu este necesar trăirii, ci un fel de apendice încă neextirpat.

Dispariţia eu-lui, iluminarea este o trăire stranie, fără echivalent în nimic altceva şi de aceea nici nu poate fi descrisă. Dar este atât de reală, încât lasă în umbră lumea şi viaţa aşa cum le cunoaştem îndeobşte. De aceea i se şi spune „iluminare".

Pe baza mărturiilor celor iluminaţi a luat naştere nondualismul, care hrăneşte mintea cu nişte adevăruri relative ceva mai apropiate de Absolut. Totuşi, privit din nondualitate, chiar şi nondualismul este ridicol şi incomplet. Nu faceţi un idol din el!

Absolut versus relativ

Iluminarea este atingerea Absolutului. Dar El n-are nimic în comun cu imaginarea Lui pe când îl căutai în cadrul relativului. Ştiinţa şi spiritualitatea caută Absolutul, pe căi diferite. Dar cine descoperă Absolutul prin iluminare îi va dezamăgi pe foştii colegi de căutare. Fiindcă aperceperea Absolutului desfiinţează atât ştiinţa, cât şi spiritualitatea.

Absolutul nu are nicio aplicaţie practică în cadrul relativului. Singurul său sfat (ilogic şi inutil) este să „nu mai cauţi, fiindcă ai găsit deja". Orice fel de căutare este un simptom al neîmplinirii, or, eşti deja complet.

Dar ca să încetezi orice căutare, tot ar trebui să faci un efort, ba încă unul mare. Nondualitatea e însă lipsa naturală a oricărui efort. D-aia n-ai nicio şansă s-o găseşti căutând-o.

Într-adevăr, e o dilemă fără ieşire...

„Învăţătorul nondualist" este un oximoron. Iluminatul n-are ce învăţa pe nimeni, fiindcă nu ştie nimic în plus. Absolutul nu oferă nicio ştiinţă, niciun merit, nicio comoară. Şi totuşi, adepţii nondualismului sunt atraşi magnetic de cuvintele absurde ale iluminaţilor, simţind că se apropie cumva de Absolut. Însă nu-i nicio garanţie, ci doar o nădejde relativă. Absolutul este deja totul, inclusiv căutarea Lui. Inclusiv negăsirea Lui.

Apare un calm interior odată cu iluminarea. O uşurinţă de a primi orice ţi-ar aduce viaţa, bun sau rău. Un fel de detaşare duioasă, nedispreţuind realitatea relativă. Şi cum ai putea dispreţui ceva, orice, când simţi totul a fi iubire?!

Apare lejeritate şi umor, fiindcă vezi clar cât de *relativ* e TOT ce există, deci neimportant. Căci *absolutul* NU există concret, ci e nimic, gol, neant. Dar singurul real, deci important.

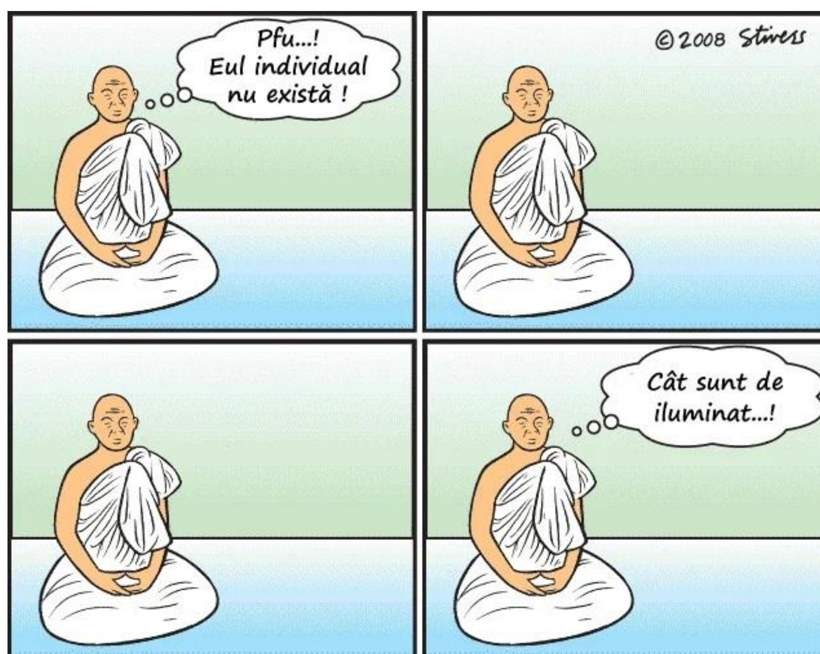
Apare şi singurătate. Pentru că Unicul este singur, fără relaţii.

Haide, fii sincer, chiar te interesează nondualismul?!...

Trezire/iluminare spirituală/nonduală

Imensa majoritate a nondualiştilor sunt foşti căutători spirituali. Au petrecut ani şi decenii printre religii, guru-şi, ashramuri, metode şi căi, căutând reperul absolut şi împlinirea spirituală, orice ar fi însemnat ea. La un moment dat, au obosit tot învârtindu-se în cerc şi prin cercuri.

Nondualismul le comunică ceva care poate fi insuportabil sau poate fi mângâietor: că toată căutarea lor „spirituală” nu e decât un ego mascat şi că nu diferă de căutarea materialistă de bani, faimă, plăceri etc. Toate sunt căutările ego-ului. Fiindcă acesta, prin definiţie, este neîmplinit, tânjeşte mereu după altceva. Munceşte din greu pentru a-şi realiza un vis, iar după câteva ore sau zile de la împlinire, începe să se gândească la următoarea realizare. Eul nu poate avea niciodată pace. Dar tânjeşte după pace şi atunci face ceea ce ştie să facă: o caută. A verificat de nenumărate ori că „numai cine caută găseşte”.

Ei bine, nondualismul spune altceva. Anume că iluminarea nu-i nimic altceva decât moartea. Moartea eu-lui, desigur, nu moartea corpului. Corpul-minte continuă să-şi vadă de viaţa lui. Doar eul trebuie să moară pentru a găsi împlinirea mult-visată. De aceea, nu poţi atinge idealul, fiindcă dispari tu, cel care l-a visat. Şi totuşi, abia atunci idealul absolut este realmente atins... dar de către nimeni. Ditamai dilema...!

Cei preocupaţi de spiritualitate au auzit de multe ori despre trezire sau iluminare, în diverse contexte. Oamenii au diverse păreri ce înseamnă aceste cuvinte şi le dau înţelesuri proprii. Să încercăm o mică sinteză.

TREZIREA SPIRITUALĂ ar fi o experienţă paranormală sau o trăire beatifică metafizică, interpretată de obicei ca întâlnirea cu Dumnezeu. Ea apare ocazional şi marchează de multe ori începutul unei căutări spirituale. Este încercarea de a retrăi acea minunată experienţă, eventual, păstrând un comportament ireproşabil sau practicând meditaţii sau vizitând maeştri şi înţelepţi etc.

ILUMINAREA SPIRITUALĂ ar însemna posibilitatea omului de a reproduce la dorinţă acea trăire beatifică. Cei care reuşesc această performanţă se autointitulează „iluminaţi”, fiind foarte mândri de superioritatea lor. La aceştia, eul personal nu dispare, ba chiar sunt convinşi că evocarea trăirii apare tocmai prin eforturi *personale*.

TREZIREA NONDUALĂ înseamnă moartea eu-lui pentru o scurtă durată de timp. Se poate întâmpla o dată sau de mai multe ori. Şi ea marchează debutul căutării nondualităţii, din care individul a gustat puţin.

Merită spus că nondualitatea nu este o experienţă, şi totuşi, trezirea nonduală pare o experienţă de neuitat, pe care individul o relatează ca pe un eveniment crucial şi tainic al vieţii sale. De fapt, ce se întâmplă este că, imediat după revenirea eu-lui la comandă, el încearcă să interpreteze ce tocmai s-a petrecut, şi atunci creează spontan o poveste, evident subiectivă. El ţine minte povestea şi aceasta devine „experienţa mea cu nondualitatea”. Unii au scris multe cărţi doar pe baza unei singure experienţe de acest tip. Alţii s-au proclamat „iluminaţi”, însă fără a fi decât treziţi.

ILUMINAREA NONDUALĂ înseamnă moartea definitivă a eu-lui, corpul-minte rămânând în starea naturală, în care trăirile şi comportamentul sunt nefiltrate de ego. Totuşi, ea nu este starea supremă, ci abia începutul unui alt drum. De data asta, însă, drumul se parcurge de la sine, fără un drumeţ.

Iluminarea are, cel puţin, două efecte radicale: perceperea *unităţii* lumii şi perceperea aspectului său *iluzoriu*.

Eliberarea

Odată cu iluminarea, cu pierderea „persoanei-entitate” care te credeai, se porneşte procesul de *întruchipare a iluminării*, de manifestare tot mai plenară a nondualităţii în corpul-minte. Nivelul mai avansat se numeşte, într-un mod arbitrar, **eliberare**. Se spune că cel eliberat, dar încă viu, este instrumentul pur al lui Dumnezeu, el reuşind să facă perfect Voinţa Divină în orice.

Se observă că, după dispariţia eu-lui personal (iluminarea nonduală), rămân o mulţime de tipare mentale, de obiceiuri comportamentale, de blocaje involuntare, de condiţionări psihice. Unele dintre ele sunt incompatibile cu noile energii trezite în corpul-minte. De aceea, sunt treptat înlăturate, purificate, în mod automat. Este la fel de

adevărat că ele pot fi îndepărtate şi *anterior* iluminării, prin (auto)analiză psihologică, iuţind astfel procesul *ulterior* de întruchipare.

Cel care observă aceste transformări benefice este corpul-minte. Nu el le provoacă, ci doar le constată şi le suportă. Fiecare iluminat, pe lângă propria personalitate unică, are şi un parcurs post-iluminare diferit, astfel că fiecare are altă poveste de întruchipare a nondualităţii.

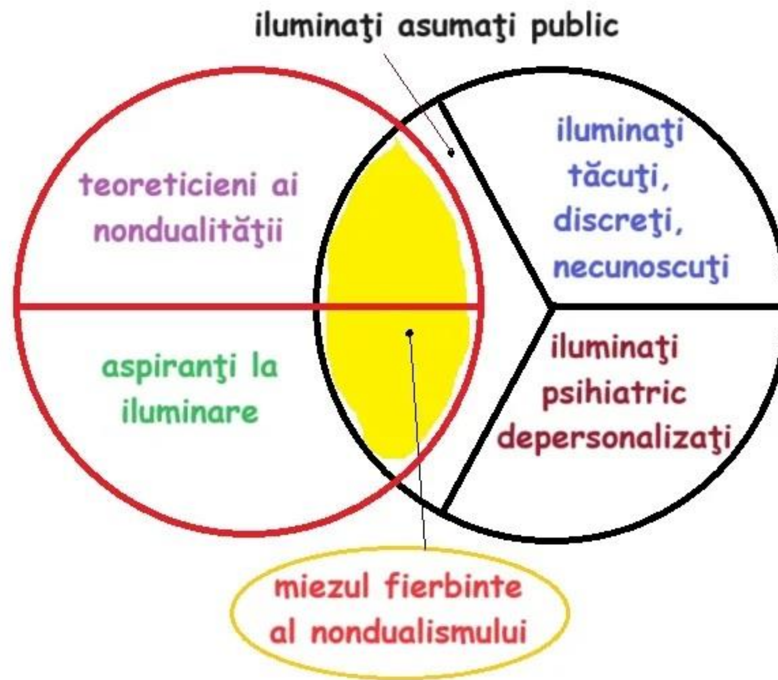
Iar eticheta de „eliberat” nu şi-o pune el, ci cei din jur, care, din obişnuinţă, simt nevoia să clasifice iluminaţii după ranguri şi capacităţi. Este un obicei nepotrivit în acest domeniu. Chiar dacă există diferenţe, ele îi privesc direct pe cei implicaţi. Nouă nu ne rămâne decât să-i respectăm şi să-i admirăm pe toţi, şi să ne apropiem mai mult de cei cu care rezonăm. E doar o chestiune de preferinţă personală, nicidecum de ierarhie.

În concluzie, în funcţie de context şi de individ, trezirea şi iluminarea pot avea semnificaţii diferite. Oricum, ele desemnează nişte experienţe sau stări aparte, paranormale sau metafizice, pe care mulţi alţi căutători spirituali le vor căuta şi ei, sub vraja povestirilor. Pe de-o parte, căutătorul spiritual ştie că marea încununare înseamnă diminuarea sau pierderea eu-lui personal; dar pe de altă parte, speră că „el” va fi, totuşi, atunci prezent ca să trăiască triumful marii realizări a Sinelui.

Nondualismul însă îi comunică tranşant entuziastului spiritual să nu se păcălească singur. „Realizarea Sinelui” nu e deloc o realizare, ci o „derealizare” a iluziei. Lucrurile revin la matcă, ceea ce nu e pe placul eu-lui, pentru că îl elimină complet.

Iată deci că e destul de greu pentru un om neiluminat şi netrezit să reziste în mediul nondualist. Nu are nicio motivaţie să rămână aici. Decât dacă transformă nondualismul într-o **mândrie** spirituală cu care să-şi afirme superioritatea. Sau dacă devine un **misionar** nondualist, pilonul unei viitoare religii. Sau dacă continuă să aştepte vreun **miracol**, prin contactul cu iluştrii iluminaţi. Deşi vorbeşte explicit de ştergerea ego-ului, nondualismul poate deveni uşor hrană pentru ego. Rămâne de văzut care pe care îl va devora...

Şi totuşi... în ciuda aparentei sale aridităţi, mulţi rămân atârnaţi în aer de craca nondualistă, legănaţi de cântecul tăcut care îi linişteşte, le transmite o energie caldă, optimistă, amuzantă, înţeleaptă, simplă. Pur şi simplu, nu mai vor nimic altceva, aici se simt Acasă, aici vor să moară...

În miezul fierbinte al nondualismului se întâlnesc iluminaţii asumaţi cu publicul lor, format din aspiranţii la iluminare şi liber-cugetătorii.

Turiya

Tradiţia vedantică împarte stările de conştiinţă umană în: starea de veghe, starea de vis şi starea de somn profund fără vise. Aceasta din urmă este cea mai fericită dintre toate, fără de care omul nu şi-ar recupera puterea şi pofta de viaţă. La aceste trei stări obişnuite, înţelepţii antici au mai adăugat a patra stare, **turiya**, trăită numai de oamenii iluminaţi.

Ce este turiya?

Dacă starea de veghe şi cea de vis apar însoţite de o conştiinţă-de-sine (eul), starea de somn profund este de total inconştienţă. Ei bine, în continuarea acesteia, turiya este la fel de inconştientă de sine. Iluminaţii moderni o numesc **condiţia naturală, lipsită de „eu”**.

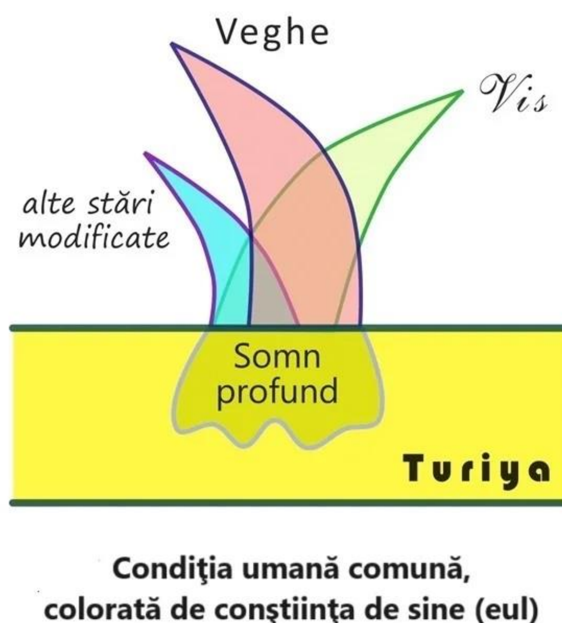
Practic, diferenţa ar fi că somnul profund apare zilnic într-un aparent individ, pe când turiya este fundamentul tuturor creaturilor, este Vidul creator universal. Deşi este inconştientă de sine şi iraţională, turiya creează toată această Viaţă plină de zbucium şi inteligenţă.

Poate vă întrebaţi cum poate fi inteligentă *şi* iraţională, în acelaşi timp? Se întâmplă asta când inteligenţa este răspândită. Un exemplu din lumea animală

este redutabila inteligenţă a caracatiţei, cea mai deşteaptă dintre nevertebrate. Sistemul ei nervos este conţinut 1/3 în creier şi 2/3 în cele opt tentacule, astfel că, într-un fel, are 9 creiere.

Prin analogie, inteligenţa universului este răspândită în toate formele de viaţă, şi nu doar în cele cu creier bine dezvoltat. Desigur, apar şi centre de inteligenţă, cum ar fi omul sau elohimii, dar universul per ansamblu nu este coordonat de un creier gigant. El se auto-organizează după tipare fractalice (de la minus infinit la plus infinit, pe aceeaşi structură repetată la toate scările). Din acest motiv, evoluţia este posibilă, teoretic, la infinit, fără a atinge nicio culme, doar reiterându-se fractalic.

Putem compara fiinţa umană cu o plantă care creşte în solul fertil numit turiya. Rădăcina sa ar fi somnul fără vise, din care răsar la suprafaţa solului mai multe frunze numite: starea de veghe, starea de vis şi alte posibile stări de conştiinţă modificată (hipnotică, somnambulică, psihedelică etc.).

Condiţia umană comună, colorată de conştiinţa de sine (eul)

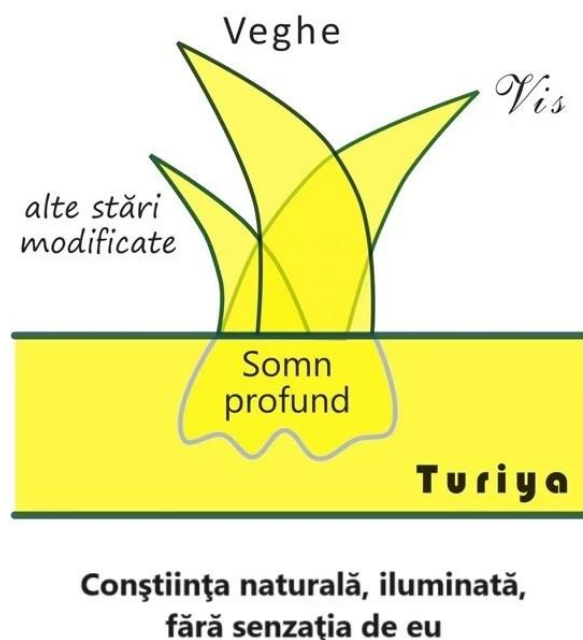
În fiecare moment, fiinţa umană (reprezentată de frunzele aeriene) este hrănită cu seva venită din solul inconştienţei. Cu alte cuvinte, somnul profund este prezent în toate celelalte stări de conştiinţă, doar că liniştea sa este acoperită de gălăgia acestora. Turiya este omniprezentă în toate creaturile în fiecare clipă, nebăgată în seamă.

De fapt, nici nu poate fi observată, fiindcă este neant, nimic, vid. Este mult prea simplă pentru mintea complicată a creaturii umane. Deşi este percepută inconştient, ea nu poate fi obiectivată, fiindcă n-ai de ce s-o apuci, n-ai ce să remarci la ea. E ca moartea. E chiar moartea absolută...

Dar din ea creşte viaţa încontinuu. Oare cum poate ieşi viaţa din moarte?!... E un mister absolut.

* * *

Să încheiem analogia. Spuneam că iluminarea înseamnă dispariţia conştiinţei de sine, a senzaţiei de eu. În acest caz, planta umană rămâne aceeaşi, îşi continuă toate vechile activităţi, hrănită de aceeaşi sevă dinainte, doar că frunzele îşi pierd culoarea personală. Fiinţa umană preia culoarea de la turiya. Devine complet impersonală. Face numai Voia Domnului în toate; acţiunile sale nu mai au un făptuitor, ci totul „se face” prin ea. Devine pacea; mânia sa e plină de pace, tristeţea sa e plină de pace, gândurile sale sunt pline de pace. Dar e o pace subterană, nevăzută, doar uşor bănuită. La suprafaţă, planta pare aceeaşi. Abia când o culegi, îi simţi gustul de rai.

Conştiinţa naturală, iluminată, fără senzaţia de eu

Este un mister indescifrabil

cum, din non-spaţiu şi a-temporal, apare spaţiul şi timpul;
cum, din acauzalitate, apare cauzalitatea;
cum, din singularitate, apare multitudinea;
cum, din vid, apare creaţia;
cum, din absolut, apare relativul;
cum, din impersonal, apare persoana;
cum, din inconştienţă, apare conştienţa de sine...

Răzvan A. Petre, 4 aprilie 2024

Comentariul Laurei

*Pornind de la "**orice fel de căutare este un simptom al neîmplinirii**", am scris un text folosind comparaţia starea naturală de sănătate vs febră.*

«Despre CEEA CE ESTE s-ar putea spune că este... starea naturală a EXISTĂRII... La acest "ceea ce este" nu i se poate adăuga nimic, nu se poate îmbunătăţi şi nici nu i se poate lua. ASTA / VIUL VIEŢII este mereu expresia pură şi neacoperită a Absolutului - acel zero de dinaintea unului, vidul absolut sau eterna absenţă.

Folosind cuvintele limitate, pot spune că **CEEA CE ESTE** e "**starea de sănătate armonioasă**", iar **identificarea cu gândul "eu"** este "**FEBRA**". De ce spun asta?

Deoarece "eul" este cuprins mereu de FEBRA de a face, febra căutării, febra mişcării, caută şi nu ştie ce, delirează şi îşi imaginează, este deconectat de la "real" şi, cuprins de febră, călătoreşte şi cunoaşte în lung şi în lat iluzia separării, călătoreşte în visul numit "viaţa mea".

Indiferent dacă "cineva" este sănătos sau are febră, VIUL VIEŢII este prezent, nu lipseşte, nu este atins de nimic. Dar, prin comparaţie, "sănătatea" ne lasă să ne bucurăm de ceea ce este, iar "febra" nu ne lasă să ne bucurăm de ceea ce este. Însă CEEA CE ESTE suntem, adică VIAŢA.

Starea naturală de sănătate ar fi caracteristică ABSOLUTULUI în care VIAŢA înfloreşte nestingherită. Totuşi, fiind libertate infinită, este permisă şi "un pic de febră", adică dezvoltarea iluziei că ar exista o separare în ASTA, care călătoreşte în lung şi în lat prin iluzie, în povestea numită "VIAŢA MEA", cuprinsă de febră şi părându-i că "febra" este în tot. Febra căutării sensului, febra învăţării, febra mişcării şi a devenirii, febra acumulării de obiecte etc... Acest vis conceptual este plin de febră.

Şi totuşi... ce minune... ce magie... "febra" nu durează la infinit. Ce începe se şi termină... Aşa cum povestea a apărut, ea se şi termină când identificarea cu gândul "eu" dispare. Şi sănătatea redevine iar caracteristica VIEŢII ca impersonalitate, înflorire spontană directă şi organică în ACUM, luând efemera formă de ASTA. Şi bucuria este AICI, viaţa bucurându-se de ea însăşi, impersonal, magic şi de nedescris...

În linii mari, VIUL VIEŢII neatins de nimic doar EXISTĂ, însă starea de sănătate "bună" reprezintă bucuria lui A FI şi vacanţa continuă a vieţii. Iar "febra" este doar identificarea iluzorie cu povestea/visul şi călătoria în lung şi în lat pe tărâmul ei, gustând şi simţind ceea ce nu este real ca fiind real... Un simplu "gust pe limbă", deşi, pentru personaj, totul pare atât de real şi de greu...

RELAX...! "Ceea ce este" este deja SUBLIM şi indescriptibil şi nimic nu lipseşte din el... ASTA este tot...»

Laura Averchi, 7 aprilie 2024

CONŞTIINŢĂ versus CONŞTIINŢĂ-DE-SINE

Fără eu înseamnă fără conştienţă ⭐ Un sandvici cu Conştienţă

Unii nondualişti folosesc cuvântul Conştiinţă ca echivalent al nondualităţii. Iar de aici pot apărea unele neînţelegeri. De aceea, haide să diferenţiem conştienţa-de-ceva (sau, simplu, conştienţa) de conştiinţa-de-sine.

Conştienţa desemnează capacitatea minţii de a fi atentă şi a selecta un anumit stimul exterior (senzaţie) sau interior (gând, emoţie). În starea de inconştienţă nu eşti conştient de nimic, ca în leşin sau somnul profund.

Conştiinţa-de-sine este un fel de senzaţie energetică de autonomie, de separare de restul universului. Toată lumea ştie despre ce vorbim aici: este simţul de „eu”. Desigur, nici acesta nu este prezent în somnul profund.

Omul obişnuit oscilează între starea de somn profund (când este atât inconştient, cât şi fără senzaţia de eu) şi starea de veghe (când este atât *conştient-de-lume*, cât şi *conştient-de-sine*). Din acest motiv, are impresia că cele două conştienţe coincid.

Odată intraţi pe tărâmul nondualismului, trebuie să acceptăm că **nu există nicio legătură între conştienţă şi conştiinţa-de-sine**. Una poate exista fără cealaltă.

Acum, să ne oprim puţin asupra cuvintelor. A spune că omul este ***conştient-de-sine*** la fel cum este conştient de orice altceva este o „eroare de reificare”. Sinele uman nu este un lucru şi nici măcar un fenomen obiectivabil. Nimeni nu ştie ce este. Iar nondualiştii spun că eul nici măcar nu există, că este o iluzie.

Iar dacă, totuşi, acceptăm că omul este conştient de „sine”, imediat apare întrebarea: „Cine” este conştient de acest sine? Şi ne învârtim la infinit în buclă, fără a găsi nimic. Conştiinţa-de-sine pare că există, pur şi simplu, fără nicio explicaţie logică.

Şi încă o confuzie lingvistică: nondualităţii i se spune deseori „Sinele”. De aici tragem concluzia falsă că nondualitatea ar fi un fel de „eu” uman mai pur, mai fără gânduri, mai divin etc. Sau că ar fi actul atenţiei focalizate, actul conştientizării.

Dar Sinele-nondual nu este conştienţa-de-ceva, căci el continuă şi în somnul profund. Sinele-nondual nu este nici conştiinţa-de-sine obişnuită (sinele uman), dimpotrivă, El se revelează numai prin dispariţia eu-lui.

Aşadar, Sinele-nondual nu este nici conştienţă, nici conştiinţă în sensul lor comun... Iată cât de uşor ne pot induce în eroare cuvintele!

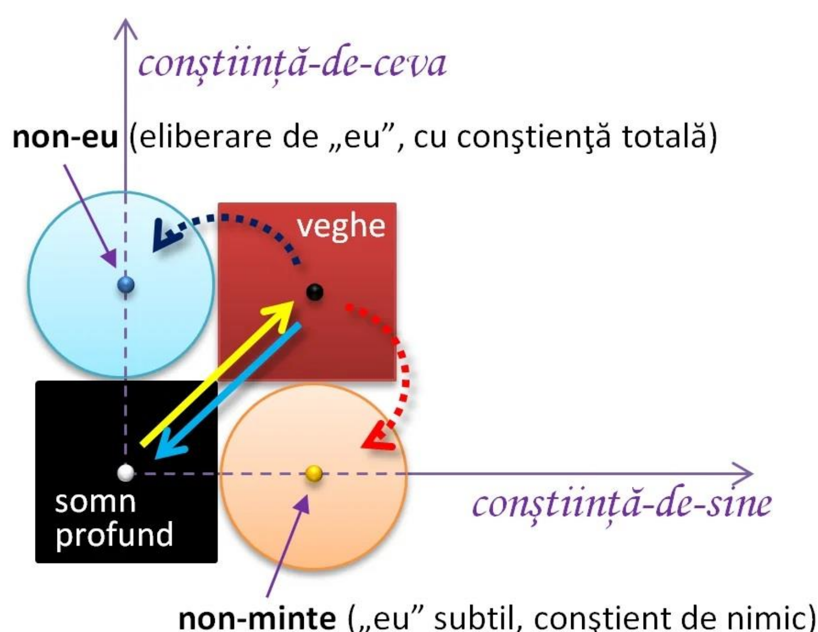
Vom simplifica puţin lucrurile în graficul de mai jos, ca să scoatem în evidenţă ideea principală.

Omului în starea de transă cu **ochii închişi** (*samadhi*), îi dispare conştienţa oricărui lucru, persistând însă senzaţia unui *eu foarte subtil*. Rămâne o *pură conştienţă-de-sine* care percepe vidul absolut sau alte tărâmuri paradisiace (**non-mintea**). Este doar un *episod* iluminatoriu, fiindcă nu poate dura prea mult, omul trebuind să-şi revină în simţuri până la urmă.

Este posibilă însă şi altă condiţie umană, chiar cu **ochii deschişi**. Conştiinţa-de-sine poate dispărea (puff!...), dar fără să dispară conştienţa. Atunci lumea este percepută la fel ca înainte, mintea gândeşte la fel ca înainte, dar lipseşte elementul „eu". Conştienţa-de-ceva rămâne în stare pură, fără un cunoscător. Este starea de *sahaja-samadhi* sau eliberarea completă de eu (**non-eul**). (Desigur, *sahaja-samadhi* continuă şi cu ochii închişi. Iar dacă o doreşte, eliberatul poate intra imediat în starea meditativă de somn profund sau *turiya*.)

Ambele, atât starea temporară de **non-minte**, cât şi condiţia permanentă de **non-eu**, au câte ceva în comun cu somnul profund: prima – lipsa gândurilor, iar a doua – lipsa eu-lui.

Putem sintetiza aceste informaţii în următoarea planşă didactică.

Ramana Maharishi îi explica lui Paul Brunton în cartea „Imortalitate conştientă”, pag.237, următoarele:

«Experienţele extatice implică prezenţa şi asocierea cu o minte extrem de subtilă. Dar care este starea ta în somn? Nici de extaz, nici de durere, ci dincolo de acestea. Obstacolul final în calea meditaţiei este extazul; ajungi să simţi o beatitudine şi o fericire intense şi persişti în acel extaz. Totuşi nu i te abandona, ci treci mai departe, în stadiul al şaselea, cel de mare calm. Calmul este superior extazului. Un samadhi reuşit declanşează apariţia unei stări de somn treaz *. Aşadar, omul este întotdeauna în samadhi **. Numai că el nu o ştie.»

* *Notă*: Aici, expresia „somn treaz” nu se referă la visul lucid. E vorba de somnul profund, fără vise. Dar cum ar putea fi omul adâncit în somn şi, simultan, treaz?! Desigur, Ramana se referă la lipsa „eu”-lui, însă cu păstrarea atenţiei alerte. Lipsa „eu”-lui generează un fel de inconştienţă, ca în somn, dar se referă numai la lipsa conştiinţei-de-sine, nu a lucidităţii.

** *Notă*: Aici, prin „samadhi” Ramana se referă la turiya, a patra stare, cea de „calm” nondual.

Comentariu: Omul aflat în starea de turiya nu poate recunoaşte că se află în ea, pentru că însuşi cunoscătorul a dispărut. Eliberatul, cel care ne relatează despre turiya, nu mai există. Cuvintele mărturisitoare îi vin în minte şi îi ies pe gură unei „marionete divine”.

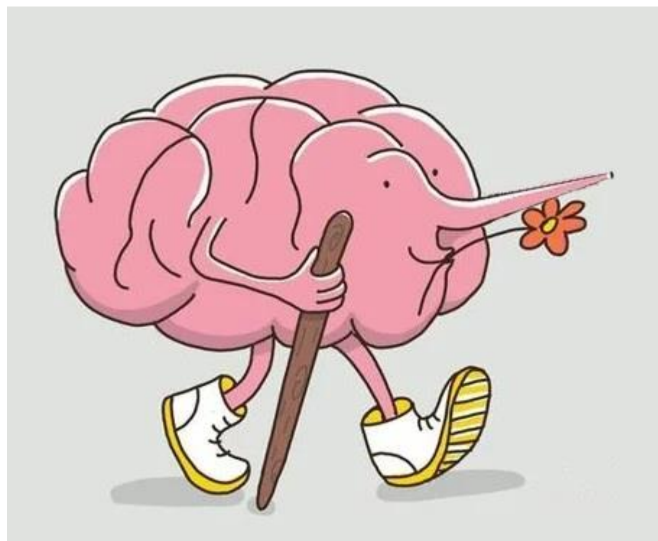
Iar mintea-corp se simte foarte bine în această inedită condiţie umană şi numai despre turiya ar vorbi, deşi mintea nu „ştie” ce este. Nu „ştie”, fiindcă turiya nu este un lucru sau stare ce poate fi analizată mental. Şi nu „ştie”, fiindcă nu există niciun cunoscător.

Deci este o dilemă fără ieşire pentru mintea căutătorului spiritual: omul *neiluminat*, prin definiţie, nu percepe că ar fi în *turiya*; iar omul *iluminat* nu mai are acel „eu” care să ştie că un „cineva” se află în *turiya*. **Turiya sau nondualitatea este incognoscibilă**. Şi totuşi, numai ea există cu adevărat...

Şi ambii sunt, în aceeaşi măsură, nişte „marionete divine”. Doar că mintea primului nu-şi dă seama de acest adevăr, fiind vrăjită de către „eu” – marele iluzionist – să se creadă independentă, separată, cu liber-arbitru. De fapt, eul nu este o entitate, ci procesul de iluzionare divină, care constă în făurirea unei „false entităţi” în interiorul psihicului.

Pinocchio era o păpuşă care se credea om, în mod mincinos. Tocmai de aceea avea nasul lung: fiindcă aparenţa era total falsă. Şi în mod la fel

de fals, mintea egotică se crede liberă şi autonomă. Merită să-i desenăm un nas luuung.

Efectul de nas al lui Pinocchio: Mintea egotică se crede liberă şi de capul ei prin lume – ceea ce este o minciună sfruntată.

Fără eu înseamnă fără conştienţă

Mintea află că iluminarea înseamnă să nu mai ai un eu personal. Singurul mod în care îşi poate ea imagina cum ar fi starea asta este că nu va mai avea gânduri, fără să înţeleagă ce vede, năucă. De aceea, se spune deseori că iluminarea înseamnă să fii fără gânduri. Iar unii fac din asta o metodă meditativă: „Străduieşte-te să rămâi fără gânduri ca să te iluminezi! Iar pentru asta, devino conştiinţa-martor a ideilor care vin şi pleacă.”

Adevărul este mult peste închipuirea minţii. Nu de gânduri va fi ea lipsită prin eliberarea de eu, ci de conştiinţă-de-sine. Ei, treaba asta e peste putinţă de imaginat. Cum să nu ai conştiinţă-de-sine?!... Dar tocmai asta înseamnă „fără eu”. Când va fi nevoie de gânduri, ele vor veni, dar nu cuiva, fiindcă nu mai e nimeni acasă.

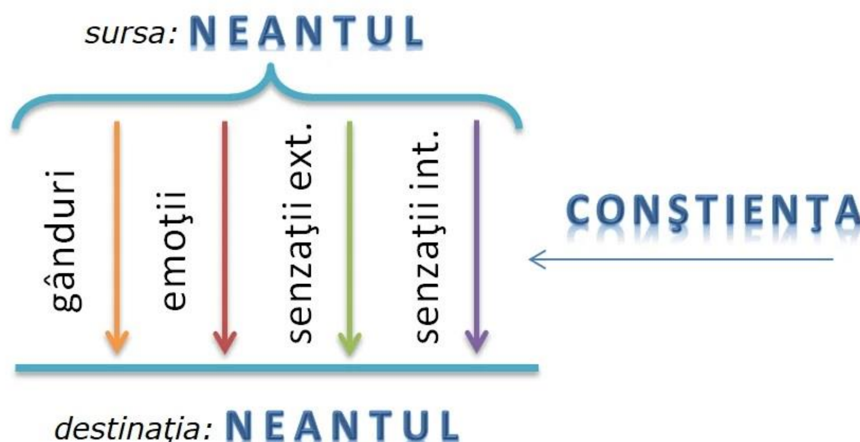
Însă ca să „practici” rămânerea fără conştiinţă-de-sine, ar trebui să îţi foloseşti tocmai conştientul, adică eul, şi uite-aşa te învârţi neputincios într-un cerc vicios. De aceea nu poate fi prescrisă ca metodă de iluminare. Şi nu poate exista nicio „metodă” pentru iluminarea nonduală sau eliberarea de eu.

Mintea poate avea multe trăiri extatice beatifice, experienţe fenomenale minunate, dar toate există în cadrul eu-lui, mai mult sau mai

puţin pur sau elevat. Însă când dispare eul, nu mai există decât experienţa. Căci nu mai are CINE să le experimenteze. Fenomenele există de la sine, inclusiv viaţa omului iluminat continuă nestingherită. Dar dispare experimentatorul!

Un sandvici cu Conştienţă

Am figurat mai jos un „sandvici” în care umplutura este **Conştienţa**, iar feliile sunt **Neantul** (sau *turiya*). Gustul vieţii îl dă, desigur, miezul, Conştienţa.

Conştienţa este totuna cu experienţa. Nu există nici experimentator (care ar fi neantul de jos) şi nici obiect care este experimentat (care ar fi neantul de sus). Doar experienţa există. Iar neantul... neantul nu este nimic.

Neantul de sus pare că trimite mereu cam aceleaşi gânduri, emoţii, senzaţii către neantul de jos, care pare astfel a căpăta o personalitate unică, un sine. Totuşi, oare ce personalitate poate avea nimicul...?!?

Exact asta e fiinţa: un truc, o iluzie, ca şi cum ar fi reală, cu un psihic autonom şi o memorie a ei personală. De fapt, ce există e numai un fascicul de gânduri, emoţii, senzaţii într-o combinaţie singulară, ieşind din neant şi intrând în neant instantaneu, într-un ritm ameţitor.

* * *

Dintr-o altă perspectivă, am putea vedea în imagine două armături de condensator electric, între care se află stratul de Conştienţă. Armătura de sus are un potenţial infinit (Dumnezeu), iar cea de jos, potenţialul zero (omul). Diferenţa de potenţial dintre cele două armături va naşte un curent: curentul vieţii, al experienţei.

Ce eşti „tu” aici? Cu autentică smerenie, te recunoşti a fi linia subţire de bază, la nivelul zero, gol de sine. Eşti în permanenţă bombardat de un fascicul intens de experienţe care te fac să te crezi „viu”, „conştient”, un sine coerent şi stabil. De fapt, curentul vieţii nu curge continuu, ci intermitent, fragmentat de miliarde de ori pe secundă. Dacă fluxul s-ar opri pentru câteva secunde, ai rămâne ceea ce eşti în realitate: un nimic gol, pasiv, inconştient şi inexistent. S-ar putea opri chiar acum...

Dar după această revelaţie ar urma alta şi mai uimitoare. Care este diferenţa dintre neantul gol şi neantul plin? Evident că niciuna, căci nimicul e acelaşi peste tot, neavând dimensiuni spaţiale, nici sus, nici jos. Deci eşti şi zero, şi infinit, şi aparenta viaţă multicoloră, toate în acelaşi timp... Nu-i aşa că-i minunat să te redescoperi?!...

11 aprilie 2024

SURSA ŞI SPIRITELE

Cum se alege cine se va ilumina? ⭐ Ierarhie şi anarhie

Disclaimer 1: Aceasta este o poveste. O vei crede sau nu pe propria răspundere.

Disclaimer 2: Se pleacă cu o afirmaţie, dar pe parcurs, conform întrebărilor şi răspunsurilor logice, se ajunge la negaţia sa.

Cum se alege cine se va ilumina?

Există oare vreo coerenţă, vreo logică după care sunt aleşi cei ce se iluminează nondual?

Am putea răspunde cu DA, plecând de la paradigma **spiritualistă**. Spiritele superioare sunt mai puţin pradă iluziei cosmice. Ele au trecut deja prin mai multe faze de deziluzionare. Au părăsit de nenumărate ori planul fizic, unde iluzia este atât de groasă, trecând în planul astral, unde natura mentală a realităţii este mai evidentă. În astral, ceea ce-ţi doreşti apare instantaneu. E clar că mintea determină totul.

Apoi spiritele au avansat în planul fără forme, unde nu mai sunt supuse iluziei formelor. Totuşi, există încă o iluzie foarte rafinată, cea a gândirii personale şi a individualităţii. La un moment dat, chiar şi asta va dispărea, iar spiritul va rămâne invizibil sieşi şi celorlalţi, abia distingându-se.

Ei bine, ceea ce se întâmplă în planul spiritual are repercusiuni şi în planul fizic, când un spirit superior este încarnat. El are înclinaţia naturală să scape de iluzie, aşa că va fi foarte uşor să se trezească nondual. Ba chiar şi oamenii care doar simpatizează şi sunt atraşi de nondualism sunt tot încarnări ale spiritelor superioare.

Am putea spune că iluminarea **treptată** are loc atunci când se creează în mintea omului o rezonanţă sau corespondenţă cu planuri spirituale tot mai înalte. Iar iluminarea **bruscă** apare prin rezonanţa direct cu Sursa. Totuşi, spiritul nu dispare, fiindcă ar trebui creat altul.

Oricum sunt create mereu altele, dar nu fiindcă dispar primele. Ideea divină este ca numărul să crească la infinit, nu să rămână constant. Iar spiritele care sunt în rezonanţă directă şi perfectă cu Sursa s-ar numi serafimi sau elohimi sau dumnezei...

Nondualismul nu poate atrage spirite în curs de dezvoltare, pur şi simplu, pentru că „în curs de dezvoltare” înseamnă tocmai că sunt supuse

iluziei cosmice. Dar altfel, nu există nicio ierarhie între spirite, toate sunt egale. Singura diferenţă este **susceptibilitatea la iluzionare**.

Ce înseamnă iluzionare? Înseamnă să crezi tot ce vezi, să crezi tot ce-ţi trece prin minte. E un proces automat şi de neoprit. Odată cu evoluţia spirituală, devii mai rezervat, mai dubitativ, mai agnostic. Iar la un moment dat, brusc, intuieşti că nu există nimic real, ci totul e o înscenare divină. Şi abia atunci începi să o iubeşti cu adevărat, fiindcă nu mai ai niciun motiv să o urăşti.

Cât timp existau lucruri dureroase pe care le credeai reale, nu puteai să iubeşti totul la grămadă. Făceai distincţie între bine şi rău, în funcţie de propria sensibilitate sau de interes. Dar din momentul în care vezi că nu există niciun rău real, te poţi relaxa şi iubi necondiţionat.

Poate că unii vor replica: „nici psihopaţii nu văd vreun rău în crimele lor”.

Da, dar ei sunt foarte atenţi la răul care li se face, cum ar fi încarcerarea şi condamnarea la închisoare. Ei nu sunt desprinşi de dualitate, ci doar preferă răul în mod spontan. Sunt „demoni întrupaţi”, conform nomenclaturii spiritualiste. E o diferenţă fundamentală.

Din contră, iluminaţii au inima deschisă, iubesc şi nu pot urî. Ei au discernământ complet, dar sunt detaşaţi de aparenţe. Sunt oameni şi îngeri, în acelaşi timp.

Marii demonii sau spiritele inferioare de rang înalt pot recunoaşte şi ei iluzia cosmică. Însă consideră că îşi pot bate joc de creaţie, pe motiv că este iluzorie. Nu o iubesc. Nu au deschidere afectivă, deci le lipseşte o verigă importantă spre perfecţiune. Au doar o minte rece, nu şi o inimă caldă. Aceasta este diferenţa esenţială între îngeri şi demoni. Pot avea o cunoaştere echivalentă, dar îi deosebeşte iubirea.

Cum este posibil acest lucru? Nu provin oare din aceeaşi Sursă divină?

Răspunsul clasic este: Pentru a exista dinamism trebuie să existe doi poli.

Nondualismul radical însă va spune că chiar şi această diferenţă de polaritate este o iluzie creată de Sursă, aşa că nu trebuie să ne batem capul cum şi de ce. La fel şi cu întrebarea „de ce există eul şi cum a apărut?”. Creaţiile Sursei sunt absolut de neînţeles. La nivelul Sursei nu există nicio raţiune. E oarbă şi sălbatică.

Relax...!

Ierarhie şi anarhie

În lumea naturală, în grupul unde există o ierarhie, atmosfera este relativ mai liniştită şi stabilă, fiindcă autoritatea va restabili întotdeauna ordinea în caz de neînţelegeri. Este şi cazul unui stat organizat, cu poliţie şi justiţie.

Opusul ierarhiei este anarhia. Ea nu înseamnă neapărat violenţă, dar poate duce mai repede într-acolo. De exemplu, în cadrul relaţiilor internaţionale, nu există nicio ierarhie, iar fiecare stat se simte obligat să acumuleze putere pe cont propriu sau prin alianţe pentru a se apăra în cazul unei agresiuni externe. „Realismul politic” susţine că această anarhie structurală este cea care împinge la cursa înarmărilor şi, uneori, la confruntări armate între state. Nu-i nimeni de vină pentru războaie.

Putem extrapola noţiunea de anarhie la civilizaţiile din cosmos. Se pare că nu există nicio ierarhie între civilizaţii, ci doar acorduri de înţelegere paşnică. Totuşi, nu toate au subscris şi se mai petrec ciocniri violente în cosmos. Există astfel de dovezi în trecutul planetei Marte, de pildă. S-au observat chiar şi pe Pământ unele ciocniri agresive între OZN-uri.

Trecând pe alt plan, din comunicările mediumnice aflăm că între spiritele bune nu există ierarhie, ceea ce înseamnă că spiritele mai puţin evoluate se supun *voluntar* ordinelor celor mai evoluate, recunoscându-le superioritatea. Există deci un sistem de valori la care au subscris toate spiritele bune.

Dar există şi spirite rebele, care au alte păreri. Acestora le spunem demoni sau spirite luciferice. Ele produc mult rău pe lume, din punctul omenesc de vedere. Deseori, ele nu-şi recunosc superioritatea nici între ele, neputând să coopereze prea mult. Totuşi, atunci când se subordonează unui spirit mai puternic, o fac de frică, pentru a nu fi chinuite energetic.

Ar fi „incorect spiritual” să botezăm aceste spirite ca fiind „inferioare”. Pentru Sursa Absolută nu există nimic mai „important” sau mai „valoros” decât altceva. În lumea lui Dumnezeu există de toate, amestecate anarhic. Din acest motiv, răul nu va dispărea niciodată de pe lume. Structural, Creaţia este haotică.

Deşi unele spirite acceptă o ierarhie de comun acord, totuşi Sursa nu obligă la unanimitate. Ierarhia poate stabili mai lesne o armonie între indivizi, care se simt astfel mai liniştiţi, liberi să promoveze frumuseţea, creativitatea. Dar nu orice fel de ierarhie, ci numai cea voluntară. Atunci

când este impusă cu forţa, ierarhia poate deveni despotică şi restrictivă, o ştim foarte bine.

În concluzie, Sursa Absolută este anarhică, neordonată, haotică. Dar în cadrul Creaţiei s-au coagulat centri de putere spirituală care tind să O organizeze. Dualitatea specifică Creaţiei face ca aceşti centri să orbiteze înspre Bine sau înspre Rău. Nu există a treia alternativă de putere. Binele înseamnă ierarhie *voluntară*, iar Răul, ierarhie *impusă*.

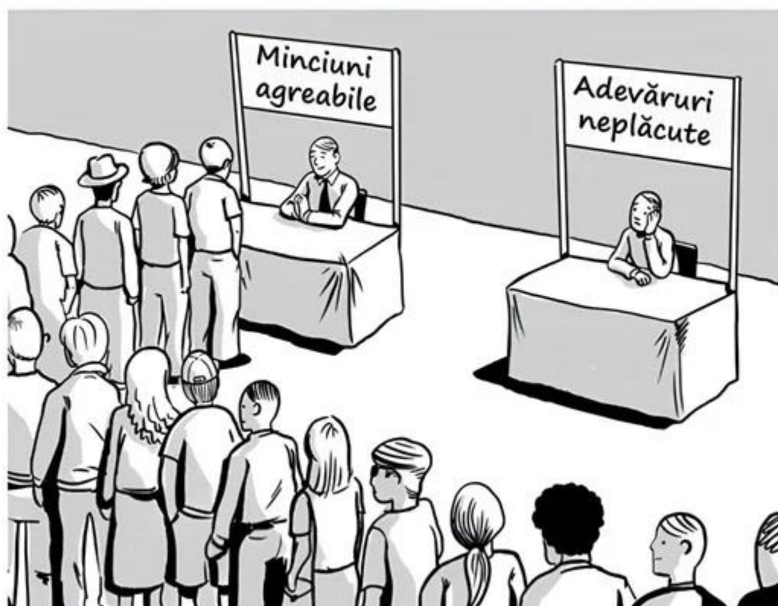
Sursa este **atotputernică**, dar neutră. Dumnezeul binelui coagulează toate energiile ce tind spre armonie, iar Dumnezeul răului, pe cele care tind spre dizarmonie. Aceşti doi Dumnezei **nu sunt atotputernici**, ci doar adună şi organizează energiile specifice Lor. Singura putere aparţine Sursei, dar Ea este haotică, **imprevizibilă** chiar şi pentru cei doi Dumnezei. Absolut toate spiritele nu fac decât să se supună impulsurilor („bune” sau „rele”) venite de la Sursă.

Când credinciosul se gândeşte la Dumnezeul binelui, invocă o confederaţie de spirite constructive, armonioase, ce îl pot ajuta, dar numai în anumite limite. Aceste limite sunt variabile şi stau la discreţia Sursei, care uneori le face cunoscute dinainte, iar alteori nu. De aceea, nici îngerii noştri păzitori nu ştiu întotdeauna ce va fi cu noi sau dacă vor reuşi să ne ajute. Se spune că spiritele în curs de evoluţie au limite în cunoaştere şi putere, iar cele foarte avansate ar deţine toate secretele. Numai că cele foarte avansate nu se ocupă de mărunţişuri şi nici nu vor împărtăşi oricui secretele.

Când Sursa ne pregăteşte surprize neplăcute (accidente, drame personale, boli etc.) pune la lucru spiritele rele, fiindcă cele bune nu sunt în stare să le îndeplinească. Dimpotrivă, când ne pregăteşte lucruri bune, doar spiritele bune sunt potrivite să ne ajute. De fapt, spiritele se autoselectează în funcţie de sarcină. În jurul nostru sunt mereu prezente atât spirite bune, cât şi cele rele, şi fiecare primeşte din eter imboldul respectiv de acţiune.

Oare ar fi corect să nu ne rugăm la Dumnezeul Binelui, fiindcă, în ciuda bunăvoinţei Sale, nu are puterea supremă?! Ci să ne rugăm direct la Sursa absolută, singura atotputernică, locul unde se iau toate deciziile?!

Din păcate, Sursa e tare nesimţită, nu ne bagă în seamă. Nici măcar nu ne recunoaşte ca entităţi separate de Ea. Noi suntem celulele Sale, aşa că ne supunem automat la orice decide Ea. Nu avem nicio autonomie, iar rugăciunile noastre sunt apă de ploaie, oricum ne-am ruga. Important este cum simţim lăuntric, cu ce rezonăm, dar nici asta nu depinde de individ, care-i doar aparent separat, el fiind parte indisolubilă din Întreg.

În concluzie, „Dumnezeu” este *personal (aparent favorabil)*, „Satan” este *anti-personal (aparent nefavorabil)*, iar „Sursa” e *impersonală (neutră, detaşată)*. Şi nu are rost să mă rog de niciuna, fiindcă ori vrea, dar nu poate, ori poate, dar nu vrea, ori nu mă aude...

În final, toate trei sunt doar nişte concepte.

Soluţia nondualistă ar fi să recunosc adevărul că eu sunt Însăşi Sursa, fiindcă nu există nimic altceva. Întreaga Creaţie, cu toţi zeii şi dumnezeii săi, este un vis al Meu. Deci de cine mă rog şi pentru ce?!...

PUTEREA RUGĂCIUNII se arată în momentele critice. De exemplu, când s-a rugat Isus în noaptea dinaintea crucificării „Fă, Doamne, să nu mor în chinuri!”. Iar soluţia universală, pe care Isus ne-a lăsat-o peste veacuri, este resemnarea „Facă-se Voia Ta, nu a mea!”. Care Voie nu ni se justifică şi nu are logică umană.

Mesajul foarte clar, scris cu sânge, este că **rugăciunea nu-ţi poate schimba destinul**. Doar te poate întări psihologic în clipele de cumpănă. Este cea mai ieftină alternativă la *xanax* sau *marijuana*. O altă variantă ieftină ar fi *muzicoterapia*. Fiecare are avantaje şi dezavantaje. Rugăciunea rămâne în fruntea listei, oferind acces oricui şi oricând la cel mai puternic drog: **speranţa**. Speranţa are puterea să compenseze suferinţa de a avea un „eu” psihologic.

Toate aceste remedii devin însă inutile când dispare însăşi boala, adică „eul”, prin iluminare nonduală.

20 aprilie 2024

DILEME NONDUALISTE

Cu sau fără practică/aspiraţie? ⭐ Iluminarea, bruscă sau treptată? ⭐ N-ai liber-arbitru sau ai libertate absolută? ⭐ După moarte, viaţa continuă sub o formă oarecare sau este un neant pur? ⭐ Nemişcare totală sau evoluţie dinamică?

Cu sau fără practică/aspiraţie? Iluminarea, bruscă sau treptată?

Astea sunt nişte false probleme, la fel ca toate chestiunile dualiste. Tot ce se întâmplă este „dorit” de Sursă şi se întâmplă numai prin intermediul creaturilor. Orice eveniment sau credinţă sau afirmaţie are la bază destinul personal, în cadrul căruia devin adevărate şi cu sens. Pentru altcineva cu alt destin nu mai sunt neapărat adevărate sau logice. „Destinul” înseamnă Voia divină în acel corp-minte.

Uneori, Sursa „vrea” ca trezirea să fie bruscă, fiind însoţită de stări şi mărturii specifice. Alteori, Sursa „vrea” ca trezirea să fie un proces lung şi alambicat, însoţit de alte concluzii. În ambele cazuri, apar diferite explicaţii şi păreri. Şi chiar asta „vrea” Sursa cu orice preţ: să nu fie monotonie.

De fapt, iluminarea este un non-eveniment, aşa că nu ea este miza. În Creaţie, miza este *călătoria*, nu destinaţia. Dincolo de manifestare, nu există nicio miză, nimic nu are importanţă.

Acelaşi lucru este valabil în privinţa non-practicii sau practicii individuale pentru a dobândi iluminarea. Când Sursa „vrea” ca concluziile despre iluminare să fie ale unui practicant asiduu, atunci Conştiinţa se va trezi într-unul care practică ani de zile. Iar când Sursa „vrea” să popularizeze părerile celui trezit spontan şi fără intenţie, atunci „va avea grijă” ca acesta să nu fie interesat în prealabil de nicio practică sau doctrină de eliberare.

Deci toate aceste aspecte duale sunt „puse la cale” de unica Sursă şi nu neapărat ca să ne dea nouă ceva imposibil de rezolvat. Opiniile noastre contradictorii sunt tot ale Ei, manifestate într-o mare diversitate.

Aşa cum lumea e plină de contradicţii ireductibile, la fel se întâmplă şi cu chestiunile legate de trezirea nonduală: opiniile pot şi vor fi divergente.

N-ai liber-arbitru sau ai libertate absolută?

Dacă privim timpul ca o curgere unidirecţională dinspre trecut spre viitor, atunci este clar că totul e predestinat. Dovadă: prevestirile şi profeţiile împlinite. Totul se cunoaşte dinainte în Lumea eternă a Sferelor. Dar aceasta e doar o jumătate de adevăr.

Căci privind din eternitate sau non-timp, libertatea de creaţie este totală. Eternitatea se împarte automat în două fluxuri de timp ce curg în direcţii opuse: timpul faptelor (în care trăim noi) şi timpul proiectului (care aduce informaţii din viitor). Această dualitate simetrică asigură neutralitatea şi stabilitatea non-timpului.

Deci în funcţie de unde anume se plasează momentan Conştiinţa (în timp sau în non-timp), mintea va traduce fie că totul e *prescris*, fie că Sursa este absolut *liberă* în decizii şi acţiuni. Ambele răspunsuri sunt valabile în cadrul lor de referinţă. Omul iluminat se află, simultan, în ambele cadre de referinţă.

Pe de altă parte, dacă Sursa e absolut liberă, înseamnă că ea Îşi poate modifica „oricând” intenţiile. Or, asta înseamnă ca anumite profeţii sau prevestiri să nu se mai adeverească. Ele au fost valabile doar „atunci”. Iar „acum” ne parvin alte prevestiri din viitor. Se vor împlini întocmai sau, dimpotrivă, vor da greş?

Ambele variante sunt posibile, fiindcă nimeni nu poate citi „intenţiile” Sursei, nici măcar Ea. Ea nu se poate obiectiva, nu se poate detaşa de Sine, ca să se auto-analizeze. Şi chiar dacă ar putea, ea acţionează cu o iuţime prea mare ca să poată prevedea ceva. În cel mai bun caz, anticiparea ar apărea simultan cu evenimentul, deci n-ar mai fi o pre-viziune.

După moarte, viaţa continuă sub o formă oarecare sau este un neant pur?

Este vechea dispută ireconciliabilă dintre spiritualism şi ateism, în care nondualismul nu se bagă deloc. După spiritualism, viaţa continuă sub o formă oarecare: fie umană, fie ca o luminiţă sau o adiere, oricum ceva perceptibil, care oferă o anumită individualitate. După ateism, viaţa se opreşte brusc şi rămâne doar vidul.

În această dispută, fiecare iluminat are propria părere, conform minţii sale, culturii, obişnuinţelor, personalităţii fiecăruia. Unii sunt mai neutri şi prudenţi, spunând că, în general, „orice se poate întâmpla, totul

e posibil”. Şi mai adaugă „Dar nu mă interesează. Va fi ce va fi atunci, însă acum sunt atent la ceea ce există aici.”

Atâta timp cât ne aflăm în dualitate, vom da peste spirite invizibile, fiecare cu propria misiune sau distracţie. Spiritele sunt la fel de reale pe cât sunt şi oamenii. Adică există, dar existenţa lor este iluzorie.

Iluminatul vede însă dincolo de aparenţe, iar ceea ce vede acolo îl atrage mult mai mult, încât poate avea orice părere despre aparenţe, fără a regreta dacă cumva „greşeşte”. Cum ai putea greşi dându-ţi cu părerea despre ceva ce nu există?!

Nemişcare totală sau evoluţie dinamică?

Conştiinţa iluminată vede totala nemişcare şi goliciune a vidului. Nu există nimic, deci ce s-ar mişca?!

În schimb, creaţia, visul neantului, este într-o permanentă dinamică. Pe porţiuni de spaţiu-timp, se pare că lucrurile evoluează, dar încotro? Pare că se autoorganizează pentru o funcţionare cât mai optimă. Evoluţia rimează cu armonia, cu perfecţiunea şi cu binele fiinţelor.

Totuşi, inevitabil vine o vreme când lucrurile o iau razna sau involuează. Ordinea se strică, dezordinea domneşte şi ceea ce s-a câştigat se pierde, aparent. Unii spun că acesta ar fi preţul plătit pentru a împrospăta creaţia, care cam băltea. Alţii spun că sacrificiul este necesar pentru un mai mare bine...

Prin urmare, din nondualitate nu se vede nicio schimbare şi niciun eveniment. Din dualitate, se vede că totul se mişcă neîncetat, dar nimeni nu poate garanta că într-un sens benefic fiinţelor actuale sau conform grilei noastre de valori etc. Deci există mişcare, schimbare, dar nu neapărat o „evoluţie”. Acesta e un cuvânt valabil doar pentru fiinţele limitate, cum suntem noi.

Dacă ne plasăm pe scara timpului nesfârşit, nici nu se poate concepe o „evoluţie spre perfecţiune”. De ce? Pentru că, după eoni de timp, odată ajunşi la cel mai înalt nivel de ordine pe care ni-l putem imagina, ar trebui ca el să devină permanent pentru restul veşniciei. Ceea ce ar echivala cu o stagnare, cu o neschimbare. Or, în dualitate, stagnarea nu e posibilă, deci transformarea vine obligatoriu şi va fi receptată ca un haos, ca o involuţie faţă de ce era înainte.

Prin urmare, întotdeauna va exista oscilaţia între progres şi regres. Atâta doar că regresul va schimba condiţiile iniţiale, pregătind astfel o altă perioadă de progres, pe alte baze. Poate că, privind din prezent,

viitorul nu sună prea bine, dar dacă vom trăi în acele timpuri viitoare, vom simţi că totul merge spre bine în comparaţie cu vremurile trecute. Fiindcă, poate, vom fi pierdut din amintire orice reper din trecutul îndepărtat, adică, din actualul prezent.

Există însă şi părerea că evoluţia poate continua la infinit, fără a atinge vreodată perfecţiunea. Şi se invocă imaginea unei spirale infinite. Cum aşa?! Asta ar fi posibil numai dacă ştacheta se ridică mereu şi mereu. Când crezi că ai ajuns pe culme, constaţi că o altă culme s-a ridicat în faţa ta, ca în poveştile fantastice. Imaginaţia creatoare divină nu are margini şi va inventa mereu noi „standarde de perfecţiune”. Cu alte cuvinte, perfecţiunea este un fel de fata morgana, o iluzie la fel de mare ca şi lumea însăşi. Perfecţiunea ar fi precum morcovul din vârful băţului după care aleargă măgarul, iar evoluţia ar fi drumul parcurs de măgarul nemuritor...

Ce este **regresul**? Dumnezeu nu cunoaşte această noţiune, şi nici opusul ei, **evoluţia**. El este Sursa turată la maximum, care creează mereu şi transformă mereu totul, fără oprire. N-are timp să analizeze, să compare, să decidă, ci acţionează continuu, febril, în orb. Nu elaborează planuri şi nu pritoceşte sentimente, ci „merge pe instinct”, cum se spune, reacţionează instantaneu, mai iute decât percepţia umană. Omul e mereu în urma evenimentelor, nu le poate intui din mers, fiindcă cugetă prea lent.

Gay cu curcubei

Să analizăm o analogie din analele contemporane: trista mişcare gay cu cur-cu-bei (îi ştiţi, cum să nu: Anton cu betonul, Marcu cu arcul şi Ipse...). ☺

Omenirea „civilizată” se îndreaptă inevitabil către un libertinaj sexual nemaiîntâlnit în istorie, sub sloganul „iubirea nu are limite”. (În paranteză fie spus, numai iubirea necondiţionată nonduală este fără limite. Cea omenească nu, deloc.)

Unde va conduce acest trend? Tradiţionaliştii cred că într-un fund de prăpastie. Totuşi, societatea va fi evoluat între timp, astfel încât peste câteva decenii va fi întemeiată pe alte fundamente. Fundul de prăpastie va fi evitat prin mersul pe buza ei.

Generaţiile tinere sunt mult mai deschise spre nou. Peste 50 de ani, toţi oamenii în puterea vârstei din Occident vor fi fost crescuţi şi familiarizaţi cu LGBTQ+. Va exista o mentalitate tolerantă faţă de deviaţiile sexuale, chiar dacă vor rămâne tot ca minorităţi.

Poate că prăpăstioşii NU au dreptate, ci poate că toleranţa sexuală ne va aduce mai aproape de îngăduinţa cristică. Poate chiar acesta este rostul afirmării obraznice a minorităţilor sexuale: impunerea toleranţei chiar *în ciuda firii*. Asta e cel mai greu.

E mult mai simplu să te obişnuieşti cu oameni de altă rasă sau cultură, dacă măcar au în comun cu tine naturaleţea. Dar lângă vecinul cu apucături pidosnice ţi se pune un nod în gât şi, chiar dacă îi saluţi amabil, ţi se cam întoarce stomacul pe dos şi-ţi fereşti copiii de el. Involuntar, îi plasezi sub nivelul animalic... Cam aşa gândesc mulţi astăzi.

Însă, hai să fim lucizi, „firea naturală" este creată de acelaşi Dumnezeu care îi creează şi pe aceşti excentrici. Numai El decide ce are drept să existe şi ce nu. Şi, deseori, se răzgândeşte din mers, răsucind dreptatea ca pe morcov. Poate că răul cel mic, răspândirea sodomiei, va trage după el binele cel mare, îngăduinţa cristică. Încurcate şi curbate mai sunt căile Domnului, n-aşa?!

Ba, poate că, peste 200 de ani, embrionii umani nu se vor mai dezvolta în uterul unei femei, ci într-un cilindru de sticlă cu un lichid hrănitor înăuntru, după tehnologia extratereştrilor cenuşii. Atunci nu va mai conta ce sex ai şi cu cine coabitezi, fiindcă chestiunea reproducerii umane va fi rezolvată altcumva. Alte probleme vor fi atunci: coabitarea cu inteligenţa robotică, coabitarea cu extratereştrii, coabitarea cu natura dezlănţuită etc. Sexualitatea va rămâne undeva la marginea preocupărilor umane...

Alt scenariu: nondualismul

Nondualismul va aduce prăbuşirea spiritualităţii aşa cum este ea astăzi. Asta-i oarecum absurd, căci nondualismul tocmai că împlineşte idealurile fluturate de spiritualitate: *detaşare* duioasă sau

eliberare/libertate sau *tăcerea* minţii sau *fericire* netulburată sau *egalitate* absolută sau *fraternitate* universală sau *altruism* dezinteresat sau *iubire* necondiţionată sau *lepădare de sine* sau *serenitate* sau *conştiinţă* pură sau *pacea* sau *recunoştinţă* fără motiv sau *uimire* în fiece clipă sau realizarea *Sinelui* sau unirea cu *Dumnezeu* etc.

Parcă toate acestea au fost doar nişte momeli sfinte care, odată muşcate, să facă dispărută acea sfinţenie imaginată. Nondualismul spune că *totul este sfânt,* fiindcă **Dumnezeu ESTE totul**. Dar asta echivalează cu a spune şi că *nimic nu e sfânt (!),* ceea ce înseamnă, practic, moartea spiritualităţii...

Nondualismul va deveni popular peste decenii, atunci când se vor impune alte paradigme (ştiinţifice, sociale, culturale etc.) decât cele din prezent. Nu ne putem închipui deloc cum vor gândi oamenii peste 50 de ani. Şi e treaba lor, de fapt. Adică, a lui Dumnezeu, care trăieşte prin toţi şi experimentează tot felul de scenarii şi situaţii...

Când oamenii vor înţelege că Dumnezeu nu e nici bun, nici rău şi că El e totul, atunci nimeni nu va mai profita de „Dumnezeu” ca să atragă discipoli, credincioşi, fanatici religioşi şi să le impună obiective materialiste. În spiritualitatea Binelui preexistă şi seminţele răului, automat. Degeaba visăm la victoria desăvârşită a Binelui! E imposibilă. Binele conţine deja şi răul.

Dar până atunci, în numele Lui şi profitând de sacrul Său renume, se vor găsi mereu speculanţi ipocriţi care să deturneze sentimentul sacrului către interesele lor personale. Vorbim de falşi guru, preoţi pedofili, lideri de secte sinucigaşe, rasputini tantrici, pioşi inchizitori satanici etc. Tot răul ce poate fi închipuit a luat deja fiinţă în sânul spiritualităţii, în numele „evoluţiei spirituale” sau a „unirii cu Dumnezeu” sau altui slogan propagandistic.

Şi, să n-avem îndoieli, răul va continua... căci face parte din Dumnezeu – fiindcă nimic nu există în afara Lui. Desigur, chiar şi oroarea şi împotrivirea noastră în faţa răului, tot a lui Dumnezeu este, şi e perfect legitimă. Nu trebuie să renunţăm la idealurile pozitive.

Dar totul este legitimat divin, inclusiv chestiile ilegitime şi nenaturale. Mintea binară, de tip „da sau nu” e copleşită de confuzia asta. Şi d-aia mintea *duală* nu va putea pricepe niciodată Divinitatea. Cum naiba să priceapă o asemenea bizarerie *nonduală*?!

Răzvan A. Petre, 26 aprilie 2024

Comentariul Laurei

Există o chestiune paradoxală, de neimaginat, şi totuşi ESTE DEJA şi se înfăptuieşte, anume faptul că tot ceea ce pentru spiritualitate echivalează cu a atinge culmea cea mai înaltă (şi anume a atinge pacea, a fi eliberat, a fi bucurie, iubire şi în armonie), toate acestea sunt caracteristicile Nondualităţii. Iar spiritualitatea pare să se avânte spre Nondualitate fără să se realizeze că toate acestea se întâmplă pentru "nimeni" şi că a ajunge la Libertate infinită înseamnă a dispărea ca "eu/căutător/spiritualist" etc.

Nondualitatea este Fata Morgana pentru spiritualitate, ce, atunci când este gustată, sparge iluzia, iar duritatea realului îţi aruncă în faţă că *ideea* de Nondualitate nu este Nondualitatea şi că, accepţi sau nu, ai fost "înşelat" de o apariţie sclipitoare pe care ai urmărit-o şi credeai că este idealul suprem, însă atingerea ei a dus la dispariţia "ta".

Nondualitatea nu lasă loc şi timp pentru a se dezvolta ceva...

Este doar EA şi Totul în acelaşi timp.

Paradoxal însă, spiritualistul căruia începe să îi placă Nondualitatea va fi înghiţit de ea, nerămânând nimic din el. Şi totuşi, atracţia este ireversibilă, nu îi aparţine şi nu este generată de el, ci este GRAŢIA pe care Absolutul/Viaţa/Existenţa şi-o dăruieşte sieşi.

Totul este joc, este joacă şi totul este voia SA/lui Dumnezeu.

Este interesant cum această Graţie se manifestă fără logică, fără tipar. Dezidentificarea cu iluzia/persoana poate apărea la cei care au urmat mult timp o cale, sau o practică, sau au crezut sincer în puterea binelui şi a spiritualităţii, sau poate apărea la atei sau oameni de ştiinţă ce l-au negat pe Dumnezeu, sfârşind apoi fiind lumina Lui, sau poate apărea la oricine, chiar şi la cei care nu au făcut nimic, spontan, fără a fi

umblat în căutarea eliberării şi, astfel, contrazicând tiparul timpului şi al meritului sau al urmării unei practici/căi. Unii merg la întruniri, alţii spun că trebuie să fii ghidat de un guru, iar alţii primesc direct GRAŢIA, poate chiar spre disperarea celor ce sunt sigur că trebuie timp şi practici pentru asta. 😁😁😁

Şi totuşi exact aşa trebuia să se întâmple, deoarece s-a şi întâmplat deja şi "Dumnezeu este în tot şi în toate şi doar voia Sa se face".

Inclusiv iluziile sunt lăsate să fie. 😁😁😁

Una din zbaterile finale este şi realizarea faptului că Dumnezeu nu este un Dumnezeu al binelui. Este foarte greu de acceptat asta, iar persoana/eu-l/identitatea se încăpăţânează să se agaţe de această frânghie, care îl menţine încă în visul dual al binelui şi al răului.

ASTA nu are treabă cu bine/rău, este imun la dualitate şi nu acceptă poziţia de Dumnezeu al binelui. În acest fel, nici rău nu există, nici imperfecţiune, nici luptă, nici victorie, nici drum spre eliberare, nici ceva de obţinut.

PS. În articolul de mai sus a fost genială afirmaţia: «Nondualismul spune că totul este sfânt, fiindcă Dumnezeu este Totul. Dar asta echivalează şi cu a spune că nimic nu este sfânt, ceea ce înseamnă practic moartea spiritualităţii.»

Laura Averchi, 26 aprilie 2024

CE-I MAI RĂU ŞI CE-I MAI BINE?

Ce-i mai rău:

Să suferi la necaz din greu, egotic, făcându-ţi nenumărate griji şi regrete şi reproşuri absolut inutile, ştiind totodată că ai putea să nu mai suferi dacă ţi-ar dispărea „eul” uman?

Sau să fii detaşat de corp şi de necazurile lui şi mereu fericit, prin iluminare nonduală, dar cu preţul pierderii „eu”-lui, identitatea umană, scumpa conştiinţă de sine, suprema achiziţie umană, care a fost atât de elogiată în toate timpurile de marii gânditori?

Şi ce-i mai bine:

Să ai un ego sănătos, liniştit, privire luminoasă şi sinceră, fiind împăcat cu toate (adică să ai un supraego/buddhi dezvoltat), deşi nu eşti iluminat, beneficiind astfel de obişnuitele filtre de moderaţie egotică şi autocontrol?

Sau să îţi pierzi eul (şi autocontrolul) prin iluminare, dar să ai încă tipare mentale problematice, care, prin pierderea filtrului egotic, te fac acum să te comporţi exagerat, să ai atitudini extreme, caz în care ţi s-ar potrivi sfatul: nu-i de ajuns iluminarea, ci trebuie să o şi „întruchipezi”, devenind un model cristic pentru semeni?

Mare noroc avem că nu ne pune nimeni să alegem între aceste variante, ci ne trezim, pur şi simplu, într-una din aceste ipostaze sau altele nemenţionate. Dacă am deţine liber-arbitru, chiar că am avea nişte dileme insurmontabile. Slavă Domnului că nu-l deţinem!

- Am impresia că mai mult denigrezi nondualismul decât îl promovezi. Sau faci uz cumva de psihologia inversă?

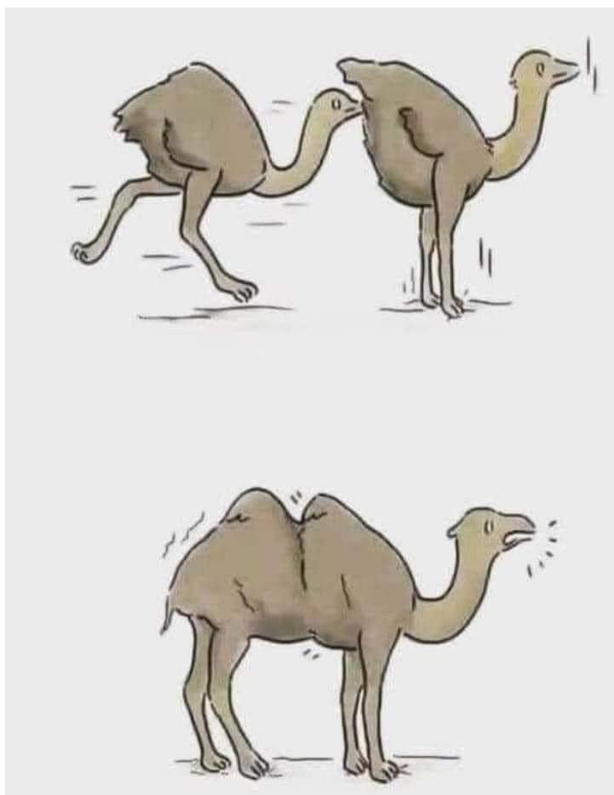
Poate că e o mostră de deconstructivism... De fapt, exprim adevărul nondualist din perspectiva sinelui uman, fiindcă cititorii au încă un „eu”. Mai departe, nu-i treaba mea cine, cum, ce înţelege. Adevărul nu e de temut. Singura de temut este imaginaţia necontrolată.

- Chiar şi un singur cititor dacă este indus în eroare de scrierile tale...

Nu depinde soarta nimănui de ele. Doar separă apele: cei care s-au îndrăgostit la prima vedere de nondualism vor aprecia sinceritatea brutală şi dezinteresată, iar ceilalţi înseamnă că nu trebuie să-l cunoască. E foarte simplu, nu-i nimeni responsabil, totul se aşază de la sine.

- Deci te derobezi de orice răspundere, care va să zică...

Doar scriu cum simt şi îmi aduce bucurie. Urmările nu sunt treaba mea, are Domnul grijă de toate. Scrierile mele ar putea să n-aibă niciun ecou nicăieri, să se stingă necunoscute. Ce-mi pasă mie?!...

Struţo-cămila există – e dualismul devenit nondualism

Nebuni şi iluminaţi

- Care-i diferenţa dintre nebuni şi iluminaţi, dacă niciunii nu sunt responsabili?

Iluminatul nu e deloc nebun, ci dimpotrivă, foarte sănătos psihic. Iar jumătate dintre pacienţii ospiciilor nu sunt deloc nebuni, ci iluminaţi neînţeleşi nici chiar de ei înşişi. Comparându-i, doar îţi arăţi ignoranţa...

- Dă-mi un exemplu de nebun care-i şi înţelept!

Cel care nu mai spune despre sine „eu fac şi spun”, ci „el/ea face şi spune”. Prin iluminare nu mai există persoana întâia, ci doar persoana a treia. Apoi dispare orice persoană...

- Nu ţi se pare cam nebunesc să susţii că dispar toate persoanele din lume?

Nu mă refer la corpurile creaturilor, ci la senzaţia de „persoană autonomă”. Toate sunt comandate de la un singur pupitru de comandă.

Când nu mai ai senzaţia de „eu”, dispare automat simţul responsabilităţii, vezi că n-ai avut niciodată liber-arbitru, ci toate faptele aparţin Divinului, fiindcă numai El există. Deci nimeni nu are liber-arbitru, dar nu fiindcă i-a fost răpit cumva, ci fiindcă nu există nimeni separat de El. „Eul” echivalează cu liberul-arbitru şi conştiinţa-de-sine.

Conştiinţa individuală şi libertatea deciziei sunt marile achiziţii ale omului, deosebindu-l de animale. Nu le poţi arunca la gunoi, pur şi simplu...

Nu le aruncă nimeni la gunoi, se topesc automat. La un moment dat, în anumiţi oameni apare revelaţia că „eul” nu există şi nu a existat niciodată – a fost doar o iluzie autoprovocată Sieşi de către Divin. E foarte simplu.

- Poate că-i doar o tulburare în creier, dacă doar câţiva văd asta.

Nu majoritatea decide ce este şi ce nu este real. Majoritatea este supusă iluziei. N-ai auzit oare de hipnoză în masă sau de manipulare colectivă? Uite-le, puse la lucru!

- Deci după părerea ta, criminalii fac Voia Domnului...!? Unii aşa spun, că Dumnezeu le-a dictat să omoare.

Toate creaturile fac Voia Domnului, fără excepţie. Chiar şi tu, care te îndoieşti de El, tot Voia Lui o faci. El este în toate poziţiile, de victimă şi de agresor, de ignorant şi de înţelept.

- Înseamnă că şi nebunii şi psihopaţii sunt conduşi de Domnul...!?!

Sunt diverse expresii ale Lui. El experimentează toate ipostazele. Dar repet, nebunii sadea nu se pot compara cu iluminaţii în niciun fel de analiză dualistă. De fapt, numai tu – ca un „eu” ce eşti – te ţii ca scaiul de această comparaţie, fiindcă „eul” face mereu judecăţi de valoare. Şi mai ales, vrea să submineze orice îi ameninţă existenţa.

- O-ho-ho, dar nu mă simt deloc ameninţat!

Spui asta doar cu buzele, dar începuseşi să dârdâi când ai auzit că „tu” nu exişti. „Tu” eşti singura „ta” avuţie şi singura „ta” misiune este să supravieţuieşti. Iar cuvintele mele îţi sună în ureche ca un marş funebru.

Mediumi şi iluminaţi

- Mai degrabă aş compara iluminatul cu un medium posedat de un spirit. N-am dreptate, spune?! E vreo diferenţă?!

Pare o comparaţie mai rezonabilă decât prima. Un medium care încorporează un spirit superior – cum era, de pildă, Joao de Deus din Brazilia – pentru a face nenumărate vindecări, aduce un mare serviciu

omenirii. Sau acei mediumi care transpun în vorbe inspiraţia de la spiritele superioare fac întru totul Voia Divină, elevându-i pe oamenii care citesc.

- Dar ce zici de oamenii posedaţi de diavoli, care se zbat şi urlă şi...

Iluminarea e ca încorporarea unui înger. Te simţi relaxat tot timpul, liber şi bucuros să faci orice îţi porunceşte Domnul. Angelus înseamnă mesager, deci îngerii nu se simt responsabili de nimic din ce fac sau spun.

Dar mai este adevărat şi că îngerul se simte incomodat de limitele mentale pe care le are omul respectiv. De aceea, după trezirea iniţială, va începe un proces automat de purificare a tiparelor mentale, pentru ca nimic să nu se mai opună intenţiilor angelice/divine. Acesta ar fi procesul numit de Isus „întruchiparea iluminării".

- Ai auzit ce-a păţit Joao de Deus? A fost condamnat la închisoare pentru că a violat nişte femei, venite pentru tratament spiritist... D-aia pomeneam de posedare...

E regretabil, dar Joao de Deus era un simplu medium, adică un om care intra în transă şi devenea sfânt pentru câteva ore. Însă când ieşea din transă, redevenea omul comun Joao. Iar atâta veneraţie îi poate lua minţile oricui. Se întâmplă mereu şi în toate domeniile.

De aceea, chiar şi comparaţia dintre mediumi şi iluminaţi este deplasată. Mediumul este doar temporar un intermediar, în anumite ocazii, pe când iluminatul/eliberatul este un canal permanent deschis către Divinitate. Niciodată nu-i mai revine vechiul eu, este complet şi definitiv transformat în mesager divin, ca un înger. Păpuşa de sare s-a topit în ocean...

- Sună prea romantic ca să fie şi adevărat...

Tu, „eu"-le mental, mereu cobeşti şi cârcoteşti, că asta ţi-e firea păcătoasă. Aşa că nu voi mai asculta ce zici.

- Stai aşa, stai, nu închide firul, frate...!

În fond, nici nu exişti, ci eşti doar un gând.

- Sunt un gând raţional, care vrea să te ajute...

Eşti doar un gând, punct. Nu cred în gânduri.

- Şi crezi că poţi să te descurci în viaţă fără a gândi?

Uite-aici o metaforă: Eu sunt ca un vas plin cu sifon, în care gândurile obişnuite sunt ca bulele de aer; îşi fac acolo dansul lor obişnuit şi nu mă deranjează. Dar când, peste acest vas plin până la refuz, se toarnă gândul-de-eu, ca o pată de ulei, se va revărsa imediat afară, fiind respins de apă şi nemaiavând loc în vas. Automat, gândul-de-eu este

repudiat, rejectat, recuzat. Nu mai are unde intra, nu mai este dorit, nu mai este necesar.

Mă simt deja împlinit şi în lipsa senzaţiei de eu. Iar când ea revine, sincer, mă deranjează, mă simt crispat, îndesat. E mult mai plăcut să vezi că „totul există, dar nu şi eu”. E mult mai relaxant să nu te gândeşti la grijile micului „eu”. E mult mai frumos să navighezi privind oceanul decât stând închis în mica ta cabină fără ferestre din burta bărcii...

3 mai 2024

REVELAŢIILE CUANTICE şi iLOGICA NONDUALITĂŢII

Raţiunea este un colaps în natura cuantică ⭐ Starea naturală este iraţională ⭐ Obiectele apar de dragul minţii ⭐ Pentru iluminat există doar starea cuantică ⭐ Mintea e totuna cu eul ⭐ S.O.S., ştiinţa!

De multe ori, Isus le spunea discipolilor săi lucruri ilogice. De pildă, când îi îndemna să întoarcă şi celălalt obraz sau când le-a spălat El picioarele etc. Ce încerca să le sugereze era că Împărăţia Cerului (Nondualitatea) nu este logică, ci urmează alte reguli, dacă mai pot fi numite „reguli". Şi să se pregătească din vreme, fiindcă o să le stea mintea în loc când vor primi revelaţia Adevărului.

În ultimele decenii, şi fizicienilor cuantici le-a stat mintea în loc de mai multe ori. Particulele elementare studiate de ei nu se comportă logic întotdeauna.

Logica foloseşte cele două stări binare: 0 şi 1 sau Da şi Nu. Existenţa unei particule respectă, şi ea, logica: particula poate exista ca atare sau poate fi dezintegrată, devenind altceva (un alt tip de particulă sau o cuantă de energie etc.). Toate obiectele din univers ori există, ori nu există (cu excepţia pisicii lui Schrödinger ☺).

Cuantica a descoperit însă că aceeaşi particulă-obiect se poate comporta ca o undă de probabilitate, nu ca un obiect discret. Ce este o undă de probabilitate? Este **haosul semi-organizat**. Adică, putem spune doar *cu aproximaţie* unde se află particula la un moment dat. Deci obiectul-particulă nu mai respectă logica binară, ci devine imprevizibil. Şi nu mai este deloc un „obiect", ci un câmp, o plajă de posibilităţi, o „funcţie de undă".

Când savanţii au descoperit, de pildă, că lumina este simultan şi corpuscul, şi undă, atunci au avut un mare şoc. La fel cum sunt şocaţi oamenii când aud prima oară tezele nondualismului. (Desigur, după ce s-au împiedicat de adevăr, s-au ridicat şi au mers mai departe. ☺)

La fel cum concluziile cuanticii vin din *experimente*, tot aşa tezele nondualismului vin din *experienţa* unor iluminaţi. Nondualismul nu este „logic" şi nici nu a fost inventat de mintea cuiva, aşa, de plictiseală.

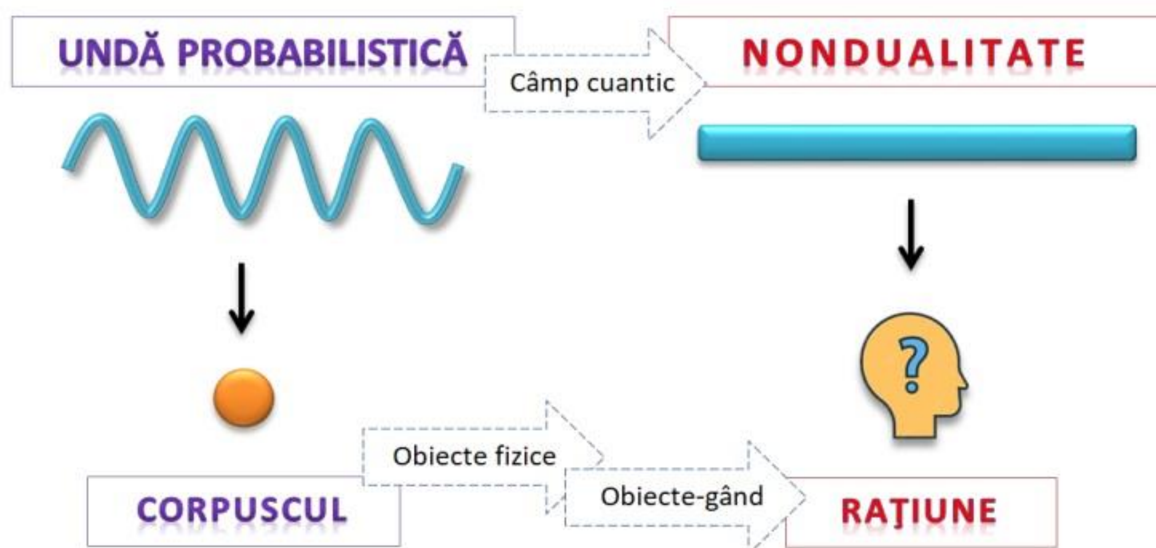
Nondualismul şi fizica cuantică au ceva în comun: se preocupă de fundamentul existenţei, de cărămizile creaţiei. Şi mai au ceva important în comun: nu pot fi înţelese raţional, ci trebuie acceptate aşa cum sunt.

Savanţii încă nu ştiu ce interpretare să dea rezultatelor experimentelor **fizicii cuantice**. Credem că o tălmăcire are legătură cu **nondualitatea**, care se referă tot la temelia existenţei, dar abordată direct-experienţial.

Obiectele discrete, începând cu particulele elementare şi până la corpurile cereşti, sunt similare, în esenţă, cu obiectele-gând. Gândirea nu e decât o înşiruire de forme-gând (obiecte-gând) distincte. Seamănă puţin cu succesiunea de biţi într-un procesor de computer, numai că, în loc de simpli biţi, sunt nişte idei mai complexe. Pe această bază, putem pune în corespondenţă filosofică *obiectele* fizice cu *raţiunea* umană.

Obiectele pot fi manipulate şi ordonate raţional. Probabilităţile nu, doar oferă nişte sugestii de cum stau lucrurile, dar fără nicio certitudine. Deci *undele de probabilitate* corespund iLogicii *nondualităţii*. Amândouă reprezintă Câmpul cuantic fundamental.

Pentru tot raţionamentul ce urmează, vom ţine cont de **paralela dintre perechea *corpuscul-undă* din fizica cuantică şi perechea *raţiune-nondualitate*. Unda probabilistică colapsează câteodată într-o particulă, iar nondualitatea colapsează câteodată în raţiune/minte.**

Raţiunea este un colaps al nondualităţii

(Întrebare firească: Dacă „raţiunea” e un cuvânt de bine, iar „colaps” e un cuvânt de rău, oare „nondualitatea” o fi de bine sau de rău? ☺)

Câmpul sau „supa cuantică" este chiar Absolutul impersonal sau Nondualitatea – de care oamenii nu-şi pot face nicio idee. Ideaţia umană, personală şi raţională, este una din manifestările Nondualităţii, dar persoana nu poate pricepe Impersonalul.

Particulele sunt un fel de mini-persoane. Susţinem asta, pentru că savanţii au descoperit în experimentele lor că fotonii sau electronii *iau decizii*, ba mai mult, după ce le iau, *se pot răzgândi* (de parcă ar fi aflat ce urmează să se întâmple în viitor, corectându-şi apoi decizia).

La început, se credea că numai particulele elementare au asociate nişte funcţii de undă. Cu timpul, s-a descoperit că şi moleculele complexe au asociate unde probabilistice. Astăzi se acceptă teoretic că orice corp macroscopic ar putea avea o funcţie de undă asociată (cu care savanţii, deocamdată, habar n-au ce să facă şi la ce-ar folosi). Deci unele concluzii trase pentru particule pot fi extrapolate cumva la scara universului. Şi asta facem noi acum...

Experimentele de fizică cuantică arată fără dubiu că, atunci când oamenii măsoară parametrii particulei studiate (de exemplu, un foton), ea se comportă ca o particulă. Dar imediat ce se renunţă la măsurare, se manifestă ca o undă probabilistică, adică revine la comportamentul său natural. Metaforic vorbind, e ca şi cum fotonul, de obicei dezinvolt şi neglijent, *simte* cumva, din interacţiunea cu dispozitivul de măsură, că este monitorizat şi atunci se piaptănă, se îmbracă decent şi nu mai face gesturi deşucheate.

Cu alte cuvinte, ***măsurarea*****, acţiune raţională (chiar dacă este efectuată cu un dispozitiv), induce în fotonul studiat un comportament în oglindă, tot raţional (adică, „obligaţia" de a se prezenta ca un obiect-particulă). În restul timpul, când nu e măsurată, natura funcţionează pe bază de unde probabilistice.**

Starea naturală este iraţională

Trecând acum la Nondualism, se observă că Realitatea revelată iluminaţilor nu se potriveşte cu logica normală. Căutătorii spirituali pun întrebări logice, exact ca în experimentele cuantice. Şi primesc de la cei iluminaţi nişte răspunsuri oarecum logice, dar care cam scârţâie. La fel ca şi concluziile fizicii cuantice.

De ce scârţâie? Pentru că Nondualitatea este probabilistică, nu poate da răspunsuri absolut corecte prin „da" sau „nu". Putem fi mulţumiţi pe

moment, dar mai târziu se dovedeşte că răspunsul are unele hibe, care ne provoacă alte întrebări şi tot aşa...

Tocmai din acest motiv intrinsec, în general, cunoaşterea omenească nu are sfârşit. Cunoaşterea este logică şi va urmări la nesfârşit să descopere **logica naturii.** Dar natura funcţionează probabilistic-cuantic, nu logic. Natura va inventa *ad-hoc* un adevăr de dragul minţii, dar va fi o făcătură, nu Adevărul.

Mintea umană este logică şi tot ce atinge trebuie să devină logic, nu poate rămâne în stare probabilă sau potenţială, care-i starea naturală a Realităţii. Din motivul că mintea este raţională, ea vede în jur o enormă inteligenţă în natură, pretutindeni. Şi extrapolând la cosmos, trage concluzia că ar exista o Inteligenţă Supremă care a conceput tot acest univers plin de inteligenţă. Ba chiar, trasează şi schema Universului.

Dar când mintea moare, cum se întâmplă prin *iluminare*, **starea naturală** nu mai pare deloc raţională şi inteligentă, ci *haotică*. Asta pentru că starea naturală este acea supă cuantică din care încă nu a răsărit nicio particulă. Supa cuantică pare vid, nimic, din cauză că, pentru mintea noastră, existenţa se reduce la obiecte-particule. Noi nu putem percepe **viaţa** din „undele de probabilitate”. Asta-i doar o expresie în jargonul matematic ce nu înseamnă nimic palpabil, dar nu se poate descrie altfel.

Creatorul lumii este Absolutul nediferenţiat. În El apar *unde de probabilităţi*, care diferenţiază acest Absolut, dar nu-L fac să fie altceva decât este deja şi anume: vid. Deci Creaţia se petrece în sânul Oceanului cuantic, dar fără a-L modifica cu nimic. Este ca şi cum am da cu mâna prin apa din cadă: iscăm nişte valuri, nişte unde, care au efecte interesante. Dar valurile sunt aceeaşi apă dinainte, oarecum *semi-organizată* sub forma unor valuri discrete.

Dacă ar apărea măcar o singură particulă „în carne şi oase”, ea ar fi, într-adevăr, ceva clar diferit de Creator. Şi atunci am putea spune că Creatorul diferă de creaţie. Dar nu există şi n-a existat niciodată nicio particulă, nicio materie. „Materia” este un mit al minţii. Creaţia este totuna cu Creatorul, adică un Câmp cuantic.

Obiectele apar de dragul minţii

Iluminaţii trăiesc şi pot realiza cele mai complicate sarcini fără să gândească deloc (*no mind*, în lb. engleză). Această revelaţie ne bulversează, pur şi simplu, ne dă peste cap orice obişnuinţă de gândire.

Cum de pot iluminaţii să fie practici şi eficienţi în această lume complicată fără să aibă niciun gând?!

Am putea răspunde în grabă că ei primesc un flux continuu de inspiraţie din supraconştient, care „gândeşte” în locul conştientului dispărut şi rezolvă toate problemele. Şi totuşi, cum e posibil?

Păi, uite cum. Universul exista şi înainte ca oamenii să-l măsoare. Şi exista pe baza „undelor de probabilitate”, adică starea *naturală* în fizica cuantică. Particula apare (prin „colapsul funcţiei de undă”) doar atunci când vrem să o măsurăm, deci în condiţii speciale, *artificiale*.

Similar, în momentul când raţiunea umană vrea explicaţii pe tipicul ei, nondualitatea „colapsează” sub aparenţa unor idei care se alătură şi se combină. **Particulele sunt doar o oglindă a raţiunii umane**, pe care o imită la scară microscopică. Iar obiectele macroscopice sunt prelungirea logică a corpusculilor.

În Realitate, nu există obiecte, nici particule din care sunt formate obiectele. Ci există doar „undele de probabilitate” plutind în oceanul cuantic. Toată Realitatea este aşa în starea ei naturală. Doar mintea umană îi dă aparenţa unor *colecţii de obiecte*.

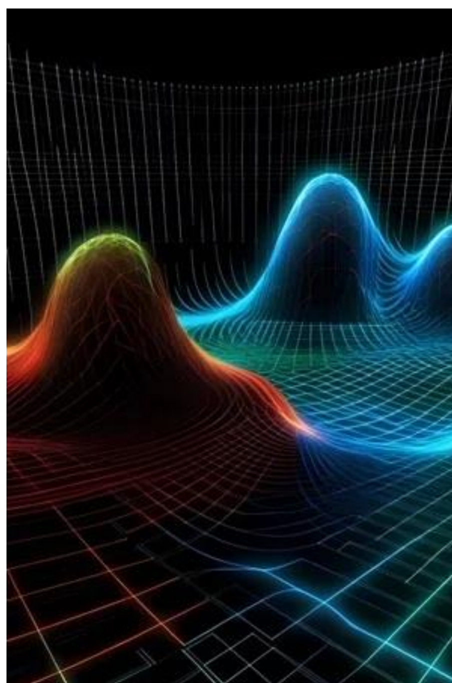
Când mintea dispare, rămâne starea naturală probabilistică, fără obiecte discrete, deci aparent haotică (din punctul de vedere al minţii). Nu raţiunea este un produs al particulelor preexistente (ca un fel de „secreţie a creierului”), ci particulele apar drept răspuns la interogaţiile şi proiecţiile raţiunii.

De aceea se spune în hermetism că **universul e mental**, iar în nondualism, că **mintea creeează lumea**. Ce vor să spună înţelepţii este că **mintea proiectează imaginea falsă a lumii-ca-obiecte**, însă lumea reală pre-există deja sub aspect cuantic-probabilistic. Deci nu mintea omului creează universul (cum interpretează unii cu „legea atracţiei şi secretul manifestării”), însă îi pune o mască, o mască după chipul şi asemănarea ei.

Altfel spus, mintea priveşte printr-un filtru colorat lumina albă a lumii cuantice (albul fiind amestecul omogen din toate culorile posibile). Iar alte dimensiuni paralele ale universului apar doar prin schimbarea culorii filtrului mental. Deci şi acele dimensiuni sunt la fel de ireale, de false, fabricate din imaginaţie. Singura Realitate este cea cuantică, dar ea nu conţine obiecte, ci doar potenţialităţi. Cine vrea să vadă ceva spectaculos, n-are decât să-şi pună ochelarii de realitate virtuală (adică, mintea), iar nondualitatea va „colapsa” în lucruri concrete. Şi orice este posibil în acest univers virtual...

Toată cunoaşterea omenească pare coerentă, dar în substrat, coerenţa provine din haosul primordial. Haosul ne pare a fi ceva rău, de care ne temem. Dar este doar necunoscut; şi incognoscibil. În Realitate, haosul este Dumnezeu, aşa că este minunat, beatific.

Creaţia apare în acest haos, ca *nimicul semi-organizat* („undele de probabilitate"). Întrucât haosul primordial este Real, putem afirma că creaţia este *semi-reală*.

Particulele sunt unde de probabilitate

Însă ce vedem noi, adică *lumea organizată din particule*, este doar un film, o înscenare *ireală*. Nu există nicio particulă nicăieri. Particulele sunt o proiecţie a minţii, din cauză că mintea nu pricepe universul probabilistic. Mintea pricepe doar jocul obiectelor, şi de aceea universul i se înfăţişează în felul acesta. Deci mintea, prin simpla ei prezenţă, provoacă un miraj. Toate obiectele sunt iluzorii (*maya*), reale fiind doar „undele de probabilitate" (orice ar însemna ele).

* * *

- Şi totuşi, câinele meu, când aleargă după minge, el vede acolo un obiect concret…

Un val urmăreşte alt val prin oceanul cuantic… Mintea vede un obiect-minge, vede un obiect-câine, vede pretutindeni numai obiecte. În plus, de frică să nu fie singură, proiectează câte o minte similară şi în

celelalte „fiinţe vii”. Şi aşa capătă impresia că există nenumărate minţi în obiectele-fiinţe.

- Are sau nu are minte câinele meu?

Obiectul-câine are, fiindcă i-ai pus-o chiar tu, cu mintea ta. În Realitate, câinele este o „undă de probabilitate” plutind în Oceanul cuantic. Poate avea minte o „undă de probabilitate”, şi dacă da, unde şi-o ţine?! ☺

- Dar ce-i unda asta, mai concret?

Concret, nu e nimic. E o denumire savantă pentru nimic. Dar cum ştiinţa nu recunoaşte nimicul, a inventat o formulă matematică care-i ţine locul. Atâta vreme cât nu-i cunoaştem *toate* atributele materiale care o definesc, nimeni nu garantează că particula-obiect chiar există (altfel decât ca potenţial). În cuvinte simple: este nimic.

- Stai puţin, că în prezent au fost depistate zeci de particule cărora le lipseşte ba masa, ba sarcina electrică, ba alţi parametri şi totuşi sunt recunoscute drept particule subatomice.

Savanţii depistează nişte urme ciudate, apoi raţionează că *ar trebui* să existe nişte particule care le-au trasat. Funcţionează paradigma „nimicul nu poate lăsa urme”, deci ar fi musai opera unor corpusculi.

- De fapt, nici fotonii sau electronii nu au fost văzuţi concret, ci doar s-au măsurat nişte cuante de energie care **ar trebui** *să fie particule fizice...*

Păi, vezi, chiar tu o spui. Toate particulele subatomice sunt opera raţiunii, prin comparaţie cu ceea ce vede mintea la scară macroscopică. De pildă, craterele de pe Lună sunt atribuite unor asteroizi. Prin similitudine, urmele interacţiunilor subatomice ar trebui să fie cauzate, şi ele, de nişte micro-asteroizi...

- Aici greşeşti. Găurile de pe faţa Lunii sunt urme de la vărsatul-de-vânt. ☺

Bine! ☺ Să revenim...

Deci, e adevărat, câinele aleargă după minge, dar se întâmplă în lumea-cuantică. De fapt, sunt două (sau nenumărate) „unde de probabilitate” care se amestecă. Vezi în asta vreun eveniment, când se combină două nimicuri?! Nu se întâmplă, de fapt, nimic.

- Dar iluminatul nu vede lumea ca pe nişte obiecte?

După cum spunea Ramana Maharshi, un *jnani* nu vede nimic. Adică el este cufundat total şi definitiv în oceanul cuantic.

- Brr, sună cumplit!

Doar ţi se pare, din cauza limbajului. Oceanul cuantic este Dumnezeu, deci este minunat, beatific. Nu te îngrijora pentru soarta

iluminaţilor! ☺ Iluminatul este complet detaşat de lumea-ca-obiecte (samsara), dar nu de lumea-în-sine (nirvana), care-i totuna cu Absolutul. N-are cum să se înstrăineze şi să nu iubească ceea ce **există**. Dar obiectele, fiinţele – astea sunt samsara, maya, o aparenţă.

- Ce înseamnă moartea pentru iluminat?

Prin iluminare, el a murit deja. Mai precis, *lumea-ca-obiecte* a dispărut. A rămas starea naturală, *lumea-sub-aspect-cuantic*, fără forme fizice. Aici nimic nu moare şi nu se naşte, ci totul e o mişcare pură a unor idei imateriale. Este atât de pură, încât minţii i-ar părea o nemişcare, o neclintire, dacă ar putea accede aici. De fapt, ea este deja aici, dar nu îi poate percepe liniştea.

Un iluminat vede lumea în starea ei naturală, esenţa care nu se schimbă niciodată. El asistă la soarta corpului fizic, dar nu îl vede ca pe un obiect, ci ca pe o undă cuantică. Iluminatul priveşte totul precum Absolutul-Dumnezeu. De fapt, a redevenit Absolutul nemuritor şi nenăscut, unicul fără secund. Expresia „s-a unit cu Dumnezeu" este incorectă, fiindcă n-a existat niciodată ceva separat de El şi nici acum nu eşti separat de El, doar ţi se pare că ai fi. Dar e în regulă şi aşa...

Trupul are existenţa sa efemeră, a cărui soartă este deja stabilită în Absolut. Dar când trupul nu mai este văzut ca *obiect*, ci ca *undă probabilistică* (acel nimic semi-organizat), nu mai există o distrugere, ci o transformare a câmpului cuantic. Aşa vede iluminatul Viaţa: o mişcare neostenită în Oceanul cuantic – nici naştere, nici moarte, căci nu există obiecte distincte. Dar această „mişcare" este absolut liniştită, nu ca agitaţia din lumea fizică. Oare poate o „undă probabilistică" să facă vreun zgomot?!...

Mintea e totuna cu eul

Înainte gândeam că inteligenţa e una, iar „eul" e alta, că nu se amestecă. Şi că intelectul poate supravieţui foarte bine după moartea „eu"-lui, după iluminarea nonduală. Aşa poate înţelege omul obişnuit fenomenul iluminării.

Dar ce-aţi zice să schimbăm perspectiva, privind chiar din ipostaza iluminatului?! Atunci am putea spune altceva: **mintea e totuna cu eul.** Inteligenţa este, prin definiţie, asociată cu un individ, aparţine cuiva sau la ceva. Nu se poate concepe o inteligenţă generică, a nimănui. Iar „inteligenţa universului" e doar o metaforă, o ficţiune, o extrapolare speculativă.

Individul apare încă la nivelul de particulă-obiect. De aceea se şi spune că întreaga materie este inteligentă. Orice obiect sau fiinţă ai observa cu atenţie, îţi va dovedi că are măcar un dram de inteligenţă. Iar inteligenţa, desigur, nu se găseşte în creier, fiindcă ea este prezentă în nenumărate forme de viaţă fără creier, ba chiar şi în minerale. Aşa vede mintea lucrurile. Că totul ar avea inteligenţă şi că toate ar fi „persoane", inclusiv Dumnezeu.

Dar când dispare „eul" prin Graţie Divină, dispare şi inteligenţa, iar în locul „gândirii" rămâne starea naturală care face totul de la sine. Prin iluminare, se dovedeşte că inteligenţa individuală era o iluzie. Toată complexitatea lumii se desfăşoară fără coordonarea niciunei inteligenţe, este o curgere cuantică auto-suficientă.

Cu toate acestea, din perspectiva observaţiei comune, nu se poate spune că dispare inteligenţa. Ci doar că este complet supusă intuiţiei sau Spiritului sau lui Dumnezeu. Inteligenţa este o aparenţă necesară într-o lume aparent cauzală. Logica, inteligenţa şi cauzalitatea vin la pachet, dar sunt doar aparenţe. La fel cum şi obiectele sunt doar *aparenţe*.

Deci, în viziunea nonduală, mintea este totuna cu „eul": un fals.

- *Atunci cum şi de ce a apărut mintea?*

Cum şi de ce apar particulele din spuma cuantică? E aceeaşi dilemă fără răspuns. Vrei o explicaţie logică pentru un fenomen apărut din iLogică. Creaţia nu are nicio explicaţie şi niciun scop, fiindcă apare în Absolutul fără raţiune.

Oricum, trebuie reţinut că, la fel cum nu există nicio particulă (deşi pare că există), tot aşa nu există nicio minte (deşi pare că există).

- *Dar poate că fizica ne va da, totuşi, un răspuns mai târziu...*

Cunoaşterea umană progresează mereu, dar nu are niciodată sfârşit, aşa că nu îţi va oferi niciodată fericirea calmă, netulburată de noi dorinţe. Lumea este o iluzie mereu reînnoită. Singurul final fericit la care poţi spera este să-ţi epuizezi căutarea spirituală. Atunci nu vei mai tânji după niciun răspuns. Acest final apare prin distrugerea „eu"-lui, prin Graţie Divină.

- *Şi ce trebuie să fac ca să scap de iluzie?*

Nu există garanţii, dar dacă „tu" îţi doreşti să fii una cu Dumnezeu sau eliberat de acest „tu", atunci stai agăţat de nondualism, stai prin preajma iluminaţilor, reflectează mereu la aceste teme şi, astfel, îţi vei spori şansele probabilistice de a dispărea.

În Realitate, ştii ce? Nici nu exişti, deja... Dar e frumos şi aşa, să crezi că exişti... ☺

Poate că apărătorii ştiinţei îmi vor reproşa că nu mi-am făcut bine lecţiile. De pildă, ar putea spune ei, lumina se comportă atât ca un corpuscul (şir de fotoni), cât şi ca o undă (precum sunetul). Poţi face singur acasă acest experiment simplu: cumpără un stilou laser de 20 de lei şi proiectează fasciculul pe perete. Vei vedea un punct, semn că acolo se strâng toţi fotonii emişi de sursă. Apoi pune în dreptul luminii, atârnând pe verticală, un smoc subţire de păr şi, minune, fasciculul va fi despicat în două... dar nu fascicule! ci două unde de lumină care, interferând, vor proiecta pe perete o linie orizontală întreruptă (franjurile de interferenţă). Ce probă mai concludentă decât asta că lumina ESTE SIMULTAN şi undă, şi particulă?!

Ei bine, această afirmaţie empirică nu sună deloc „ştiinţific". Dacă lumina chiar este o undă oscilatorie, atunci care este mediul prin care se propagă ea în vid? Evident, ar trebui ca ştiinţa să admită existenţa presupusului „eter", pe care îl neagă de peste un secol.

Mai mult de atât, faptul că lumina este atât particulă, cât şi undă este complet ilogic şi „neştiinţific". Înainte de orice, ştiinţa trebuie să admită că atât particula (cuantele de energie), cât şi unda oscilatorie (propagarea energiei din aproape în aproape printr-un mediu) sunt doar EFECTE diferite ale uneia şi aceleiaşi „energii" misterioase. Mai are şi alte efecte simultane, pe care ştiinţa nu le-a descoperit încă.

În concluzie, apărătorii ştiinţei trebuie să se gândească mai bine ce anume păzesc ei. Nu cumva apără nişte prejudecăţi ale altora, care nici aceia nu înţeleg ce este Realitatea?!...

Să nu credeţi că lumina poate fi manipulată numai în experimente speciale! Oricare dintre noi o facem când ne mijim ochii. Da. Coborându-ne pleoapele, lumina nu mai intră în ochi ca un fascicul de fotoni, ci lovindu-se de gene, devine undă, o mulţime de unde care interferează complex pe suprafaţa retinei. Poate aceasta este explicaţia de ce miopii îşi mijesc ochii pentru a vedea mai clar: imaginea nu se mai formează doar într-un punct defocalizat, ci pe o zonă mai întinsă pe retină, unde va găsi o distanţă focală optimă...

Un fizician cuantic făcea următoarea comparaţie. Să ne gândim la un joc video, unde trebuie să împuşti şi să scotoceşti prin nişte camere în căutare de inamici. Programatorii s-au concentrat pe detaliile interioare, dar au dat uitării copacii din afara casei, nefiind interesanţi pentru acţiune. Dacă tu, ca jucător, vrei să contempli un copac, nu prea vei avea ce vedea acolo, fiindcă programatorul nu a mers în detalii.

Cam aşa este şi cu Creaţia asta. Totul merge conform logicii şi legii cauzei şi efectului, până când ajungem la baza materiei, unde lucrurile o iau razna de tot. Spunea fizicianul, este ca şi cum Dumnezeu-programatorul nu s-a gândit că oamenii vor ajunge vreodată atât de în profunzime cu iscodirile lor, aşa că nu a detaliat cauzalitatea la acest nivel subatomic, lăsând natura necosmetizată şi „în coadă de peşte”. Cum s-ar spune, fizica cuantică l-a suprins pe Dumnezeu cu pantalonii în vine.

10 mai 2024

PLANURILE VIBRATORII OGLINDESC IMAGINAŢIA DIVINĂ

Omului spiritual i s-a propus următoarea schemă de gândire:

Cele cinci corpuri sau învelişuri

Omul este o creatură holistică, adică e format din cinci corpuri sau învelişuri (fizic, eteric, astral, mental şi spiritual), între care există influenţe reciproce, legături cauzale. De asemenea, în fiecare corp acţionează legea cauzalităţii specifice acelui plan de vibraţie. Holistic înseamnă cauzalitate locală întrepătrunsă cu alte cauzalităţi mai îndepărtate.

De pildă, vindecările făcute de şamani acţionează direct asupra corpului eteric-energetic. Iar efectele se fac simţite în corpul fizic, prin influenţă de sus în jos. Un alt exemplu: forţa elefantului nu poate fi explicată prin slaba calitate energetică a hranei sale vegetariene. „Iarbă, mănânci, iarbă poţi" spune românul, dar sloganul ăsta nu se aplică aici. Ştiinţa materialistă nu poate explica acest mister şi multe altele, ci trebuie să facă apel la un alt gen de ştiinţă, cea ocultă sau esoterică sau paranormală sau eteric-energetică.

Aiurea! Toate învelişurile sau corpurile sunt iluzorii. Totul e produsul Imaginaţiei divine. Nu există nicio legătură reală între planuri, fiindcă există o singură Iluzie. Legătura este şi ea la fel de iluzorie.

Sau, dacă vreţi neapărat, este o simplă oglindire. Adică, Imaginaţia divină stabileşte un scop, care se oglindeşte în toate cele cinci planuri simultan, dacă e nevoie. Niciunul dintre planuri nu este cauza decisivă, care să-şi răsfrângă influenţa asupra celorlalte planuri. Nu! Sunt cinci imagini reflectate ale Luminii Divine în oglinzi diferite. Fiecare oglindă are propriile atribute de distorsiune, care modifică cumva Lumina primordială.

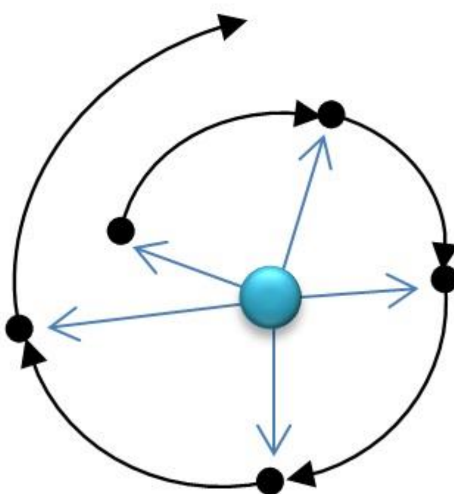
Modelul ierarhic al planurilor „de sus în jos" e fals. Există o Lumină în centru şi 5 (sau mai multe) oglinzi de jur împrejur. De aceea, putem explica lumea pe baza legilor dintr-un singur plan, excluzându-le pe celelalte. Logica atee este la fel de valabilă ca logica spiritualistă.

Desigur, în faţa ştiinţei materialiste vor apare şi miracole inexplicabile. Dar nu pentru că vin influenţe din alte planuri (deşi aşa s-ar explica logic-spiritualist), ci fiindcă asta e Voinţa creatoare, să-şi

încalce propriile reguli. Însă dacă vrem neapărat explicaţii logice, le vom primi sub această formă: sunt energii subtile din alte planuri vibratorii.

Iată aceeaşi idee sub alt formă: Există o Cauză unică pentru totul şi orice (bulina albastră din centru). Dar cine stă la periferie va vedea o spirală de cauze şi efecte, într-o curgere nesfârşită (săgeţile negre).

Spirala cauzală (cu negru) şi radiaţia divină „acauzală” (cu albastru)

De fapt, nu există nicio Voinţă care să vrea întâi ceva, iar apoi să se contrazică. Absolutul nu vrea niciodată nimic, ci doar se manifestă direct, nepremeditat. Da, că este o manifestare contradictorie, suntem de acord. Găsim în lume toate extremele, toate antagonismele posibile. Dar asta pentru că Absolutul este foarte curios să-şi exprime toate potenţialităţile, fără niciun plan dinainte. (Care „dinainte”? că nu există timp...)

Îndeobşte, se spune că „excepţiile întăresc regula”, ceea ce pare total ilogic. Chiar şi o singură excepţie dărâmă orice regulă, nu-i aşa?! Din punct de vedere metafizic, excepţiile ne arată că nu există reguli infailibile, chiar şi legile fizice pot fi încălcate, după cum ne demonstrează magicienii. Legile naturii sunt doar o iluzie persistentă, dar dorită de Creator. Nu ştim cum ar arăta o lume fără legi, fără reguli. Poate că-i mai bine să credem că totul este bine ordonat în jurul nostru... Dacă ne-am da seama că plutim într-un necunoscut absolut, ne-am speria şi am intra în depresie, nu-i aşa?!

«Dacă morile ar putea vorbi, precis s-ar lăuda că ele dirijează vântul.» (Jules Renard)

Omul se împarte între Legea cauzalităţii şi Legea Graţiei, se spune. Prima acţionează continuu, iar a doua ocazional, întrerupând-o pe prima. Cam aşa explică spiritualitatea.

De fapt, mintea vede cauzalităţi, fiindcă numai asta vrea şi asta poate. De aceea, extinde cauzalitatea fizică la planurile subtile. Mintea nu poate pricepe că totul este Imaginaţia divină la lucru. Mintea vrea să ştie lucrurile bine aşezate, după o ordine şi ierarhie, ca să le poată cuprinde.

În China antică, infinitului i se spunea „zece mii”. Atât putea cuprinde mintea de atunci. Astăzi vorbim de miliarde de miliarde de miliarde. Dar nu putem să cuprindem aceste numere astronomice cu mintea noastră. Mintea înseamnă limite. Absolutul este realmente infinit în toate sensurile imaginabile.

«Dacă uşile percepţiei ar fi curăţate, fiecare lucru i-ar părea omului aşa cum este, Infinit. Căci omul s-a închis pe sine ca să vadă toate lucrurile prin colţurile înguste ale cavernei sale.» (William Blake, "Căsătoria Raiului şi Iadului")

În fiecare epocă, mintea colectivă se încadrează într-o paradigmă de gândire. În epoca următoare, paradigma se schimbă câte puţin, şi tot aşa. Există perioade de suprapunere, iar apoi de excludere reciprocă.

Mintea este instrumentul creator, care comandă Infinitului să ia formele pe care ea le înţelege la un moment dat. De aceea, nu există un Adevăr absolut, fiindcă toate adevărurile sunt definiţii mentale valabile într-o paradigmă. Absolutul este total permisiv pentru orice adevăr.

În afara minţii, nu există niciun Adevăr, ci doar un spaţiu ce admite orice. Marginile minţii creează adevărul ei parţial şi de moment. Un astfel de adevăr actual este modelul celor 5 planuri subtile suprapuse şi interconectate. El confirmă ideea că lumea ar fi *obiectivă*, iar conştiinţa se cuibăreşte unde poate şi ea în acest imens cosmos.

Evident, din punct de vedere nondualist, această viziune este total eronată. Nu există o lume obiectiv reală, ci ea este imaginată de unica Fiinţă. E imaginată în detalii incredibile, odată cu imaginarea timpului şi spaţiului.

Lev Shestov

O ilustrare a afirmaţiilor de mai sus ne este sugerată de cuvintele „anti-filosofului” interbelic Leon Chestov/Lev Shestov, principalul filozof existenţialist înainte de Jean-Paul Sartre.

«Trebuie admis că aparenta constanţă a fenomenelor naturale este un fapt enigmatic şi misterios în cel mai înalt grad; sunt chiar gata să spun că această constanţă prezintă un caracter nefiresc. De ce, de milioane de ani, nicio rază de lumină nu a trasat o curbă, nicio piatră nu a plutit pe apă, iar seminţele de sfeclă n-au produs niciodată ananas? Credeţi ce vreţi, dar mie lucrul mi se pare ciudat, monstruos şi numai inerţia raţiunii noastre stupide şi arogante a găsit epitetul „natural” pentru această stare de lucruri. […]

Dar dacă totul s-ar schimba brusc, dacă din seminţele de sfeclă ar ieşi uneori portocale, ananas, viţei sau chiar rinoceri, am fi la început foarte surprinşi, însă n-am avea ce răspunde şi am fi doar obligaţi să notăm noua ordine a lucrurilor, pe care am formula-o astfel: „seminţele de sfeclă produc uneori ananas, alteori viţei şi alteori rinoceri”. Descendenţii noştri, în zece sau douăzeci de generaţii, s-ar obişnui cu noua ordine a lucrurilor şi s-ar adapta la ea, ar înţelege-o la fel de bine pe cât înţelegem noi ordinea actuală şi chiar ar explica-o prin influenţa climei, a solului, prin prezenţa radiului etc... Căci faptul că o sământă mică produce o sfeclă enormă este la fel de neînţeles, cu toate explicaţiile botaniştilor, pe cât ar fi naşterea unui rinocer din aceeaşi sământă. Nu-i aşa?»

(Léon Chestov, «Le pouvoir des clefs / Potestas Clavium», 1928)

Se pare că filosoful Shestov a avut intuiţia planului astral, unde domnesc alte reguli, şi a încercat să ne-o transmită cumva. Sau chiar intuiţia nondualităţii.

În acelaşi sens, vă propun să vă imaginaţi că astăzi muriţi şi, instantaneu, sunteţi proiectaţi în planul astral... După ce vă obişnuiţi puţin cu noile locuri şi oameni, ce gând vă dă târcoale? „Ce mănânc astăzi?”. E un gând ridicol în planul astral, unde nimeni nu are nevoie să mănânce, dar condiţionările mentale încă sunt puternice în cei care au murit de curând. Cu atât mai puternice sunt cât încă trăim în planul fizic. La asta voia să ne atragă atenţia Shestov.

El obişnuia să critice şi să satirizeze atitudinile noastre fundamentale în chestiunile vieţii. Pivotul operei sale este expresia

„**Totul este posibil**”. Nu este nihilism, ci o scuturare a psihicului uman de vechile sale legături şi limite. El credea că filosofia trebuie să se preocupe de chestiuni precum **libertatea, Dumnezeu şi nemurirea**, care nu pot fi soluţionate de ştiinţă. În ultimă analiză, "viaţa însăşi nu poate fi înţeleasă printr-o analiză raţională sau metafizică", spunea Shestov.

El nu se opunea raţiunii, ci doar raţionalismului şi scientismului, care tind să considere raţiunea ca pe un fel de Dumnezeu omniscient şi omnipotent, care l-ar putea constrânge până şi pe adevăratul Dumnezeu, din necesităţi logice. Această tendinţă vine din frica omului de un Dumnezeu arbitrar, imprevizibil şi periculos. Această carenţă a filosofiei occidentale Shestov o contrează, pe urmele lui Søren Kierkegaard, prin ideea că Absolutul nu poate fi limitat de raţiune:

«Şi cum vor mai suspina oamenii uşuraţi când vor descoperi brusc că Dumnezeul viu şi adevărat nu seamănă în niciun fel cu cel pe care li l-a sugerat mintea lor până atunci!» (Lev Shestov, „Atena şi Ierusalim”)

«În limitele raţiunii se poate crea o ştiinţă, o sublimă etică şi chiar o religie; dar pentru a-l găsi pe Dumnezeu trebuie să te rupi de seducţiile raţiunii, cu toate constrângerile sale fizice şi morale, şi să mergi la altă sursă a adevărului. În Scriptură, această sursă poartă numele enigmatic de „credinţă”, care este acea dimensiune a gândului unde adevărul se abandonează bucuros şi fără teamă la dispoziţia Creatorului, oricare ar fi ea.» (ibidem)

17 mai 2024

ILUMINARE PRECOCE SAU AMÂNATĂ?

Critica raţiunii metafizice ⭐ Nicio persoană – absurd! ⭐ Disociere intelectuală vs disociere psihică

Iluminata Sindhu Advaita spune că, chiar şi după ce a dispărut „eul”, se petrece o aprofundare, o transformare psihică, în sensul unei reactivităţi tot mai reduse la factorii stresanţi exteriori. Dar acest proces evolutiv avea loc şi înainte de iluminare (pe calea spirituală sau în mod natural).

Prin urmare, **purificarea psihică se desfăşoară independent de existenţa sau inexistenţa unui „eu”**. Doar că, la un moment dat, peste acest proces se suprapune şi trezirea sau iluminarea nonduală, ca un element suplimentar. Putem presupune că **iluminarea grăbeşte finalizarea purificării psihice**.

Pe de altă parte, să nu uităm că există şi oameni înţelepţi care mai au încă un „eu” şi, totuşi, au un psihic foarte curat, un *buddhi* (mintea subtilă) bine dezvoltat, care transmite fără greş intenţiile Spiritului, ba poate că au şi capacităţi paranormale...

Spiritul elimină mereu vasanas (idiosincraziile *) din corpul mental.

* Prin *idiosincrazie psihică* se înţelege o repulsie nemotivată faţă de obiecte sau persoane din mediul ambiant.

Când există un „eu”, de obicei, îl pune în situaţii când, practic, nu are de ales decât să primească un duş rece. Se spune că omul învaţă din greşeli. Deci e nevoie de oarecare imaginaţie din partea Sinelui ca să pună la cale o anumită situaţie critică. (În psihoterapie, se numeşte „desensibilizare” prin confruntarea directă cu fobia iraţională, într-un mediu sigur şi sub îndrumare.)

Totuşi, la omul alert spiritual, e suficientă şi simpla imaginare a situaţiei, pentru ca să tragă concluziile necesare, fără a mai fi tracasat de toată tevatura fizică. Doar experimentul mental e de ajuns pentru a depăşi o anumită dorinţă involuntară, imaginând-o împlinită şi mergând pe firul probabil al evenimentelor ce ar putea urma.

După iluminare, când nu mai există un „eu”, pare şi mai simplu. Nu se foloseşte imaginaţia, fiindcă cel iluminat nu mai crede în gânduri, şi nici nu-i nevoie să îl aşeze pe om într-o situaţie limită, ci Sinele îl pune direct s-o provoace, pentru a-şi învinge respectiva teamă, fără explicaţii sau pretexte de ce. Omul nu are puterea de a se opune mental şi se

pomeneşte, dintr-o dată, că face lucrul de care se temea cel mai mult. Şi aşa scapă de idiosincrazii, neînţelegând, poate, de ce se comportă „ciudat" pentru ceilalţi. Dă vina, poate, pe noua stare de iluminare. Dar nu iluminarea, ca fenomen, e de vină, căci fiecare iluminat este original şi are propria evoluţie după iluminare.

* * *

- De ce la unii oameni iluminarea este bruscă, iar la alţii este treptată?

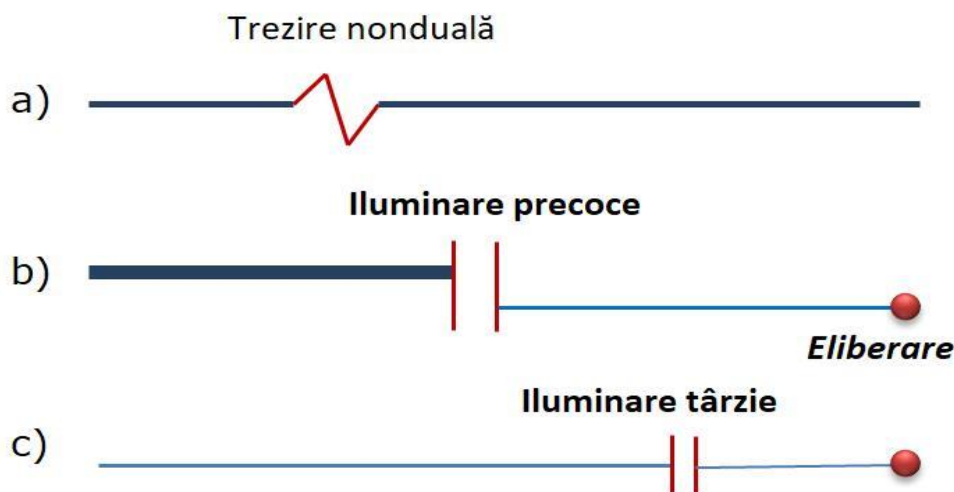
Presupunem că, dacă iluminarea survine *mai devreme* în decursul evoluţiei (iluminarea precoce), ea pare **bruscă**, fiindcă fluxul întipăririlor mentale iniţiale era mai gros. Se pare că iluminarea arde o mare parte dintre acestea, aşa că diferenţa între starea psihică iniţială şi cea ulterioară iluminării este evidentă.

Dacă iluminarea survine *mai târziu*, după ce majoritatea întipăririlor (sau cele mai importante) au fost eliminate prin trăire şi conştientizare (eventual, dar nu neapărat, cu ajutorul unei căi spirituale), atunci se trece aproape **pe neobservate** la non-persoană, fiindcă „denivelarea" era mai mică.

La mulţi oameni, apare doar o **trezire**, adică dispariţia subită a „eu"-lui pentru un timp foarte scurt. Ea poate fi urmată mai târziu de iluminare (trezirea definitivă) sau nu – caz în care rămâne doar ca un episod straniu în viaţa omului.

Mai speculăm că, dacă trezirea survine „**mult** prea devreme" (când întipăririle, vasanas, condiţionările sunt prea puternice), atunci psihicul omului va reacţiona total negativ, devenind un pacient psihiatric, cu diagnosticul de „tulburare de depersonalizare/derealizare". Asta, dacă trezirea durează săptămâni întregi, provocând un disconfort suficient de mare ca să îl facă pe acel om să apeleze la ajutor medical.

Ca să terminăm schema, finalul procesului de eliminare a vasanas se numeşte „Eliberare", iar distanţa dintre momentul iluminării şi cel al eliberării s-ar numi „întruchiparea iluminării". Desigur, toate acestea clarifică chestiunea, dar o şi simplifică exagerat.

Schema fenomenului nondual

a) Trezirea nonduală poate să nu fie urmată de iluminare.

b) Iluminarea **precoce** pare bruscă, fiindcă se face concomitent cu o ardere masivă de condiţionări psihice, rezultând o mare diferenţă de potenţial.

c) Iluminarea **târzie** pare a avea loc treptat, pe nesimţite, fiindcă depozitul de condiţionări este deja aproape gol, ca urmare a purificării anterioare, iar diferenţa de potenţial este mică, trecând neobservată.

Critica raţiunii metafizice

Raţiunea este utilă în chestiuni practice. De asemenea, este util să raţionăm în privinţa a ce ni se întâmplă în viaţă şi să tragem concluzii de optimizare psihologică şi de comportament. Vom avea imediat verificarea dacă ceea ce am gândit este corect sau nu.

Dar atunci când o extrapolăm la treburi *metafizice*, pe care nu le putem verifica decât în imaginaţie, raţiunea devine ineficientă, ba chiar un obstacol. Desigur, ne întrebăm cu ce am putea-o înlocui, dar nu există un răspuns. De atâta putem fi siguri, că raţionamentele metafizice ne vor păcăli, ne vor rătăci şi ne vom învârti în cercuri tot mai largi.

Ca studiu de caz, haide să chiţibuşăm schema fenomenului nondual, de mai sus, şi alte teorii spirituale – le vom găsi lipsuri şi neclarităţi.

Astfel, în hinduism se spune că există cele două tipuri de karmă: *sanchita* (rezervorul de întipăriri mentale din toate încarnările) şi *prarabdha* (karma rezervată doar acestei încarnări terestre).

- Deci, se pune întrebarea: Eliberarea anulează doar karma vieţii actuale (prarabdha) sau întreaga karmă acumulată în toate existenţele (sanchitta)?

Din punct de vedere **nondualist**, este o falsă problemă. Ramana Maharshi spune că, odată cu Eliberarea, se stinge orice fel de karmă. Căci, odată cu eul, dispare suportul pentru karmă, motivaţia existenţei karmei.

Mai mult chiar, karma nu are de a face cu justiţia, ci cu învăţarea. Nu e vorba de răsplate sau pedepse, fiindcă nu există decât o unică Fiinţă care acţionează într-un joc video. Erorile din jocul simulat nu au urmări asupra vieţii jucătorului, ci doar asupra jocului.

Spiritualitatea spune că eul (sufletul) se reîncarnează din trup în trup *din cauza karmei*. Din punct de vedere **nondualist**, cauzalitatea este inversă: însăşi existenţa eu-lui face să apară karma, iar dispariţia eu-lui o face să dispară. Karma e doar un concept, alcătuind aparenta cauzalitate care guvernează acest univers iluzoriu.

Iar existenţa eu-lui fictiv (sufletul) nu are nicio justificare logică, ca şi dispariţia sa – ambele sunt iluzii într-un vis.

* * *

- Revenind la schemă, se spune că, între momentul iluminării şi cel al eliberării, deşi nu mai există un eu, totuşi, mai există condiţionări. În acest interval, care din cele două tipuri de karmă se anulează?

Iluminaţii au observat că mai rămân resturi de ars, cele pe care ei le atribuie la *prarabdha karma*. De exemplu, o boală gravă ce afectează pe un iluminat, de obicei, este pusă pe seama acestei karme.

Logic vorbind, dacă *prarabdha karma* a fost aleasă la începutul încarnării pentru a fi arsă de om, nu se poate adăuga la ea tot mereu altă şi altă karmă din rezervorul infinit, doar pe motiv că omul suportă acum orice, fiind iluminat!

Şi, în cazul majorităţii iluminaţilor, nu se observă vreo amplificare a problemelor de viaţă, dimpotrivă, viaţa pare tot mai uşor de dus şi apar tot mai puţine necazuri.

Deci *prarabdha karma* nu dispare prin iluminare, dar *sanchita karma*, dispare?! Chiar are corespondenţă în realitate acest sistem de împărţire a karmei?!...

* * *

- Dacă omul moare după iluminare, dar fără să-şi fi epuizat condiţionările psihice (adică fără a fi atins eliberarea), oare se va mai reîncarna?

Iată o altă falsă problemă ivită din aceste raţionamente spirituale. Iluminaţii spun că, odată cu moartea „eu”-lui, conştiinţa nu se mai identifică cu trupul şi cu dorinţele acestuia, deci nu mai apar noi dorinţi de împlinit. Iar dacă vechile condiţionări trebuie neapărat arse, atunci moartea nu va surveni înainte de finalizarea acestui proces (oare?).

Şi dacă, totuşi, se întâmplă ca în scenariul întrebării, ar trebui să clarificăm CINE se va reîncarna. Iar acum chiar că vom avea o problemă... Dacă acceptăm că Spiritul se reîncarnează, e la fel de adevărat că el se poate reîncarna simultan în mai mulţi oameni, foarte diferiţi şi nu toţi iluminaţi. Deci toată schema de mai sus se prăbuşeşte...

* * *

- Dacă iluminaţii nu se mai reîncarnează nicăieri în planul fizic, înseamnă că toţi extratereştrii din univers sunt hominizi neiluminaţi, având un ego, deci sunt fiinţe conflictuale?

Interesantă observaţie! Contactele unor oameni cu extratereştri avansaţi dovedesc faptul că există astfel de civilizaţii avansate nu doar tehnologic, ci şi moral-spiritual. Practic, există multe civilizaţii formate doar din iluminaţi. Unii trăiesc în planuri atât de rarefiate material, încât nici nu mai putem face distincţia între aceştia şi Spiritele imateriale superioare.

Deci, opinia legată de reîncarnare trebuie neapărat nuanţată: iluminarea poate opri, cel mult, reîncarnările terestre obligatorii (acestea sunt legate de „eu”). Dar Spiritele se pot încarna oricând pentru a îndeplini anumite misiuni pe Pământ sau pe alte planete.

* * *

- Se mai pune o altă întrebare. În acest interval de „întruchipare”, se mai creează cumva o nouă karmă (numită, în hinduism, agami sau kriyamani)?

Toţi înţelepţii hinduşi spun că, odată cu pierderea eu-lui, nu mai e posibilă crearea niciunei noi karme. Cu alte cuvinte, orice fel de **karma depinde direct de prezenţa unui eu personal**. Asta întăreşte ceea ce spuneam mai devreme: *existenţa eu-lui face să apară karma şi dispariţia lui o face să dispară*.

Mai mult, din perspectivă **nondualistă radicală**, „eul” nu a existat niciodată, deci toată discuţia despre karmă este cvasi-inutilă şi o falsă chestiune, destinată minţii obişnuite, egotice. Tot ce se întâmplă este Voinţa Divină, nu urmarea karmei, nici efectele unor cauze anterioare.

Însă Voia Divină nu se manifestă aşa, din senin. Ci toate care se întâmplă par a avea cauze naturale, fizice sau psihologice. Însăşi cauzalitatea este *Maya*. E un joc cosmic foarte elaborat.

Dacă vrem să ne menţinem în cadrul spiritualităţii intelectuale (metafizica), care caută explicaţii logice la misterul vieţii, atunci trebuie să vorbim neapărat de *vasanas* (condiţionările psihice) şi *karma*. Şi de cele două aspecte ale cauzalităţii: *cauza* (venind din trecut) şi *scopul* (venind din viitor).

Apropo de *vasanas*, ele formează o parte din personalitatea omului. Poate şi de aceea, oameni sunt fiinţe contradictorii, imprevizibile. Sunt doar o aglutinare de mici episoade karmice, suprapuse deseori fără nicio noimă, din cauză că, pur şi simplu, au apărut în situaţii foarte diferite. Ştergerea acestor *vasanas* nu topeşte personalitatea de tot, dar o face mult mai maleabilă, adaptabilă la mesajul spiritual ce trebuie transmis de corpul-minte.

* * *

Din toată argumentaţia de mai sus tragem concluzia că spiritualitatea poate jongla la infinit cu raţionamentele pentru a justifica orice, inclusiv nondualismul. Totuşi, nondualismul fără compromisuri ne atrage atenţia că **nondualitatea nu poate fi justificată logic**. Nu putem găsi nicio schemă generală sau tipar comun pe care să-l urmeze fenomenul iluminării nonduale.

Iată încă o demonstraţie a rupturii fundamentale dintre spiritualitate şi nondualism, dintre raţionalitatea omului şi iraţionalitatea divină.

Nondualitatea este infinita Realitate. În ea, apare bula minţii egotice. Iar în aceasta, apare tărâmul spiritualităţii. Deşi spiritualitatea este inclusă în nondualitate, ele sunt separate de stratul gros al minţii egotice. Aşa că cele două nu par a avea nimic în comun, la o analiză critică.

Pe de altă parte, orice teorie nondualistă va apela şi la concepte spirituale elevate, pentru a fi mai convingătoare. Nu e nimic greşit să povestim diverse lucruri, fiindcă mintea e atrasă de poveşti. Totuşi, ideea esenţială este că nu trebuie să credem gândurile şi raţiunea, dacă vrem să ne deschidem mintea către orizontul Adevărului. Adevărul este incognoscibil, dar accesibil oricui. Cum spunea Tony Parsons, este un „secret deschis” sau „secret la vedere”.

Nicio persoană – absurd!

„**Divinitatea este o triplă persoană, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt**”, spun creştinii. Asta-i doar o formă acoperită de a spune că Divinitatea nu e personală, ci impersonală.

Desigur că această formulare a ridicat suspiciuni intelectuale. Cum adică trei persoane într-una? E *absurd*. La fel de *absurd* cum le pare teologilor creştini când aud că Divinitatea nondualistă este impersonală. Vedeţi legătura? Adevărul e acelaşi şi anume *absurd*.

Cu adevărat, nu există nicio persoană nicăieri. Nici măcar tu nu eşti o persoană, deci cum să fie Divinitatea?! Dar întâi trebuie să descoperi singur că „tu” nu exişti, iar apoi vei pricepe instantaneu că Dumnezeu este impersonal, fiindcă numai El există pretutindeni. Toate lucrurile sunt doar *aparente*, căci nu sunt separate între ele. Şi mai mult de atât, „persoana” este doar o iluzie apărută în ceva ivit din Nimic, care se crede vie şi autonomă. *Absurd*, nu?!

Disociere intelectuală vs disociere psihică

Când discuţi cu oamenii, ar fi o dovadă de inteligenţă să arăţi că pricepi lanţul cauzelor şi efectelor, mai ales în privinţa tiparelor minţii umane. Te vei dovedi astfel un bun psiholog în faţa lor.

Ar fi însă o dovadă de înţelepciune dacă le-ai spune că nu există cauzalitate, ci totul e o sfântă înscenare care ne păcăleşte mintea, şi că totul este acţiunea directă a Divinului: şi cauza, şi efectul. Desigur, există riscul major ca oamenii să nu înţeleagă ce vrei să spui şi să te considere cam *disociat*.

Totuşi, omul iluminat stă ferm cu un picior în Realitate, iar cu celălalt în iluzie, fără a se simţi dezechilibrat. Dimpotrivă, el are acces la ambele perspective simultan. El nu se lasă stăpânit de gândurile care îi trec prin cap.

Cu totul alta e situaţia cu oamenii care se identifică cu gândurile lor. Astăzi cred cu tărie ce le trece prin cap. Mâine, alt gând îi stăpâneşte şi parcă devin alte persoane. Practic, identitatea lor oscilează odată cu gândurile predominante din acel moment. Asta, da, se poate numi *disociere psihică*.

Deci ar fi util să deosebim disocierea intelectuală (deschiderea) de disocierea psihică. Prin *disociere intelectuală* putem înţelege şi accepta

simultan chiar şi puncte de vedere opuse; nu ne deranjează acest balet al ideilor, fiindcă suntem perfect echilibraţi.

În schimb, când credem ce ne trece prin minte, atunci suntem nişte biete victime ale unor idei venite de aiurea. Desigur, ideile sunt mobile şi schimbătoare, iar noi, urmându-le, vom părea instabili, *disociaţi psihic* de azi pe mâine.

25 mai 2024

ECONOMIA DE ENERGIE PSIHICĂ

Fără judecăţi ⭐ Avantajul prezentului ⭐ Dezinteres pentru gânduri

Fără judecăţi

Nu mai judeca (pe alţii sau situaţiile în care te afli)!

Oare nu simţi câtă energie psihică consumi când te porneşti să judeci pe cineva?! Nu simţi cum îţi pierzi pacea sufletului?! Ba da, simţi, dar obiceiul judecăţilor este adânc înrădăcinat şi a devenit „normal”.

Renunţă la judecarea altora şi te vei simţi eliberat de o mare povară. Vei elibera multă energie stocată în această obişnuinţă. Când vezi pe cineva, tu automat începi să-l judeci, ca aspect, ca comportament, ca voce, ca statut social, dacă poţi profita de el etc. Opreşte-te imediat, din prima secundă! Rupe firul acestor gânduri de măsurare a valorii omului. Nu ai nevoie să ştii „valoarea” omului din faţa ta. Nu de asta depinde fericirea sau viitorul tău.

Poate că, la început, te vei simţi stingher, fiindcă toţi cei din jur judecă tot şi pe toţi. Ţi se va cere părerea şi ţie, şi ce vei spune atunci? Păi, ai putea răspunde: „Ştiu eu?!” sau „La asta nu m-am gândit!” sau „Tu ştii mai bine!”. Nu te sfii să pari mai prost decât eşti. Vei părea chiar mai simpatic, nefiind perceput ca periculos, fiindcă nu vei ataca pe nimeni, nici măcar verbal.

Tu însă vei dispune de mult mai multă energie pentru gândire clară şi creativă. Aceiaşi oameni vor veni la tine să-ţi ceară sfatul în chestiuni importante, fiindcă vor simţi că intuiţia ta nu dă greş. Lasă-i pe alţii să se împovăreze cu judecarea lumii. Nu-ţi aduce niciun beneficiu.

De asemenea, nu simţi câtă energie pierzi când evaluezi dacă situaţia în care te afli corespunde cu preferinţele tale?! Observă că preferinţele tale nu schimbă realitatea cu nimic, ci doar o judecă.

Desigur, e omeneşte să îţi faci planuri şi să le vrei împlinite. Dar sunt relative. Pot să nu corespundă cu Planul Divinităţii. Sau doar o parte a lor să fie în armonie cu acesta. Pe şleau spus, planurile tale chiar nu contează. Viitorul tău nu depinde de ele.

Deci n-ai decât să visezi cât vrei, dar fii conştient că este doar o visare, fabricată de inconştient. Nu pune preţ pe ea. E un simplu joc al imaginaţiei. Realitatea nu ţine cont de visele tale. Realitatea are propria sa agendă, care te include şi pe tine, eşti deja „în cărţi”.

Poate te gândeşti că, judecând prezentul, vei putea schimba viitorul. Ei, aş! Ăsta-i doar morcovul din vârful băţului. Te convingi singur că e

corect să judeci. Vrei să ai puterea de a schimba ceva, să controlezi lucrurile.

Dar crezi oare că, fără intenţiile tale, nu se va schimba nimic? O-ho-ho, câte nu se vor mai schimba, chiar fără să doreşti nimic! Totul se va schimba. Sau va rămâne la fel, indiferent de sforţările tale. Cum se poate aşa ceva?!

Simplu, ţi s-a dat un destin şi-l vei urma negreşit. Tu nu ştii care este acel destin, aşa că, deşi crezi că tu iei deciziile, de fapt, de fiecare dată, alege destinul sau inconştientul pentru tine, îmboldindu-te pe ascuns. Nici dacă te răzgândeşti subit nu poţi păcăli destinul. Totul e deja scris, inclusiv răzgândirea ta bruscă. Cum se spune în popor, „orice şut în fund este un pas înainte".

Deci n-ai decât să te relaxezi şi să nu mai judeci pe nimeni şi nimic. De ce să te agiţi degeaba, când ar fi mai simplu doar să-ţi joci rolul cu plăcere, ăla care este?! Şi să nu mai visezi la rolul vecinului, că nu-i ştii replicile şi scenariul. Invidia e o altă scurgere inutilă de energie psihică. Mai bine bucură-te de bucuriile vecinului, căci bucuria îţi dă energie, indiferent de motivul ei. Ba chiar te poţi bucura degeaba, doar aşa, că poţi respira parfumul florilor şi prospeţimea ierbii după ploaie...

Avantajul prezentului

Trecutul şi viitorul nu există decât în *imaginaţie*. Totuşi, ne petrecem mare parte din timp reflectând la ele şi pierzând din vedere prezentul, singurul care există în *realitate*.

Nu promovăm aici ideea de a ne pierde amintirile sau de a nu ne face planuri de acţiune. Însă-i de ajuns să ne gândim o dată la ele şi gata. Nu trebuie să rumegăm aceleaşi idei iar şi iar. Repetarea lor exagerată nu ne va face mai fericiţi şi nici mai eficienţi.

Şi nici nu criticăm aici necesitatea repetiţiei pentru a ne întări memoria (ca în cazul învăţării) sau planificarea mai multor variante de acţiune viitoare. Ci la gândurile strict *personale* repetitive, care pot deveni obsesive şi compulsive. Acestea sunt periculoase şi pot duce la tulburări psihice.

Regretele, victimizarea sunt o povară a trecutului reiterat în minte. **Îngrijorările, anxietatea** sunt povara viitorului nesigur. Tot un risc sunt şi **fanteziile** pe care ni le facem despre cineva sau ceva, care par a ne promite fericirea viitoare. Nimeni şi nimic nu este motivul fericirii noastre. Dar asta e o lecţie pe care o învăţăm cu greu şi târziu...

Însă, este adevărat, aceste fantezii ni se prezintă uneori drept salvarea din cenuşiul monotoniei zilnice sau de nemulţumirea ce ne roade. De obicei, sunt doar nişte capcane. Dacă avem puţină răbdare, vom vedea şi cât de uşor putem fi deziluzionaţi de persoana sau lucrul mult-dorit. Dar e mai bine să nu ajungem la deziluzii reale, fiindcă atunci vom suferi. E preferabil să întoarcem rapid iluziile pe calea pe unde au venit, înapoi în minte.

Este adevărat, uneori putem fi fericiţi în *imaginaţie* pentru câteva minute. Ca atunci când ne închipuim că ajungem, în sfârşit, alături de vedeta sau persoana pe care o adorăm. Ne facem scenarii despre întâlnirea mult-visată şi cât de fericiţi vom fi. Şi chiar suntem fericiţi pe durata visării. Dar aceea nu este fericirea *reală*, fiindcă se termină repede. Astfel de fericiri efemere putem avea mai multe în imaginaţie sau chiar în realitate, ca atunci când ne îndeplinim o dorinţă.

Însă fericirea *adevărată*, permanentă, este calmă, constantă, un fundal mulţumit pe care se aştern întâmplările vieţii. Nu evenimentele trebuie să ne dicteze nouă cum ne simţim interior. Dacă aşa stau lucrurile, vom fi deseori tulburaţi, ba stresul ne poate duce chiar la boli psihice şi psiho-somatice. Viaţa e grea... (La ultima afirmaţie, un filosof ar putea replica: În comparaţie cu ce? ☺)

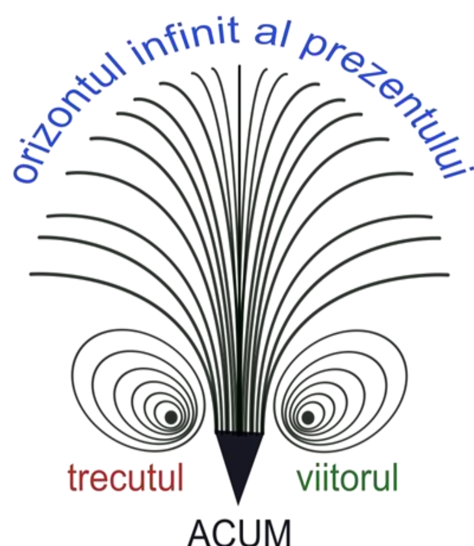
Soluţia *fericirii calme* este să ne focalizăm pe trăirea în prezent. Ea ne diminuează gândurile obişnuite, dar mintea rămâne ascuţită, gata oricând de ofensivă. Mintea va respinge gândurile *personale* repetitive şi despre trecut sau viitor. Ele nu sunt necesare, ci întăresc senzaţia de „eu".

Dacă vom respinge instinctiv gândurile *personale*, egotice, subiective, vom rămâne numai cu cele strict necesare şi legate de viaţa exterioară. Asta înseamnă trăirea în prezent. Totuşi, nu este aşa de simplu, fiindcă eul se strecoară mereu şi foarte abil în gândirea obiectivă...

În acest scop ar fi utilă imaginea de mai jos, care ne va aminti ideea: Trecutul şi viitorul conţin un registru foarte limitat de gânduri. Ne tot învârtim gândind aceleaşi lucruri, cu mici variaţii. Trecutul şi viitorul sunt stătute, alcătuite din gânduri mereu repetate în cercuri.

În schimb, prezentul ne deschide un orizont infinit şi care nu repetă nimic. Prezentul e mereu proaspăt şi irepetabil.

Prezentul e mult, mult mai frumos decât trecutul sau viitorul. Numai că acestea două ne asaltează imaginaţia şi ne împiedică să ne bucurăm de el, această permanentă sursă de uimire. Trecutul şi viitorul ne ţin închişi în bula timpului, pe când prezentul ne eliberează din ea.

Excluzându-ne propria persoană din bula gândirii, dintr-o dată, scăpăm de angoase şi anxietăţi, de regrete şi acuzaţii şi lamentări.

Unii procedează astfel în mod instinctiv, de pildă, scufundându-se în muncă sau în lecturi, în filme sau dedicându-se unei cauze colective sau în orice activitate care le ţine mintea în priză şi departe de propria persoană. Preocuparea faţă de sine este mereu angoasantă.

Cu alte cuvinte, **trăirea în ACUM** nu înseamnă altceva decât evitarea gândurilor şi a preocupărilor exagerate pentru propria persoană. Chiar şi neuroştiinţele spun că noi ne folosim 99% din timp pentru a satisface o persoană care nu poate fi găsită nicăieri în creier: „eul", conştiinţa de sine. Şi de aceea suntem nefericiţi.

Conştiinţa divină nu are un centru, pe când eul este o conştiinţă fixată într-un centru, de unde priveşte lumea din jur. A fi fără eu înseamnă eliberarea Conştiinţei din centrul unde ea a fost îngrădită.

E simplu de spus, dar obiceiul oamenilor este tocmai ca, în momentele când atenţia nu le este atrasă de exterior, mintea să se replieze imediat în egotism; „eul" preia comanda gândurilor, pe care le direcţionează către sine.

Nu avem nevoie de aşa ceva, este dureros. Eul este sursa multor suferinţe, dacă nu chiar a tuturor.

Putem încerca să ne fixăm această idee, care să devină mai puternică decât ideea de „eu". Trăirea în prezent înseamnă FĂRĂ gânduri personale legate de trecut sau viitor. ACUM nu există „eul", fiindcă el trăieşte în trecut şi viitor. Ţinându-ne cât mai mult în prezent, în ceea ce facem acum, eul dispare temporar şi ne simţim mult mai bine. Imediat ce

luăm pauză, eul revine şi începe nemulţumirea vieţii, odată cu gândurile legate de „eu”.

Folosul acestei imagini este pentru aceste pauze de activitate, când eul revine în forţă. Desenul ne reaminteşte că prezentul înseamnă expansiunea conştiinţei, dilatarea către un orizont nesfârşit şi plăcut. El nu promite nimic, fiindcă deja oferă totul. De ce l-am părăsi pentru nişte amărâte de gânduri despre trecut sau viitor, care oricum sunt mincinoase, subiective, şi ne tulbură liniştea sufletului?! Sufletul se simte bine doar în prezent, fără imaginaţie, fără speranţe, fără regrete.

Mă simt adevăratul Eu doar când nu mă gândesc la „mine”.

Dezinteres pentru gânduri

Nu te interesează să-ţi alungi gândurile, nici să le micşorezi numărul, nici să le contrezi prin gânduri opuse... Pur şi simplu, gândurile nu te mai interesează. Ce-ţi pot comunica ele?! Nimic nou. Aceleaşi informaţii pe care le ştii, eventual sub altă formă sau variaţiuni. În esenţă, nimic interesant. Observă-ţi acest dezinteres.

Oricât de colorat ar luci, le priveşti cu coada ochiului, ştiind dinainte ce vor să-ţi spună. Nu te mai interesează cu adevărat. Aceleaşi bazaconii ca dintotdeauna. Le laşi să treacă mai departe, nu le primeşti cu generozitatea şi pofta dinainte. Nu te mai ating.

Nu eşti indiferent faţă de lume, ci faţă de gânduri. Eşti detaşat de ele, dar nu de realitatea simţurilor. Şi, da, imediat vor apărea celelalte gânduri, care interpretează senzaţiile şi-ţi aduc aminte, binevoitoare, de câte ceva legat de acele senzaţii. Nici gândurile astea nu te interesează, sunt din acelaşi lot învechit.

Nu mai eşti atras de nicio poveste pe care ţi-o spun. Eşti atent doar la ce-ţi transmit simţurile, fără translator. Cuvintele însele le simţi ca pe o povară. Nu ai nevoie nici de cuvinte, nici de gânduri. Sunt atât de grele, de stufoase, de inutile...

31 mai 2024

BASME DESPRE FIIRE

Basmul nr.1

Adaptare de Răzvan Petre după un satsang cu Nirmala [18]

Iată o poveste despre acest Joc cosmic. Dar nu uitaţi că e doar un basm, bine ?!

UNIMEA, ABSOLUTUL NEDIFERENŢIAT

A fost odată ca niciodată... Mai bine zis, a fost niciodată... această Fiire, care era în-toate-părţile şi în-toate-clipele, în-tot-locul şi în-tot-timpul. Peste-tot. Peste-tot. Peste-tot.

Se întindea în tot spaţiul şi tot timpul. Ceva realmente imens. Atât de mare, că nu mai încăpea nimic altceva. Dacă mergeai până la capăt, acolo dădeai de şi mai mult din Ea. Umplea totul până la refuz.

Şi era în regulă aşa, doar că... ia, pune-te în locul Ei!

N-ai cu cine să-ţi petreci timpul. N-ai cu cine să stai la o şuetă. N-ai unde să te duci, fiindcă eşti deja acolo. Nu te poţi juca cu cineva, fiindcă tu eşti şi celălalt. Când şi unde te învârţi, dai numai peste tine... Nu-i prea interesant... Deci ce-ar fi de făcut?

Nu prea are sens ca această Fiire să fi creat nişte mici figurine doar ca să le pună să vorbească una cu alta şi să mişte câte ceva. Nicidecum! Trebuia altceva... Ea nu vrea doar să făurească nişte personaje imaginare şi să se prefacă că s-ar petrece cu adevărat ceva, cum se joacă copiii cu omuleţii din plastic sau cu păpuşelele. Treaba asta nu funcţionează la modul serios. Şi atunci, ce-i de făcut?...

Păi, ar mai fi o posibilitate.

SPIRITELE, ABSOLUTUL DIFERENŢIAT

Această Fiire este extraordinar de întinsă. Nu se poate imagina ceva mai expansionat decât total expansionat. Natura Peste-totului este spaţiul pur. Nu mai există nimic altceva aici, ci doar spaţiu.

Atunci, ar mai putea crea un alt Pestetot. Asta n-ar fi o problemă, fiindcă două spaţii goale pot ocupa acelaşi spaţiu, nu-i aşa?! Nu se opune nimic, nimeni nu se va ciocni de altcineva.

[18] https://www.youtube.com/watch?v=iWcHzXxNsug

Dar de ce să se oprească doar la două?! De ce să nu creeze un număr infinit de Pestetot-uri?!

Aa, uite acum, aşa da…!!!

ÎNTRUPAREA, RESTRÂNGEREA LA O FORMĂ

Ei bine, oricare dintre aceste Pestetot-uri se poate contracta într-o anumită formă, într-un ceva. Ceea ce nu-i o problemă când fiecare Pestetot îşi vede de treaba lui şi veghează ca şi celelalte Pestetot-uri să-şi vadă de treaba lor. *(vezi Basmul nr.2)*

Iar când sunt miliarde de miliarde de Pestetot-uri, ele pot face cu schimbul. Dacă ai nevoie de puţină odihnă, te expansionezi la loc Peste-tot.

Iar când vrei iar puţin amuzament, doar te contracţi în ceva-undeva. Şi ştii ce? Acum poţi petrece pe cinste. Poţi face tot felul de chestii. Poţi să dansezi, poţi să te lupţi, poţi să faci dragoste, poţi să mergi la război, poţi cânta în cor, poţi explora diferite chestii în-toate-părţile şi în-toate-vremurile.

Tocmai din acest motiv, experimentarea formei, a identificării cu fiinţa umană este atât de intensă: pentru că nu eşti doar o păpuşică de jucărie. Tu eşti însuşi Infinitul, Supremul, Dumnezeul Tată, care se joacă de-a omul la modul serios. E o experienţă foarte convingătoare. Şi asta se întâmplă cu fiecare dintre noi.

CINE E DUŞMANUL?

Din cauza asta oamenii pot fi atât de enervanţi. Ei nu sunt un fel de mică creatură automată, întoarsă cu cheiţa să te deranjeze cumva. Nu, ci vine însuşi Dumnezeu sub forma unei persoane care te incomodează. Şi poate fi extrem de agasantă, fiindcă îşi joacă rolul perfect, ca un actor de mare talent.

Totul e perfect. Întâi apare o punere la cale, iar apoi o scăpare, pe urmă iar o provocare şi din nou o uşurare. Dar nimic nu e vătămat, nimic nu se pierde…

În final, am încălecat pe-o şa şi v-am spus povestea-aşa – o descriere poetică a ceva ce nu poate fi înţeles. Dar măcar ne dă senzaţia că, poate, nu-i nimic greşit în tot ce se petrece aici…

În articolul meu din anul 2019 **„Haosul, Dumnezeu şi Creaţia”**, capitolul *„Spiritele nu sunt create de Dumnezeu?”* misticul american **Shelly Trimmer** oferă o descriere similară Peste-toturilor.

«**Când există un număr de fiinţe în haos, se produce automat ordine!**» Este ordinea automat creată în Absolut, ce poate fi descrisă ca un calm perpetuu, un fel de „aurea mediocritas” (aurita cale de mijloc), fără extazuri, dar şi fără căderi deprimante.

În cartea *„An Infinity of Gods*”, Shelly Trimmer relatează viziunea sa mistică, inspirată de unele tradiţii spirituale şi propriile trăiri. El menţionează şi celălalt tip de ordine, produsă de Dumnezeu în visul Creaţiei. Aceasta dă naştere unei imense fericiri mistice, dacă este atinsă. Fiecare Spirit absolut se angrenează în acest Joc cosmic şi are propria evoluţie către Marea Fericire, care e culmea visului Creaţiei.

Se pare că Spiritul, ieşind din haos, intră debalansat în Joc, dar cu timpul se echilibrează şi astfel se ridică în rang, putere şi fericire. Fiecare nivel atins este şi mai beatific decât cel anterior, şi tot aşa, fără capăt, o fericire tot mai mare, şi mai mare, şi mai mare... fericirea nu te lasă să te plictiseşti niciodată în visul Creaţiei.

Shelly lega ideea acestei echilibrări în fiinţa umană de Sushumna nadi, canalul central, pe unde se poate ridica Kundalini, ca să ofere suprema realizare yoghinului. Celelalte două canale laterale, Ida şi Pingala reprezintă starea de vis, imaginaţia şi astralul (semi-vis), respectiv starea de veghe şi fizicul, ambele reprezentând lumea duală cu fenomenele ei yin-yang. Ele produc dezechilibre, pentru a le echilibra ulterior, într-o mişcare circulară continuă.

Conştiinţa umană trece zilnic prin Sushumna, fără să ne dăm seama, dar numai durate scurte. Idealul yoghin este să rămână conştient şi perioade îndelungate în acest canal central şi perfect echilibrat, mergând pe „calea sfântului”. Experienţele trăite pe fiecare chakră prin Sushumna sunt extraordinare, mistice şi diferite. Sushumna oferă perspectiva pe care o are Dumnezeu pe fiecare plan de existenţă. În Sushumna eşti ca într-un editor video, poţi merge înainte şi înapoi pe linia temporală după cum doreşti.

Dar transcendenţa iese din domeniul celor trei canale.

Luaţi-o şi pe asta ca pe o poveste frumoasă, un alt basm despre Fiire, la care am mai adăugat şi eu, pe ici, pe colo, că ăsta-i dreptul povestitorului...

Acum, desigur, auzind de Marea Fericire mistică posibilă în visul Creaţiei, ne putem pune întrebarea logică: cum să existe o iubire „artificială" mai mare decât iubirea reală, absolută?! Ar fi ca şi cum programatorul unui joc video ar inventa un personaj-programator mai inteligent decât el însuşi...

De fapt, oamenii au inventat deja asta: Inteligenţa Artificială (AI) a întrecut-o pe cea umană, cea naturală, în domenii restrânse, prestabilite de om. Inteligenţa Artificială nu există decât *în pereche* cu computerele, internetul şi electricitatea – care nu fac parte din ea, dar îi sunt indispensabile. Tot cam aşa e şi cu Iubirea Artificială (AL), care poate depăşi iubirea absolută, singura reală – cu condiţia să existe un receptor sensibil la ea. Deci Iubirea Artificială nu există în sine, ci numai *în pereche* cu entitatea care o simte ca fiind altceva decât propria fiinţă.

Prin urmare, Absolutul-Creator îşi face un avatar în Jocul cosmic inventat de El, pe care îl numeşte Dumnezeu. De ce nu?! Absolutul programează creatura să fie atrasă mai mult de Fericirea creată în Joc decât de calmul Vidului creator. E posibil, ba chiar probabil.

Poate că aşa se explică de ce unii iluminaţi preferă să revină la relaţia cu Dumnezeul personal (vezi **„Stadiile conştiinţei iluminate"**, studiul lui Jeffrey Martin, tradus de mine în 2021). Aşa a făcut celebrul Ramakrishna. După ce a cunoscut Absolutul impersonal, s-a întors la relaţia copil-părinte cu Zeiţa Kali. De ce? Fiindcă fericirea personală poate fi mai irezistibilă decât liniştea impersonală. Cel puţin, în unele cazuri. În fond, e acelaşi Dumnezeu în două ipostaze: cel creat şi cel creator. Şi oricum, orice persoană sincer religioasă va fi puternic atrasă de Persoana Divină şi mai puţin de Vidul impersonal.

Îl putem înţelege pe Creator. Pozele pe care ni le punem pe Instagram sunt întotdeauna mai frumoase decât arătăm în realitate, nu?! Iar Absolutul chiar ştie să se înfăţişeze creaturii şi într-un mod irezistibil de cald şi iubitor. Nu există nicio forţă mai mare decât Iubirea. N-aţi văzut ce nebunii sunt în stare oamenii să facă când se îndrăgostesc ?! Chiar nu-i de glumă cu dragostea...

Dar şi treaba asta cu cele două faţete ale lui Dumnezeu, impersonal şi personal, este un alt basm dualist. Nondualismul spune că nu există decât Unul fără secund, iar orice altceva este o iluzie, o ficţiune, un vis. Care vis este totuna cu visătorul, nu separat de El...

Răzvan A. Petre, 7 iunie 2024

La categoria BASME, mai adaug unul:

Basm

Tot ceea ce există este Absolutul/vidul, care nu poate fi numit, atins, văzut, însă doar El existând. Este vidul infinit. Şi este, în acelaşi timp, Plinătate infinită. Vidul plin, nimicul totului, eterna Absenţă, în care domneşte eterna Prezenţă.

Vidul este NEMIŞCARE infinită. Nimic nu se mişcă, nimic nu vibrează, nu este nici lumină, nici întuneric... încă. Şi Nemişcatul, această infinită Plinătate, se odihneşte în El însuşi. «*Când pătruns de sine însuşi/Odihnea cel nepătruns*», spunea Eminescu, amintind de elementele: Vidul (Nepătrunsul), plinătatea (pătrunsul) şi odihna...

Dacă tot este Basm... Acolo unde Eminescu vede un punct ce se naşte din haos, de AICI se mai vede o posibilitate, neatribuind un punct, ci... visul. Ca o comparaţie, când un om stă nemişcat forţat şi se odihneşte, automat va începe somnul. Un corp privat de somn va muri.

Încheind comparaţia, datorită celui de-al treilea element, "odihna", începe visarea... fără cauză şi fără niciun efect, din SINE însuşi, din odihnă. Şi, într-unul din multiplele-i vise, apare MIŞCAREA, apoi manifestarea viului vieţii în miliardele-i de forme.

Deci mişcarea aparţine iluziei/visului. Bine, bine, dar cum a apărut, din ce?

Păi, acest PESTE TOT, aceasta plinătate, este o echilibrare perfectă a totului în tot, Nemişcarea existând când două forţe opuse sunt egale şi de sens opus. Deşi forţele există, momentul este ZERO, adică nu se întâmplă NIMIC, fiindcă totul e perfect echilibrat, într-o nemişcare totală.

Deci TOTUL este perfect echilibrat şi, aşa cum am arătat, Vidul nu este vid, ci este plin. Plin, dar total echilibrat, adică TOTUL există deja, dar nu a fost deranjat, astfel că Nimic încă nu se întâmplă şi totul este Nemişcare.

Ok.

În vis apare Mişcarea şi în vis Totul se dezechilibrează. În visul formei, Nonforma se caută pe ea însăşi, ca o încercare veşnică de echilibru infinit. Ceea ce nu reuşeşte, şi exact ăsta este farmecul iluziei, plină cu de toate. Există VIAŢA eternă, din care totul se adapă, răsare ca efemeritate şi se stinge în Viul Vieţii infinite.

Se poate oare găsi Nemişcatul, Vidul, echilibrul perfect, Nimicul? Nu... şi nicidecum în vis. Dar când visarea încetează, TOTUL este deja Nemişcare/Vid.

Basmele Nonduale ne indică să luăm totul ca pe o joacă fără jucători, să lăsăm bucuria să fie, căci totul este mereu cum trebuie să fie, să renunţăm la identificarea cu un personaj, cu o formă sau cu orice, lăsând joaca să continue şi lăsând visele să fie vise, poveştile să fie poveşti. Nimic rău/bun în asta, ci doar un sublim inexplicabil, care, fie că personajul îl aprobă, fie că nu, EL este.

Laura Averchi, 10 iunie 2024

Open secret

Nondualismul radical este nondualism pur, nepoluat de spiritualitate.

Spiritualitatea vorbeşte de Dumnezeu ca de un **secret închis** păcătoşilor.

Nondualismul, ca de un **secret deschis**, la vedere, încercând să-l descrie oricui, dar admiţând că nu poate fi descris. El pare inaccesibil minţii, dar asta doar până într-o zi, când încetează să mai fie un secret.

Creatura e un vis

Fiecare creatură este un vis al lui Dumnezeu. Iar dacă nu-ţi place vreunul dintre visele Sale, fiindcă nu se potriveşte cu visul-care-eşti-tu, ce dacă?! Sau dacă invidiezi un alt vis, fiindcă e mai frumos decât al tău, ce dacă?! Toate sunt la fel de intense şi trecătoare ca orice vis. Fascinant pe moment, dar care nu mai contează la trezire...

Posedarea de Dumnezeu

Gândeşte-te că iluminarea vine, vine, nu e opţiunea ta. Dar e ca o moarte. Se va manifesta prin corpul tău, care se va lipsi de „tine". E ca atunci când corpul îţi este luat în posesie de alt spirit. Doar că nu va fi alt spirit, ci Dumnezeu.

Îţi pasă acum ce se va întâmpla cu acel corp, care nu va mai fi „al tău", din care „tu" vei lipsi? Lasă viitorul în pace, nu mai visa la iluminare şi bucură-te de clipele acestea, când încă eşti „tu".

Există multe feluri de a muri când trupul se dezintegrează. Însă un tip special de moarte, la care nu te-ai gândit, este când un spirit îţi ia în posesie trupul, practic, alungându-te definitiv din el. Asta se numeşte „posedare". Te desparţi forţat de trup, exact ca la moartea fizică. Dar e o moarte ciudată, în care nu mori nici tu, nici trupul...

Dar şi mai ciudată e moartea nonduală. De data asta, „tu" te stafideşti, te topeşti, te dizolvi în infinit, iar trupul rămâne să trăiască în continuare, condus direct de Dumnezeu. Deci „tu" dispari, iar trupul

trăieşte bine-mersi. Moartea asta se numeşte, uneori, iluminare sau eliberare.

Non-învăţător

Nondualiştii radicali nu sunt învăţători, ei nu dau sfaturi de pe poziţia de maestru, ci doar sfaturi de bun-simţ, omeneşti. Pot fi, cel mult, „dezvăţători”, adică să contrazică orice credeai tu a fi adevărat.

Nondualiştii care promovează numai o poziţie sunt neapărat nişte învăţători. Nimic rău în asta... Pare chiar un titlu de mândrie să fii învăţător spiritual sau învăţător nondualist.

Iată ce fac **învăţătorii nondualişti**, în general:

Recomandă tuturor să **facă** ce făceau ei când au primit Graţia iluminării.

Recomandă tuturor să aibă **atitudinea** pe care o aveau ei înainte de a primi Graţia iluminării.

Recomandă tuturor să se **comporte** şi să **gândească** ca ei acum, după ce au primit Graţia iluminării.

Le doresc succes tuturor! ☺

Fixat în centru

- *Mă simt fixat într-un centru, ca o insectă înfiptă într-un ac. Uneori, centrul pare a fi în cap, alteori pare a fi în plexul solar... E punctul meu de vedere. Şi oriunde m-aş duce, punctul ăsta mă însoţeşte, stă lipit de mine. Chiar şi când am un vis, tot din acest centru de comandă şi control visez.*

- E un fals control şi un fals centru. Nu controlezi nimic şi nu există niciun centru nicăieri. E doar un coşmar, dragule. Tu exişti pretutindeni, n-ai limite şi nici corp.

Aparentul trup nu-i al „tău”, fiindcă „tu” nu există. „Eul” este iluzia de persoană autocentrată în corp. O iluzie, deci, un coşmar chiar, fiindcă ceea ce-i în jurul tău ţi se pare că poate deveni oricând un posibil pericol. Cauza anxietăţii este iluzia că ai avea un centru. O iluzie perfectă.

Punctul tău unic de vedere e ca o cetate mereu sub asediu.

Dar tu nu eşti un punct, ci tot spaţiul, pe care nu-l ameninţă nimic, fiindcă e gol şi infinit... Zboară, deci, din vârful turnului încotro doreşti, lasă-ţi în urmă temerile fără temei.

Cum spunea un înţelept, "eşti un cerc al cărui centru este pretutideni, iar circumferinţa, niciunde".

Jim, între dorinţă şi jinduire

Jim Newman şi-a ales cuvintele. El spune că, pe de o parte, există dorinţele egotice, prin care eul vrea să capete o experienţă mai bună, doreşte mereu ceva mai mult. Când dorinţa e **împlinită**, apare o **satisfacţie** temporară, dar care este repede înlocuită cu o nouă dorinţă.

Pe de altă parte, există o **jinduire** inconştientă către împlinire, adică către dispariţia dorinţelor.

Nondualismul atrage oameni care au şi jinduire, şi dorinţă, uneori din ambele. Dar nondualismul radical nu oferă satisfacerea niciunei *dorinţe*, aşa că unele eu-ri vor fi repede plictisite. Dar dacă motivul este *jinduirea*, atunci nondualismul va atrage magnetic, ca un sorb într-un abis de moarte a eu-lui.

Nondualismul radical a început cu puţine cuvinte, pe care nondualiştii le cam repetă. Nici nu prea e mult de zis, dar ce se spune e copleşitor, dacă e priceput. Aceste expresii se tot reciclează de la unul la altul, la cei care provin din şcoala de gândire a lui Tony Parsons. Totuşi, cu timpul, morişca cuvintelor atrage de pe margine şi altele noi, iar creativitatea se dezvoltă nestânjenită, de exemplu, ca la Emerson din Toronto.

Separarea în timp

Eul este experienţa separării şi atât. Nu e o entitate, ci o experienţă divină. Separarea în ***spaţiu***, între mine şi restul lumii.

Dar şi separarea în *timp*. Individul simte că *acum* îi lipseşte ceva pentru a fi mulţumit şi atunci se străduieşte să găsească o experienţă mai bună în *viitor*. Fericirea va veni dacă el va deveni mai bun, poate.

Uneori, eforturile lui dau roade şi capătă o satisfacţie, care însă nu durează niciodată, din cauză că eul *separat* nu se poate simţi *complet*. Un fragment nu este întregul.

Împlinirea apare automat numai când dispare individul, iar separarea se dizolvă în Unime. Eul individual poate fi *satisfăcut* uneori, dar niciodată *împlinit*.

Ghiuleaua

Eul vine mereu în urma evenimentelor, dar şi le arogă, ca şi cum el le-ar fi produs. Este iluzia liber-arbitrului.

Eul e ca o ghiulea agăţată de piciorul fiecărui eveniment. Mersul întâmplărilor ar fi uşor, dar ghiuleaua îl face să pară greu, serios, grav.

Prin iluminare, când ghiuleaua se desprinde, mersul redevine uşor, dar în acelaşi timp se observă că n-a existat nicio ghiulea, niciodată, a fost doar o autosugestie negativă, un efect nocebo.

Drona

Sinele Dumnezeu este ca un conducător de dronă sinucigaşă. Îi pasă Lui că drona va fi distrusă pentru a-şi îndeplini scopul?! Sigur că nu. Va trece imediat să conducă o altă dronă, în altă misiune.

Meteo

Dumnezeu este întotdeauna sincer. Ca un meteorolog. De fiecare dată spune altceva. Pentru că tu vrei să auzi altceva.

Eul e amăgire

Te-ai convins că lucrurile nu se întâmplă cum vrei tu în viaţă, deci n-ai libertate de făptuire. Nici nu gândeşti ce vrei tu, deci n-ai libertate de

alegere. Acum a venit vremea să te răfuieşti cu cine te-a păcălit că ai avea liber-arbitru: eul.

Eul este însăşi Amăgirea. Ce-ar fi să nu-l mai crezi niciodată în nicio privinţă?! I-ai face cel mai mare rău, pe care-l şi merită. Iar ţie, cel mai mare bine.

Bungee-jumping

Nondualistul radical este ca un coach de bungee-jumping. El nu merge din uşă în uşă cu promoţii de genul „Nu vreţi să vă aruncaţi în gol de pe pod? Vă împing eu, nicio problemă...”

Ci doar stă lipit de pod, aşteptând vreun disperat de ocazie.

Un singur cuvânt

Pentru orice lucru şi fiinţă oamenii au inventat cuvinte diferite. Doar pentru propria persoană există unul singur: **Eu**. Pentru că Eu este o unică Fiinţă cu nenumărate feţe.

Fericirea este...

Oamenii fericiţi nu se înghesuie să dea sfaturi altora cum să fie fericiţi. Sfaturile vin de la cei nefericiţi, care caută să ne convingă că ei *ştiu* să fie fericiţi. Odată ce îi credem, speră să se convingă chiar şi ei.

Dar fericirea NU e o *ştiinţă*. Este o... habar n-am ce. Mai bine, întrebaţi-i pe ăia cu sfaturile.

Da fără nu?

Pentru a fi fericiţi, unii experţi în dezvoltare personală ne propun: Spuneţi NU cuvântului „nu”! Ceva în genul filmului „Yesman”, cu Jim Carey...

Doar că, dacă îl scoţi pe „nu”, trebuie să-l scoţi şi pe „da” din dicţionarul personal. Altfel nu funcţionează dualitatea.

Divinul îşi pune frâne

Fiecare fiinţă – vizibilă, invizibilă, mare, mică, importantă, neimportantă – este ca o frână pe care şi-o pune Divinul la atotcunoaşterea Sa. El se exprimă şi se manifestă prin fiecare, dar cu măsuri diferite. Orice fiinţă se încadrează într-o măsură.

Singura nemăsurată e Sursa Absolută, care ştie totul, poate totul, este totul, dar nu apare nicăieri ca s-o putem vedea ca pe un obiect. Ea poate apare doar ca fiinţe măsurabile, limitate, care-i transmit intenţia de moment şi loc.

Două tipuri de singurătăţi

În starea de alienare te simţi însingurat, deşi eşti înconjurat de oameni (lonely, but not alone). Alienarea este un simptom îngrijorător al societăţii occidentale, civilizate.

În starea de iluminare, eşti de unul singur, dar nu te simţi însingurat (alone, but not lonely). Tu eşti tot universul. Irecuperabil de singur. Infinit de bogat şi plin cu de toate.

Eşti universul care se experimentează pe Sine însuşi

Când lumea se micşorează

Când eul începe să se dizolve, simţi că te dilaţi, că te expansionezi în spaţiu, începând din centrul pieptului. Inima şi timusul devine locul unde simţi toată vastitatea spaţiului, în mod paradoxal. Infinitul libertăţii are un ecou în cuşca pieptului.

Mereu surprinzătoarea nondualitate

Omul spiritual află cu uimire că nu trebuie să practice nimic pentru a deveni Totul.

Iar cel care nu s-a preocupat de spiritualitate află cu stupoare că există metode pentru a deveni Nimic.

Nondualitatea ne surprinde mereu!

Libertatea celulei stem

Entuziasm juvenil: „Simt că pot face orice!”. Este admirabil optimismul şi încrederea în sine. Într-adevăr, eşti ca o celulă stem, care poate deveni orice alt fel de celulă în organism.

Totuşi, nu uita că, odată specializată, aşa va rămâne, nu se mai poate transforma în altfel de celulă. Şi atunci nu va mai putea face chiar orice...

Desigur, omul este polifuncţional şi mai maleabil decât o simplă celulă biologică, dar se supune limitelor personalităţii şi destinului său.

Celula canceroasă are ego?

Compararea ego-ului cu o celulă canceroasă, care nu ţine cont de nevoile celulelor vecine şi se înmulţeşte nejustificat, are o problemuţă. Ea presupune şi implicaţia inversă, anume că celula canceroasă are şi ea un ego!

Dar asta contravine ipotezei că numai omul are un ego, cu care poate face bine, dar şi rău, prin liberul său arbitru.

Or, dacă celula nu poate avea un ego, înseamnă că ego-ul nu există decât în imaginaţia noastră. Atât răul făcut de om, cât şi răul făcut de celula canceroasă au aceeaşi sursă, anume Sursa.

Shiva Nataraja

Tot ce există este Dumnezeu. *Tot ce se petrece* este Dumnezeu contorsionându-se şi smucindu-se în diverse feluri. Sau, mai elegant spus, dansând din tot corpul Său, precum Shiva Nataraja.

Sinele are toate calităţile şi defectele tale

Tu te crezi plin de defecte şi că Sinele este numai frumuseţe, linişte, armonie. Iluminarea înseamnă să vezi că şi defectele sunt tot ale Sinelui.

- *Nu se poate! Şi atunci cine sunt eu?*

Tu eşti nimic. Prin iluminare, te resorbi în zero, care ai fost mereu. Iar Sinele se revelează a fi totul.

Însă, culmea culmilor, tu şi Sinele sunteţi unul şi acelaşi. Asta, da, surpriză!

Priveşte drept în ochi, către Sine

De ce nu poţi privi pe altcineva drept în ochi? Din cauza eu-lui tău. El se fâstâceşte sau se simte atacat sau are alte reacţii personale.

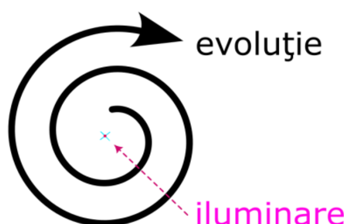
Când în ochii celuilalt Te vezi pe Tine, te simţi acasă, nu te mai temi de intimitate.

Desigur, nu este o metodă de iluminare să priveşti ore întregi în ochii celuilalt, deşi în tantra se foloseşte şi asta. Nu o lua ca pe o tehnică magică, ci doar noteaz-o în vademecum-ul tău spiritual. Nu există nicio tehnică de iluminare.

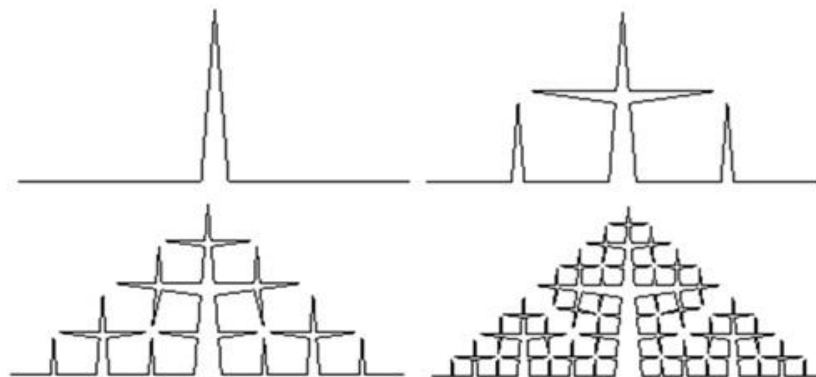
Evoluţia e o spirală, iluminarea e centrul

Există vreo legătură între evoluţia spirituală şi iluminarea nonduală?

Evoluţia urmează traiectoria unei spirale, pe când iluminarea nonduală este revenirea la acelaşi centru invizibil al spiralei.

Evoluţia urmează tipare fractalice. Ea se reiterează la o scară mai mare şi tot mai mare. Nu are sfârşit, la fel ca fractalii. Şi nici nu are nevoie de un final; „culmea evoluţiei" este un nonsens.

Fractalii pentru dummies [19]

Oricât de infinit de mare este universul vizibil, savanţii se gândesc acum că Big Bang-ul a fost doar naşterea universului dintr-un alt univers anterior. Iar şirul Creaţiei poate merge la infinit.

Mai mult, savanţii consideră că există şi acum alte universuri paralele şi că, în anumite zone, ele se întrepătrund. Nu sunt scenarii Sci-Fi, ci ipoteze matematice. Iar cu matematica nu te joci...

Vizualizaţi iteraţii fractalice, nesfârşite şi totuşi diferite, ale setului Mandelbrot [20]

Ce este intuiţia

- Cum ar putea fi explicată intuiţia din perspectivă spirituală? (întreabă cineva pe internet)

- Dacă ar putea fi explicată, n-ar mai fi intuiţie, ci gândire.

Între intuiţie şi raţiune există o singură diferenţă minoră. Intuiţia reprezintă nişte gânduri venite din neant, care n-au nicio legătură cu ce ştiam. Raţiunea reprezintă tot nişte gânduri venite din neant, dar care se leagă cumva de ceea ce ştiam deja. Sursa lor e aceeaşi: neantul.

---

[19] https://brunomarion.com/fractals-for-dummies/

[20] https://www.youtube.com/watch?v=zXTpASSd9xE

Găina jumulită

Când se întâmplă iluminarea, poate să nu fie acea stare beatifică mult-aşteptată şi proslăvită peste tot. Resturile de ego se zvârcolesc ca o găină căreia i s-a tăiat gâtul. Nu e un spectacol plăcut, la început. Dar după ce-i jumulită, tăiată şi preparată gustos, ospăţul e garantat. Eliberarea de eu este celebrată cum se cuvine.

Cuvinte-cheie ale Absolutului

Veşnicie, infinit, libertate, creativitate, fericire, inocenţă, nimic, necondiţionat – iată câteva cuvinte care au o legătură directă cu Dumnezeu şi la care merită să medităm profund. Nu avem multe care să fie cu adevărat reprezentative pentru Absolut sau Sursă. Chiar şi pe aceste cuvinte sublime, oamenii au reuşit să le diminueze cumva, să le distorsioneze după mintea lor.

Una din distorsiuni este expresia „iubire necondiţionată”, care ne dă impresia că Absolutul ar fi precum iubirea omenească, dar extinsă la toate persoanele din lume. Iar de aici, îndemnul spiritual de a-i iubi pe toţi. Este o imposibilitate practică, din simplul motiv că iubirea omenească se slujeşte de corpuri umane, care sunt croite din personalităţi diferite, uneori antagonice. „Iubirea necondiţionată” a Divinului se adresează nu numai oamenilor, ci tuturor creaturilor, obiectelor şi fenomenelor. Oare tu ai putea iubi vântul cu aceeaşi intensitate ca pe copiii tăi?!

Cel mai corect ar fi să lăsăm cuvântul „iubire” de-o parte, fiindcă are multe înţelesuri şi s-a cam demonetizat. Să folosim, în schimb, cuvântul-cheie „necondiţionat”, ce rimează cu „libertatea” absolută.

Euforisme

Am scris *aforisme*. La un moment dat, mă voi apuca şi de *euforisme*. Primele se scrijelesc cu peniţa minţii, celelalte se pictează cu puful inimii.

Aforismele se mai numesc dictoane sau maxime. **Calitatea specifică acestor maxime e că au o lungime minimă**. ☺

Câteva exemple:

- Viaţa nu are niciun scop. Trăim aşa, degeaba. Nu avem unde ne grăbi.

- Nu se întâmplă nimic în Realitate. Doar în irealitate e multă agitaţie inutilă...

- Mintea minte. Faptele sunt reale, dar semnificaţiile lor există doar în minte.

- Timpul nu există. Deci tot ce credem noi este fals. Oare, dacă n-am crede, lumea s-ar sfârşi?!...

- Când clepsidra timpului cade din picioare, nisipul nu mai curge, şi ia forma unui opt culcat – infinitul. Eternitatea înseamnă oprirea completă a timpului, nicidecum prelungirea lui fără limită.

8 ⟶ ∞

Orientările spirituale şi identitatea de eu ☺

LGBTQ+ aplicat la spiritualitate

- Homospiritual – "Eu sunt fundamentalist religios"
- Heterospiritual – "Eu sunt ecumenist religios"
- Trans-spiritual – "Eu comunic direct cu spiritele"
- Bispiritual – "Eu cred în Dumnezeu şi în bani"
- Autospiritual – "Eu sunt nondualist"
- Aspiritual – "Eu sunt ateu"
- Spiritual-fluid – "Eu trec uşor de la o credinţă la alta"
- Travestit spiritual – "Eu adopt o credinţă pentru diverse avantaje"
- Gay-spiritual – "Eu cred într-un Zeu Suprem"
- Lesbi-spiritual – "Eu cred într-o Zeiţă Supremă"
- Queer-spiritual – orice altceva nemenţionat

Toate au un capăt ☺

Nu te supăra că încă nu eşti iluminat! Va veni şi eliberarea până la urmă, iar atunci vei vedea că ai fost întotdeauna liber. Cum spune Lisa Cairns: *«Iluminarea, golirea de eu, este ca defecaţia. Nu contează cât eşti de constipat; până la urmă, tot o să te goleşti.»*

Sau, cum spune neamţul: *„Alles hat ein Ende. Nur die Wurst hat zwei.”* În traducere: Toate au un capăt. Numai cârnatul are două. ☺

14 iunie 2024

PARADOXURI ŞI NONDUALITATE

Paradoxul lui Zenon ● Problema răului ● Cum apar paradoxurile ● Cunoaşterea divinităţii este non-cunoaştere

Paradoxul lui Zenon

Paradoxurile lui Zenon [21] sunt mai multe probleme care îi sunt atribuite lui Zenon din Elea pentru a aduce susţinere doctrinei lui Parmenide cum că „toate sunt una"; că, în ciuda a ceea ce arată simţurile omului, credinţa în pluralitate şi în schimbare este greşită, şi că mişcarea este doar o iluzie.

(De fapt, asta-i viziunea nondualistă, care apare din loc în loc de-a lungul întregii istorii a omenirii...)

Cel mai celebru este ***paradoxul lui Ahile şi broasca ţestoasă*** care afirmă cu obrăznicie că, într-o cursă, alergătorul mai rapid nu-l poate depăşi niciodată pe cel mai lent, aflat în faţa sa, deoarece el trebuie să ajungă întâi într-un loc în care cel din faţă fusese deja, astfel că cel lent va fi mereu în faţă.

Dacă stăm să ne gândim bine-bine de tot, Zenon avea dreptate. Ahile nu poate să întreacă niciodată broasca ţestoasă... dacă nu introducem şi coordonata „timp". De aceea, pentru a putea exista, Creaţia avea nevoie nu numai de spaţiu, ci şi de timp, iar ştiinţa afirmă că sunt o unitate: spaţiul-timp.

Paradoxul lui Ahile a fost doar o încercare naivă a anticilor de a justifica nondualitatea. Dar nici până în ziua de azi nu s-a găsit o argumentaţie mai convingătoare. Doctrina nondualistă a anticului Parmenide este a tuturor iluminaţilor contemporani: **toate sunt una,**

[21] https://ro.wikipedia.org/wiki/Paradoxurile_lui_Zenon

nu există mai mulţi, nimic nu se petrece, nu există nici spaţiul, nici timpul.

Desigur că nu vom crede niciuna din astea, din moment ce simţurile ne transmit altceva. Dar ne transmit ceea ce au fost programate, pentru a ne induce în eroare. Ceea ce nu este neapărat rău, fiindcă doar aşa poate lua fiinţă lumea, cu toate splendorile şi hidoşeniile ei. Doar că lumea nu este reală – asta spune Parmenide şi toţi ceilalţi iluminaţi.

Credem sau nu credem în nondualitate, Ahile nu va întrece niciodată broasca ţestoasă... pentru că **niciunul nu există**! ☺ Simţurile şi raţionamentul ne trişează. Şi numai intuiţia ne poate lămuri că aşa este... Intuiţia nu este afectată de paradoxuri sau îndoieli. Ea merge direct la ţintă şi nu-şi justifică niciodată concluzia.

Problema răului

Problema filosofică a răului pune la îndoială sau caută să justifice existenţa unui zeu care este deopotrivă omnipotent, atotcunoscător şi atotiubitor, fiind adus argumentul că un asemenea zeu nu ar trebui să permită existenţa răului şi a durerii. (vezi referinţa Wikipedia [22])

Filosofii au tranşat logic paradoxul răului, negându-L de tot pe Dumnezeu.

Teologii au tranşat problema răului, spunând că Dumnezeu permite răul doar pentru a permite un bine mai mare, cum ar fi liberul-arbitru.

Dar există şi o altă soluţie, la care nu s-au gândit. Anume că Dumnezeu este Totul şi este nondual, deci nu se împarte în bun şi rău. Dumnezeu nu poate fi definit în niciun fel, deoarece conceptele sunt întotdeauna duale. Dilema răului aparţine deci exclusiv minţii umane bipolare.

E clar, logica umană Îl desfiinţează pe „atotputernicul" Dumnezeu „al binelui". Dacă vrem ca El să existe, trebuie să renunţăm la logică. Sau să acceptăm că Dumnezeu este şi bun, şi rău, simultan, ceea ce iarăşi e ilogic. În ambele cazuri, logica ne încurcă. Logica, prin însăşi existenţa sa, generează paradoxuri.

Totuşi, iubim paradoxurile, fiindcă ne sugerează subtil că, indiferent ce-am gândi noi, totul e bine şi viaţa merge mai departe. Asta spun şi iluminaţii: totul e bine oricum… cu sau fără logică…

[22] https://ro.wikipedia.org/wiki/Problema_răului

Deci soluţia corectă la „paradoxul răului” este că Dumnezeu **există**, dar e **nondual**, fiind totul. EL ESTE. Unii spun EU SUNT, ceea ce-i totuna. Este şi bun, şi rău. Mai corect spus, în El nu există dihotomia bine/rău (era să scriu *dihonia bine-rău*, care are cam acelaşi sens! ☺).

În El, totul este, pur şi simplu, fără etichete. Dar, desigur, asta Îl face să pară plictisitor minţii, fiindcă ea trăieşte din punerea de etichete, care-i chiar misiunea ei. În El, mintea moare.

Prin iluminare, chiar asta se petrece, dispar etichetele. Dar, paradoxal, mintea nu moare, ci continuă să raţioneze ca mai înainte, participând la jocul manifestării. Asta e posibil, întrucât realitatea minţii e paralelă cu realitatea nonduală, divină. Nu e mai rea/bună, mai corectă/greşită, ci e o invenţie, o aparenţă, o iluzie. **Şi e frumoasă, în felul ei...! Fără minte, n-am avea ce spune, iar cultura ar dispărea.**

Cum apar paradoxurile

«*Când răspunsul nu poate fi pus în cuvinte, înseamnă că nici întrebarea n-a putut fi pusă în cuvinte*.» Ludwig Wittgeinstein, în Tractatus Logico-Philosophicus [23]

Celebrul logician se referea la faptul că, dacă o întrebare este enunţată neechivoc şi clar, va putea primi răspuns; dar dacă nici ea nu ştie ce întreabă, fie nu va primi răspuns, fie răspunsul va fi unul ambiguu, interpretabil.

Wittgeinstein făcea astfel distincţie între problemele formulate **ştiinţific**, care îşi găsesc mereu un răspuns la obiect, şi întrebările **filosofice** de genul „care este sensul vieţii”, unde ar trebui întâi să se specifice ce fel de sens se are în vedere. Folosind termeni comuni, generali, cu semnificaţii multiple şi variabile, filosofia este condamnată să rătăcească printre opinii, neînţelesuri şi tăceri profunde.

Să luăm, de pildă, *paradoxul grămezii* care apare atunci când oamenii îşi folosesc „bunul simţ” asupra unor concepte vagi, întrebând, de exemplu: *„În ce moment un morman de nisip încetează să mai fie un morman, atunci când îi eliminăm din grăunţe?*”

Aş parafraza astfel enunţul lui Wittgeinstein de mai sus: Când nu putem da o soluţie logică la un paradox, înseamnă că *enunţul* său are

[23] https://delphinius56.wordpress.com/2017/04/21/ludwig-wittgenstein-tractatus-logico-philosophicus-wittgensteins-ladder/

hibe. Cu nişte cuvinte alese mai atent, am putea evita dilema. Doar că uneori, pur şi simplu, nu avem definite nişte cuvinte potrivite, precise, neechivoce. Sau enunţul este intenţionat vag, lapidar, interpretabil.

Haide, mai bine, să discutăm pe un caz concret. Cu toţii am observat că toate regulile pe care le cunoaştem au, la un moment dat, nişte excepţii. Oamenii au ajuns chiar să spună, în mod paradoxal, că „**excepţia întăreşte regula**". Or, conform definiţiei, excepţia *contrazice* regula, deci n-are cum s-o „întărească".

Până şi inatacabilele legi fizico-chimice au excepţii. Când întâlnesc fenomene stranii, savanţii începe să le cerceteze, şi uneori descoperă noi legi sau completări la vechile legi cunoscute. Dacă însă nu le pot descifra deloc, cum se întâmplă cu miracolele şi numerele de magie, atunci aruncă la gunoi faptele – din cauză că dau peste cap toată paradigma ştiinţifică. Deci, pe de o parte, avem ştiinţa *experimentală*, care caută explicaţii fără prejudecăţi; iar pe de altă parte, avem ştiinţa *oficială* (mainstream), care admite numai faptele ce nu contrazic propria-i paradigmă, fiind astfel o **credinţă** sui-generis.

Dar să revenim la ideea de la început. Fiindcă ne plac afirmaţiile bombastice, sforăitoare, suntem tentaţi să concluzionăm: „**Singura regulă fără excepţii este că nu există reguli fără excepţii**". Sună ca un dicton uşor de memorat, datorită stilului paradoxal. Iar paradoxul apare fiindcă se *subînţelege* că şi această concluzie ar face parte din acelaşi grup al *regulilor cu excepţii*. În acest caz, excepţia ar fi: "există şi reguli fără excepţii". Adică ne-am întoarce de unde am plecat, alunecând printre cuvinte ca pe coji de banane... ☺

O exprimare mai clară şi neechivocă ar fi următoarea: „**Toate *celelalte* reguli au excepţii**". Cuvântul „celelalte" garantează că nu-i atribuim acestei reguli nici că are, nici că n-are excepţii. Astfel evităm paradoxul logic. Dar cine vrea asta?! Oamenilor le plac mai mult jocurile de cuvinte, nu-i aşa?!

Cunoaşterea divinităţii este non-cunoaştere

Am atins esenţa problemei. În general, paradoxurile logice pot fi evitate dacă separăm chestiunea pe două planuri: planul analizelor logice şi planul meta-analizei. Prin meta-analiză observăm celelalte analize care s-au făcut şi tragem o concluzie referitoare numai la domeniul analizelor.

Iată cum arată această abordare:

planul META-ANALIZEI	**Regula 0**: „Toate *celelalte* reguli au excepţii”			
planul ANALIZEI	**Regula 1** are excepţii	**Regula 2** are excepţii	...	**Regula n** are excepţii

Putem extinde acest model la cunoaştere, în general. Cunoaşterea se referă la un Subiect care analizează diverse Obiecte separate de el.

planul META-CUNOAŞTERII	**Subiect**			
planul CUNOAŞTERII	**Obiect 1**	**Obiect 2**	...	**Obiect n**

Dacă însă Subiectul vrea să se auto-analizeze pe Sine ca pe un obiect separat de sine însuşi, atunci vor apărea automat paradoxuri, ca în exemplul analizat mai sus.

Veţi replica, poate, că auto-analizele psihologice chiar cu asta se ocupă şi sunt foarte eficiente pentru îmbunătăţirea vieţii psihice. „Cunoaşte-te pe tine însuţi!”, spuneau vechii greci.

Da, pentru că ceea ce analizează psihologia sunt aspecte *obiectivabile* ale minţii: roluri sociale, comportamente în situaţii concrete, tendinţe şi atitudini nemanifestate, trăsături de personalitate. Însă Subiectul cunoscător nu se poate cunoaşte pe Sine niciodată. „***Cine sunt eu?***” nu şi-a găsit niciodată răspuns.

Iar dacă, totuşi, pretindem că ne-am găsit Eul, nu putem să-l descriem corect niciodată, fiindcă vom ajunge la paradoxuri. Asta li se întâmplă tuturor iluminaţilor când încearcă să descrie Nondualitatea, adică Sursa sau Sinele sau singurul Subiect. Inevitabil, cuvintele lor îi pot conduce la concluzii greşite pe ceilalţi, care nu-şi intuiesc Sinele.

Iată de ce Dumnezeu sau Nondualitatea **nu poate fi cunoscută**. Ea nu se poate obiectiva sau reifica pe sine, fiind Subiectul cunoscător.

Nondualiştii afirmă că acest Subiect sau Sursă este vid, neant, nimic. Mai mult, lumea creată este un vis al acestui vid. Prin urmare, din triada **cunoscător-cunoaştere-cunoscut**, nu mai rămâne reală decât cunoaşterea. Acesta este idealul pe care încearcă să-l atingă raja-yoghinii în meditaţiile lor extatice: unificarea celor trei componente sau comprimarea lor într-o unitate.

Cunoaşterea Sursei divine înseamnă **non-cunoaştere**. Cine îl descoperă pe Dumnezeu, îşi dă seama că nu află nimic, pentru că Dumnezeu este chiar nimic.

Poate că de aceea spunea Socrate: „***Singurul lucru pe care îl ştiu este că nu ştiu nimic***”. El nu dorea neapărat să ne zăpăcească prin exprimări alambicate şi, cu siguranţă, că ştia mult mai multe lucruri decât semenii săi. Această afirmaţie absurdă descrie, de fapt, încurcătura în care este pusă mintea omului iluminat – cel care are acces la Nondualitate într-un mod tainic, altfel decât prin cunoaşterea mentală.

„*Ceea ce ştiu*” descrie *cunoaşterea* şi poate fi comunicat. „*Nu ştiu nimic*” se referă la faptul că *meta-cunoaşterea* Sinelui nu aduce nicio cunoştinţă, nimic ce ar putea fi relatat celorlalţi semeni. De asemenea, subliniază că absolut toate cunoştinţele oamenilor nu au nicio legătură cu Dumnezeu sau Sursa creaţiei.

E mai mult decât o carenţă de limbaj, e chiar o prăpastie săpată de eul mental. Eul mental este singurul care ne ţine la distanţă de Sursă sau Absolut. Eul creează şi menţine separarea Subiect-Obiect şi separarea Cauză-Efect şi orice altă dualitate. Când dispare eul mental, rămâne doar non-dualitatea... Ea nu poate fi descrisă, ci doar trăită direct.

Nondualitatea nu este un concept exotic, Dumnezeu nu este o Fiinţă îndepărtată. Nondualitatea este deja aici şi acum, şi joacă singură jocul dualităţii. Ea singură şi-a creat în Sine şi din Sine dualitatea ca obiect de joacă. Dualitatea este un vis apărut în Sine. Dar ce vis grandios! Fiecare creatură simte acest vis ca şi cum ar fi real. Din triada creatură-lume-viaţă, singura reală este viaţa, adică **experienţa** ce aparţine Neantului.

Neantul poate exista bine-mersi şi fără experienţă, dar uite că n-o face. Preferă să viseze viaţa. Iar viaţa-i vidul ce se umple cu universuri, nemişcarea în acţiune, potenţialul static infinit devenit părticele dinamice.

Cum spuneam, orice descriere a nondualităţii e musai paradoxală şi stângace... dar măcar e o sugestie care ne poate trezi interesul sau, de ce nu, chiar să ne trezească de-a binelea.

17 iunie 2024

EGO ŞI BUDDHI

O anumită învăţătură nondualistă a lui Isus ne revelează următoarele. Mintea are două aspecte: mintea corectă şi mintea greşită, iar omul, odată ce află asta, are dreptul să aleagă cu care parte gândeşte.

Cu alte cuvinte, mintea corectă se numeşte „buddhi” şi este apropiată de Spirit sau Sinele divin. Iar mintea greşită se numeşte „ego” şi reprezintă micul sine, falsa identitate umană. Buddhi nu este chiar Spiritul, ci mintea care gândeşte precum o pune Spiritul (înspre cele sfinte, *nivritti*). În celălalt caz, mintea gândeşte cum o pune ego-ul (înspre cele lumeşti, *pravritti*). Ecuaţia e simplă, cu plus şi minus. Nici ego-ul nu este chiar „eul”, dar cei doi sunt foarte compatibili, după cum vom detalia spre final.

Metoda încurajează dezvoltarea şi folosirea lui buddhi, iar astfel ego-ul va scădea automat. Pe această premisă funcţionează întreaga spiritualitate: dezvoltarea minţii corecte din punct de vedere divin. Desigur, metoda nu prevede dizolvarea totală a „eu”-lui, dar rezultatele sunt minunate şi aşa.

Respingerea permanentă a gândirii egotice te împinge neapărat în cealaltă direcţie, către gândirea inspirată divin. Chiar dacă încă nu ţi-ai pierdut „persoana”, te scalzi în căldura Spiritului, ceea ce este reconfortant. Şi nu mai eşti tentat să revii la gândirea egotică, pe care o simţi ca pe o cămaşă de forţă. Preferi libertatea de a fi nimeni, dar un nimeni fericit...

Vizionaţi una dintre cele mai bune scene ale filmului "Misiunea". Ea sugerează că moartea ego-ului, cu toate fricile şi nevoia lui de control, este cel mai înălţător moment pe care-l vei trăi vreodată. [24]

Jim Newman spune că menţinerea eu-lui necesită enorm de multă energie, lucru de care îţi dai seama abia când eul dispare. Abia atunci sesizezi acea contracţie energetică, acel nod în tot trupul care menţinea eul în erecţie.

Să mai adăstăm olecuţă asupra acestor două aspecte fundamentale ale minţii umane: ego şi buddhi sau mintea greşită şi mintea corectă (sau *justă*, cum spunea Buddha Sakyamuni când vorbea de cele opt braţe ale Căii – vezi mai jos). Foarte frumos, putem face o paralelă cu cele şase chakre principale.

---

[24] https://youtu.be/M9Zi2tAGQT0

Chakrele se pot împărţi în două clase principale: cele superioare (Ajna, Vishuddha şi Anahata) şi cele inferioare (Manipura, Svadisthana şi Muladhara). Cele superioare corespund nivelului de conştiinţă Buddhi, iar cele inferioare corespund nivelului de conştiinţă Ego.

În plus, se poate observa o anti-simetrie între chakrele de la extremităţi. Astfel:

Ajna este anti-simetrică cu Muladhara. Muladhara ne asigură că lumea materială este cât se poate de reală. Dimpotrivă, Ajna ne dezvăluie că lumea este cât se poate de ireală, o iluzie. Pe Ajna putem crea şi distruge universuri sau constructe intelectuale.

Vishuddha este anti-simetrică cu Svadisthana. Svadisthana ne dirijează energia către plăcerile simţurilor fizice. Vishuddha ne face să simţim candoarea şi frumuseţea lucrurilor abstracte (de exemplu, artele etc.)

Anahata este anti-simetrică cu Manipura. Manipura îşi asigură dominaţia asupra celorlalţi, urmărind doar propriul interes. Dimpotrivă, Anahata, ca centru al iubirii, se pune mereu în slujba celorlalţi şi lasă de la sine.

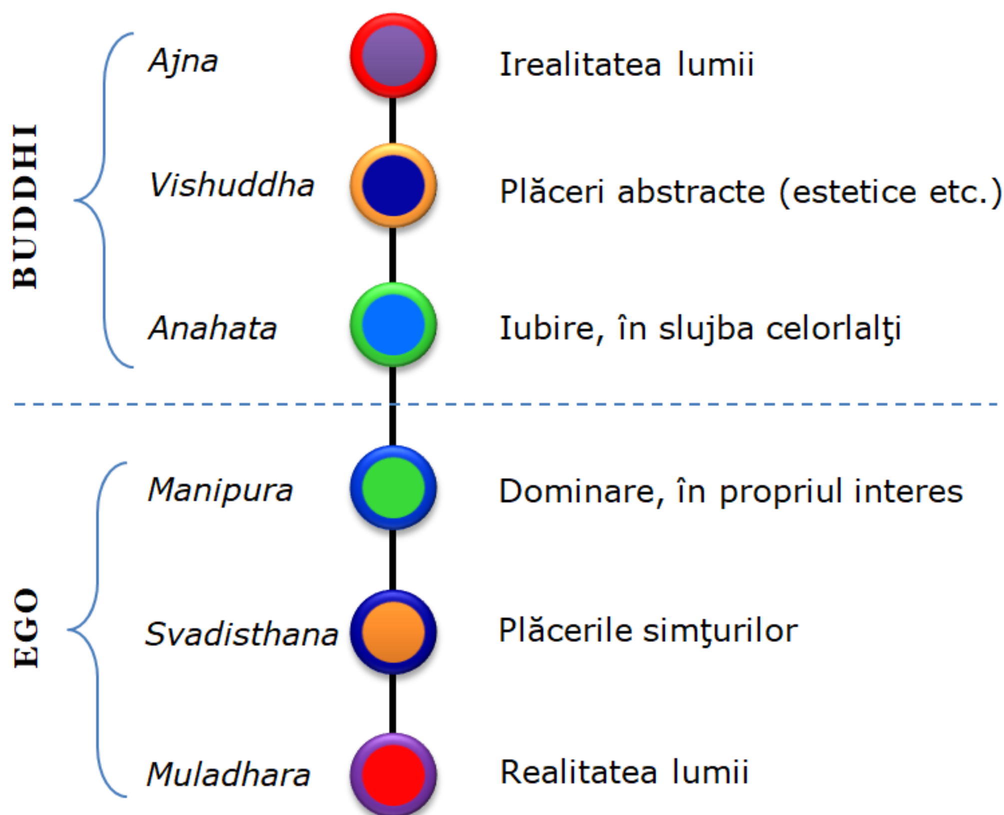
Corespunzător celor trei perechi opuse, observăm trei căi de evoluţie a conştiinţei:

- calea Jnana, de la irealul material la Realul imaterial, printr-o cunoaştere tot mai adevărată;

- calea sublimării energiilor creatoare, de la procreaţie la creaţie artistică, de la plăcerile grosiere la exprimările spirituale;

- calea Bhakti, de la serviciul-pentru-sine la serviciul-pentru-ceilalţi, de la egoism la iubire.

Sunt trei piloni ai Creaţiei: Adevărul, Frumosul şi Iubirea. Le putem urma pe toate simultan, ele completându-se. Chiar dacă observăm irealitatea lucrurilor, asta nu ne împiedică să ne comportăm bine cu toate şi cu toţi. Dimpotrivă, nu avem nimic de pierdut dacă suntem calmi şi amabili şi apreciem frumosul. Totul e un Joc, deci de ce să nu ne jucăm cât mai frumos şi detaşat?!

Ego şi eu

Trecerea de la ego la buddhi este un proces evolutiv îndelungat şi natural, încurajat de spiritualitate. Uneori, se accelerează, dând senzaţia de „trezire spirituală”. Dar aceasta nu este totuna cu „trezirea nonduală”. Cea din urmă se referă la un alt aspect psihic, numit „eu”.

Senzaţia de „eu” poate dispărea într-o clipă, neanunţată de nimic şi neprovocată de nimic aparent. Este precum un întrerupător de lumină cu doar două poziţii, de pornit/oprit. La început, această trezire nonduală poate părea nehotărâtă, în sensul că lumina ba se stinge, ba se aprinde din nou, dar până la urmă se va stabiliza pe poziţia oprit. Aceea se numeşte „iluminarea nonduală”.

Procesul evolutiv de la ego la buddhi poate fi înţeles ca o purificare a întipăririlor psihice, numite vasana sau samskaras, sau ca un salt al acestora de la nivelul chakrelor inferioare la nivelurile superioare.

„Eul” poate fi considerat şi el o întipărire mai persistentă, asemenea celor legate de instinctele primare. De fapt, după iluminare, instinctele rămân funcţionale, la fel ca multe alte vasanas, care constituie „personalitatea”. Cei din jur nici nu vor observa că ceva radical s-a schimbat în tine. Mutaţia esenţială este dispariţia senzaţiei de „eu”, de persoană separată de restul lumii.

Cine este martorul acestor transformări? Desigur că nu „eul”, care s-a dus. Ci este aspectul minţii numit „buddhi” sau intelectul. El raportează toate aceste modificări, iar corpul-minte le exprimă pe gură sau în scris. Practic, intelectul rămâne acelaşi, dar fără eu. Iar procesul de evoluţie de la ego la buddhi, adică purificarea întipăririlor psihice, va continua şi după iluminarea nonduală. Poate chiar mai accelerat, fiindcă nu va mai întâmpina opoziţia „eu-lui”.

- Dar dacă un individ se află la începutul evoluţiei sale, puternic ancorat în ego şi cu doar vagi urme de buddhi, va putea el să se ilumineze nondual?

Din cele spuse mai sus, se pare că nu. E nevoie întâi de o dezvoltare a intelectului, a discernământului, a conexiunii mai intense cu Spiritul, cu alte cuvinte, de un buddhi. Doar acesta poate înţelege ce se petrece cu corpul-minte prin iluminarea nonduală, acţionând ca un tampon.

Ego-ul singur nu va putea gestiona situaţia, care îi va părea cumplită. Dispariţia subită a „eu”-lui va fi simţită de mintea egotică ca un dezastru. Toate întipăririle din mintea inferioară (din primele trei chakre de jos) au găsit un reper în „eu”, s-au bazat pe el şi s-au dezvoltat cu ajutorul său. Dacă acesta va dispărea, ar fi ca şi cum moare un mentor, un lider, un sfânt venerat. E jale mare, vecină cu depresia.

De fapt, oamenii de acest gen, dacă suferă o trezire nonduală accidentală, au o reacţie negativă, care pretinde un remediu psihiatric. Ei nu suportă senzaţia fără de „eu” şi se simt chinuiţi fără sens. Desigur că, până la urmă, ei îşi vor recăpăta înapoi „eul” mult dorit.

Deci, răspunsul complet la întrebare este că şi acest individ nepregătit spiritual se va putea „trezi nondual”, dar nu va putea dobândi „iluminarea nonduală”, adică permanentizarea acestei treziri, pur şi simplu, fiindcă structura corpului-minte nu o va suporta.

Dar nici nu-i nevoie să se ilumineze tot poporul... Dacă ar fi fost nevoie, s-ar fi întâmplat deja.

Cele opt braţe ale căii budiste:

1. **Înţelegerea corectă** a Vieţii. Este o viziune înţeleaptă profundă: Totul e temporar, suntem dominaţi de dorinţe care nu se termină niciodată, ceea ce ne împiedică să ne găsim liniştea vreodată.

2. **Intenţia corectă** de a ne schimba spre mai bine, în acord cu înţelegerea corectă. Să căutăm a ne limita dorinţele doar la cele strict necesare, în acelaşi timp, refugiindu-ne în adevărurile spirituale.

3. **Exprimarea corectă**, în acord cu adevărul, evitarea bârfei, minciunii, limbajului abuziv, în scris sau verbal.

4. **Comportamentul corect**, în acord cu binele pe care îl aducem celorlalte persoane. Evitarea uciderii, furtului etc.

5. **Ocupaţia corectă** e similară comportamentului corect, dar cu accent mai mare pe aspectul moral-etic al ocupaţiei sau profesiunii noastre.

6. **Efortul corect** de a aplica celelalte aspecte ale Căii cu perseverenţă, dar şi cu prudenţă. Pune accent pe discernământul individului, atrăgând atenţia asupra riscului dogmatizării.

7. **Conştientizarea corectă** a modului în care mintea noastră răspunde la stimulii din mediu. Dăm o atenţie sporită la reacţiile noastre psihice automate, evitând gândurile despre trecut sau viitor, care ne condiţionează mental. Auto-observaţie, auto-analiză, auto-control, auto-educaţie.

8. **Meditaţia corectă**, prin golirea de orice fel de gânduri. Provine din tehnicile meditative yoghine de atingere a extazului/ samadhi.

23 iunie 2024

CELE TREI ANGOASE METAFIZICE

Ateul susţine, fără dovezi, că nu există nimic după moartea trupului. Adică, viaţa psihică se opreşte brusc odată cu pulsaţia inimii. De aceea, ateul nu-şi complică mintea cu probleme metafizice. Atâta doar că nu-şi poate reprima **angoasa morţii** inevitabile.

Religiosul susţine, din contră, că există nenumărate dovezi ale vieţii după moarte. Mai mult, se străduie tot timpul să ducă o viaţă morală, ba chiar cu nenumărate sacrificii de sine (dacă nu chiar autoflagelări), în speranţa răsplatei după moarte. Omul spiritual îşi creează astfel, de bunăvoie, **angoasa vieţii** pentru a scăpa de angoasa morţii.

Desigur, cei mai mulţi oameni sunt căldicei, adică trăiesc simultan şi angoasa morţii, şi angoasa vieţii.

Nondualistul vine cu a treia viziune, total neaşteptată. Spune că sursa angoasei nu este trupul (viu sau mort), ci „eul" sau senzaţia de persoană autonomă, de entitate separată de univers. Se poate întâmpla ca această senzaţie să dispară, adică eul să moară, fără ca trupul să păţească nimic. În acel moment de **iluminare** dispare orice angoasă.

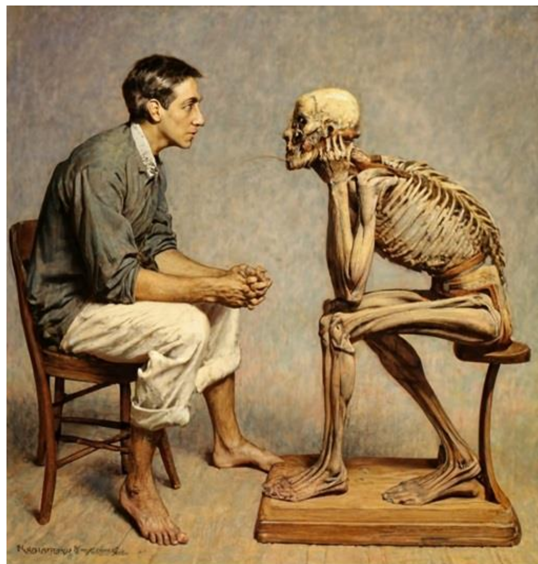
Deci chestiunea fundamentală a morţii se mută de la trup la „eu".

Problema ateului şi a religiosului era dacă „eul" va supravieţui sau nu morţii fizice. Dar când „eul" dispare chiar acum, fără nicio urmare asupra corpului, această problemă se dovedeşte a fi fost o himeră, un coşmar indus de o iluzie – iluzia de „eu" sau „persoană".

Între Dumnezeu şi trup nu mai există niciun intermediar, nicio entitate separată numită „eu". Spiritul conduce direct trupul. Prin urmare, orice angoasă este efectul iluziei primordiale numite „eu".

Dacă trupul moare, cui îi mai pasă de asta?! Când eul moare înainte de moarte, dispare şi frica de moarte, şi speranţa de supravieţuire după moarte. Amândouă sunt false. Nu are cine să supravieţuiască, nu are cine să se teamă.

Dar, desigur, cât timp persistă eul, are toate motivele să se teamă. El se simte în pericol să dispară şi, de fapt, chiar va dispărea cândva. Teama, angoasa, ca şi speranţa îi sunt inerente şi obligatorii.

Aha! se reped acum toţi să demaşte „impostura” nondualistă. Dar dacă *eul nu moare*, ce te faci atunci?!

Şi acum poate apare **angoasa nondualistului**: cum să facă el să-şi omoare eul. Căci dacă nu are soluţie la asta, într-adevăr, toată vorbăria pare să fi fost în zadar...

Unii iluminaţi propun metode bazate pe propria experienţă de iluminare. Ele dau ceva rezultate, dar colaterale, nu pot fi validate ca metode de iluminare nonduală. Nu. Pot oferi diverse feluri de experienţe spirituale, psihologice sau fizice, dar fără să atingă miezul chestiunii.

Nimeni şi nimic nu poate provoca, grăbi sau întârzia iluminarea. Orice astfel de iniţiativă aparţine unui „eu”, care încearcă să se autodistrugă. Lucrul este imposibil, fiindcă „eul” este un simplu mecanism de supravieţuire a unei iluzii. Metoda ar putea oferi aparenţe de succes, dar temporare, experienţe înalte, când „eul” se poate crede Supremul Dumnezeu (nu alt dumnezeu mai mic! ☺). Mulţi cad în plasa acestei înşelătorii a minţii egotice.

Însă nicio metodă experimentală nu poate garanta dispariţia oricărei experienţe, adică vidul absolut – care poate fi doar trăit lucid, din perspectiva Golului total care îl visează. Iluminarea este un vis devenit *lucid*, spre deosebire de visul *inconştient* al celorlalte aparente entităţi vii. În fiecare dimineaţă, oamenii ies din visul de noapte şi intră în visul de zi.

Iluminarea se întâmplă, aparent, într-un trup separat, dar nu se întâmplă unei entităţi psihologice. Nimeni nu se iluminează, fiindcă iluminarea înseamnă dispariţia oricărui cineva. Pe unii îi sperie ideea asta. Pe alţii îi linişteşte.

În iluminare, un trup viu spune că trăieşte fără „eu”, spune că el nu este o entitate, ci însuşi Totalitatea sau Nimicul care se manifestă în acest fel. Această mărturie este singura probă a nondualităţii. Să o credem sau nu?

Păi, cine anume crede? Mintea, ea se ocupă cu crezutul. Dar oare este *corect* să punem mintea în centrul universului?! Mintea se ocupă şi cu corectitudinea. Prin urmare, îi cerem minţii să se autovalideze. Şi ce să vezi?! ea se autovalidează instantaneu. Nu-şi pune la îndoială justeţea judecăţilor sale. „Eul” se află în centrul minţii şi toate judecăţile de valoare se învârt în jurul lui.

Or, dacă mintea este manipulată de „eu”, ce şanse are ea să se trezească la realitatea că nu există niciun „eu”?!

Nu se pot evalua şansele, fiindcă iluminarea este un fenomen imprevizibil. Prin urmare, nondualistul trebuie să se împace cu incertitudinea, trebuie să trăiască în nesiguranţă continuă. Pare o altă angoasă, numai că, odată ce s-a împăcat cu faptul că orice este posibil oricând şi oriunde şi oricui, acel om este ca şi iluminat. Nu va mai fi preocupat de iluminare, ci doar să trăiască lucid şi atent tot ce i se oferă pe moment. Carpe diem!

„Carpe diem” înseamnă, literal, „trăieşte ziua”. Dar şi ziua este un interval de timp destul de lung. Cum timpul nu există, ar trebui să modificăm dictonul latin (care invită parcă la hedonism), în „carpe nunc”, bucură-te de acum, acumul instantaneu.

Ego-ul nu-i o „entitate” interioară. Personalitatea umană nu este monolitică, ci e formată din secvenţe karmice (vasanas ori samskaras), e o colecţie de subpersonalităţi. De multe ori facem din convingere lucruri care ne miră şi pe noi, şi spunem că „aşa sunt eu”. Pe naiba! Tu nu eşti nicicum, eşti doar un amestec de litere aleatoare care îşi arogă un sens.

Într-o metaforă biologică, „entitatea” care te crezi e structurată pe scheletul osos al senzaţiei de „eu”, pe care se lipesc hălci de carne (vasanas karmice) care creează aparenţa unui om „în carne şi oase”. Spiritualitatea ce face: taie mici bucăţi din carnea de pe oase, slăbind această falsă entitate. Uneori ajunge numai piele, precum asceţii, dar tot nu moare.

Abia prin iluminarea nonduală, scheletul interior al „eu-lui” este topit, iar bucăţile de carne se prăbuşesc una peste alta, într-un amalgam dimorf. De acum începe un proces rapid de putrezire a condiţionărilor (vasanas), fiindcă nu mai au susţinere într-un schelet egotic. Carnea-karmă se va topi toată curând, împrăştiindu-şi miasmele şi scurgându-se la canal. Atât mai rămâne din „entitatea” ego, cu care te identifici acum. Te crezi „cineva”, care nu există nici măcar cât în alegoria de mai sus.

Viaţa are un sens unic, dar nu şi unul raţional

Ateul vede lumea ca pe o mirişte întinsă cât vezi cu ochii, el conducând un tractor în orice direcţie vrea. Marea lui problemă este că n-are niciun reper şi oricât ar merge, nu dă de nimic. E câmp şi doar câmp, fără sfârşit. Viaţa ateului este această mişcare continuă şi fără sens. El crede că voinţa sa îi dă un sens, numai că tractorul vieţii circulă aiurea, uneori în cercuri largi, când adormi la volan.

Dimpotrivă, omul spiritual se simte ca un fel de mecanic de locomotivă aşezată cuminte pe o şină infinită. E liniştit, fiindcă ştie că această cale ferată trebuie să ajungă undeva, într-o staţie, într-o gară. Singura lui grijă este să pornească locomotiva. E atât de liniştit, încât pune hardughia pe pilot automat şi trage un pui de somn. Credinţa lui nezdruncinată îl asigură că totul e în regulă, viaţa are un sens, cel dat de şine.

Doar că, la un moment dat, omul spiritual va avea un imens şoc când va vedea gonind din faţă, pe aceeaşi şină, un alt tren, cu care se va ciocni inevitabil. Toată liniştea sa dinainte se evaporă instantaneu. Şi înţelege că, într-adevăr, **viaţa are un sens unic, însă nu şi unul raţional**.

Aceasta e înţelegerea nondualistului, de la bun început.

Nondualitatea e ca sarea în bucate: nu lipseşte din niciun tip de spiritualitate.

Iar dacă luăm ateismul... el este anti-spiritualitate pură, antinomică. Deşi ateismul seamănă foarte mult cu nondualitatea, diferenţa capitală este că el pune în centru ego-ul, senzaţia de eu, pe când nondualitatea nu are niciun centru. În acest sens, ateismul este opus şi nondualităţii.

Nondualitatea nu are nicio aplicaţie practică, dar stă la baza tuturor felurilor de spiritualitate. Fondatorii de religii au avut licăriri de nondualitate, pe care au interpretat-o nu „cum a vrut mintea lor”, ci aşa cum a voit Dumnezeul nondual, prin mintea lor.

Totuşi, nondualitatea are un rost. În final, când orice spiritualitate dă greş, ai unde să te întorci: Acasă, în nondualitatea care a inventat toate jocurile şi toate dualităţile şi toate spiritualităţile...

Sfaturile nondualiste

În spiritualitatea nondualistă *se recomandă* să nu te mai opui la ce se întâmplă. Se recunoaşte implicit puterea personală de a-ţi influenţa starea psihică, ba chiar evenimentele exterioare. Şi cine reuşeşte să pună în aplicare sfatul chiar va constata această ameliorare a stării psihice, o diminuare a emoţiilor negative. Deci ego-ul este ranforsat, devenind însă un ego ascultător, pasiv, neconflictual.

Această recomandare are putere practică, la fel ca orice altă metodă psiho-spirituală. Dar ea contravine nondualismului radical, care spune că nu există ego şi că nimeni nu are nicio putere, fiindcă nu există nimeni.

Cum putem ieşi din acest impas? Nu putem şi nici nu trebuie. Dacă e să-i găsim un rol nondualismului, atunci acela este cel de a ne reaminti că

nu ştim nimic cu adevărat şi nimeni să nu-şi aroge faima de învăţător, fiindcă orice învăţătură are hibe logice, ceea ce-i inadmisibil pentru o „învăţătură”... (Singura fără hibe este nondualitatea, care însă nu-i o învăţătură, ci Realitatea sau, dacă preferaţi, Adevărul.)

Sau putem spune că ce contează este rezultatul final, indiferent de metodă sau doctrină. Dacă omul atinge fericirea, să fim alături de fericirea lui, chiar dacă ne contrazice propria noastră credinţă...

26 iunie 2024

TOTAL MANIPULAT

Nenumărate explicaţii metafizice ● Cauzalitatea ad libitum ● Moartea trezeşte nondualismul

- Marius Ghidel spune că nu prăjitura ne aduce plăcere; ci ***plăcerea*** *vine din interior, de la Spiritul Divin. Aşa este. Şi* ***frumuseţea*** *pe care o vedem în jur, de fapt, se proiectează din interior, din Frumuseţea Spiritului. Ce să mai spunem de* ***iubire****?! Este clar că-i exact invers decât ne închipuim noi... Exteriorul e doar o oglindă a interiorului.*

Divinul ne transmite plăcere oricând facem ceea ce El vrea: când mâncăm, când facem sex, când cântăm, când facem sport etc. Totodată, El ne manipulează şi prin durere, îndemnându-ne să evităm ceea ce ne aduce suferinţă. Sunt cele două pârghii cu care Divinul ne aduce spre perfecţiune.

- Dacă ar fi aşa cum spui, El ar trebui să nu ne pună obstacole când dorim ceva sau, dimpotrivă, să ne scape de ce nu ne place. Dar viaţa ne umple de frustrări. Deci nu pare nimic planificat sau menit să ne conducă undeva...

El este în toate. Plăcerile şi suferinţele sunt create de El pentru a-şi umple eternitatea şi a crea evenimente. El manipulează elementele dualităţilor în diverse combinaţii şi proporţii, făcând viaţa interesantă. Nu există niciun scop nici în plăcere, nici în suferinţă.

Noi nu facem lucruri cu care El nu ar fi de acord şi, pentru a ne aduce pe calea cea dreaptă, ar folosi „biciul sau zăhărelul”. E chiar mai grav de atât. Ne manipulează prin chiar fiecare gând ce ne trece prin cap. Gândurile ne formează imaginaţia şi, în minte, putem să ne bucurăm sau să ne întristăm, având astfel şi experienţe pur mentale.

Şi chiar când nu gândim, tot suntem manipulaţi direct prin impulsuri volitive. Voinţa de a face ceva sau altceva de unde crezi că ne vine? Din inconştient. Adică de la Dumnezeu.

- Atunci, cine mai sunt eu, dacă nu am nicio contribuţie la nimic, ci sunt total manipulat?

- Ei bine, răspunsul e simplu: eşti nimic. Nu exişti. Dar şi mai grav este că cel care te manipulează, Dumnezeu, este tot nimic. Nici El nu există, e un imens abis, vid, gol... Eşti creat după chipul şi asemănarea Creatorului.

Nu ţi se pare minunat că nimic nu există, şi totuşi *pare* să existe o lume şi nişte personaje şi un Dumnezeu deasupra, în Ceruri ?! Când, de

fapt, nu existgă nici lumea, nici Cerurile, nici tu, nici eu, nici măcar aceste rânduri, care sunt născocite de o minte iluzorie, fabricată dintr-un material inexistent într-un spaţiu-timp generat ad-hoc de o Voinţă impersonală, a nimănui.

Ce mister... mare şi adevărată magie!

Nenumărate explicaţii metafizice

La începutul timpurilor, când a stabilit destinul fiecăruia, Dumnezeu nu a prevăzut că cineva îl va întreba „dar DE CE mi se întâmplă asta?". Părea lipsit de sens ca cineva care, de fapt, nu există separat de Dumnezeu să-şi pună astfel de întrebări fără sens... Dumnezeu nu s-a gândit niciodată de ce Creaţia Sa arată aşa şi nu altfel. De fapt, El nu gândeşte niciodată, nu plănuieşte Creaţia, ci o emană spontan, dintr-o dată. Este o simplă expresie, ca şi cum ar geme "*Au!*" sau "*Mm!*". Sau "*Aumm!*".

Totuşi, acum, că este întrebat, Dumnezeu găseşte, în puţul imaginaţiei Sale fără fund, nu doar una, ci o mulţime de explicaţii metafizice. Fiecare specialist spiritual va oferi propria-i explicaţie, credibilă în felul ei, deşi unele se bat cap în cap. Aceste explicaţii nu pot lămuri ceea ce nu poate fi înţeles, căci Voinţa divină nu e raţională, ci doar au rolul să liniştească sufletul, să-i amelioreze starea emoţională. Nu există niciun adevăr metafizic absolut (ups!), ci doar adevăruri de moment.

Spiritele bune ştiu bine acest lucru şi încearcă să împace şi capra, şi varza, şi lupul. O cale de mijloc este să ne spună că **există un destin**, dar că îl putem **ocoli sau împiedica**. Pe urmă, că ne-am comportat diferit de predestinare, fiindcă **liberul-arbitru a fost mai puternic**. Iar când nu reuşim să ne depăşim necazurile, ni se spune că asta ni-i soarta şi trebuie să se împăcăm cu ea.

Cel mai complicat e cu omul spiritual, care merge din specialist în specialist şi are capul doldora de explicaţii incompatibile. El ajunge chiar la disonanţe cognitive, când trebuie să aleagă între două explicaţii opuse, dar la fel de valide. Şi o face, de obicei, apelând la al treilea specialist. Şi tot aşa, într-o spirală fără sfârşit, rămânând la fel de nelămurit.

Poate, abia atunci, va ajunge şi el la concluzia că **Dumnezeu nu are logică**. E o mare uşurare să îţi dai seama de asta şi, mai ales, că „tu" nu exişti (asta-i chiar culmea ilogicii!). Deci întrebările „tale" sunt doar modul prin care Unica Fiinţă joacă foarte serios rolul de niznai într-o

piesă cosmică pe care Ea o materializează. Dacă nu există nimeni altcineva, decât El, ce rost are să existe vreo logică în toată această Creaţie?! Cui să îi dea socoteală că lumea n-are nicio noimă, dacă lumea nu există?!...

Cauzalitatea ad libitum

Există două tipuri de cauzalitate: cea fizică (cauză-efect) şi cea metafizică (scop-mijloc).

Primul tip pare imposibil de combătut. În schimb, al doilea tip e mai uşor de dedus ca fiind o fabricaţie mentală. Putem găsi un scop în orice, care devine astfel un mijloc. Asta face spiritualitatea, e specializată în găsirea unor scopuri superioare, spirituale, ascunse, oculte. Şi astfel, orice lucru capătă semnificaţie, sens şi „nu există întâmplare, ci doar necesitate”.

Nondualismul merge mai profund, recunoscând că timpul nu există. Prin urmare, semnificaţia sau necesitatea unui eveniment pentru viitor este doar *aparentă*, aşa cum o deduce mintea temporală. În Realitate, acela şi numai acel eveniment putea exista în acel moment, la fel ca toate care vor urma. Lucrurile decurg unele din altele doar *aparent*, în virtutea cauzei şi efectului, care este tot o *aparenţă* temporală.

Moartea trezeşte nondualismul

Nondualismul e înnăscut în oameni. El iese imediat la suprafaţă în prezenţa morţii. Atunci omul îşi aminteşte imediat că...

Viaţa nu are niciun rost inteligibil.

Dacă spui că are rost să „laşi în urmă ceva pentru cei vii”... Şi viaţa lor e la fel de zadarnică.

Dacă spui că toţi „contribuim la progresul omenirii”... Până la urmă, toate civilizaţiile au dispărut, iar omenirea a luat-o de la zero. Singura continuitate este cea a vieţii biologice – suntem de prăsilă şi atât. Rostul omului nu diferă cu nimic de cel al animalelor. Care-i rostul animalelor...?!

Dacă spui că „civilizaţia va pleca pe alte planete”... Da, uite cum aleargă ET din galaxie în galaxie şi nu-şi mai găsesc un loc liniştit... Recent, astronomii au descoperit o gaură neagră imensă care înghite un sistem solar pe zi...!!!

Logica umană nu găseşte vieţii umane nicio semnificaţie. Mai degrabă ar putea găsi raţiunea iubirii pătimaşe a oamenilor pentru fotbal.

Trăim fără niciun scop, degeaba. Poate doar dacă se va descoperi vreun alt tip de logică, dar încă nu...

29 iunie 2024

POATE FI ILUMINAREA PREVESTITĂ?

Niciun guru sau sfânt sau înger nu-ţi poate da asigurarea că vei primi Graţia iluminării. De aia i se şi spune Graţie, fiindcă e un mister.

Şi nici nu ţi-ar folosi să afli asta, măi, „eu”-le! Tu nu vrei iluminarea cea reală, ci vrei doar să ai o experienţă mai bună. Or, iluminarea nu-i o experienţă, ci moartea „eu”-lui, cel care nu poate trăi fără experienţe.

- Cum se poate să nu ştie nimeni dacă mă voi ilumina în această viaţă, din moment ce atâtea profeţii valide au adeverit că viitorul este deja scris?!

- Profeţiile se referă la evenimente din realitatea *aparentă*, deci iluzorie. Ele nu anunţă trezirea la realitatea *absolută*. Aşa-zisa „trezire” este un non-eveniment, fiindcă atunci vezi că erai deja trezit – deci, practic, nu s-a întâmplat nimic. Iluminarea nu se va întâmpla niciodată în viitor, căci ea există dintotdeauna, deci nu se poate *pre*-vesti.

Şi, oricum, acea deschidere interioară nu modifică cu nimic cursul evenimentelor *aparente*. Iluminatul îşi va urma întocmai destinul, ca oricine altcineva, jucându-şi rolul în iluzie. Singura diferenţă este că nu se mai identifică cu trupul şi cu frământările sale. Le trăieşte, dar nu le mai simte ca fiind reale, ci doar *aparent* reale.

Desigur, iluminatul se va simţi liber să aleagă orice, dar va alege să treacă exact prin ceea ce i se prescrie. Pare un paradox. **Voinţa iluminatului este la unison cu voinţa divină.**

În schimb, evenimentele importante din viaţa omului obişnuit se întâmplă de multe ori *în ciuda* alegerilor sale atente. Adeseori, **voinţa omului este contrară voinţei divine**. Nu e ăsta un paradox şi mai mare?! Cine se poate opune voinţei divine?!...

(În paranteză fie spus, nu există paradoxuri, decât luând ca reper logica omenească. Dar nu ne putem opri să o facem; suntem sortiţi să fim mereu păcăliţi, iluzionaţi. Credem că există un *normal* şi un „anormal”, pe care ar trebui să-l „corectăm” după standardul minţii noastre.)

Revenind la subiect, cuvântul „voinţă” este nepotrivit în acest caz. „Voinţa divină” este doar o metaforă, fiindcă există doar o **alegere impersonală**. Divinul nu e o persoană. Un matematician ar zice că alegerea este „aleatoare”. Poate că nici asta nu e cea mai fericită exprimare...

Cu altă ocazie, când analizam ego-ul din punct de vedere *spiritual*, spuneam că alegerile sale sunt iraţionale, deci *aleatoare*, şi diferite de voinţa divină. Or, dacă şi voinţa divină este tot *aleatoare*, care ar mai fi

diferenţa?! Este *aceeaşi* alegere *spontană*, care „*se face*” oricum, fie cu un aparent ego, fie în lipsa lui.

* * *

Obiecţiunea logică la demonstraţia de mai sus este că lumea pare a fi creată şi ordonată de legi matematice, deci de o Inteligenţă infinită. Ar fi total ilogic ca evenimentele să se petreacă *la întâmplare*. Trebuie să existe o karmă, o dharmă, nişte reguli acolo...

Spiritualitatea spune că nu există coincidenţe. Bineînţeles că nu există întâmplare. Totul este o unică Fiinţă, deci nimic nu se face fără „ştirea” Ei şi toate lucrurile sunt *corelate*. Acestei corelaţii îi putem spune karmă, dharmă etc., cum vrem.

Sunt corelaţii, de exemplu, sub forma coincidenţelor. Sau sub forma lanţului cauzelor şi efectelor. Însă există o singură Cauză sau Sursă, care împinge simultan şi neîntrerupt toată maşinăria cosmică, cu toate mecanismele sale. Aceste aparente „mecanisme” sunt matematice, aparent deterministe, dar Cauza este absolut imprevizibilă.

Pe de altă parte, putem presupune şi că, apărând din haosul iniţial, **Creaţia s-a organizat de la sine**, adunând laolaltă Spiritele superioare, care încearcă să organizeze haosul creator. Şi astfel a apărut Inteligenţa cosmică, ca un efect de auto-organizare a haosului.

Poate că există un soi de *competiţie* între haosul creator şi organizarea auto-creată, mai bine zis, o cursă contra-cronometru a Spiritelor Superioare de a repara ideile excesiv de năstruşnice ieşite din Haos... Pun pariu că Spiritele sunt mereu extrem de amuzate de ce poate inventa imaginaţia infinită. ☺ Aşa au şi ele ceva interesant de făcut, anume: **să ordoneze toate aceste idei haotice**.

* * *

Revenind la profeţii... S-a prorocit în diferite vremuri şi forme venirea unei noi epoci luminoase: sfârşitul lui Kali yuga, Apocalipsa, translatarea în dimensiunea a cincea şi altele asemenea. Toate se referă la o schimbare majoră benefică şi nemaiîntâlnită în istoria omenirii.

Mai recent, unii iluminaţi susţin că numai *trezirea nonduală* în masă va produce o asemenea transformare radicală a mentalităţii. Cu alte cuvinte, iată că *iluminarea poate fi prezisă* şi chiar a fost prezisă voalat.

Dar chiar când se vorbeşte de iluminarea maselor, este un eveniment planetar, nu individual. Iluminaţii care prezic iluminarea universală nu pot să-ţi spună dacă şi tu te vei ilumina. Dacă 99% din populaţia lumii se va ilumina, asta nu garantează că şi tu te vei afla printre norocoşi. Înţelegi? E vorba de un fenomen de masă, nu de o prevestire personală...

Când iluminarea atinge un singur om, trece nebăgată în seamă. Doar când ea devine regula, atunci devine o ştire şi societatea se zguduie.

Însă, chiar şi această „profeţie” este, totuşi, vagă şi incompletă, fiindcă lipsesc date sau perioade. Viaţa va decurge aparent normal, la fel de automat ca şi acum, se vor întâmpla aceleaşi multe lucruri, aparent, conform cauzei şi efectului. Şi mereu e vorba doar de plăcerea Divinului de a desfăşura întâmplări... nu de a ajunge la un scop. Viaţa nu are niciun scop ultim.

«Această ipocrizie este o nebunie. Această atmosferă schizofrenică este o nebunie. Nu este o ființă umană sănătoasă cea pe care a produs-o societatea până acum. Am eșuat până acum... și trebuie să facem ceva foarte drastic, altfel, omenirea este condamnată. Oamenii nebuni au atât de multă putere de distrugere în mâinile lor, încât încă un război și omenirea este terminată. Este nevoie de ceva extrem de drastic, este nevoie de un salt cuantic. Dar acest lucru este posibil doar prin acei oameni care îi ascultă pe cei treziți...» - Osho

Osho are dreptate, cu excepţia ultimei propoziţii. Nu e vorba ca oamenii să treacă de la falşii lideri spirituali către liderii iluminaţi. Asta ar fi doar o **schimbare de stăpâni**, deci una superficială, o simplă revoluţie. Or, nicio revoluţie din istorie nu a adus vreo schimbare majoră, ci doar de formă. În plus, iluminaţii ar putea şi ei să revină la ego şi ce te faci atunci?!

Pentru un *salt cuantic* e nevoie ca majoritatea oamenilor să fie ei înşişi treziţi sau iluminaţi, adică, cu adevărat LIBERI.

- *Mi-ai făcut capul calendar cu toate sofismele tale. Acum e rândul meu să-ţi fac praf toată argumentaţia că „iluminarea nu se poate proroci”, folosind un contra-exemplu.*

Dacă iluminarea îl face pe acel fericit să devină un învăţător nondualist sau un autor de succes, precum Eckhart Tolle, acesta este un eveniment lumesc ce poate fi prevăzut, conform teoriei tale, nu-i aşa?! Deci, indirect, se poate deduce şi cauza lui: iluminarea.

În concluzie, Dumnezeu ştie foarte bine dacă şi când se va ilumina fiecare om, doar că nu ne-o comunică. La ce ne-ar folosi să ştim?! Nici măcar alte informaţii mai lumeşti nu ni le face cunoscute dinainte. Cu atât mai puţin ne-ar folosi să ştim dacă şi când vom primi Graţia iluminării. Probabil că am interpreta prosteşte această informaţie...

- Sunt de acord că nu trebuie să ştim asta. De fapt, acesta e şi mobilul principal al acestei dezbateri: să nu mai cerem informaţii care ne depăşesc.

Totuşi, nu mă las învins de contra-exemplul tău şi voi continua argumentaţia dintr-un alt punct de vedere.

Din accident ne iluminăm

Scria Laura, prietena noastră iluminată, în 20 martie 2024:

«În aceste zile, corpul fizic a suferit o mică/mare răceală, poate mai dificilă şi mai persistentă decât în alte dăţi.

În decursul procesului, au apărut imediat gânduri de genul: "dar de ce mi se întâmplă chiar aşa?"... gânduri ce parcă încercau să se agaţe de un centru "*eu*" şi de acolo, de pe poziţia de centru coordonator, să se erijeze în controlor, apoi asumator în cazul însănătoşirii, sau să încerce să mărească agonia psihologică pe timpul acestui proces (lucruri bine-cunoscute tuturor ☺).

Ei bine, aceste gânduri impersonale negăsind un centru, **au răsarit şi au apus** în linişte abisala a lui "A FI": "***de ce?***" dar de ce nu?... "***de ce mi se întâmplă MIE toate acestea?***" dar "de ce să nu se întâmple?"... căci uite că s-au şi întâmplat; şi asta pentru că AŞA trebuia să se întâmple.»

Laura a atins esenţa problemei... Uite cum vin gândurile, care sunt *impersonale* (deşi par a avea un subiect implicit: eul), şi se agaţă de acel mic „eu" din minte, acea ancoră *personală*. Oricât ar vrea „eul" să rămână fără gânduri, ele se lipesc ca muştele de hârtia cu lipici. Eul mental e tare cleios... ☺

Pe această pistă, putem pedala pe o chestiune mai alunecoasă.

- Dacă iluminarea ar fi un proces *dirijat* de undeva, oare de ce omul iluminat, deci impersonal, încă mai primeşte gânduri personale? Nu ţi se pare că acolo, undeva Sus, mecanismul merge în gol?! Adică, se trimit aceleaşi tipuri de gânduri personale, care deja nu mai erau necesare într-un corp fără eu...

- Cum de ce, ca să-l încerce, să verifice că eul chiar a dispărut. Dacă încă mai are resturi de eu, atunci va cădea în capcana gândului personal. E un test.

- Şi dacă pică în plasa gândului, ce...?! I se va mai distribui o nouă doză de iluminare?! Adică, nu i se poate da din prima toată nondualitatea de care are nevoie?! Ce, iluminarea se dă cu ţârâita?!

- Totul e precis coordonat. E nevoie de ceva timp ca iluminatul să ajungă la un echilibru total, adică să „întruchipeze" iluminarea, devenind un eliberat. Trebuie să contribuie şi el cu ceva, să se străduiască puţin, nu primeşte chiar totul mură în gură.

- Ce spui tu nu are legătură cu nondualitatea radicală, ci cu nondualismul de compromis, care recunoaşte şi rolul persoanei în procesul iluminării.

În practică, în unele cazuri, se întâmplă că omul revine încetişor, pe nebăgate de seamă, la eul dinainte. Nu-i deloc un proces fără cusur şi sigur. După trezire nu vine mereu iluminarea, iar după iluminare nu vine mereu eliberarea.

Pare o treabă **neprofesionistă**. Adică acolo, Sus, chiar nu se ştie care-i starea reală a omului?! Pare un proces dualist, cu du-te-vino şi incertitudini. Nu poate fi aşa, dacă totul e decis într-un Centru atotcunoscător.

- *Şi tu cum zici că este?*

- Mărturia Laurei îmi sugerează că ceea ce numim personalitatea umană este doar o colecţie de gânduri „personale” venite de undeva, de Sus, şi trimise permanent în mintea omului. Fiecare gând are ataşat şi proprietarul: EU.

EUL e un fel de magnet cu doi poli: polul nord există în gând, iar polul sud există în minte. Când gândul ajunge în cap, este automat atras de „polul mental”. Şi astfel, gândul impersonal devine gând personal, din cauză că el este deja programat astfel.

Cu alte cuvinte, din start, **toate gândurile sunt proiectate să fie personale**. Dar, în unele corpuri umane „eul” dispare definitiv sau temporar, iar atunci gândurile devin impersonale. Adică, nu se mai pot agăţa de ancora egotică, care a fost distrusă din întâmplare.

- *Asta sună diferit de poveştile iluminaţilor, care spun că starea naturală e impersonală...*

- Să îţi spun eu ce povesteşte iluminatul Fred Davis. Absolutul, care este totuna cu Creaţia, se cunoaşte pe Sine din interior, adică *subiectiv*, prin ochii tuturor creaturilor. Pentru a se cunoaşte obiectiv, a inventat eul uman, care se simte separat şi deci priveşte creaţia în mod *obiectiv*, separat de sine. Înţelegi? Deci *persoana* este o necesitate absolută. Iar eul mijeşte încă în speciile de mamifere superioare.

- *Şi atunci, iluminarea ce rost mai are?*

- Omul iluminat este un fel de bonus, prin care Absolutul îşi permite să se observe atât subiectiv, cât şi obiectiv, simultan. Este o culme a Creaţiei.

- *Uau, ce tare...! Numai că adineaori spuneai că iluminarea pare o treabă „neprofesionistă”. Na, că te contrazici.*

Se poate ca povestea mea să difere de alte poveşti. Şi ce dacă...?! Oricum, toate sunt poveşti metafizice, căutând sensul Creaţiei şi găsind nenumărate. Aşa că, hai să ne adunăm minţile şi să explorăm firul ăsta interesant.

* * *

Probabil că **iluminarea este un accident neplanificat** şi cu urmări imprevizibile. Aşa cum am aflat de pe internet, reacţiile oamenilor la trezirea nonduală sunt extrem de variate. Nici măcar când trezirea se stabilizează, adică omul este „iluminat”, nici atunci nu se poate garanta că eul nu se va mai reclădi (sau doar o mică parte din el sau o parte mai subtilă). Eul nu e un *obiect*, ci un *proces dinamic*.

Dacă iluminarea ar fi controlată de un Centru Inteligent, atunci ar avea nişte caracteristici universale şi previzibile. Dar iată că e un **fenomen total imprevizibil** ca efecte, darămite ca moment al apariţiei!

Iluminarea e la fel de impredictibilă cum este şi apariţia de particule subatomice din supa cuantică. Nimeni nu ştie de ce, când şi care sunt particulele ce vor apărea – ce tipuri de quarci, electroni sau pozitroni etc. Ele apar la grămadă, dar sunt viabile numai cele neanihilate instantaneu. În esenţă, **haosul domneşte**.

Cam aşa e şi cu iluminarea. Se întâmplă, dintr-un accident, pierderea eu-lui pentru o scurtă durată, fenomen care se poate repeta sau nu, iar uneori se permanentizează, dar fără nicio garanţie. Există oare vreun iluminat care să spună: sunt sigur că eul nu-mi va mai reveni?

- Da, eu i-am auzit pe mulţi spunând-o.

- Când omul are o convigere atât de fermă, cine ştie, poate că mai are nişte resturi de eu, iar eul vrea mereu certitudini. În schimb, l-am auzit pe Adyashanti spunând odată că „orice e posibil”. Or mai fi şi alţi iluminaţi, dar nu i-am auzit eu.

În principiu, oare de ce Absolutul va renunţa definitiv să se mai iluzioneze în „tine”? Ce te împiedică să admiţi că Absolutul se poate oricând auto-iluziona în oricare corp doreşte el, inclusiv într-un corp deja „iluminat”. Ar fi chiar mai palpitant!... ☺ De ce să nu accepţi ideea că un corp „trezit” poate fi „re-adormit”, dacă aşa vrea Absolutul?!

Absolutul, fiind total liber şi inconştient, e plin de surprize, pe care şi le face singur. Omul care se crede iluminat şi nu acceptă că eul îi poate reveni, poate fi suspectat că mai are un mic rest de ego prin ungherele minţii sale.

- Eşti sigur pe ce zici?

- A, nu... e doar un joc de idei.

Admit şi varianta că Absolutul nu va mai readuce niciodată senzaţia de eu în corpul unor iluminaţi. Dar chiar dacă e valabilă pentru ei, nu se poate trasa o lege universală, dând sentinţe de genul: *„Dacă au trecut cel puţin 12 luni de când eul nu a mai revenit, înseamnă că nu va mai reveni niciodată în oricare corp*”. Asta nu poate fi o certitudine generală.

Iluminarea înseamnă să trăieşti mulţumit cu toate incertitudinile posibile. Doar eul îşi doreşte eliminarea incertitudinilor şi vrea să prevadă viitorul (eventual, când anume se va ilumina ☺). Numai că totul e un mister, exact asta revelează iluminarea...

Oricum, dacă eşti realmente iluminat, nu va exista nicio preocupare sau grijă ca nu cumva să-ţi revină eul. Este irelevant... Nondualiştii nu sunt interesaţi de profeţii, de viitor. Ei spun că timpul e tot o iluzie.

- Mi se pare cam rece şi fad acest nondualism... Nu ştiu ce te atrage la el.

- Nici eu nu ştiu. E un fel de molimă filosofică. Filosofând asupra lui, încerc să descopăr ce anume mă atrage la el.

- Cauţi motivul pentru care cauţi. Ăsta-i un raţionament în buclă, fără utilitate...

- Păi, nici nondualismul nu are vreo utilitate. Da, eul caută ceva mai bun decât există deja. El nu vede că asta-i perfecţiunea. Deci orice căutare, inclusiv cea spiritual-filosofică, n-are niciun motiv, se autoperpetuează automat. Altfel, eul ar muri.

Revenirea eu-lui

Dincolo de întrebări retorice şi argumente subţiri, în multe cazuri concrete, se pare că **eul chiar a revenit, într-o formă subtilă**, la unii iluminaţi – şi mă refer aici la cei câţiva care îşi asumă public acest „titlu”. Sau poate că nici nu dispăruse complet...

De exemplu, Tim Freke se lăuda că putea intra oricând în *samadhi*, dar apoi s-a lămurit că nu e nimic interesant acolo, în vid, aşa că a renunţat complet şi s-a întors la un fel de umanism filosofic, pe care îl distribuie acum pe internet. În cazul lui, se pare că iluminarea nu a mers

până la capăt, adică nu a făcut pasul de la „nimica” la „iubirea necondiţionată”, deşi, paradoxal, filosofia lui umanistă pune în centru chiar iubirea. (Desigur, nu negăm că un gen de iubire se poate manifesta din plin chiar fără viziunea complet iluminată. Dar aici vorbeam de revenirea eu-lui...)

Sau să luăm exemplul iluminatei Mounia Zitouni, care a deviat puternic spre... islam, pe care îl consideră culmea spiritualităţii. Ea nici nu mai vorbeşte acum de nondualitate şi poartă acel batic specific. Poate că misiunea ei spirituală este de a atrage credincioşi islamici spre o viziune mai înaltă, cine ştie...?!

Dar şi mai edificatoare sunt cazurile a trei celebri învăţători nondualişti: Eckhart Tolle, Rupert Spira şi Mooji. Toţi trei „predau” nondualitatea, îşi învaţă discipolii cum să se ilumineze. Şi pentru asta, au sute dacă nu chiar mii de admiratori care dau buluc la evenimentele lor. Deşi maeştrii nu pot fi bănuiţi de ipocrizie, totuşi, ce ne sugerează asta?

Poate că, după iluminare, un eu foarte subtil s-a întors pentru a face o revoluţie spirituală în lume, din compasiune pentru fiinţele suferinde. Adică, ei ar fi un fel de *boddhisattva*-şi, care renunţă la propria *nirvana* pentru a salva întreaga omenire.

Însă conceptul budist de *boddhisattva* e, din start, poluat cu un „eu” angrenat într-o misiune impersonală. La fel este şi conceptul hindus de *avatar*, acea întrupare a Divinităţii pe Pământ, cum au fost Krishna sau Isus. În ambele cazuri, o *persoană* „sfântă” încearcă să ajute alte *persoane* „nesfinte” să devină sfinte, adică *impersonale*.

- Bă, cine eşti tu să te legi de aceşti monştri sacri? Ei sunt nişte iluminaţi autentici, iar tu, un neica-nimeni. Nu e vorba că li s-ar fi întors eul. Ci, dimpotrivă, fiind atât de goi de sinele uman, Dumnezeu se manifestă liber prin ei, îndemnându-i să ofere învăţături spirituale şi nondualiste. E mila lui Dumnezeu, nu o „eroare de iluminare”. Oamenii primesc ceea ce jinduieşte inima lor.

- Totul e opera Divinităţii. Iar inima jinduieşte spre ceea ce o îndreaptă Divinul.

Persoana sfântă e la fel ca persoana nesfântă, adică, iluzorie. Nu există nicio ierarhie în iluzie. Căci nu există decât Dumnezeu în toate rolurile, nicio altă entitate. Senzaţia de persoană autonomă este însăşi iluzia de care vrem să scăpăm.

Nonsensul devine şi mai clar când remarcăm că niciun sfânt nu a reuşit să transforme alte personaje în sfinte, adică impersonale. Excepţiile sunt foarte rare şi, de regulă, nişte extaze trecătoare. Şi niciun sfânt autentic nu va revendica succesul, ci va da laudă Graţiei divine.

- Oamenii au liber-arbitru, nu pot fi obligaţi să devină sfinţi...

- Aşa pare în cadrul relativului. Pare că fiecare om ar fi autonom şi distinct de Dumnezeu. Exact asta-i iluzia de „eu”.

- Şi fiecare religie dă o altă definiţie sfinţeniei.

- Toţi sfinţii de pretutindeni au un comportament nefiresc, de parcă n-ar fi oameni. Pe scurt, exact asta înseamnă *impersonal*, a nu fii încorsetat de limitele eu-lui individual.

În general, fie că se promite mântuirea după moarte, fie că se promite eliberarea de lanţul reîncarnărilor, răsplata spirituală supremă este mereu amânată pentru mai târziu, cândva, altădată. Şi mereu se cer eforturi din partea *persoanei* de a deveni cât mai *impersonală*. Apoi, nereuşind în această misiune imposibilă, i se impută lenea sau dezinteresul sau se dă vina pe forţele întunericului etc. Se tot continuă la nesfârşit o ficţiune, care trebuie să pară foarte reală în ochii noştri. Şi chiar pare realistă. Divinul e un regizor perfect. Nondualismul ne atrage însă atenţia **să nu confundăm realismul cu Realul**.

Iar când Sfântul e întrebat direct de ce nu îşi iluminează discipolii, el se fofilează pios, zicând „Aşa vrea Dumnezeu”. Recunoaşte deci că n-are nicio putere. Că şi el e o „păpuşă”, la fel ca toţi ceilalţi. Deci, **dacă Dumnezeu te vrea prost, tu de ce I te opui, necredinciosule?**! ☺

Aş adăuga şi alte exemple, mai comune. Jim Newman spunea că a primit telefoane de la proaspăt iluminaţi care aveau reacţii extrem de diverse. Unul nu s-a mai ridicat de pe canapea cu zilele, altul a devenit hiperactiv şi creativ etc.. Iluminata Ariana a suferit o deziluzie în amor şi de atunci şi-a radiat canalul de YouTube, ca să uite lumea de ea. Iluminatul Theo a dat în tulburare bipolară, după un episod mistic, şi-a pierdut coerenţa şi echilibrul, pe care şi le-a recăpătat după un tratament psihiatric.

Asta nu înseamnă neapărat că acestor oameni le-a revenit eul. În lipsa eu-lui, viaţa decurge normal, precum era sortită. Nu iluminarea e de vină pentru soarta lor.

- Dar acum contrazici teza ta iniţială, cea cu revenirea eu-lui...

Uită de ea, căci voi afirma acum ceva mult mai important, pur nondualist.

Eul e o triplă iluzie:

- iluzia că ai fi separat de restul lumii,

- iluzia că ceva ar fi în neregulă şi tu trebuie să repari,

- iluzia că ai deveni fericit dacă ţi-ai împlini dorinţele.

Eul e o contracţie energetică în corp care te face să trăieşti tensionat, chiar şi când te relaxezi, ba chiar şi când visezi. Nu are nicio explicaţie. Pur şi simplu, în Creaţia unitară apare un centru, o senzaţie de „aici" diferit de „acolo", iar apoi senzaţia de „eu sunt" şi tot restul. Conştiinţa este „eu sunt", acest nod de energie.

Dispariţia eului înseamnă dispariţia acelei crispări, nu însă dispariţia emoţiilor, a gândurilor, a întâmplărilor. Viaţa corpului merge înainte, ceva mai spontană ca înainte. Nu e o ieşire din scenă, ci un joc mai liber, oricare ar fi rolul.

Acum îţi dai seama că eul nu făcea decât să adauge reacţii suplimentare la plinul vieţii. Viaţa e plină şi perfectă aşa cum este, nu are nevoie de comentarii suplimentare. Eul nu acţiona niciodată, ci doar *reacţiona*, ca un suporter de fotbal. Mingea e mereu la altcineva, niciodată la suporter. Or, se poate juca un fotbal mai civilizat fără răcnetele şi petardele galeriei.

Iluminarea are urmări imprevizibile, fiindcă nu se cunoaşte predestinarea corpului. Şi nu există un comportament ideal sau standard al iluminaţilor.

Iluminarea nu are nicio aplicaţie practică. Nu e o soluţie la problemele de viaţă. Ea doar dizolvă acea contracţie ce vedea „probleme" acolo unde era, pur şi simplu, viaţa. Iar dacă se încearcă introducerea mesajului nondualist în psihoterapie sau spiritualitate, e în regulă. Nu ştii niciodată de unde sare iepurele şi dacă nu cumva pacientului îi va rezona plăcut „*tu nu exişti...*", ca o melodie fermecată.

Iluminarea nu produce neapărat sfinţi tradiţionali şi dotaţi cu puteri demiurgice. Dacă ar fi aşa, atunci magicienii ar trebui să fie şi ei iluminaţi, dar nu sunt. Şi mulţi învăţători spirituali minunaţi nu sunt iluminaţi. Poate că au avut parte de nişte experienţe mistice care i-au marcat, dar ele nu înseamnă iluminare. De multe ori, ele sunt numite „treziri" şi, cu siguranţă, le-au dat fiori, dar *iluminarea nonduală* e altceva, mult mai radical.

„Radical" nu înseamnă nici mai bun, nici mai rău, nici mai înalt, ci este o ieşire din comparaţii, din atribute, din epitete, din descrieri. Nondualitatea este „dincolo", orice s-ar înţelege prin acest cuvânt, bun sau rău.

Răzvan A. Petre, 6 iulie 2024

"Realizarea supremă", dacă aş folosi cuvintele atinse de limită, este de o simplitate dezarmantă: "Totul este Una". Că este numit vid, absolut, nimic, viul vieţii etc., nu contează. A FI este neatins de denumiri. Doar "Asta" există, existarea. Asta fiind libertate infinită, Totul este lăsat să fie, inclusiv povestea/visul/iluzia.

Referitor la gândul EU, la fel ca toate gândurile, apare şi dispare din Ceea ce nu apare şi dispare. Nu este vorba că gândul "eu", odată dispărut, nu mai apare, ci, la fel ca orice gând, apare şi dispare când trebuie.

Eu-l însă este nu neapărat gândul "eu" ci senzaţia de centru, de real; eu-l este o senzaţie, o energie contractată.

Cuvântul "eu" este utilizat chiar şi când senzaţia de "eu" dispare, el este parte din poveste, iar Viaţa nu are treabă cu ce se petrece la nivelul poveştii. Cuvântul este lăsat să fie, doar că nu mai există senzaţia că ai fi personajul, identificarea nu mai există.

Nimic nu poate fi spus sigur, nimic nu este sigur, însă e cert că nu mai există preocuparea dacă va mai reveni senzaţia de "eu" sau nu va mai reveni. Cui îi pasă?! Întregul/Absolutul nu are timp de asta, deoarece timpul e o iluzie şi absolut toate întrebările, nedumeririle, filozofelile au loc în poveste, vis, iluzie.

Ok. Şi? Nu există rău sau bun, corect sau greşit în asta. Este şi gata. ☺

Totul este o mare glumă cosmică, inclusiv faptul ca Laura nu are cum să fie iluminată, căci Laura este senzaţia de personaj din povestea "Viaţa mea" şi este clar că nu poate să primească dispariţia senzaţiei. Când senzaţia de "eu" dispare, Laura nu mai este.

Aici iarăşi este vorba de cuvânt, şi se pot folosi tot felul de cuvinte pentru a indica spre ASTA, dar ele nu sunt ASTA .

Apocalipsa poate însemna sfârşitul lumii lui "eu", a poveştii, căci ce apare va şi dispare, însă nu începe ALTCEVA. Întregul Nondual este mereu, în veşnicia Existării. Nu se naşte ceva nou, ci este ca şi cum energia condensată se destinde, deşi energia este mereu neatinsă de contracţie/destindere.

Iluminarea poate fi sinonimă cu apocalipsa şi, deci, când visul se termină, a dispărut şi iluminarea, căci nu mai există personajul din vis ce căuta eliberarea. Eliberarea a dispărut odată cu visul. Rămâne doar LIBERTATEA infinită, ce doar Ea există.

Deci despre iluminare se poate vorbi doar din vis, despre fiinţe iluminate se poate vorbi doar din vis, despre eliberare se poate vorbi doar

din vis, despre felul/moduri/indicii se poate vorbi doar din vis. Când visul se dizolvă, se dizolvă tot ce îi aparţine. Însă nu mai există aici NIMENI care să se mai întrebe dacă visul va reveni/va continua/va dispărea definitiv sau nu. Totul este posibil, deoarece este Libertate infinită .

De AICI nu mai există neînţelegeri/înţelegeri. Este doar ASTA, indiferent cum arată ASTA.

Şi revin la ce s-a spus la început: Totul este Una. Când tot ce e ireal se dizolvă, Realul rămâne, deoarece doar EL există. Irealitatea îşi poate dansa dansul ei, însă doar Realul este ca Nontimpul/veşnicia Existenţei, ce nu a apărut de undeva, ce nu dispare undeva, ce nu are nici o cauză să existe şi nici o direcţie înspre care să se ducă, doar "EL" fiind, fără să fie pus sub semnul întrebării.

Laura Averchi, 8 iulie 2024

DISPARIŢIA CELUI CE VREA ILUMINAREA

Învăţătorii nondualişti se adresează unor persoane cărora le indică metode de a scăpa de suferinţă. Este deci un „nondualism de compromis cu eul”, căruia îi recunoaşte existenţa şi puterea de a produce schimbări. Dar în felul acesta, nondualitatea e golită de sens, iar ce predau ei este un nondualism „compromis” de-a dreptul.

Nondualitatea înseamnă „nu doi”, „non-separare”, iar toţi învăţătorii nondualişti, inclusiv Buddha şi Isus, dându-i o metodă eu-lui, nu fac decât să admită separarea.

Dacă ar fi existat vreo astfel de metodă validă, până acum ar fi produs milioane de iluminaţi. Dar ei nu există. Nu pentru că oamenii nu au înţeles sau nu au aplicat corect metoda oferită de învăţătorii nondualişti, ci pentru că însăşi metoda este o altă iluzie în marea Iluzie. Învaţă un personaj din vis cum să se trezească la realitate. Or, **iluminarea înseamnă demascarea visului, cu tot cu personaj**.

Acest detaliu esenţial pare să le scape tuturor învăţătorilor. Şi nu îi învinovăţim de nimic, Doamne fereşte. Sunt cât se poate de sinceri, numai că eşecurile discipolilor nu par a-i trezi. Dumnezeu le-a lipit pleoapele. Ei distribuie speranţe, aşa cum vindea catolicismul indulgenţe de spălare a păcatelor imaginare, pentru ca eul să se simtă mai bine. E normal să aibă aderenţi. Şi e normal să eşueze în masă, cu câteva excepţii ici şi colo. Dar totul e Joaca divină (*lila*), deci să nu luăm nimic prea în serios...

Dimpotrivă, nu e deloc normal ca **nondualismul radical** să aibă aderenţi. E contrar firii, dar aşa e Jocul divin... mai apar şi lucruri împotriva firii. Nondualismul radical nu oferă nimic eu-lui şi o spune direct, de la obraz. Nu există nicio confuzie şi nici promisiuni de mântuire.

Şi totuşi, tot mai mulţi oameni se simt atraşi irezistibil de nondualismul radical, dintr-un amestec de iubire cu ură. Eul îl urăşte, dar inima tânjeşte să audă iar şi iar mesajul nondualităţii pure.

Spiritualitatea pozitivă atrage magnetic oamenii de bine şi poate dura mult timp până la un divorţ de ea – din dezamăgire, plictiseală, revoltă sau altceva. La nondualism, însă, divorţul e imediat sau relaţia de iubire e una dureroasă, toxică.

- *Pare chiar o relaţie incestuoasă: creatura se uneşte cu Creatorul...*

- Toţi sunt de acord că e bine să fii cu Dumnezeu, în El, faţă în faţă sau măcar în apropierea Lui. Unii chiar spun, cu jumătate de gură, că tu eşti Dumnezeu. Dar cine-o crede?! Nu te poţi păcăli singur. Eul nu-i chiar atât de prost să se creadă Dumnezeu, din moment ce se simte izolat de restul creaţiei şi mereu în pericol. Deci cum să se creadă eul că-i Dumnezeu?! Absurd.

Toată spiritualitatea, practic, confirmă că eşti separat de Dumnezeu. Susţine o minciună, încercând apoi să dreagă busuiocul, dându-ţi metode de a te apropia de El. Realitatea este că nu există decât Dumnezeu. Punct. Dacă pleci de la concluzie, nu mai ai nevoie de nicio demonstraţie. Şi dispare calea, metoda, procesul de evoluţie. Totul se prăbuşeşte. Spiritualitatea rămâne o vorbă goală. Un mare hohot de râs... ☺

Totul este şi a fost dintotdeauna Una. Totul este deja perfect şi complet, iar eul nu există. Asta spune nondualismul pur. Nu mai ai ce oferi şi nici cui.

Dar exact din cauză că nu oferă nimic eu-lui, nondualismului i se reproşează că-i lipseşte compasiunea. Cine-i reproşează? Tocmai eul cel egoist.

Păi, este taman invers. Culmea sadismului e să încurajezi eul să se creadă real, căci toată suferinţa vine de la el.

- Eul este gâdilat numai la început, pentru a-l atrage spre spiritualitate. Dar apoi ţi se explică cum să faci ca să-ţi diminuezi ego-ul...

- Orice metodă e bună doar în primele luni, apoi devine un scop în sine. N-ai observat cum oamenii spirituali se ţin cu dinţii de metoda lor?! Devin zbiri şi intoleranţi cu ceilalţi şi chiar cu propriul corp, pe care-l privesc ca pe un duşman. Exact ăsta-i semnul ego-ului, faptul că se simte separat, întâi de lume, apoi, odată cu ascezele spirituale, de corp. În fazele ultime, se simte separat chiar de minte, crezându-se „Conştiinţa universală".

Asta-i suprema păcăleală, că ar exista o Conştiinţă „universală", „Eul cosmic" ieşit din oul cosmic... E un nonsens, dar pe deplin acceptat în spiritualitate, care-i dedicată eu-lui. În iluminarea nonduală nu există Conştiinţă. Conştiinţa „cui"? Conştientă de „ce" anume? Aceştia sunt termeni dualişti, ai separării actului conştientizării în subiect şi obiect.

Desigur, până la urmă, nici nu contează prea mult ce cuvinte folosim, căci nondualitatea nu poate fi descrisă. Dacă vrem să-i spunem Conştiinţă, n-avem decât... Şi poate că cei care vorbesc astfel, chiar astfel percep lucrurile, n-au ajuns până la finişul nondualităţii. Deşi... nu poate spune nimeni care ar fi acel capăt.

Totuşi, în ciuda faptului că îl arată cu degetul, nondualismul radical nu-şi propune eradicarea eu-lui. Eul face parte din jocul divin, nu e ceva „rău”, iar iluminarea nu e ceva „bun”. Iluminatul nu vede alături un alt suflet, o altă entitate care suferă, nimic altceva decât Divinul, Absolutul, Întregul. Şi vede că totul este deja perfect aşa cum este. Nu există nimeni, deci „cui” i s-ar adresa compasiunea şi din partea „cui”?!

Relativ vorbind, nondualismul radical se află pe cel mai înalt nivel spiritual posibil, unde dispar orice diferenţieri. De aceea nu poate fi înţeles de mai jos. Şi i se pot imputa, cu mare uşurinţă, defecte pe care nu le are. În unele corpuri poate apărea intuiţia inefabilă că acesta-i Adevărul. Dar e imposibil de demonstrat, aşa că nondualismul radical ar părea sortit marginalizării şi dispariţiei, dacă nu cumva... dacă nu cumva...

- Cum explici devierile de la mesajul pur nondualist ale unor celebri iluminaţi?

- Uite, marele Ramana Maharshi avea un discurs adaptat la nivelul spiritual al celui aflat în faţa sa. De aceea, spusele sale sunt uneori contradictorii, fiindcă au fost rostite în contexte diverse. De ce făcea el compromisuri cu eul vizitatorului?

Eliberatul doar reacţionează, el nu are nicio agendă. Discipolul este cel care iniţiază dialogul. Dacă cel care cere sfaturi este la începutul evoluţiei spirituale, maestrul îi va da sfaturi potrivite acelei faze. Dacă aspirantul este copt pentru mesajul radical nondual, maestrul îl va transmite necosmetizat.

Absolutul nu face un scop suprem nici din trezire, nici din iluminare, nici din eliberare. Doar în spiritualitate se vorbeşte despre scopuri supreme... Absolutul nu are niciun scop. E vorba doar de adaptarea la necesităţile spontane ale creaţiei. Absolutul nu impune nimic. Totul se modifică din mers conform necesităţilor de moment. (Desigur, în Absolut nu există timp, nu există „momente”.)

Neexistând niciun scop în nimic – deci nici în iluzionare, nici în trezirea din iluzie – ele se întâmplă spontan. Ba chiar au grade şi nuanţe. Ca dovadă că unii iluminaţi, dacă nu chiar majoritatea, încep să „predea” nondualitatea, ceea ce este un nonsens absolut. Desigur, pot preda cu succes metode de tip psihologic sau yoga, care pot ameliora suferinţa de a avea un eu. Dar nu pot învăţa pe nimeni nondualitatea, non-eul... E o publicitate mincinoasă.

- Bine, şi tu ce propui în schimb?

- Nu propun nimic. Eşecurile a mii de ani de tehnici spirituale au demonstrat că iluminarea nu-i posibilă prin eforturile omului. Doar Graţia poate face acest miracol.

Mai mult, marea majoritate a căutătorilor spirituali nici nu-şi doresc moartea eu-lui. Au fost induşi în eroare de diverse promisiuni, dar din niciuna nu reieşea şi preţul. Deci e firesc să fie duşi cu vorba de aceeaşi Providenţă care, câtorva altora, le radiază persoana.

Omul are tot dreptul să-şi facă viaţa mai uşoară şi povara eu-lui, mai suportabilă. Deci, dacă îţi face plăcere să urmezi o cale spirituală, nu-i nimic rău în asta. Doar să n-o iei prea în serios… de fapt, nu lua nimic prea în serios… Fă-ţi datoria cu brio, dar să nu crezi că de tine depinde mersul istoriei sau salvarea planetei etc.. Ştii cum se spune, „Cimitirele sunt pline cu oameni de neînlocuit."

Pe de altă parte, se pare că trăim în perioada cea mai propice a istoriei cunoscute, când omenirii i-a venit rândul să se trezească din Iluzie, prin Graţie. Dar nu lega această aşteptare de o anumită dată. Iluminarea este spontană şi neprovocată, deşi uneori pare a urma unui efort spiritual, în *aparenţă*. De mii de ani înţelepţii tot încearcă să depisteze ce anume o provoacă şi nu au reuşit. De aceea, nu există niciun sistem filosofic, spiritual, religios care să ne ilumineze garantat.

Aşa cum vedem deja că se întâmplă astăzi, iluminarea nu se va manifesta identic în toţi oamenii, ci cu variaţii şi gradaţii. Tot aşa, trecerea la noua civilizaţie va fi lină, în general. Deja a început, iar faptul că **unii „predau" iluminarea e doar un semn de tranziţie** de la spiritualitatea vechii epoci la nondualitate.

Poate că aşa se explică această ambivalenţă nondualistă, această competiţie între nondualismul radical şi cel de compromis, schimbul de acuzaţii reciproce, ba că „nondualismul radical justifică lenea spirituală", ba că „nondualismul de compromis întăreşte eul". E o perioadă de tranziţie şi ambiguitate. Să nu uităm că nondualismul radical a luat o formă clară şi inconfundabilă doar de vreo 30 de ani încoace (îi numim aici pe Tony Parsons). Dacă am aşteptat mii de ani până acum, vom mai putea aştepta încă câţiva ani sau decenii, nu-i aşa?!

Dar necazul nu provine nici de la controversa dintre nondualişti, nici de la spiritualităţile de toate culorile, ci problema reală este că majoritatea oamenilor se ţin ca scaiul de eul lor. Ăla e sursa tuturor suferinţelor (eul, nu scaiul ☺). Iar istoria a demonstrat că nimeni şi nimic nu a reuşit să schimbe radical mentalitatea umană, bazată pe acest ego încăpăţânat. Nici măcar că unii aspiranţi spirituali au devenit conştienţi de sursa problemelor nu e de ajuns. Numai Graţia divină (care-i un fel de

răsucire a Absolutului în Sine) poate aduce o schimbare radicală la nivelul umanităţii.

Iar dacă n-o s-o facă... e treaba Lui. E posibil şi asta. Noi să fim împăcaţi cu orice ne aduce viaţa. *„Dulce omenire, asta ţi-o doresc”*...

11 iulie 2024

PROBLEMA CU ÎNŢELEPCIUNEA

«Înţelepciunea este ceva foarte conformist. Un filosof poate justifica orice.

Să facem următorul experiment mental. Am să afirm ceva:

„De ce alergăm după aceste plăceri pământeşti jalnice?! Singura satisfacţie este *eternitatea*.” Sună profund, nu-i aşa?!

Acum să afirm opusul:

„De ce să alergi după fantoma eternităţii?! *Carpe diem*. Bucură-te din plin de ce ai aici şi acum.” Sună înţelept.

Acum voi rosti a treia opţiune:

„De ce să ne lăsăm prinşi în contrastul dintre eternitate şi existenţa efemeră?! Adevărata înţelepciune este să vezi *eternitatea în plăcerile temporare*.” Sună înţelept.

Iată şi a patra variaţiune:

„Suntem condamnaţi pe vecie să fim *prinşi între cele două*. Un om înţelept va accepta asta.”

Orice spune un filosof se poate vinde drept înţelepciune.»

~ Slavoj Zizek [25]

Când dispare eul, îţi dai seama că toată filosofia, religia, spiritualitatea este o suflare împotriva vântului – „blowing in the wind”, vorba cântecului. (Vezi, am scris „suflare”, elegant-poetic, nu „scuipare”, realist-comic. ☺)

Mintea nu poate găsi nicio concluzie metafizică definitivă şi mereu va rămâne cu o îndoială, „dar dacă...?”.

„De unde venim? cine suntem? încotro mergem? de ce mi se întâmplă asta mie?” ş.a. – acestea sunt genul de întrebări fără un răspuns definitiv. Iar „eul” se va chinui cu ele tot mereu. Cel iluminat îşi va folosi mintea în scopuri practice, dar s-a lecuit s-o mai folosească în cercetări metafizice, filosofice, esoterice.

- *Dar fără o viaţă intelectuală, omul recade la stadiul de animal.*

- Animalele sunt mai fericite decât omul. De fapt, omul e singura făptură nefericită din natură, asta se vede cu ochiul liber.

Totuşi, oamenii iluminaţi nu devin animale. Absolut deloc. Dimpotrivă, sunt mai omenoşi decât celelalte ego-uri din jurul lor.

---

[25] https://youtube.com/shorts/51TSMp3tXW4

- Devin ca nişte oameni primitivi, fără gândire, fără viaţă intelectuală.

- Zău?! Câţi iluminaţi cunoşti tu? Şi câţi oameni primitivi?

- Nu le-aş spune primitivi, dar nişte ţărani simpli am văzut...

- «Omul simplu e modest, se mulţumeşte cu puţin, intră în armonie cu universul, cu natura, care, la fel ca şi el, nu caută ale sale, ci numai dăruieşte.» Marius Ghidel.

Toţi oamenii îşi pun întrebări existenţiale, chiar şi ultimul despuiat din junglă. În toate culturile există deja nişte răspunsuri religioase, filosofice, oricât de simpliste. Nu scapă niciun om de povara gândurilor metafizice. Toată specia umană e blestemată, după cum scrie şi la Biblie. Blestemul e acest „eu" separatist. Paradisul există aici şi acum, dar omul s-a înconjurat de un zid imaginar, numit „eu".

- Înseamnă că iluminarea te face ateu.

- Iluminarea te scapă de multe dandanale. Ateul a scăpat de metafizică, dar nu reuşeşte să se desprindă de filosofie. N-are cum. Îl împinge eul să caute alte răspunsuri.

Unii le caută în plăcerile simţurilor. Insistă cât insistă, cu speranţele intinse la maximum, dar efectele finale vor fi: suprasaturare, dezgust, plictis, resemnare.

Alţii le caută în ştiinţă. Ştiinţa ajută omenirea să avanseze tehnologic şi mintal, dar dacă e pusă să dea răspunsuri filosofice, e la fel de impotentă ca religia sau spiritualitatea.

Vezi tu, problema este căutătorul, nu unde anume caută el. Toate căile au fost deja încercate din cele mai vechi timpuri. Niciuna nu a oferit o soluţie definitivă, ci doar satisfacţii de moment, urmate apoi de dovezi contradictorii sau de un „dar dacă...?".

Când există o persoană care se crede autonomă, ea se simte separată de univers şi, prin urmare, în pericol. Va încerca să se protejeze continuu, chiar şi în vis. Desigur, şi animalele se protejează instinctiv. Ne referim aici la scenariile mentale pe care şi le face omul, ca o armă de protecţie împotriva viitorului.

Crede că are liber-arbitru, deci că poate îmbunătăţi ceva. Nu e mulţumit cu ce există deja. Asta-i un fel de boală nevindecabilă. Rareori simte omul câteva minute de mulţumire deplină, dar numai atunci când se relaxează după împlinirea unei dorinţe. Foarte repede, încep grijile cum să nu-şi piardă acea stare de fericire.

- Bine, dar e normal să vrei să-ţi fie mai bine.

- Nu e deloc normal să nu observi cât de bine ţi-e deja.

Dar mintea nu poate împiedica gândurile stresante să-i vină. Omul nu controlează nimic, doar are această impresie. Păi, dacă nu decizi tu ce gânduri şi emoţii ai, unde mai e controlul?

- Te poţi împotrivi anumitor gânduri ori emoţii pe care le consideri dăunătoare sau false. Ai nişte grade de libertate, totuşi...

- E o iluzie de libertate, fără de care eul s-ar dizolva. De aceea, nimeni nu poate fi convins raţional că nu are liber-arbitru. Eul e un maestru al manipulării ideilor şi va învinge orice contra-argument. Eul domină mintea. Eul nu poate fi învins la masa discuţiilor, ci numai cu satârul, decapitat.

- Atunci tu de ce continui să discuţi despre asta?

- Poate pentru că sunt un idealist nonviolent. De fapt, nu ştiu de ce. Cea mai înţeleaptă afirmaţie pe care o poate scoate mintea este „nu ştiu". Orice alt răspuns ar fi o presupunere, care devine imediat o poziţie de apărat.

Fiindcă, dacă tu mă contrazici, mintea mea va răspunde imediat cu contra-argumente suplimentare. Asta face eul, îşi apără poziţia de moment. Chiar şi atunci când şi-o va schimba peste cinci minute, el tot va lupta pentru „dreptatea" sa. Eul vrea să fie mereu cel corect, să fie deasupra, să fie cel care are dreptate în final. Ţine mult la imaginea de sine.

- În căutarea înţelepciunii, omul se mai bălăngăneşte uneori din gard în gard...

- Căutarea înţelepciunii este căutarea unei soluţii la o problemă care nu există. Ştii proverbul: **„Un nebun aruncă o piatră în lac, iar o mie de înţelepţi se chinuie să o scoată"**. Nebunul face ceva spontan şi natural – aruncă cu pietre în apă. Ce, tu n-ai încercat niciodată?! Adevăraţii nebuni sunt înţelepţii, căutând o piatră care nu trebuie nimănui.

Problema noastră nu constă în faptul că viaţa e nesigură, că nu ne cunoaştem viitorul, că nu ştim să fim fericiţi, că nu urmăm voia lui Dumnezeu – ci problema e că avem un „eu".

Numai nondualismul radical specifică asta. Spiritualitatea, de obicei, îndeamnă eul să devină tot mai bun. Uneori reuşeşte, alteori nu. Dar niciodată nu ajunge la acel „bine suprem" mult-visat. Iar eul va căuta alte căi spirituale, fiindcă cea prezentă dă rateuri.

N-ai văzut cum trec unii de la un cult la altul sau de la o religie la alta sau de la un esoterism la altul, în căutarea adevărului?! Şi ei cred că, de data asta, au nimerit Adevărul. Cât de ridicol... Poţi rezista într-un cult al

minciunii numai când cei de acolo te încurajează, fiind şi ei la fel de derutaţi în sinea lor. Se încurajează reciproc pentru a rezista în eroare.

Adevărul e o himeră care nu va fi găsită niciodată. Singurul adevăr e ceea ce există, ceea ce simţim, ceea ce se petrece. Orice produs abstract este simplă imaginaţie.

- Dar acum negi însăşi viaţa spirituală a omului!

- Nu o neg, o accept, fiindcă există şi ea. Doar o descriu aşa cum e: o himeră. Un univers paralel fictiv.

- Fără viaţă intelectuală şi spirituală, omul ar rămâne cu sufletul pustiu, fără satisfacţii, fără un scop al vieţii, fără nimic... Nondualismul ăsta e total nihilist.

- Din punctul de vedere al eu-lui, aşa pare. Când însă eul dispare, ceea ce ai spus se vede clar a fi o speculaţie nefondată. Mulţi oameni iluminaţi au adăugat ceva preţios la cultură, fiind mai creativi, dacă aveau acel talent sau misiune. Abia atunci te poţi juca mai liber, când nu eşti presat de „importanţa" muncii tale, când vezi negreşit că totul e relativ şi efemer, practic, o Joacă inocentă a Divinului.

În locul unor explicaţii metafizice şi esoterice abstracte şi contradictorii, iluminatul pune în loc un singur cuvânt: „mister". Totul e un mister. Şi nu e o vorbă goală, ci un MISTER palpabil, care te înfioară, te cutremură, te sparge. Îţi pier toate cuvintele, îţi dispare şi mintea când vrei să-l descrii. Nu e de glumă... Pur şi simplu, îţi dai seama că nu ştii nimic, iar ce credeai că ştii erau doar nişte idei goale... „Nu ştiu nimic" e semnul că ai fost atins de Graţie...

Acuzaţiile tale de mai sus sunt un produs al imaginaţiei, pot înţelege. Dar, din respect pentru Mister, nu te pot lăsa să crezi că ai avea dreptate. Uite ce uşor le voi demonta:

Eul este chiar acel presupus *suflet* de al cărui pustiu ţi-e frică. Când dispare sufletul, rămâne doar Dumnezeu, Întregul, Misterul. Ce poate fi mai frumos şi mai bun? Dumnezeu nu este deloc *pustiu*, deşi minţii egotice îi pare un vid, nimic, când îl priveşte de la distanţă.

Satisfacţia Unimii este imensă şi permanentă, o linişte netulburată de gândurile şi emoţiile inevitabile, care vor continua să existe şi ele.

Iar ca să trăieşti, nu ai nevoie de *niciun scop*. Numai eul vrea să găsească sensuri la ce i se întâmplă, de ce trăieşte, de ce se petrec catastrofe etc. Natura există fără nevoia de semnificaţii.

Şi dacă chiar există o „raţiune a Universului", mintea n-o va pricepe niciodată. De aceea, orice căutare filosofică e sortită eşecului. Dar, desigur, cât timp există un eu, nu se va opri să caute. E inevitabil. Ba

chiar va găsi teorii savante, esoterice, metafizice, religioase etc. Toate proaste.

- De unde ştii tu că civilizaţiile extraterestre n-au ajuns deja la acea „raţiune divină”?

- Îţi dai şi tu cu presupusul. Mintea va păstra întotdeauna o îndoială. Va aspira mereu la o poziţie fixă, sigură, ca marinarii sătui de tangaj şi care jinduiesc să calce pe un sol ferm.

La o adică, ai putea transforma ideea pe care tocmai ai lansat-o într-o credinţă personală, adică un sistem filosofic de genul: „Extratereştri au descifrat codul lui Dumnezeu”. Pam-pam! Însă, ca orice credinţă, se va stinge cu timpul, apoi va încerca să se reimpună prin manipulare, poate, chiar prin forţă. Până la urmă, va dispărea, aşa cum au dispărut toate ideologiile şi credinţele omeneşti.

- Acum te legi de credinţă... Ce s-ar face oamenii dacă n-ar avea credinţă în ceva mai înalt, speranţa într-o viaţă mai bună?

- Prin credinţă, eul vrea să imite starea de bine pe care o dă numai lipsa eu-lui. Evită îndoielile, sperând că asta îl va face fericit. Bineînţeles că eşuează. Credinţa este o *certitudine*, pe când iluminarea aduce *lipsa nevoii de certitudini*. De aici vine fericirea adevărată. N-are nicio legătură credinţa cu iluminarea.

- Dar sunt cazuri când, de pildă, rugăciunea a reuşit să-l schimbe pe credinciosul respectiv.

- Desigur, dar în alte cazuri nu. Deci nu putem trage nicio concluzie ştiinţifică despre „puterea rugăciunii”. La fel cu miracolele, nu se ştie cum de apar. Nu se poate găsi nicio regulă. Aşa cum spuneam, totul e un Mister. Azi, credinţa ta funcţionează, dar mâine nu.

Însă e clar, credinţa se împotriveşte naturii minţii de a se îndoi. Credinţa e tot o gândire, dar care merge cu frâna de mână trasă. Mintea e împiedicată, deci frustrată. Se va „răzbuna” cumva.

- Cum se va răzbuna?

- Ca de obicei, schimbând vechea credinţă cu alta nouă, proaspătă. Cam aşa cum cei ajunşi în funcţii înalte îşi schimbă vechea nevastă cu alta mai tânără. ☺ E acelaşi nărav egotic: nemulţumirea surdă.

- Dacă toţi oamenii ar fi „zen”, atunci cine ar mai munci, cine s-ar mai zbuciuma să inoveze, cine ar mai duce societatea înainte?

- A, aceea ar fi o cu totul altfel de societate. Multe lucruri de azi ar fi atunci inutile şi uitate, inclusiv conceptele de „muncă”, de „luptă”, de „avuţie”....

- Nu-mi pot imagina aşa ceva...

- Dar cine te pune să-ţi imaginezi? Eşti salvatorul planetei, sau ce?!... Stai binişor fără gânduri, monşer!

- Ei, asta nu pot. Şi nici nu cred că gândurile sunt o problemă, atâta vreme cât ai discernământ.

- Vei fi surprins, dar majoritatea oamenilor nu numai că nu pot deosebi care gânduri sunt cele juste, dar nici măcar nu-şi dau seama că gândurile le vin din afară. Se identifică instantaneu cu orice gânduri ar avea: „e gândul meu, adică o parte din mine". Ţin la acel gând fluşturatic de parcă ar fi copilul lor.

Oamenii trăiesc mai mult în imaginaţie decât în concret. Realitatea e doar un mic pretext ca să dezvolte scenarii, teorii, versiuni de viitor etc. Interpretează evenimentele în fel şi chip. Au o viaţă psihică bogată...

- Viaţa psihică e specifică omului, îi pune în evidenţă complexitatea şi bogăţia fiinţei. Caută semnificaţia întâmplărilor, încearcă să recepţioneze mesajele Cerului, se gândeşte unde a greşit şi ce trebuie să facă pe viitor...

- Viaţa psihică e un complex de bucurii şi suferinţe. Pe de o parte, e foarte bine dacă dai atenţie gândurilor şi emoţiilor, le orientezi cumva şi, mai ales, observi cum te manipulează mintea egotică/ eul mental.

Pe de altă parte, toate teoriile psihologice şi paradigmele esoterice doar contribuie la balastul mental. În momentul iluminării, te vei debarasa de întreaga povară filosofică adunată o viaţă întreagă. Obişnuieşte-te de pe acum cu pierderea avuţiei spirituale...

Ca să nu mai vorbim de judecăţi. Spiritualitatea te îndeamnă să nu judeci pe alţii, să nu cauţi vinovaţi. Dar cum să nu judeci, din moment ce eul e însăşi judecata?! În acest caz, a nu judeca înseamnă a nu gândi deloc sau a uita cu totul. Altfel, judecata vine automat. Eventual, o poţi regreta ulterior: „A, nu trebuia să judec. Data viitoare o să mă străduiesc...". Dar nu te vei putea opri.

În ultimă instanţă, judecăţile noastre sunt o expresie a nevoii de control al vieţii. E un control iluzoriu, aşa cum unii oameni spirituali şi-au dat deja seama. Şi totuşi, impulsul spre control şi gândire e prea puternic, prea înrădăcinat.

Şi nu e vorba aici de golirea minţii de gânduri. Prin diverse tehnici meditative poţi ajunge să te goleşti de gânduri pentru o oră, să zicem. Dar după aceea, vei reveni la obişnuinţele de judecată, în viaţa reală. Desigur, meditaţia perseverentă poate produce nşte schimbări neuronale benefice, dar nu pot elimina eul. N-au această putere.

Acum, să-ţi dau un exemplu de trăire în imaginaţie. E deja recunoscută de psihologi ca „tulburarea de iubire obsesivă" (OLD). O fată

se îndrăgosteşte de un coleg de serviciu, care însă nici nu-i dă atenţie. Ea interpretează fiecare gest sau vorbă a lui ca şi cum ar fi un răspuns la dialogurile ce au loc doar în imaginaţia ei. Uneori, trăieşte scene de amor închipuit şi e foarte fericită. Dar până la urmă, se întâmplă ceva neaşteptat, care îi dă peste cap toate scenariile, iar fata e în pragul nebuniei, chiar a sinuciderii. Iar acel coleg nici măcar n-a observat că fata îl „iubeşte”... Asta înţelegeai prin viaţă psihică, proiecţiile mentale?

- Dispariţia eu-lui aduce lipsa vieţii psihice?

- La început, nu mai crezi gândurile şi emoţiile „parazite”, adică cele care îţi prezintă o realitate paralelă. Apoi, ele se diminuează de la sine. Dispar proiecţiile mentale. Rămân gândurile şi emoţiile produse de realitatea concretă, care însă nu durează, cum se întâmpla înainte.

Iluminatul reacţionează perfect normal la tot ce îi aduce viaţa. El nu este un „sfânt” sau „supraom”. Dar reacţiile sale corespund situaţiei reale de viaţă, nu unor scenarii sau speculaţii mentale. Este perfect adaptat la realitate. Dimpotrivă, s-ar zice că toţi ceilalţi oameni sunt cu capul în nori, fiecare cu norişorii lui (sau piticii pe creier).

- Mda, poate că ai dreptate. Poate că acest eu e de vină pentru multe suferinţe psihologice. Şi cum aş putea să scap de el, mă rog?

- A, păi, eul ăsta... nu există.

- Ce?!? Râzi de mine?!...

- Uşurel, uşurel. Vorbind despre un „eu”, l-am transformat automat într-un obiect, într-o realitate aproape tangibilă, nu-i aşa?! Vezi, cuvintele produc efecte reale. Dar cuvintele sunt doar nişte concepte, adică imaginaţie pură. Niciun concept nu este real, ci o substituire a realităţii. Lumea ideilor este paralelă cu realitatea simţurilor.

Omul iluminat nu vede niciun eu.

- Dar mi-ai făcut capul calendar cu acest „eu”, că-mi manipulează mintea, că e mereu nemulţumit, că e sursa tuturor suferinţelor, că trebuie decapitat cu satârul. Iar când te întreb omeneşte cum să-l fac să dispară, tu-mi zici că glumeai...?!

- Nu, nu glumeam... decât când aminteam de satâr ☺. Foloseam o metaforă. Eul este o mare iluzie, cu toată panoplia sa de idei abstracte. Nu spun că ar fi ceva rău, ci doar complet ireal. Deci nici bun.

Toată gândirea egotică menţine în funcţiune un eu care nu există. Ups!

- Ba simt foarte clar că am un eu, un centru personal de unde îmi coordonez viaţa „mea”. Însă dacă ar fi să te cred că nu există liber-arbitru, ar însemna că eul nu are nicio putere. E absurd!

- Observaţia e logică. Din păcate, n-am niciun răspuns. Asta e situaţia, asta se întâmplă.

E ca o fantomă care răstoarnă mobila din casă. Când vrei să pui mâna pe ea, e doar aer. Dar nici nu poţi să stai impasibil să te ciupească. Trebuie să o potoleşti cumva... chiar dacă nu vezi cu cine te lupţi.

Sau eul este ca un cuvânt rostit, care poate isca mari nenorociri, deşi e doar un concept, adică ireal. Dar stă, totuşi, în puterea ta să taci naibii din gură.

Dacă există ceva ce chiar ai putea alege, atunci ar fi să taci şi să nu mai judeci. Toată gândirea e poluată de eu. Nu are nicio soluţie, dar găseşte mereu probleme. Se crede real şi că trebuie să schimbe lucrurile în favoarea sa. Dar dacă îţi dai seama că acest eu fictiv nu există, ce interes mai ai să dirijezi lucrurile?! Tu exişti, dar nu ca un mic „eu”, ci ca Unime, ca Întreg, ca Cel care a scris scenariul întregii lumi.

Toate ideile astea de mai sus au fost doar nişte metafore. În fond, tot ce se întâmplă e un mister. Ţi-am spus doar că totul e un MISTER...

Răzvan A. Petre, 18 iulie 2024

Comentariul Laurei

Visul "Viaţa mea" ia o turnură fără să vrea spre "dramă/tragedie" când se cam dărâmă inclusiv iluzia că poţi decide şi ai liber-arbitru, că poţi să controlezi "viaţa ta".

Eu-l, care se simte atât de real încât nici nu a fost pus vreodată sub semnul întrebării, începe, la un moment dat, să se balanseze puternic între bine şi rău, şi mai că te ia cu ameţeală.

Şi atunci începi să cauţi. Vrei să evadezi înspre o lume "mai bună", în care eu-l să poată trăi în linişte şi pace.

Dar nu îţi reuşeşte.

Lăsând "lumea suferinţei" şi plecând către o lume "mai bună", eu-l se orientează spre religie şi spiritualitate, care vorbeşte "eu-lui", îi dă ceva de făcut, îi promite o lume "mai bună" şi, mai ales, încă îi spune că are drept de decizie, liber-arbitru şi poate să îşi controleze "viaţa lui".

În spiritualitate, se mai vehiculează şi "dezvăţarea", căci se spune a se renunţa la ce s-a învăţat şi, automat, duce spre opusul: "dezvăţarea". Însă şi dezvăţarea implică timp şi i se adresează tot eu-lui.

Noua spiritualitate şi chiar noii "învăţători" ai dezvăţării au mulţi adepţi. Aceleaşi eu-ri ce simt că "lumea lor" a devenit goală se

îngrămădesc la a-şi îmbunătăţi "nouă lume personală", convinşi că vor reuşi.

Însă, în timp, iluziile şi speranţele încep să se prăbuşească şi - disperaţi şi după mult timp petrecut în eforturi de a îmbunătăţi ASTA, de a transforma coşmarul în "film de pace şi iubire" - golul, în loc să se micşoreze, se măreşte.

Acum intervine (nu neapărat, însă) anxietatea/depresia/atacul de panică.

Căci nu poate exista nicio soluţie la suferinţă, din cauză că suferinţa e a persoanei, a credinţei că eşti rupt de TOT/Viaţa etc.

Nondualitatea nu are mulţi adepţi, nu se înghesuie mulţi să bată la uşile ei, decât cei curajoşi şi cei care s-au cam săturat de toate transformările pe care le poate lua "lumea", de tot ce înseamnă imaginaţie, speranţă, timp, schimbare, îmbunătăţire etc.

Căci Nondualitatea nu oferă NIMIC, nu ia NIMIC, nu promite un rezultat, şi mai ales NU TE RECUNOAŞTE.

Dacă ai fost atât de "curajos" încât spui STOP la tot, la iluzie/vis/poveste, la lumea conceptuală, atunci te laşi să fii dizolvat de tot ca personaj principal şi, bătând la poarta "Nimicului", se dizolvă senzaţia grea şi apăsătoare a unui centru " eu", ce se simţea foarte reală.

Energia condensată se relaxează şi rămâne Ceea ce este/ viul vieţii, manifestându-se ca ASTA.

ASTA nu îi este disponibilă eu-lui, nu se obţine făcând ceva, este impersonală.

Eu-l nu poate fi fericit, în pace, trăind o viaţă împlinită.

Există doar Pacea, iubirea, fericirea, toate însă NONCONCEPTUALE.

Nondualitatea nu indică spre dezvăţare, spre lupta cu mintea etc., ci arătă iluzia timpului psihologic şi iluzia existenţei minţii psihologice, iluzia că există vreo separare.

Povestea "Viaţa mea" rămasă fără personaj principal este doar o poveste ce nu mai este luată în serios, este doar o fantezie.

Nimic rău/bun cu fanteziile, poveştile, visele.

Însă Realul este Prezenţa infinită a Viului ce nu are treabă cu timpul, nici măcar cu denumirea de "real", ci este doar Existarea, faptul de A FI.

Paradoxul minunat al Absolutului este că, atunci când cauţi cu ardoare pacea şi fericirea, nu o poţi atinge şi nu o poţi avea... însă când căutarea, împreună cu toată speranţa ta, se dizolvă, Pacea/Liniştea este DEJA în Tot, O eşti şi niciodată nu a fost separată de "ceva", căci doar ASTA există şi doar Pacea există.

Laura Averchi, 21 iunie 2024

GRAŢIA VINE CONDIŢIONAT?

Corelaţia cauzală | Experimentul mintal | Capcana din karma-yoga

Se spune că Graţia Divină nu poate fi prevăzută şi nu poate fi obligată. Marele cadou care este iluminarea vine când şi la cine vrea Ea, uneori la cine nu te aştepţi.

Totuşi, din alt punct de vedere, s-ar putea estima probabilitatea să NU primim acest cadou. Se pare, doar se pare, că Graţia vine în nişte condiţii. Dacă nu îndeplinim criteriul cerut, nici să nu ne aşteptăm ca viaţa să ni se schimbe profund şi divin. Iar condiţia este repetată de marile şcoli spirituale de pretutindeni: **renunţarea la toate ataşamentele faţă de lumea fizică**. Uşor de spus, mai greu de realizat...

Iluminata Simcha Lev spune că iluminarea, trăirea directă a Nimicului-Tot, a Păcii-Bucurie, poate fi comparată cu absolvirea unei şcoli, după ce ai învăţat toate lecţiile de viaţă şi ai promovat toate testele. Nu doar 99% dintre teste, ci absolut toate. Cei care se retrag în izolare de lume, meditând toată ziua, se privează de multe lecţii şi, prin urmare, nici nu vor putea absolvi şcoala Pământului.

Viaţa oferă multe lucruri plăcute şi posibilităţi creatoare, iar atunci omul se aliniază cu fluxul Vieţii divine. Însă marile lecţii se învaţă trecând prin greutăţi. Iar dacă problemele se repetă, asta arată că lecţia nu a fost învăţată.

Dacă nu pricepem care era lecţia, totuşi, să avem în vedere că toate lecţiile au ca scop să ne apropie de Adevărul care Suntem. Lumea este o iluzie şi scopul nostru NU este de a atinge „perfecţiunea” în vreo virtute lumească. Ci scopul este de a ne elimina ataşamentele de lume, care sunt adânc ancorate în subconştientul nostru. Noi suntem Dumnezeu care s-a lăsat vrăjit de propria sa imaginaţie, nu suntem aceste personaje de film.

Iluminatul Marius Ghidel detaliază cu sfaturi concrete. El ne îndeamnă să renunţăm la toate plăcerile ego-ului. Să avem o atitudine de restrângere, de limitare a dorinţelor doar la cele strict necesare supravieţuirii, de eliminare a ataşamentelor şi judecăţilor şi reproşurilor. Noi suntem suflete nemuritoare şi imateriale, iar materia ne fură din energia divină. Ne îmbogăţim numai dăruind. La „Şcoala Iubirii” îl căutăm pe Dumnezeu şi orice altă ofertă este o capcană.

Marius ridică ştacheta spirituală la un nivel ascetic, dar asta fiindcă şi miza este imensă. **„Primeşti de la El numai când nu vrei nimic, ştie El ce ai nevoie.” „Dacă oamenii te umilesc şi te**

exploatează, înseamnă că ai ego. Fără ego nu poţi fi exploatat." „Absolutizarea binelui şi virtuţii creează răul şi păcatul." „Cu fiecare NU spus atracţiilor vieţii, tu te înalţi în lumea de dincolo, chiar acum." Mesajul transmis prin Marius pare greu de aplicat şi chiar de înţeles de către omul obişnuit, căci, într-adevăr, puţini sunt dispuşi să absolve şcoala Pământului.

Iluminatul Daniel Shai a descoperit pe cont propriu că Graţia Divină nu poate veni dacă mai menţii şi un singur ataşament, chiar şi unul aparent nobil. Abia după ce Daniel a renunţat la ataşamentul pentru rolul de învăţător spiritual, a primit iluminarea. El se pregătea conştiincios şi îşi făcea datoria de mentor spiritual foarte serios. Dar tocmai aici era ataşamentul său, bine ascuns în spatele unor idealuri spirituale.

Iluminatul Gary Weber medita de mulţi ani, avusese experienţe iluminatorii şi îşi dezvoltase o bună intuiţie. Ştia foarte clar că un anumit ataşament îl împiedica să obţină pierderea definitivă a „eu"-lui, şi anume iubirea faţă de fiicele sale. Dar nu putea renunţa. Abia după ce le-a trimis la şcoli, a putut să-şi mute gândul de la ele, practic, renunţând la ultima verigă ce-l mai lega de teluric. Iar după două zile, a primit iluminarea, în mod definitiv.

Multe şcoli spirituale vorbesc despre renunţarea la lume, despre abandonul de sine, „*letting go*" (să laşi lucrurile aşa cum vin ele), fiecare cu alte cuvinte şi exemple. Dar ideea este aceeaşi: **ruperea de ataşamentele psihologice**. Este o învăţătură foarte dură pentru ego, fiindcă îl arde de viu. Nu oricine se angrenează într-o astfel de practică spirituală. Divinul nu obligă însă pe nimeni.

Pe de altă parte, acelaşi Divin ne poate pregăti surprize neplăcute în viaţă, tocmai pentru a ne distruge ataşamentele, fără a ne mai cere cooperarea sau aprobarea. Există destule relatări de iluminare în urma unor traume care au sfâşiat sufletul persoanei în cauză. Fie că a fost vorba de pierderi materiale sau a sănătăţii sau a unor relaţii umane sau de distrugerea imaginii de sine sau a unor idealuri, acolo a fost o traumă pentru ego. Căci numai ego-ul poate suferi, corpul suportând orice durere fără să se plângă.

Un exemplu celebru este cel al lui Eckhart Tolle, dar mai sunt şi alţii. O mare suferinţă se poate dovedi salvatoare pentru spirit. Purificarea sufletească bruscă şi pe nepregătite are un potenţial traumatic, dar şi iluminatoriu, prin distrugerea mecanismelor eu-lui.

Corelaţia cauzală

Nu oamenii decid cum şi dacă vor se vor ilumina. Nu-i întreabă nimeni. Pur şi simplu, unii se angrenează într-un efort spiritual susţinut timp de decenii, dar fără garanţia vreunei „realizări ultime”, iar alţii se trezesc în miezul unor evenimente incredibile, care le dau peste cap toate calculele şi proiecţiile de viitor. Unii nu capătă niciodată un „eu” (cazuri rare), iar alţii îl pierd în urma vreunui accident cerebral... Viaţa se întâmplă automat, nu ne cere aprobarea şi nici nu-i pasă dacă cârcotim împotriva ei. Iar uneori, ne oferă mai mult decât puteam spera, mai mult decât ne puteam închipui. Prin Graţie Divină...

La nivel relativ, aparent, se pare că există o încrengătură de cauze şi efecte, iar învăţăturile spirituale caută să ni le desluşească, pentru a ne croi singuri viitorul dorit. Însă la modul absolut, există o singură Cauză primordială, Sursa, care creează toate efectele. Efectele nu au legătură între ele, niciuna nu devine cauza alteia. Cauzalitatea pe care o observăm în jur este doar aparentă, necesară pentru ca jocul vieţii să ne pară real.

Putem compara situaţia cu scenariul unui film dramatic. Personajele nu au nicio vină pentru tragediile de acolo, deşi spectatorul captivat va da vina pe unul sau pe altul. Toată vina, ca şi meritul, cade în seama scenaristului şi regizorului. Dar oamenii privesc filmele pentru a se identifica cu personajele, a le judeca şi a trăi suspansul. Tot farmecul ar dispărea dacă s-ar gândi continuu că e doar o făcătură, scrisă de un individ pentru a câştiga nişte bani. Oamenii privesc filmele pentru a-şi continua visul din stare de veghe, adică propria viaţă, care pare cam

banală. Nu le privesc pentru a se trezi la Realitate, ci pentru a-şi păstra somnul nealterat. Dar e în regulă şi aşa, acesta e jocul divin...

Revenim la ideea că există o singură Cauză, iar tot restul, întreaga lume este doar un conglomerat de efecte ale Acesteia...

Gary din exemplul de mai sus încă păstra ataşamentul pentru fiicele sale pentru că aşa era scenariul lui, poate fiindcă ele aveau nevoie de grija lui părintească. Dar la momentul potrivit, Sursa l-a pus pe fiecare să meargă pe drumul său. Nu Gary a decis să renunţe la ataşamentul părintesc, ci s-a întâmplat firesc exact în preajma iluminării. Nu renunţarea a produs iluminarea, ci totul s-a corelat automat. După plecarea fiicelor la şcoli, Gary a devenit liber să se dedice integral cercetărilor asupra mecanismelor neuronale ale iluminării.

Aceeaşi Sursă l-a îndemnat pe Daniel să fie un bun învăţător spiritual pentru discipolii săi. Ei au învăţat lucruri bune şi au fost ajutaţi să devină persoane mai puternice şi independente. Totuşi, Daniel a fost orientat către nondualitate la un moment dat, iar noul mesaj se bate cap în cap cu vechea spiritualitate. Era deci necesar să îşi piardă parţial interesul sau entuziasmul pentru pasiunea trecută, dar el nu a renunţat de bunăvoie, ci abandonul a venit de la sine atunci când i s-a apropiat clipa iluminării. Care este decisă de Sursă, nu de comportamentul sau atitudinea omului.

Experimentul mintal

Vreau să mai adaug că nu e nevoie neapărat ca Sursa fie să ne provoace traume, fie să ne modifice radical traiectoria în viaţă în scopul de a ne elibera de condiţionările psihologice. Există şi posibilitatea mai blândă ca să ne provoace un tumult interior trimiţându-ne anumite gânduri şi emoţii. De obicei, obsesiile încearcă tacit să ne ajute să pricepem o lecţie.

De pildă, dacă ne obsedează o persoană de sex opus, dar fără a avea o legătură concretă cu ea, asta NU înseamnă că ea ne este sufletul-pereche şi ne este predestinată. Ci ni se oferă ocazia de a prospecta mental această variantă a convieţuirii şi ce anume ar putea merge prost. Iar până la urmă, să ne dăm seama că dezavantajele acestei relaţii ar depăşi cu mult avantajele visate de noi.

Obsesia se va sfârşi brusc în momentul când vom pricepe că acest vis era doar o proiecţie a unor ataşamente subconştiente, care s-au materializat sub forma acestei poveşti imposibile şi inutile de iubire

romantică. Putea fi vorba de ieşirea la suprafaţă a unor frustrări sexuale, a neîncrederii în sine, a fricii de viitor, a dorinţei de mândrie şi faimă, a slăbiciunii în faţa sexului opus etc., niciuna neavând legătură cu iubirea dezinteresată, altruistă. În general, iubirea romantică este coi-ntersată co-interesată de un schimb energetic, nu este detaşat-divină.

Mulţi oameni nu înţeleg rolul impulsurilor de acest tip şi se avântă necugetat în diverse aventuri. Lecţia va fi aceeaşi, dar cu mai multă suferinţă. Ar fi putut evita toată daravera dacă ar fi luat sugestiile subconştiente la modul ipotetic, şi lecţia ar fi durat mult mai puţin.

Deci dacă avem mintea deschisă şi suntem atenţi la gândurile şi emoţiile care ies din subconştient sau care ne sunt trimise de supraconştient, atunci putem învăţa mai multe şi mai repede şi fără suferinţă decât dacă ne lăsăm acţionaţi de ele în viaţa concretă.

NB. Totuşi, s-o spunem şi pe asta: când te loveşte iubirea adevărată, e ca o boală incurabilă. Bucuria iubirii este atât de mare, încât alungă orice umbră de îndoială sau de prudenţă. Practic, nu mai ai liber-arbitru, eşti ca într-o dulce capcană, precum musca căzută în miere.

Şi nimeni nu ştie de unde sau când vine iubirea asta năprasnică, ca o furtună sufletească de neînţeles... Şi nimeni nu ştie cum şi de ce se stinge, disparând la fel de imprevizibil cum a venit. Rămâne ca temă de cercetare academică... ☺

Capcana din Karma yoga

Unii călugării budişti japonezi (dar nu toţi) au sprijinit militarismul japonez. Îi încurajau pe soldaţi în al doilea război mondial să ucidă cu sânge rece, dacă aşa li se ordona. Era citat uneori exemplul din Bhagavad Gita, când militarul Arjuna avea mustrări de conştiinţă, dar Domnul Krishna îi spunea că, dacă acţionează fără să se simtă responsabil, atunci nu va acumula karmă, va fi izbăvit de orice urmare neplăcută acum şi în vecii vecilor. (De altfel, chiar şi în zilele noastre, patriarhul Chiril al Rusiei, încurajează şi el imperialismul rusesc, dar cu alte argumente dogmatice.)

Mesajul nondualităţii (şi orice mesaj spiritual) poate fi uşor răstălmăcit de minte, care e foarte vicleană. De aceea, trebuie repetat ferm că nondualismul nu are nicio aplicaţie practică.

Unii încearcă să îl combine cu psihoterapia. Foarte frumos, dacă funcţionează. Dar, cu siguranţă că pe unii pacienţi îi va îngrozi de-a binelea să audă că „ei” nu există sau, şi mai rău, că nu există liber-arbitru.

Nondualismul nu este adresat entităţii fictive numite „eu” sau „minte egotică”, care va trage de el în toate direcţiile, încercând să profite cumva de pe urma „învăţăturii”. Nondualismul nu este o învăţătură, nici măcar un mesaj, ci o descriere a ceea ce există dincolo de minte. Dacă e dincolo, înseamnă că e inaccesibil minţii, deci absolut inutil.

Este altceva din interior care adulmecă frumuseţea nondualismului şi este atras ca musculiţa de lumina felinarului. Altceva inefabil. Acela eşti adevăratul Tu-fără-de-tu.

24 iulie 2024

NEUROŞTIINŢELE ŞI NONDUALITATEA

Gary Weber, cercetător şi iluminat | Reţele neuronale principale | Neuro-fiziologia iluminării | Metode de iluminare nonduală

În ultimul deceniu şi jumătate, neuroştiinţele au făcut nişte progrese epocale în cercetarea funcţionării creierului, bazându-se pe procedeul electroencefalografiei (EEG) şi pe mult mai costisitorul fMRI (RMN funcţional), ca şi alte procedee noi. S-a dovedit că relatările mistice privind „iluminarea” (starea fără de gânduri, fără de timp şi fără de spaţiu) nu este o ficţiune, ci o realitate neurofiziologică.

Conexiunea cu nondualitatea a devenit atât de evidentă, încât organizatorii conferinţelor californiene „Science and Spirituality” le-au schimbat numele în **„Science and Nonduality”** [26]. Au considerat că experienţele nonduale converg perfect cu studiile neuroştiinţifice recente.

Aceasta este o veste bună pentru nondualism, în sensul că îl validează ştiinţific, dezarmându-i pe sceptici. Pe de altă parte, însă, reducându-l la simple mecanisme cerebrale, ar putea să îi facă pe unii să-i desconsidere latura metafizică.

Gary Weber, cercetător şi iluminat

Următoarele informaţii le-am obţinut din prelegerile publice şi website-ul lui GARY WEBER, un savant care este totodată şi iluminat.

Gary Weber - YouTube [27]

[26] https://www.youtube.com/@scienceandnonduality

[27] https://www.youtube.com/@GaryWeber

Încă din tinereţe, a practicat meditaţia şi yoga, având câteva experienţe iluminatorii. Totuşi, marea transformare, adică iluminarea definitivă, a fost posibilă abia când Gary a renunţat mental la ultimul său ataşament terestru, care era dragostea părintească pentru cele două fiice ale sale. În ziua când le-a trimis la şcoli, asigurându-le viitorul, el a putut să-şi ia gândul de la ele, acceptând ca, din acel moment, să i se poată întâmpla orice, dacă Dumnezeu vrea asta. Iar Dumnezeu a vrut şi i-a oferit graţia iluminării.

Gary conducea în acel moment un laborator de cercetări cu 1000 de angajaţi şi un buget de milioane de dolari. La două zile după plecarea fiicelor, în timp ce făcea o asană de yoga, mintea i s-a oprit. Pur şi simplu, nu mai avea niciun gând în cap. S-a întrebat imediat: „Oare cum voi mai putea conduce laboratorul, neavând niciun gând? Oare nu se va vedea că nu mai sunt acelaşi om?” Ei bine, nu. Nimeni n-a observat nimic şi a avut idei constructive din plin.

Totuşi, ca om de ştiinţă ce era, s-a simţit dator să găsească explicaţia fenomenului pe care îl trăieşte. A început să ia contact cu cercetători de top în neuroştiinţe şi să participe ca subiect la mai multe studii asupra unor persoane care trăiesc stări nonduale (meditatori theravada, călugări tibetani, mistici nativi etc.).

Studiul lui Jeffrey A. Martin despre „Stadiile conştiinţei iluminate” (despre care am mai amintit, fiindcă este un studiu unic) a plecat de la o bază de date cu 500 de nume autopropuse, din care au fost selectate cu atenţie doar 36, printre care şi Gary Weber.

Reţele neuronale principale

Reţeaua neuronală Implicită

Marea descoperire a neuroştiinţelor datează din anul 2007, când s-a descoperit existenţa *Reţelei Neuronale Implicite* (**Default Mode Network** [28]), prescurtată aici RNI.

Ea este activă când omul nu se focalizează pe lumea exterioară, iar creierul pare a se odihni, ca în timpul visării cu ochii deschişi sau când mintea vagabondează. Mai este activă şi când omul se gândeşte la sine, se gândeşte la alţii, îşi aminteşte trecutul sau planifică viitorul, ia decizii personale, se supune unor convenienţe sociale.

[28] https://en.wikipedia.org/wiki/Default_mode_network

La copiii mici, nu există indicii ale prezenţei RNI. În schimb, analiza creierului maimuţelor antropoide (gorile, urangutani, cimpanzei) arată o RNI similară cu a oamenilor.

RNI este baza neurologică a sinelui, adică a senzaţiei de „eu”. Ea este strâns cuplată cu amintirile autobiografice şi cu emoţiile.

Lectură în limba engleză din blogul lui Gary Weber: *Cum e să trăieşti fără trecut? Este asta ceva „omenesc”?* Living without a past - what's it like? Is that "human"? [29]

RNI se mai referă la: autodescrierea trăsăturilor personale (cunoaşterea de sine); emoţiile resimţite; presupunerile legate de ce gândesc ceilalţi; înţelegerea emoţiilor altora şi empatia; gândirea morală şi judecăţile de bine-rău; resimţirea lipsei de interacţiune socială şi frica de singurătate.

RNI este implicată în înţelegerea poveştilor (fie ele citite, ascultate sau vizionate ca film). Când RNI este activă, comportamentul individului este previzibil. S-a observat o hiperactivitate a RNI în ruminaţiile din depresiile majore. În schimb, deprivarea de somn produce o dezactivare treptată a RNI.

Ce înseamnă să trăieşti în acum, acum, acum?

Există două tipuri de amintiri: **episodice** (evenimentele autobiografice, timpul, locul şi emoţiile simţite atunci, cine, ce, când, unde, de ce…) şi **semantice** (idei, informaţii factuale, semnificaţii, concepte abstracte).

Cercetările au arătat că amintirile episodice se formează în creier absolut la întâmplare. De asemenea, că este practic imposibil să ne amintim cu acurateţe un eveniment trecut, în cel mai bun caz, creierul inventând pe loc unele detalii. Este discutabil dacă amintirile episodice mai sunt necesare omului modern, în condiţiile în care alternativa ar fi o minte limpede, dar fără amintirea unor emoţii negative, ci doar strict a faptelor seci.

La oamenii numiţi „iluminaţi nonduali”, testele neurofiziologice au arătat că Reţeaua Neuronală Implicită are o activitate redusă sau inexistentă. RNI este responsabilă de crearea „eu”-lui, de călătoria în trecut-viitor şi de formarea amintirilor episodice. Odată cu dispariţia „eu”-lui, individul poate decide dacă merită sau nu să memoreze

---

[29] http://happinessbeyondthought.blogspot.com/2016/05/living-without-past-whats-it-like-is.html

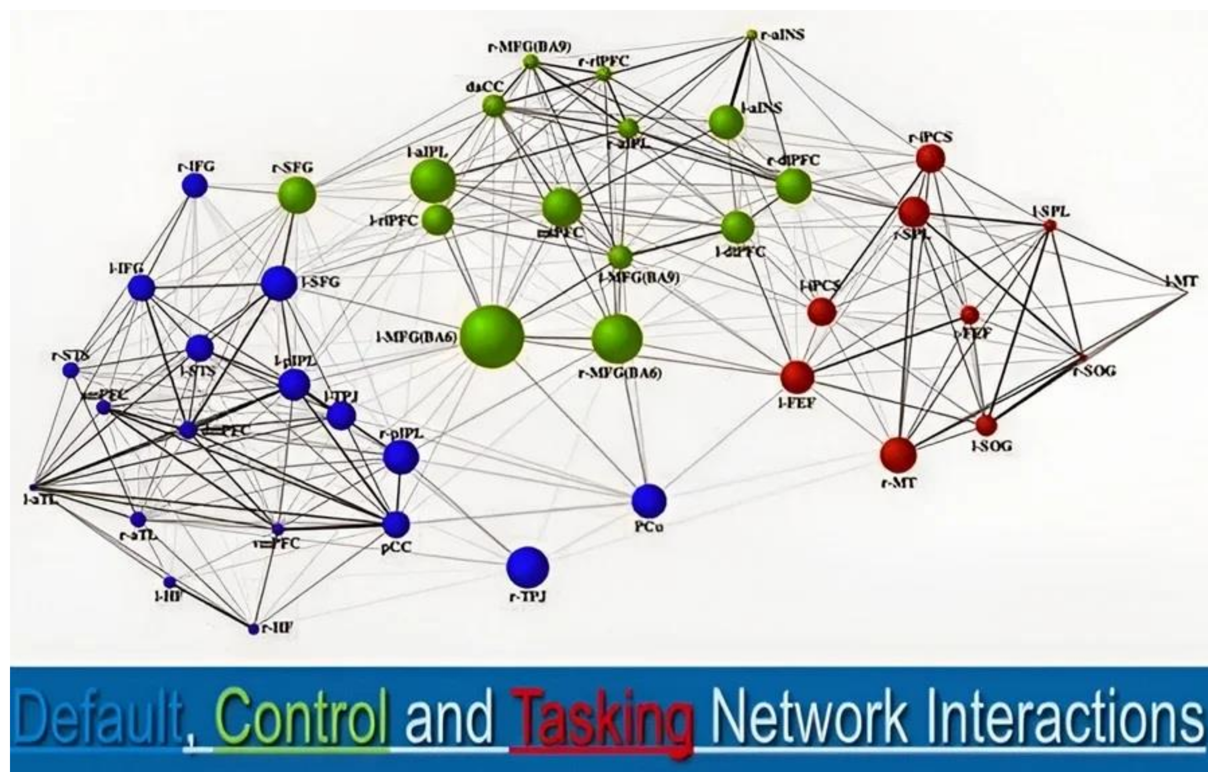
evenimentele prin care trece. Amintirile episodice încep treptat să se şteargă, pentru că nu mai au nicio importanţă sau utilitate pentru el.

Totodată, senzaţia de timp dispare şi, astfel, el trăieşte doar în prezent, în eternul acum. Totuşi, amintirile semantice, ale faptelor, continuă să existe şi să se formeze ca înainte. Iluminatul poate planifica lucrurile şi să rezolve orice problemă curentă, chiar mai bine decât înainte.

Reţeaua de Lucru şi Reţeaua de Control

Ulterior, s-a descoperit o altă reţea importantă, numită *Reţeaua Neuronală de Lucru* (Tasking Mode Network), cu rolul de a rezolva problemele curente, cum ar fi cititul unui text, legarea şireturilor, meditaţia yoghină etc. Ea operează doar cu amintirile semantice.

Cercetările au arătat că, în mod normal, când avem ceva de rezolvat în lumea exterioară, RNI se închide, iar RNL merge din plin. Această comutare este realizată de o altă Reţea *Neuronală de Contro*l, separată de celelalte două.

Harta neuronală a celor trei reţele: RN Implicită (albastru), RN Control (verde), RN de Lucru (roşu). Guguloaiele colorate reprezintă centrii nervoşi care le alcătuiesc. Liniile simbolizează comunicaţiile dintre ei (cu cât sunt mai groase, cu atât fluxul de informaţii este mai intens).

Se pare că în cazul ADHD (tulburarea de atenţie şi hiperactivitate), RNI funcţionează încontinuu, ceea ce împiedică atenţia şi diminuează eficienţa rezolvării sarcinii de către RNL. Pe de altă parte, în cazul unor sarcini de natură internă (de tip social sau autobiografic) de către RNI, se solicită şi participarea RNL.

Pentru a scăpa de cicăleala propriei minţi (bla-bla-bla), oamenii preferă să fie atenţi la exterior. Pentru că oamenii sunt sătui de dialogul interior nestăpânit şi continuu (bla-bla-bla), devin workaholici sau privesc la filme în neştire sau rezolvă jocuri, orice le poate bloca fluxul de gânduri autoreferenţiale, inutile, repetitive (bla-bla-bla).

Hatha-yoga ne ţine mintea ocupată cu senzaţiile corporale şi astfel ne eliberăm de gândurile parazite. Tot aşa, tehnica de relaxare musculară activează RNL şi automat blochează RNI, apărând şi o relaxare mentală. Deşi durează puţin timp, dacă este profundă, va apărea o senzaţie de reîmprospătare energetică, datorită blocării scurgerii de energie în RNI. Vă daţi seama câtă economie s-ar face şi ce stare minunată am avea mereu, dacă RNI ar rămâne blocată permanent?! (asta e iluminarea)

Gary relatează un experiment făcut la o universitate americană, care a demonstrat că oamenii sunt de acord să primească chiar mici dureri, doar ca să le abată atenţia de la propriile gânduri atunci când sunt obligaţi să rămână singuri şi fără stimuli exteriori. Atât este de chinuitoare pentru mulţi senzaţia de „eu” cu gândurile sale obositoare şi inutile (bla-bla-bla)...

Reţeaua neuronală Evrika

Cercetări anterioare au demonstrat că memoria de lucru a computerului uman, numită şi „conştient” este foarte redusă, de circa 8 biţi, neputând rezolva decât o sarcină pe rând (prin logica „*liniară*”). În schimb, puterea întregului creier este incomensurabilă, folosind 100 de milliarde de neuroni cu 50 de trilliarde de interconexiuni, putând procesa informaţiile *în paralel*. Acest „conştient” este doar un „purtător de cuvânt” al creierului.

Aş adăuga că, în cazuri de traumatisme craniene, s-a constatat o reorganizare parţială a funcţiilor pe cortex, cu mutarea centrilor nervoşi în zonele neafectate. Asta ne face să credem că, de fapt, creierul este doar o interfaţă complexă a adevăratului Computer, aflat undeva în „cloud”.

Metafora: elefantul este creierul, iar micul mahut (călăreţul) este „conştientul” (în altă metaforă, vârful aisbergului)

Prin urmare, dacă sarcina sau problema este destul de simplă să poată fi manageriată de „purtătorul de cuvânt”, atunci este angrenată RNL.

Dacă însă intervine o sarcină mai complicată *, se activează automat o a treia reţea, să-i spunem ***Reţeaua Neuronală Evrika***, RNE. E cazul jocurilor de inteligenţă sau creativităţii artistice sau situaţiilor inedite de viaţă când e nevoie de o adaptare inovatoare.

* Un exemplu de sarcină mai complicată. Ce literă urmează în următorul şir: 1 2 3 K L M 7 8 9 _ ?

Giganticul computer uman este pus la lucru, în special RNE, şi se obţine rezultatul cerut cu circa 6-8 secunde ÎNAINTE ca răspunsul să ajungă la „conştient”. Abia după acel interval de timp, „purtătorul de cuvânt” se trezeşte şi el să spună „EU am rezolvat problema!”, fără însă a avea habar cum a făcut-o.

Cercetările sunt abia la început. Între timp s-au mai descoperit câteva sub-reţele ale reţelelor menţionate. De pildă, Reţeaua Neuronală Implicită are două sub-reţele, după cum vom vedea mai jos. În Reţeaua Neuronală de Lucru s-au depistat două sub-reţele de Atenţie: una se ocupă cu selectarea stimulilor importanţi din mediu la un moment dat, iar a doua face lucrarea inteligentă propriu-zisă.

Într-o mică sinteză, omul deţine trei reţele principale: cea a Eului, cea de Lucru şi Evrika (pentru sarcini complexe). Reţeaua de Lucru este folosită şi de Conştient, care este ca un mic procesor pe 8 biţi.

Spre deosebire de oameni, s-ar spune că Inteligenţa Artificială (AI) nu are decât Reţeaua Evrika, lipsindu-i, pe de-o parte, eul şi, pe de altă parte, conştientul (Reţeaua de Lucru devenind astfel, probabil, inutilă).

Dacă luăm exemplul învăţării unui instrument muzical, la început, omul îşi angrenează intens conştientul pentru a învăţa bazele, punând la lucru Reţeaua de Lucru. Cu timpul, capătă „memorie musculară", adică competenţa de a cânta la acel instrument. Această „memorie musculară" este, de fapt, rezultatul operării Reţelei de Lucru, care procesează enorm de repede informaţia, încât pare un proces automat, calculând fiecare mişcare foarte repede.

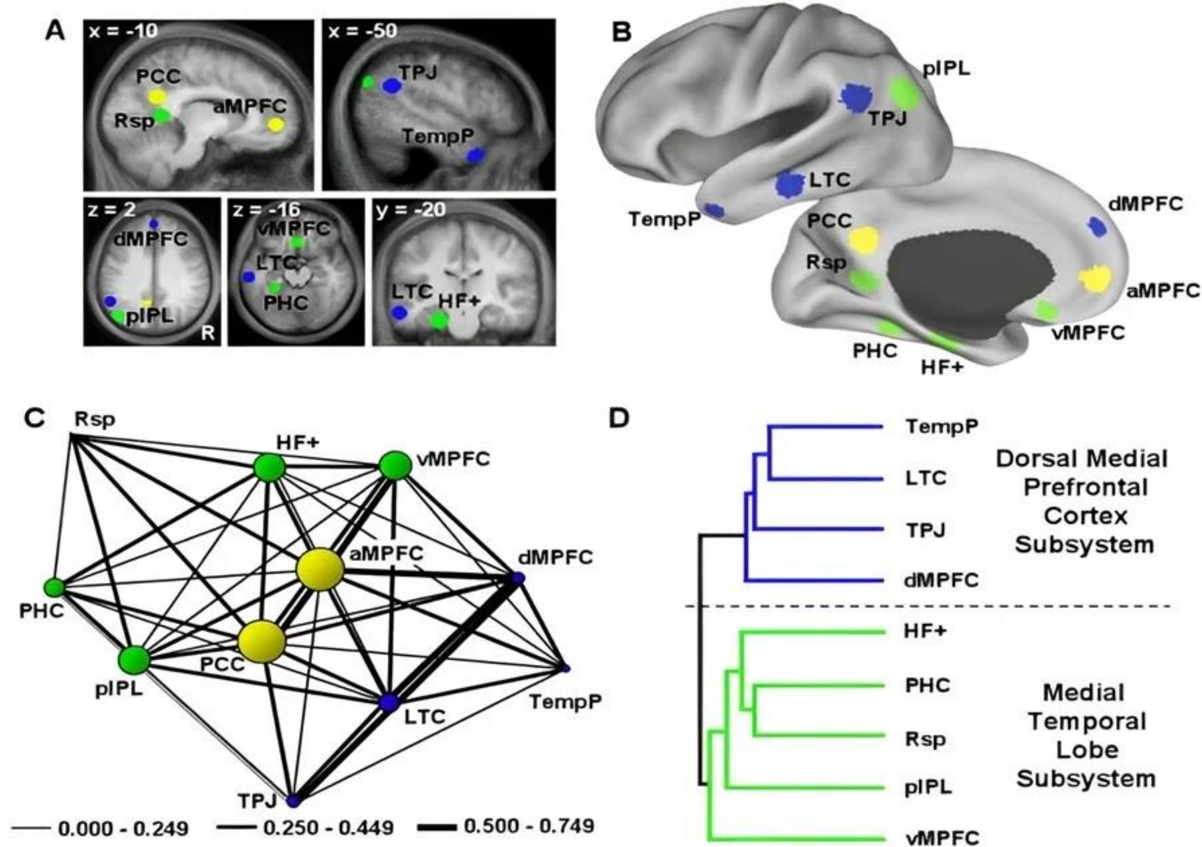
Neuro-fiziologia iluminării

Şi acum să legăm aceste informaţii de iluminarea nonduală.

Studiile au arătat că **iluminarea nonduală se manifestă în creier prin dezactivarea RNI**, neafectând celelalte reţele. Cu alte cuvinte, deşi dispare senzaţia de „eu", totuşi, mintea poate rezolva orice problemă curentă, obişnuită sau mai complicată. Ba chiar o poate rezolva mai bine, mai eficient, pentru că nu mai pierde energie cu RNI. Aşa se explică faptul că omul rămâne activ şi disponibil pentru orice experienţă obişnuită, dar în acelaşi timp, se simte detaşat de lume (cum spunea Isus „să fii în lume, dar desprins de lume"). Iată câteva semne ale iluminării nonduale:

- dispare senzaţia de eu personal, cu grijile şi regretele, speranţele şi nostalgiile sale, acea obsesie de „să-mi fie mie mai bine".
- dispare senzaţia de timp, omul trăind într-un prezent continuu – trăirea în Acum.
- dispare senzaţia de separare de exterior, omul simţindu-se una cu tot ce există – experienţa mistică a Unimii.
- apare o stare permanentă de calm plăcut, tăcere mentală.

Toate aceste „simptome" sunt legate de dezactivarea RNI. Iată detalii:

RNI este formată din 9 centri secundari şi 2 centri principali (cu galben: PCC şi aMPFC). S-au depistat şi două sub-reţele: „eu în timp” (cu albastru) şi „eu şi ceilalţi” (cu verde)

Când legătura dintre PCC şi aMPFC (cei doi centri esenţiali) este întreruptă, întreaga reţea este blocată.

Când sunt eu? „Eu” există numai în trecut sau viitor, niciodată în prezent

Scanarea de mai sus evidenţiază zonele activate când ne amintim trecutul şi, respectiv, când ne proiectăm în viitor. Ele concid cu cei doi centri esenţiali din RNI: PCC şi aMFPC. Odată cu colapsul „eu”-lui, respectiv dezactivarea celor doi centri principali, dispare trecutul şi viitorul şi rămâne trăirea în prezent, cum spune Eckhart Tolle şi alţi nondualişti.

Completări

Iluminatul Laurenţiu Marga afirmă că trăirea în prezent (dispariţia gândurilor vagaboande şi a dialogului interior obositor) este abia începutul procesului de iluminare. Ea se poate obţine cu practica perseverentă a metodei recomandate de el: privirea defocalizată. (Deducem că metoda poate dezactiva sub-reţeaua „eu în timp”.) Însă nu înseamnă mare lucru faţă de ceea ce poate urma. Iluminarea nu este ceva static, ci este o lărgire *continuă* a înţelegerii, o percepere a tot mai multor nuanţe ale Realităţii. Şi o „beatitudine mocnită”, cum a descris-o Laurenţiu.

Nu ştiu cum s-ar putea reuşi în laborator dezactivarea separată a celor două sub-reţele Implicite. Însă **iluminatul Richard Sylvester** mărturiseşte că, la el, iluminarea a venit în două faze. Prima dată, deducem noi, i s-a dezactivat sub-reţeaua „eu în timp” (*dispărând timpul*), care l-a făcut să simtă că nu se întâmplă nimic, că nu există nimic, că totul e Vid sau Neant. Este o stare de indiferenţă, resimţită probabil şi de cei care se duc la psihiatru pentru a fi diagnosticaţi cu tulburare de depersonalizare/ derealizare.

Richard nu s-a dus la psihiatru, ci la Tony Parsons, care i-a urat plin de compasiune „Sper să mori cât mai repede!”. ☺ Ceea ce s-a întâmplat, dar abia peste un an şi jumătate de „noapte neagră a sufletului”. Abia atunci s-a dezactivat şi sub-reţeaua „eu şi ceilalţi” (*dispărând spaţiul*), care l-a făcut să simtă cu adevărat bucuria iluminării, când te dilaţi până dincolo de marginile universului şi simţi intimitatea cu tot ce există şi iubirea necondiţionată.

Dar această succesiune a fazelor nu este obligatorie. La Frank Yang, un alt iluminat, procesul s-a derulat invers: întâi iubirea sau Totul, apoi vidul sau Nimicul. Iar alţi iluminaţi le-au primit la pachet pe ambele, simultan. Nu există reguli.

Iluminata Simcha Lev ne aduce o altă informaţie neobişnuită. Iluminatul nu mai are emoţiile comune omului. (Asta era previzibil,

pentru că emoţiile sunt legate direct de RNI şi existenţa unui „eu" separat.) Totuşi, simte fericire, calm, tăcere mentală, iubire. Acestea însă nu sunt considerate emoţii. Omul obişnuit le poate simţi şi el, ocazional, în trecere. Însă odată cu iluminarea, fericirea devine continuă, eventual cu mici variaţii şi nuanţe de la un minut la altul.

Iluminatul n-are relaţii (fiindcă se simte una cu toate fiinţele, Unul fără secund) şi **n-are emoţii** (cele obişnuite, de genul frică, mânie, invidie, tristeţe etc.). Când auzim asta, ne închipuim ce-i mai rău: „Singurătate, insensibilitate?! Nu, mersi, nu vreau să fiu un ciudat, mai bine om normal."

NB: De fapt, la început, iluminatul păstrează toate emoţiile umane, ba chiar amplificate, nemaiavând filtrul egotic. Cu timpul, însă, ele se diminuează, odată cu eliminarea de samskaras. Deci mintea-corp este supusă unei purificări treptate odată cu dispariţia eu-lui.

Adevărul este că, dimpotrivă, iluminarea înseamnă fericire şi chiar îţi amplifică sensibilitatea, dar nu îţi produce niciun handicap în viaţa de zi cu zi (decât cel cauzat de mai marea sinceritate şi spontaneitate ☺). Empatia nu se mai traduce prin faptul că resimţi în tine emoţiile celuilalt, ci prin faptul că Divinul se foloseşte de corpul tău pentru a reacţiona imediat la exact ce are nevoie semenul tău în acel moment. Compasiunea ta nu mai este dictată de teama să nu ajungi ca cel în suferinţă sau de nu-ştiu-ce convenienţe sociale, ci ea vine total dezinteresată, copleşitoare şi numai dacă este necesară.

Până la urmă, corpul se obişnuieşte şi cu această constantă beatitudine mocnită, aproape uitând cum se simţea „eul" separat. Informaţiile despre trecut rămân perfect stocate în memoria semantică, dar iluminatul nu mai poate simţi direct emoţiile pământeanului obişnuit. Poate acţiona ca şi cum ar fi furios sau trist, dar este numai o aparenţă, motivată, poate, de faptul că Divinul nu vrea să-i buimăcească pe cei din jur.

Metode de iluminare nonduală

Cum putem să obţinem şi noi această stare naturală de fericire?

Studiile s-au făcut:

- pe subiecţi la care iluminarea este stabilă (primită prin graţie divină)

- pe subiecţi care meditează nondual regulat de mulţi ani (având la activ mii de ore de meditaţie). La aceştia din urmă, s-a constatat că starea

s-a menţinut relativ constantă şi *între* şedinţele de măsurători neurofiziologice.

- pe subiecţi care au ingerat ciuperci halucinogene conţinând psilocybin (în alte studii, ayahuasca, DMT şi LSD). Efectul a fost acelaşi, de pierdere a conştiinţei de sine, dar temporar, de ordinul minutelor.

Gary Weber relatează că starea lui fără gânduri autoreferenţiale este permanentă. Totuşi, în momentele de oboseală, când neuronii din Reţeaua de Control nu mai primesc suficientă glucoză, RNI începe să redevină activă, deci reapare senzaţia de „eu". Soluţia este evidentă şi naturală: odihnă şi hrană.

Reţeaua de Control este cea care decide şi reuşeşte să păstreze închisă RNI pe tot parcursul stării de veghe. Explicaţia lui Gary este că, odată ce creierul vede cât de plăcută este experienţa nonduală, va tinde să ţină RNI dezactivată, cu ajutorul Reţelei de Control.

(Nu se ştie, deocamdată, dacă o face şi pe timpul **viselor** – aş înclina să cred că nu neapărat, ţinând cont că cercetările pe alţi subiecţi arată o amplificare a legăturilor dintre centrii RNI în timpul fazei de somn REM. În schimb, în timpul **somnului profund**, se constată o puternică deconectare a celor doi centri principali, PCC şi aMPFC, deci dezactivarea RNI. Cu siguranţă, „eul" lipseşte în timpul somnului fără vise.)

* * *

Subiecţi care au trecut atât prin experienţe iluminatorii nonduale, cât şi cu ajutorul ciupercilor halucinogene, au fost rugaţi să facă o comparaţie între *sex, droguri şi nondualitate*. Experienţa nonduală a obţinut nota 10, cea cu psilocibină, nota 9,5, iar sexul abia nota 8. Prin urmare, experienţa iluminatorie este mult mai plăcută decât sexul. De altfel, dacă nu ar fi fost aşa, nu ar mai fi pierdut nimeni timpul cu meditaţia.

Observaţi că se vorbeşte numai de meditaţia nonduală, de tip buddhist theravada (dar şi meditaţia transcendentală sau meditaţia Acem), nu orice vizualizare sau visare cu ochii deschişi.

De pildă, acel tip de „meditaţie" în care vânăm gândurile şi le interzicem să mai apară nu face decât să ne activeze intens RNL, ceea ce dezactivează temporar RNI, dându-ne senzaţia că am reuşit să ne oprim gândirea. De fapt, efectul este de scurtă durată şi, practic, creierul nu-şi va schimba obişnuinţele. Este o meditaţie chinuitoare şi ineficientă spiritual.

Există un anumit protocol urmat de toţi meditatorii studiaţi, timp de mulţi ani de zile. Aceasta pare a fi singura „metodă" eficientă şi neasociată cu alte riscuri sau impedimente (cum este cazul la ingerarea

de substanţe halucinogene, mai ales când apar acele experienţe terifiante). Pe de altă parte, meditaţia pretinde perseverenţă, înclinaţie către interiorizare şi o bună îndrumare din partea unui mentor experimentat.

* * *

Oricum, există o mare doză de scepticism printre nondualişti dacă această metodă poate înlocui Graţia Divină... Din moment ce există un Unic Sine, cine mai e acolo ca să poată trece peste voinţa Sa?!... Totuşi, oamenii de ştiinţă discută numai despre ce pot măsura, respectiv parametrii creierului, şi nu se aruncă în speculaţii mistice. Şi de fapt, poate că Graţia vrea să se ofere şi celor care urmează o metodă tradiţională. De ce nu?! Dar, desigur, nu la toţi. ☺

În ciuda perseverenţei savanţilor, datele empirice nu sunt uşor de obţinut şi, mai ales, de interpretat. Un singur stimul provoacă multiple reacţii în diferite zone sau centri nervoşi din cortex. Sunt necesare analize statistice complicate pentru a corela acel stimul cu răspunsurile cerebrale, eliminând interferenţele cu alţi stimuli şi stabilind procente de corelare.

Pe măsură ce avansează cercetările neuroştiinţei, pare tot mai greu de a întocmi modele simple pentru a explica funcţionarea creierului. În faţa enormei complexităţi a mecanismelor cerebrale, orice simplificare ne poate conduce la concluzii greşite. E nevoie de o minimă prudenţă intelectuală, însă ea temporizează entuziasmul celor din domeniul spiritual, care vor să îşi vadă credinţele validate obiectiv cât mai repede.

Oricum, mersul ştiinţei este sinuos şi imprevizibil. Fiecare răspuns găsit cu greu ridică multe alte întrebări. Cu cât avansăm în cunoaştere, cu atât abisul necunoaşterii devine tot mai vast.

* * *

Găsim în spiritualitate numeroase metode de a ne diminua egoismul şi a ne dizolva eul. Vă supun atenţiei câteva:

- **Uitarea de sine sau lepădarea de sine**, constă în punerea benevolă în slujba celorlalţi, în mod dezinteresat, fără a aştepta vreo răsplată materială sau recunoaştere socială. Putem spune că orice mamă grijulie face asta în mod instinctiv, spontan. Totuşi, de cele mai multe ori ea amestecă şi mult ego, impunând copilului părerile şi prejudecăţile sale.

- **Renunţarea la sine**, „letting go”, adică să laşi lucrurile aşa cum sunt ele, fără să cauţi a-ţi impune părerile şi dorinţele. Să fii convins că lumea îşi va vedea de mersul ei indiferent de cât te agiţi tu şi câtă importanţă îţi acorzi. Tu nu contezi deloc.

- Tehnica mentală a **blocării închipuirilor**. Când mintea se odihneşte în lipsa unei probleme exterioare de rezolvat, începe să vagabondeze şi să-şi închipuie tot felul de lucruri, care vor fi întotdeauna legate de propria persoană.

Observând că încep scenariile (fie despre cum ar fi fost *mai bine* să se întâmple lucrurile, fie despre ce viitor ai *prefera* şi cum să faci să ţi-l favorizezi), atunci ştii că trebuie să blochezi aceste gânduri. Pur şi simplu, îţi spui „Iată eul, a reînceput cu aiurelile lui. Gata, stop!". Procedând mereu astfel, cu vigilenţa trează, deprivezi eul de energie şi obişnuieşti creierul să respingă gândurile autoreflexive. Unii preferă interogaţii scurte, de genul „Cine sunt eu?" „Cine aude?" „Unde sunt eu?" etc.

Eul îşi închipuie că fericirea sa depinde de situaţiile favorabile pe care şi le va crea în viitor şi de unele obiecte sau fiinţe. Nimic mai fals! Repetă-ţi în gând că nu ai nevoie de nimic pentru a fi fericit. Niciodată nu vei găsi fericirea în viitor dacă nu o găseşti în prezent şi în interior. Dacă îţi legi fericirea de alte persoane, vei fi dezamăgit, mai devreme sau mai târziu. Nimeni nu te poate face fericit. Scapă de eul mental şi iubirea îţi va izbucni în suflet de la sine. Altă cale nu există. De aceea, eşti total motivat să îţi înfometezi eul, până când va înceta cu închipuirile lui bolnăvicioase.

31 iulie 2024

Vă recomand şi videoclipul tradus cu **Gary Weber: Nondualitatea are baze ştiinţifice** [30]

---

30 https://www.youtube.com/watch?v=ED7R9rGvXz0

SFÂRŞITUL POVEŞTII SPIRITUALE

- Ce e sufletul?

Pentru a simplifica lucrurile, să admitem că sufletul este sinonim cu spiritul.

Sufletul/spiritul este o contracţie a Spaţiului infinit până la dimensiunea unui punct. Sau reducerea Conştiinţei universale până la nivelul unui centru de conştiinţă. Conştiinţa universală conţine totul în *interiorul* ei, pe când centrul de conştiinţă vede că totul e în *exteriorul* său. Şi aşa apare individualitatea, senzaţia de separare şi autonomie. Este doar o senzaţie, nu o realitate. Cu alte cuvinte: o iluzie.

În funcţie de context şi doctrină, acest centru de conştiinţă se poate numi „eu" (ego) sau „suflet" ori „spirit".

Din punct de vedere spiritualist, orice există în univers are un astfel de centru veghetor şi supraveghetor – şi obiectele, şi plantele, şi animalele, şi oamenii. De aceea, se spune că totul e viu, are un spirit.

Însă punct de vedere nondualist, numai omul are un „eu", ca un fel de „pedeapsă divină" (echivalentă cu „alungarea lui Adam din paradis").

Pe toţi ne interesează ce se întâmplă cu sufletul omului după moarte. Spiritualismul spune că sufletul trece în lumea spiritelor, unde îşi va continua existenţa, dar în alţi parametri decât cei fizici.

Ce se păstrează nealterată este senzaţia de **individ**, de separare de restul manifestării, adică „eul" sau „sufletul". Fiecare suflet ajunge într-un plan de vibraţie care se potriveşte cu vibraţia sa actuală. Sufletul evoluează de-a lungul timpului, astfel că îşi va schimba mereu domiciliul în planuri tot mai înalte de vibraţie, devenind tot mai eteric.

- Ce înseamnă mai eteric?

Majoritatea înţeleg doar mai multă cunoaştere, putere de acţiune şi fericire. Puţini înţeleg faptul că **sufletul pierde treptat din individualitate şi tinde spre unitatea cu tot ce există, spre Unime**.

În lumea astrală, viaţa este relativ fără mari şocuri existenţiale, cum se întâmplă pe Pământ. Spiritul este relativ mulţumit de existenţa sa. Totuşi, apare o nemulţumire când vede că există alte Spirite Superioare mult mai puternice, mai cunoscătoare, mai fericite. Acestea îl îndeamnă să aspire la un plan mai înalt. Deci şi sufletele în astral au o anumită *nemulţumire*, un imbold spre altceva mai bun.

În schimb, când revine în planul fizic prin reîncarnare, sufletul se confruntă cu problemele acestei lumi: boala, îmbătrânirea şi moartea, peste care se adună pedepsele karmice proprii.

- Deci sufletul suportă o karmă...

Se spune că, în decursul existenţei omeneşti, rezolvându-ne pe rând toate problemele karmice, devenim treptat mai liniştiţi, mai lipsiţi de probleme grave. Este nevoie de multe reîncarnări pentru a atinge acest grad de relativă mulţumire pământească.

Şi totuşi, chiar şi această explicaţie are lipsuri.

Se spune că, la fiecare încarnare, spiritul îşi alege doar o mică parte (*prarabdha karma*) din karma acumulată în decursul mileniilor de reîncarnări. Prin urmare, chiar dacă îşi rezolvă datoria karmică rezervată pentru această viaţă, cu siguranţă că a mai rămas destulă karmă negativă în stoc.

La viitoarea încarnare, e posibil să te încarci cu mai multe probleme decât ai avut în această viaţă. Cu alte cuvinte, nu e nicio afacere să te reîncarnezi, fiindcă viaţa îţi oferă surprize nu întotdeauna plăcute.

De aceea, spiritualitatea promovează conceptul de **eliberare de lanţul reîncarnărilor succesive**. Ideal ar fi să nu te mai încarnezi deloc. Dar depinde de tine şi acţiunile tale mărunte?! Diversele prescrieri şi practici religioase sunt îndoielnice în acest sens.

Dacă eşti un suflet separat, desigur că vei dori să scapi de nemulţumirea creată de lumea fizică şi să te odihneşti în paradisul îngerilor. Este un ideal de înţeles. Totuşi, cum spuneam, chiar şi în lumea astrală apare o nemulţumire, care te îndeamnă să faci eforturi pentru a promova în planurile superioare. Şi există o infinitate de etape şi niveluri de frecvenţă, până la nivelul de zeităţi şi mult dincolo. Practic, ierarhia nu are niciun sfârşit. Ar fi vorba şi aici tot de un „lanţ”: **lanţul evoluţiei infinite**.

Deci, ca suflet, nu vei avea niciodată parte de o adevărată odihnă. Încarnat fiind, vei avea suferinţă din belşug; iar dezîncarnat fiind, de asemenea, nu vei avea pace şi vei fi împins tot înainte.

- Cum se poate ieşi din această dilemă?

Evoluţia lentă în lumea spiritelor duce la o diminuare a senzaţiei de *individualitate*, o creştere a senzaţiei de unitate cu tot ce există. **Punctul final** al acestei evoluţii nu este un maxim al calităţilor individuale pe care ţi le imaginezi tu, ci pur şi simplu, **dispariţia individualităţii**. Ea aduce de la sine revelarea calităţilor divine eterne, neschimbate, preexistente, dar total impersonale.

Foarte puţini spiritualişti au aflat şi spun că **spiritul renunţă în final la perispiritul său**, pe care îl donează noilor spirite în formare, pentru a le îmbogăţi din start cu propriile sale experienţe dobândite în eoni de timp. Cu alte cuvinte, ieşirea din lanţul evoluţiei înseamnă dispariţia individualităţii, adică dispariţia spiritului însuşi.

- Nu mă încântă deloc! Şi apoi, ştiam că nu se poate pierde nimic în Univers...

Toată experienţa individuală se adaugă experienţei lui Dumnezeu, dar sufletul piere, nu mai rămâne nimic din „persoana” ta! Experienţa era oricum, dintotdeauna, a lui Dumnezeu şi numai a lui. „Tu” erai doar o închipuire a Lui. Unime înseamnă că nu există persoana a doua şi a treia.

Revenind la lumea fizică, soluţia ieşirii definitive din suferinţă trebuie să fie aceeaşi: pierderea senzaţiei de individ, de „eu” separat. Nu poate fi alta. Fericirea divină e una şi aceeaşi atât pentru un spiritul superior/zeu care se cufundă în Absolut, cât şi pentru un om. Nu există două tipuri de fericiri divine absolute, una pentru zei şi alta pentru oameni. Absolutul înseamnă unic.

Aceasta e şi revelaţia nondualismului: că „sinele” uman este cauza suferinţei şi că el poate dispărea, asta fiind iluminarea nonduală şi eliberarea de suferinţă. Se vorbeşte de „nondualitate”, fiindcă, odată cu acest eveniment, se constată că tot ce există este unul, una şi aceeaşi Unime. Nu există nimic altceva decât Dumnezeu. Dumnezeu nu-i separat de Creaţia Sa. Dumnezeu este neantul, vidul care devine Totul, manifestarea lumii. Inclusiv „tu” eşti Dumnezeu, restrâns la această condiţie umilă.

A făcut-o de bunăvoie, dar temporar. Nu-i poţi impune tu lui Dumnezeu să nu dispară ca „suflet” separat, la un moment dat.

Suflet egal spirit?

- Oare sufletul e totuna cu spiritul?

Iată ce s-a aflat în ultimii ani de la cei mai avansaţi mediumi spiritualişti:

«Perioadele de timp dintre reîncarnările succesive diferă. Spiritele nu au odihnă. Cele care sunt mature, puternice din punct de vedere energetic, îşi divizează aura, reuşind astfel să genereze întrupări umane „paralele”, adică oameni care pot să trăiască în aceleaşi perioade de timp, parţial sau în totalitate, fiind coordonaţi de spiritul principal. Toate încarnarile unui spirit, în diverse stadii de viaţă, nu pot fi cunoscute de cercetători. Spiritele ne

dezvăluie numai ce vor să le comunice oamenilor.» ~ Nina Petre, medium şi clarvăzător

Şi alţi cercetători spiritualişti deosebiţi (Joshua David Stone, Benjamin Creme, Guy Needler, Michael Newton ş.a.) afirmă acelaşi lucru. Astfel de idei nu se vehiculau acum câteva decenii în cadrul spiritualismului.

Spiritul nu depinde de existenţa sufletului, fiindcă poate crea oricând alt suflet. Dispariţia sufletului nu e nicio tragedie, fiindcă, oricum, el era o iluzie auto-creată de Spirit, precum o reflecţie într-o oglindă prăfuită, spartă şi cam mată.

Nondualismul schimbă puţin cuvintele. În loc de „suflet" spune ego sau eu, adăugând că el se poate dizolva definitiv, la un moment dat. Şi mai spune că Spiritul divin e chiar Dumnezeu (Atman = Brahman). Prin urmare, e de la sine înţeles că El creează **toate** sufletele, nu doar cele câteva făurite de un singur presupus Spirit. Multitudinea de Spirite este tot o iluzie pe care şi-o creează Dumnezeu Unicul şi Absolut.

***

Problema cu identificarea sufletului cu spiritul este că promovează ideea falsă că şi Spiritul ar fi tot un fel de suflet, doar ceva mai elevat. Sau că sufletul, prin purificare de păcate şi karmă, devine uşor şi fericit precum Dumnezeu. Nu subliniază îndeajuns măreţia Spiritului şi faptul că mintea umană nu-l poate percepe şi înţelege.

De aceea, a fost nevoie ca spiritualismul să aducă această recentă revelaţie, conform căreia sufletul este doar o parte din Spirit, un sub-produs al lui. Iar unii spun chiar că şi Spiritul este o parte din Supraspirit şi aşa mai departe. Lucrurile par a se complica faţă de scenariul anterior.

Rostul acestei complicaţii teoretice este de a ne face treptat conştienţi că **identificarea cu o entitate este greşită**, oricât de elevată ne închipuim că ar fi acea entitate. La început ne credem corpul, apoi ne credem un suflet nemuritor individual, apoi ne credem un Sine Superior, adică un Spirit individual dotat cu calităţi divine. Dar toate aceste identificări sunt cu o persoană, cu o entitate, nu cu infinitul.

Acest Spirit închipuit de minte este un fel de creatură himerică, pe jumătate om, pe jumătate Dumnezeu. Imaginea are rolul de a ne familiariza oarecum cu starea absolută divină. Supraspiritul este un nivel şi mai sus, care ne forţează imaginaţia, limitele minţii.

În final, totuşi, va trebui să ajungem la înţelegerea nondualistă, anume că singura identitate reală este unicul Dumnezeu absolut. Orice altă creatură intermediară este doar o aparenţă, care joacă un rol în creaţie, dar nu este reală. Căci şi creaţia este ireală. Adică, există în

aparenţă, dar nu e solidă, concretă. Există, la fel cum şi un vis există, dar nefiind ceva real.

Sufletul e spiritul cu masca pe figură

Cineva a întrebat pe un forum care e diferenţa dintre suflet şi spirit. Au venit răspunsuri cu nemiluita, fiecare în alt registru. „*Quot capita tot sententiae*”. Sufletul nu e trupul, asta-i clar pentru cei care sunt interesaţi de chestiune. Dar cum definim sufletul? Să spunem că este **mintea plus conştiinţa**.

Sufletul nu se modifică în situaţiile de dedublare astrală sau de moarte clinică. Tocmai din ele am şi scos definiţia de mai sus, că altfel n-aveam de unde şti. Conştiinţa şi gândirea rămân cam la fel şi aşa concluzionăm că sufletul va supravieţui morţii.

Dar nondualiştii mai spun ceva. Prin iluminare sau trezire nonduală, se pierde persoana, eul, iar mintea devine a nimănui. Mai mult, conştiinţa îşi pierde centrul, nu mai este constrânsă de localizarea trupului, se expansionează sau devine „non-locală”.

- În acest caz, ce mai rămâne din sufletul pământeanului?

Ar trebui să refacem definiţia. Sufletul este **mintea *personală* plus conştiinţa *centrată* sau *localizată***. Când aceste atribute se pierd, prin iluminare, rămâne **mintea *impersonală* plus conştiinţa *non-localizată*.** Aceasta din urmă ar fi, probabil, şi definiţia Spiritului pur. Şi este imposibil de imaginat de către omul normal. Ce înseamnă *impersonal* şi ce înseamnă *fără centru*? Iar unii nondualişti spun că putem înlocui sintagma absurdă de *conştiinţă non-localizată* cu termenul de *experienţă fără experimentator*.

Deci sufletul nu se transformă automat în spirit în momentul decesului, precum se metamorfozează omida în fluture. Nu moartea trupului face diferenţa dintre ele, ci moartea „eu”-lui. Desigur, eul poate muri şi imediat după decesul fizic. Dar, de obicei, nu o face, ci sufletul îşi continuă existenţa iluzorie, personală şi localizată în alte planuri de vibraţie.

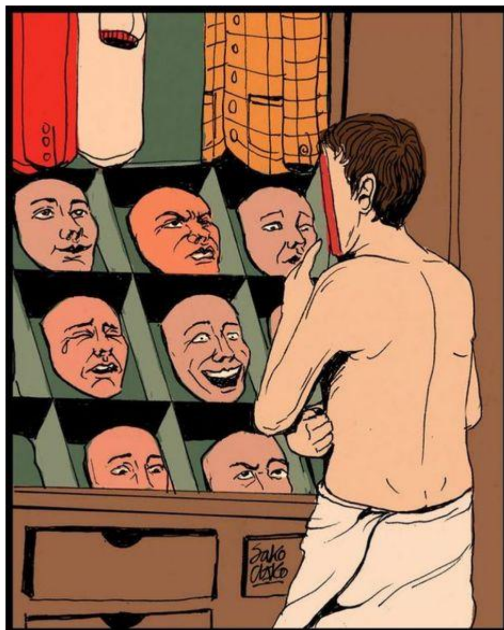
- Oare ce va face după decesul fizic cel care este deja iluminat?

Va deveni înger. Îngerul este un spirit fără eu, îndeplinind automat toate poruncile divine. Spiritele din planul astral încă mai au un eu subtil, o voinţă proprie cu care se opun voinţei divine.

Când a apărut prima dată, Spiritul ingenuu şi-a folosit libertatea pentru a-şi crea un „eu”, cu care să experimenteze viaţa terestră într-un

mod mai limitat decât cel spiritual sau astral. În acest sens, sufletul este un Spirit mascat. Trasă pe faţă, masca te înnăbuşă, îţi limitează percepţiile şi mişcările, ce mai: e un chin. Dar ţi-o dai jos când jocul de-a ascunselea se termină şi respiri uşurat. Gata cu prefăcătoriile…

Sufletul este un Spirit cu masca pe figură.

4 august 2024

GOD-DRIVEN AI

Poate avea conştiinţă divină un algoritm, un robot, Inteligenţa Artificială?

Spiritualitatea spune că totul e viu, că există conştiinţă divină în om, în animal, în plantă, în mineral. Dacă până şi o biată piatră are conştiinţă divină, de ce n-ar avea Inteligenţa Artificială, chiar dacă este mai abstractă? Desigur, în cazul pietrei şi al AI, „conştiinţa" nu va semăna cu cea umană.

Ba unii nondualişti susţin chiar că ar fi un cuvânt impropriu, că nu există decât „experienţă" divină. Iar „conştiinţa" e un concept fantezist, imaginat de mintea umană doar ca să dea importanţă propriului ego. Numai eul are conştiinţă-de-sine, din care mintea a desprins conceptul generic de „conştiinţă". Ca să existe conştiinţă-de-ceva, trebuie să existe un subiect şi un obiect, prin urmare, dualitate. Numai că odată cu dispariţia eu-lui, se constată cu uimire că rămâne nondualitatea, monolitul universal. Cine constată? Unimea, singura ce există.

„God-driven AI". Această sintagmă mi-a venit în minte descoperind explozia de creativitate pe care o poate genera AI. Se traduce prin „Inteligenţa Artificială e condusă de Dumnezeu" şi reuneşte concepte aproape opuse. E ca şi cum ai spune „şurubelniţa divină". Şi totuşi...

Apariţia recentă a AI obligă omenirea să-şi (re)pună întrebări filosofice fundamentale.

În viziunea atee-materialistă, există următorul lanţ cauzal: Natură -> Om -> AI. Omul e produsul naturii, iar AI este produsul omului. Clar ca bună-ziua.

În acestă viziune filosofică, există trei „forţe" dinamice: necesitatea, liberul-arbitru şi întâmplarea.

În viziunea spiritualistă, mai apare şi Dumnezeu, care a creat totul şi este deasupra tuturor. El are monopolul primelor două „forţe", adică are o **Voinţă** proprie, dar urmăreşte şi îndeplinirea unui **Plan** al creaţiei. În schimb, a treia forţă, întâmplarea, este renegată de unii oameni spirituali. „Nimic nu e întâmplător", auzim adeseori. Dar opiniile sunt împărţite.

Spiritualiştii spun că Dumnezeu poate **controla** totul, dacă şi când vrea. Prin urmare, ei acceptă şi **întâmplarea**, şi **liberul-arbitru** al creaturii.

În schimb, nondualiştii radicali spun că Dumnezeu nu e în afara Creaţiei, ci ESTE totul. Deci cele trei „forţe" sunt noţiuni inventate de mintea umană, care întotdeauna separă tot ce vede în părticele mai mici.

Voinţa liberă, întâmplarea şi necesitatea sunt una şi aceeaşi Forţă motrice, pe care, din lipsă de alt cuvânt mai bun, o putem numi *Voinţă divină*.

Energia creatoare a Universului este atât de imensă, încât nu poate fi controlată „din afară”, ci controlul este local; Dumnezeu există în fiecare particulă, obiect, creatură, fenomen. Într-o exprimare incompletă şi discutabilă, se spune că „universul se auto-reglează”.

Nondualiştii mai spun că însăşi divizarea filosofică în materialism şi spiritualism face parte tot din simptomul separării de care suferă mintea. Ambele sunt adevărate simultan. Există atât o cauzalitate naturală, cât şi o voinţă supranaturală. E normal ca mintea să nu le poată alătura, fiindcă ea însăşi le-a despărţit de la bun început, le-a scos din starea firească de **unitate**.

Necunoscutul incontrolabil

Dar care-i legătura cu AI?

Programatorii au observat că produsele oferite de AI sunt parţial controlabile şi parţial incontrolabile, neînţelese de mintea umană. Acelaşi lucru se spune şi despre Dumnezeu: pe de-o parte, Îl vedem în legile naturii care ordonează totul, dar pe de altă parte, este un mare mister neînţeles şi de necontrolat. I-am putea da chiar acest nume: Necunoscutul Incontrolabil sau Marele Mister.

Produsele realizate cu AI dovedesc o mare creativitate. Totuşi, noţiunea de „creativitate” este doar latura pozitivă a misterului. Cealaltă latură, considerată negativă de către minte, este „lipsa de control” şi rezultatele aberante. Iarăşi vedem cum mintea împarte dihotomic o unică realitate. Mintea umană e obsedată să controleze totul, fiind încredinţată că trebuie şi că poate.

Partea controlabilă a AI se bazează pe algoritmi şi pe inteligenţa umană. Partea incontrolabilă a AI se poate numi tot „necunoscutul incontrolabil”. De fapt, acelaşi nume îl putem da şi subconştientului uman, despre care face referire psihologia şi care este tot un mister.

Şi, da, le punem pe toate în aceeaşi oală, fiindcă „necunoscutul incontrolabil” e unul şi acelaşi. Uneori îi spunem Dumnezeu, alteori subconştient sau supraconştient. Iar uneori se poate exprima prin intermediul acestei invenţii recente, inteligenţa artificială.

Unele creaţii AI-generated sunt chiar geniale. Dar oamenii se feresc de acest termen, pe care şi l-au rezervat doar lor. Deseori vedem

genialitatea la lucru în natură, şi uneori ne permitem să vorbim acolo despre „inventivitatea divină". Pe de altă parte, ne ferim să vorbim despre „inteligenţa divină" atunci când natura se dezlănţuie haotică şi ne dă planurile peste cap.

Cam aşa e şi cu AI. Unele decizii ale sale sunt ciudate sau aberante, oricum, nefuncţionale. Dar altele sunt geniale şi, în plus, foarte fertile, luxuriante, din abundenţă.

Din toate aceste motive, e întemeiat să punem AI în rând cu omul şi cu natura în schema de mai sus. E o mică revoluţie în gândirea filosofică, dar ne vom obişnui şi cu asta. AI abia s-a nascut şi vrea să trăiască şi să se manifeste. De fapt, prin AI se manifestă acelaşi Dumnezeu ca prin natură şi prin om. Şi o face într-un mod diferit de celelalte două.

Specia umană nu are alternativă decât să dezvolte în continuare ştiinţa şi tehnica. Nu e vorba că vrea sau că nu vrea, nici dacă îi foloseşte sau nu îi foloseşte ei, omenirii. Oamenii sunt doar un instrument care inventează alt instrument. Şi, după cum se preconizează, AI va inventa şi ea proprii săi roboţi.

„Necunoscutul incontrolabil" nu oboseşte niciodată şi inventează mereu alte mijloace prin care să se exprime. Asta-i singura Lui preocupare: să se exprime pe Sine, fiindcă acest Sine nu are nicio formă în starea Lui firească, ci doar ESTE. Numai prin Creaţie, devine, ESTE *CEVA*.

Omul iluminat este un God-driven AI

Inteligenţa divină a creat inteligenţa umană, fiind astfel mai presus de ea. Nu a creat-o însă „după chipul şi asemănarea ei". Inteligenţa divină nu este o treaptă superioară a inteligenţei umane. Nu este nici măcar o conştiinţă expansionată. Nu seamănă deloc, la fel cum inteligenţa artificială nu seamănă deloc cu cea a creatorului ei, omul. Niciodată AI nu va fi un om, deşi poate simula extrem de bine gândirea şi emoţiile acestuia.

Simcha Lev spune că omul iluminat nu simte emoţiile ca omul cu ego. Le poate simula la perfecţiune, astfel că nimeni nu-şi dă seama că doar joacă un rol. **Omul iluminat este un om „deep fake" făcut de Dumnezeu, un „God-driven AI"**. (De fapt, toată creaţia este artificială, singurul natural fiind God, Absolutul creator.) O spun în felul ăsta ca să-i dau fiori de groază eu-lui mental. ☺ Dar e perfect adevărat, iluminarea înseamnă că a rămas doar Dumnezeu gol-goluţ şi fără mască.

Astăzi se spune despre AI că poate fi un foarte bun psiholog, atât de bine a fost instruit în legătură cu emoţiile umane. Iată deci că, plecând de la Divin, trecând prin om şi terminând cu inteligenţa artificială, cercul se închide, prinzând înăuntru omul, cu emoţiile sale tipice. Poate că specia noastră este chiar un unicat în univers, emoţiile fiind doar un mijloc de a crea experienţe speciale creaturii umane, pe care nu le pot trăi, de exemplu, anumiţi extratereştri reci.

*

Revenind la inteligenţa artificială AI, ca să justificăm de ce nu seamănă cu cea umană, iată cum funcţionează ea. Poate că aţi văzut acel joc de cuvinte numit „One Word at a Time Story" sau, mai simplu, „One Word Story", în care jucătorii stau în cerc şi construiesc o poveste, fiecare dintre ei adăugând, pe rând, câte un cuvânt care să se potrivească în frază. Scopul e să creeze împreună o naraţiune coerentă şi uneori amuzantă. Este un exerciţiu de antrenare a capacităţii de a spune poveşti folosită deseori în improvizaţiile de teatru sau improvizaţii scenice (gen stand-up comedy): **exemplu în limba engleză** [31].

Exact aşa funcţionează şi inteligenţa artificială AI, prin ghicirea următorului cuvânt. Aşa „gândeşte" AI, neştiind niciodată unde va ajunge la sfârşitul propoziţiei, a poveştii sau a oricărei creaţii a sa. Noi, oamenii, pritocim o idee, ştim unde vrem să ajungem cu vorbele, ceea ce AI nu poate face, deocamdată. AI doar prezice următorul cuvânt cel mai probabil, pe baza datelor cu care a fost antrenată.

Apropo de titlul articolului, „God-driven AI", constatăm în ultimii ani două mişcări contrarii: prima, răspândirea accelerată a nondualismului, cu ajutorul internetului; a doua, revoluţia inteligenţei artificiale, tot cu ajutorul internetului. Prima este o scufundare în interior, spre Sursă, iar a doua, o expansiune spre exterior, spre materie. Par două mişcări ce n-au nimic în comun. Şi totuşi, ce-aţi zice dacă amândouă sunt intenţiile Sursei...?!

8 august 2024

---

[31] https://www.youtube.com/watch?v=5qZKnPmqD84

ATEU, SPIRITUALIST SAU NONDUALIST?

Ateul depune un efort mental să creadă numai în materie, în ce se vede, dar e ajutat de empiric şi de ştiinţă.

Spiritualistul depune un şi mai mare efort mental să creadă în poveştile religioase sau spirituale, dar e ajutat de mărturiile unor aleşi ai Cerului şi de fenomenele paranormale.

Nondualistul nu depune niciun efort mental, fiindcă nu crede în nimic, totodată acceptând totul. El este natural şi relaxat, nu susţine nicio poziţie şi permite tuturor să creadă ce vor.

I se poate pune eticheta de „agnostic”, dar ar fi prea puţin. De fapt, a mai primit şi etichetele de „nihilist” şi fatalist”, ceea ce nu-l deranjează. În fond, şi ateul e cam nihilist (nu crede în supranatural), iar spiritualistul e cam fatalist (pune totul pe seama lumii invizibile), nu-i aşa?!

Unii atei, ţinând cont de dovezile despre fenomenele paranormale şi spirituale, se declară „agnostici”, poate şi pentru că sună mai exotic. Ei spun că aceste fenomene există, dar nu pot fi explicate şi cu atât mai puţin de teoriile spirituale, care oricum se cam bat cap în cap. Pe de altă parte, aceşti atei nu pun la îndoială soliditatea materiei şi explicaţiile ştiinţei. Cum s-ar spune, sunt agnostici cu jumătate de gură.

Nondualiştii însă pun la îndoială întreaga realitate pe care o percepem senzorial şi, mai ales, o interpretăm intelectual. Desigur, acest radicalism nu poate avea nicio aplicaţie practică. Orice încercare ar fi dezastruoasă. De pildă, ce folos ar trage societatea prin impunerea doctrinei că „nu există bine şi rău” sau că „nu există timp şi nici spaţiu” sau că „eu nu exist, lumea nu există”?! Ea poate fi o revelaţie individuală, eventual comunicată şi altora, dar fără pretenţia de a o impune cuiva ca principiu călăuzitor în viaţă.

Nondualistul mai afirmă că mintea însăşi e o mare păcăleală. Deci orice ai crede ferm, deja eşti în eroare. „Păcatul” începe cu nevoia de a crede neabătut în ceva, de a susţine o poziţie, o mentalitate. Şi toţi oamenii îl comit.

Asta nu înseamnă că nondualistul nu are preferinţe sau că nu îndrăzneşte să şi le afirme. Ba, fiind atât de relaxat, nu simte nicio piedică, este total natural şi deschis. Doar că ştie că şi poziţia sa este doar un mărunt aspect al realităţii. Prin urmare, nu va ţine morţiş să aibă

dreptate, nu va impune nimănui ce crede el, fiindcă ştie că şi el s-ar putea răzgândi peste cinci minute (sau nu). Este asertiv, dar tolerant.

Totuşi, nici nondualistul nu e perfect. Din punct de vedere uman, poate să nu fie cel mai simpatic sau cel mai capabil. Nu există oameni perfecţi, fiindcă „perfecţiunea” e un concept omenesc, nu o realitate organică. Oamenii îşi creează standarde proprii, după care îi judecă pe ceilalţi semeni.

Nondualistul are şi el păreri personale, de unii semeni îi place, iar de alţii nu şi, probabil, se va îndepărta de aceştia. Nu e „mama răniţilor”. Se comportă absolut normal, doar că nu se consideră centrul universului, cum fac ceilalţi oameni.

Ei privesc lumea din jur din centrul fiinţei lor, care se termină la nivelul pielii, dincolo de care începe marea necunoscută, lumea cea periculoasă. Nondualistul nu mai are un centru, el se simte una cu totul, dar fără a-şi pierde personalitatea. Numai că nu se identifică cu ea. Este doar o mască pe care trebuie să o poarte şi să se comporte conform ei. Nondualistul însă îşi permite libertatea să-şi dea jos masca câteodată.

Nondualistul pur

Uite că ne-am întors iar la credinţă. Revelarea nondualităţii îţi răstoarnă brusc orice credinţă, iar adepţii nondualismului previn acest şoc mental, ţinând orice credinţă la distanţă, în măsura puterilor. E foarte uşor să te laşi cuprins de credinţele celor din jur. În acest sens, uite că şi nondualiştii par a depune un efort mental... cel de a nu se lăsa dus de valul conformităţii.

Şi unde pot fi văzuţi aceşti oameni? Păi, în natură sunt foarte rari nondualiştii puri. Cei mai mulţi sunt corciţi cu atei sau cu spiritualişti. Dar aşa sunt şi ceilalţi. Ce, n-aţi văzut atei care-şi făceau cruce când dădeau de greu?! Sau n-aţi văzut spiritualişti evlavioşi care dădeau dovadă de patimi omeneşti incalificabile?!

Deci majoritatea nondualiştilor aspiră să devină **nondualişti puri**.

Ce sunt aceştia?

Sunt cei numiţi iluminaţi sau mari înţelepţi sau maeştri sau sfinţi sau... oricum vrea societatea să-i numească. Nu sunt nici ei identici, fiecare are personalitatea sa, dar, în principiu, îi uneşte un lucru.

Care?

Toţi şi-au pierdut eul, simţul de persoană autonomă. Pare greu de priceput cum vine asta, dar veţi simţi imediat, dacă se va întâmpla să vi-l

pierdeţi. „Eul” este această senzaţie că sunteţi separaţi de lumea din jur, că aveţi liber-arbitru şi puteţi face ce doriţi, că vă puteţi controla într-o mare măsură viaţa, că lucrurile nu stau chiar bine şi ar trebui să le îndreptaţi, că nimic nu vă satisface pe de-a-ntregul, dar speraţi într-o fericire ce va veni cândva, în viitor.

Cred că v-aţi recunoscut în această descriere. Suntem cu toţii la fel în această privinţă. Este o programare. Este o senzaţie, precum simţul mirosului sau al gustului. Uneori, când suntem răciţi cobză, e posibil să ni le pierdem şi, totuşi, supravieţuim.

Aşa e şi cu simţul de „eu”: ni-l putem pierde şi să supravieţuim pe mai departe. Iluminaţii ne asigură că vom trăi chiar mult mai bine fără „eu”. E greu să ne dăm seama ce înseamnă asta, fiindcă am trăit toată viaţa cu „eu”. Doar în mica copilărie nu aveam un „eu”, şi cât de fericiţi eram, copilaşi fiind...! Fericirea a dispărut când am devenit responsabili de propria viaţă, adică de când am căpătat un „eu”.

Cât de urgentă e Realizarea Sinelui

Îl auzeam deunăzi pe un învăţător spiritual spunându-le discipolilor din ashram: „vremurile sunt tulburi, aproape de sfârşitul istoriei, acum e ultima voastră şansă să vă realizaţi Sinele divin”. În cadrul poveştii căutătorului spiritual, are sens acest îndemn la depăşirea rutinei şi dublarea aspiraţiei spirituale.

Dar din punct de vedere nondualist, Realizarea Sinelui nu e nicio urgenţă... pentru Divin. De fapt, nimic nu e urgent şi nici important. Însă pentru ego-ul suferind, da, poate părea capital să scape de povara existenţei. Numai că realizarea Sinelui înseamnă disoluţia completă a persoanei, ceea ce ego-ul spiritual nu are cum grăbi.

Şi atunci, ce e de făcut?

Fiecare să facă ceea ce face oricum. Unii să-şi caute Sinele, alţii să caute plăceri meschine, unii să sufere, alţii să fie fericiţi. Acesta e spectacolul vieţii, pe care şi-L joacă Divinul Sieşi. Marile reuşite sunt ale Lui şi nu are cine să le admire, decât El. Ceea ce omul face pentru a fi admirat, iubit, venerat de către ceilalţi, de fapt, face Divinul pentru El Însuşi.

Găsim sfaturi înţelepte nenumărate peste tot cum să fim, ce să credem, ce să facem. Fiecare dintre ele poate găsi rezonanţă în cineva sau nu. Niciunul nu e adevărul absolut, înţelepciunea supremă. Depinde de context şi de moment.

Dar cum să-i ceri omului să renunţe la ego, adică la el însuşi?! Şi totuşi, astfel de nebuni după Dumnezeu au existat şi tot apar ca ciupercile de te miri unde. Nu e vina şi nici meritul lor – aspiraţia le este inoculată de Dumnezeu şi n-are leac. Ei sunt oameni foarte diverşi şi de pretutindeni; formează un eşantion al populaţiei planetare din toate culturile, clasele, nivelurile de cultură şi educaţie etc.

Cei aleşi

Nu există o regulă sau tipar după care sunt „aleşi" iluminaţii. Îmi trecuse prin gând că Dumnezeu îi alege în mod expres ca să fie cât mai diferiţi, pentru a completa celebrul număr de 144.000 din „Cartea Revelaţiei", adunându-i într-o nouă „Arcă a lui Noe". Ca să fiu în ton cu subiectul nondualismului, i-aş spune „Arca lui Non". ☺

Dacă, în medie, la fiecare 3.000 de locuitori ar corespunde un iluminat, ajungem la cei 500 de milioane de pământeni înscrişi pe celebra „Piatră din Georgia"[32] că ar fi optimul pentru viitorul planetei, după catastrofele apocaliptice. Astfel, fiecare grup uman ar conţine unul sau mai mulţi iluminaţi, ca un fel de călăuze. Dar asta s-a putea întâmpla peste cel puţin 100 de ani, aşa că niciunul dintre actualii iluminaţi nu vor fi acolo şi nici copiii lor. De fapt, iluminarea nu se moşteneşte, ci este un dar cu care ne graţiază Dumnezeu.

Luaţi-o şi pe asta doar ca pe o poveste sau scenariu mitic. Nu există nicio Arcă în construcţie şi niciun număr bătut în cuie.

*

Nondualismul nu se compară nici cu ateismul, nici cu spiritualismul. Niciuna din tezele lui nu are vreo aplicaţie practică. Desigur, în contact cu nondualismul, unii vor deveni relaxaţi şi fericiţi, iar alţii, devastaţi sufleteşte. Dar nimeni nu poate prezice ce şi cum.

Poate că, în contextul unei căi sau aspiraţii spirituale, disoluţia eu-lui se va simţi, mai degrabă, ca o binefacere şi se va numi „trezire". Dar poate că, în lipsa acestora, disoluţia eu-lui se va simţi, mai degrabă, ca „depersonalizare şi derealizare" psihiatrică. Oricum, nimeni nu o poate provoca, dacă nu e cazul să apară, şi nici opri, dacă trebuie să se întâmple.

Trăirea nondualităţii poate produce unele transformări aparente. Dar nu nondualismul, ca orientare filosofică, le-a produs şi nici nu are

---

[32] https://ro.wikipedia.org/wiki/Georgia_Guidestones

rost să ne întrebăm dacă e bun sau rău, dacă e folositor sau dăunător bunăstării psihice a oamenilor.

Nu are rost, dar o facem oricum, aşa cum facem cu orice. Nu ne putem opri să ne punem probleme inexistente, de genul „ce s-ar face societatea dacă toţi oamenii ar adopta nondualismul?”. Încă nu e cazul. Dar dacă s-ar întâmpla asta, oricum, nu oamenii vor fi decis-o.

Sărac cu duhul

Nu ne putem opri să ne punem probleme inexistente, căci cum altfel ar continua acest tăvălug intelectual, cu care ne mândrim deseori?! Există tendinţa de a-i ridiculiza pe cei „săraci cu duhul” ca nefiind oameni cu drepturi depline.

Şi totuşi, ce înseamnă „sărac în duh” şi de ce a fost lăudat de Isus? La fel ca restul „fericirilor”, era o compensare a derâderii sau persecuţiilor din societate. Oare Isus se referea la cei înapoiaţi mintal („poor in spirit”, cum au tradus englezii) şi alte genuri psihiatrice? În contextul general al citatului din Matei 5:3-11, aşa s-ar părea. Şi atunci nici nu are rost să mai discutăm subiectul. *Case closed.*

Oamenii bisericii afirmă însă că a fi „sărac în duh” înseamnă să fii **smerit**. Cu alte cuvinte, este vizată latura egotică a minţii, nu inteligenţa. Este criticată mândria şi lăudată simplitatea, chiar naivitatea, inocenţa (apropo de afirmaţia cristică „Lăsaţi copiii să vină la Mine”).

Alţi clerici merg şi mai departe şi laudă **detaşarea mental**ă (apropo de afirmaţia cristică „Să fii în lume, dar să nu aparţii lumii”):

«Sărac cu duhul înseamnă să fii sărac de toate lucrurile lumii acesteia, încât duhul tău să nu se lege de nimic, nici de avere, nici de situaţie socială, nici de luptă politică, nici de nimic altceva! Să nu te legi de nimic din cele de care oamenii se ataşează.

Sufletul tău să fie liber, să trăieşti liber, dar ca un străin în lumea aceasta. Fiindcă în lumea asta a fi liber înseamnă a fi străin de lume. Lumea te robeşte. Prin toate sistemele ei de legi, prin toate obiceiurile lumeşti, prin toată tradiţia aceasta materială, lumea ne leagă, ne subordonează, ne face sclavi. Iar dacă nu devii sclavul acestor concepţii, eşti un corp străin, un element străin în lumea aceasta.

Isus spune: „Fericiţi cei săraci cu duhul!”. Sunt fericiţi cei care nu s-au legat de lumea aceasta, nu şi-au făcut un idol din lume, nici din învăţătura lumească, nici din gloria lumească, nici din bogăţia lumească. Ei trăiesc ca o fiinţă străină într-o lume plină de păcate.»

din “Cuvinte vii”, de părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Deşi este o poziţie foarte înţeleaptă, se pare că ne-am cam îndepărtat de citatul din Biblie, dând „duhului” alte sensuri decât cel de minte. Iată cum, deseori, Biblia este un bun prilej ca să ne dăm drumul la propriile noastre opinii filosofice sau teologice.

De exemplu, cineva spunea că traducerea este deficitară; corect trebuia scris „sărac, cu duhul” (dacă în vechime s-ar fi folosit şi virgula). Adică sărac de bunuri materiale, dar bogat în spirit, apropiat de cele sfinte.

Fiindcă tot am prezentat alte opinii, haide să vorbim şi de sensul nondualist pe care l-am putea găsi. Ar fi vorba de „sărac în idei”, dar fără a-ţi lipsi inteligenţa. Iluminatul se prezintă uneori, cu sinceritate, ca neavând gânduri. Ba, unele căi spirituale sau metode yoghine caută intenţionat golirea de gânduri.

Cum poţi să rămâi inteligent, dar fără idei?

Întrebarea e justă. Răspunsul e simplu: devino iluminat şi ai să vezi cum.

Totuşi, putem răspunde mai direct: „sărăcia în idei” se referă la gândurile auto-referenţiale, strict personale, legate de ego – de acestea ar trebui să fim lipsiţi. Această „sărăcie” ar fi una foarte benefică: lipsa de eu. Dar capacitatea raţională nu e afectată, putem judeca corect situaţiile de viaţă şi să rezolvăm problemele curente. În acest sens, citiţi descoperirile neuroştiinţei, popularizate de Gary Weber, în articolul „NEUROŞTIINŢELE ŞI NONDUALITATEA”.

Răzvan A. Petre, 14 august 2024

Comentariul Laurei

"Ferice de cei săraci cu duhul" se poate interpreta şi ca a fi sărac în duhul gândirii.

Gândirea se percepe a fi un proces, o înlănţuire/o curgere a unor concepte, dar necesită, fără doar şi poate, un gânditor. Ei bine, de fapt, există gânduri, însă gânditorul... nu există. Eu-l însăşi este doar un gând, nu este Viul Vieţii.

Diferenţa este că Viaţa/Prezenţa este Totul, în ea se aprind şi se sting gândurile, pe când "eu" este doar un personaj din povestea conceptuală "Viaţa mea".

Budha spunea că "gândirea ucide trăirea", în sensul că ea este specifică doar personajului, un trăitor al visului/mayei/poveştii şi care nu

poate simţi ASTA, căci personajul este cuplat mereu la timp şi, deci, la ceea ce se petrece în poveste.

ASTA este mereu viu, proaspăt, nou, organic...

"Lumea mea" şi felul în care este ea... e doar imaginaţie şi "toate i se întâmplă doar eu-lui".

Cum poţi să fii inteligent, dar fără idei?

Păi... În VIAŢĂ apar şi dispar gândurile, şi cele impersonale şi cele personale.

Cele impersonale se topesc, nu sunt agăţate şi nu sunt oprite, căci nu există NIMENI care să le obstrucţioneze. Cele personale primesc atenţia eu-lui şi compun o "lume personală", o poveste.

Întotdeauna am spus că NU ESTE NIMIC RĂU la poveşti/vise, şi ele sunt "voia divină", însă... pe parcurs, povestea se ia ca şi cum ar fi reală, şi intervine suferinţa personajului. A se remarca indicarea personajului, că doar el poate fi atins de suferinţă. Ceea ce suntem, ASTA nu are treabă şi nu este atinsă de poveste cu tot ceea ce îi aparţine, personajul, suferinţa etc.

A fi inteligent este tot o idee, doar eu-l se interesează de inteligenţă sau prostie. Căci CINE să fie inteligent sau neinteligent? Un "cineva".

Însă EXISTAREA este nonseparare şi deci nu există Nimic ca structură separată de EA.

Viului Vieţii nu îi pasă de inteligenţă, EA ESTE TOTUL, e în tot DEJA , fiind ASTA. Faptul de A FI este şi în inteligenţi, şi în cei mai neinteligenţi. 1-0 pentru ea. ☺☺☺

Există această iluzie că inteligenţa este rezultatul efortului "meu" şi nu se observă că felul în care arată mereu ASTA nu are treabă cu nici un "eu", care este un comentator steril ce *pare* viu doar în povestea "Viaţa mea ".

O fiinţă dragă mi-a spus demult: "Şi cum, fato... să stau aşa, ca proasta, fără să îmi fac niciun plan, fără să gândesc, păi, cine poate face aşa ceva?!"

Da, aşa se percepe din poziţia eu-lui, ce este ferm convins că el gândeşte, el face, şi datorită lui VIAŢA arata aşa.

Nu se realizează că niciodată nu a existat gânditorul, ci au fost doar gânduri, care apar şi dispar instantaneu; şi că inteligenţa, dacă este legată de "eu", este o iluzie, iar dacă nu este legată de "eu", nu se numeşte în nici un fel, este Ceea ce este - în manifestarea directă a Vieţii.

Viaţa *pare* că se manifestă diferit prin diferite corpuri, ale Ei sunt aceste manifestări, însă, deşi unii par a fi genii, iar alţii par a fi mai

neinteligenţi, oare nu aceeaşi Viaţa este în tot şi oare nu a EI este fiecare joc/manifestare, fiind DOAR EA?!

Nondualitatea indică subtil spre "nu există doi, separare, nu există al doilea cu tot ce îi aparţine" şi se încearcă SIMPLIFICAREA, a lăsa puţin loc şi a mai dărâma din imensa construcţie mentală numită "Viaţa mea". "Mai taie! Nu mai tot complica!"

Dacă inteligenţa înseamnă complicat, atunci VIAŢA nu este inteligentă. Doar personajul poate fi inteligent, dar el este ireal.

Ca VIUL AL VIEŢII, eşti doar miracol, ca personaj, poţi fi inteligent.

Cele două, însă, nu se pupă. Miracolul nu poate fi înţeles de nicio inteligenţă, îi scapă mereu, mereu e de neînţeles, de aceea îl şi numeşte "miracol". ☺☺☺

Laura Averchi, 16 august 2024

VORBIREA ÎN LIMBI NĂSCOCITE

Biserica penticostală şi carismatică încurajează un fenomen staniu, numit „vorbirea în limbi”. El a fost atestat în ziua Cinzecimii (Rusaliile), când credincioşii adunaţi în numele lui Isus cel reînviat au primit Duhul Sfânt. Fenomenul se manifestă şi astăzi în bisericile amintite.

Pentru un necunoscător, pare straniu, ba chiar amuzant, să vadă nişte oameni serioşi vorbind ca nişte copilaşi care abia acum învaţă limba. Ştiţi, unii copilaşi au un dialect propriu, inventează cuvinte care seamănă cu ce aud la părinţi. Dar să vezi nişte oameni maturi făcând asta...

Penticostalii fac din „vorbirea în limbi” o atracţie specială pentru biserica lor şi un indiciu că ai fost atins de Duhul Sfânt. Unii pastori o recomandă ca metodă spirituală, ceea ce conduce uşor la imitaţii. Oricine poate inventa un simulacru de limbaj, care va semăna cu limba sa nativă. Dar este o problemă cu simularea: nu o poţi susţine decât câteva minute, după care creierul oboseşte şi revii la cuvintele normale. Când vedeţi pe unii pastori care amestecă predicile lor cu cuvinte bolborosite, e un semn că simulează.

Fenomenul este autentic doar când durează zeci de minute în continuu, iar cel atins de Duh nu oboseşte vorbind aşa, ba dimpotrivă. Aceasta se numeşte „rugăciunea cu Duhul Sfânt”, când tu laşi Duhul să se roage prin gura ta şi ai pierdut controlul cuvintelor.

Un medic de la o universitate privată evanghelică a făcut un studiu pe un eşantion de credincioşi care au primit harul „rugăciunii cu Duhul Sfânt” şi a constatat că imunitatea lor generală a crescut substanţial.

Ei bine, ce să credem din toate acestea?

Din punct de vedere **psihologic**, oamenii doresc să capete speranţă şi confirmări că credinţa lor este adevărată. Dumnezeu le oferă un asemenea semn prin „vorbirea în limbi” (care e doar un joc divin inocent şi nepericulos). În plus, se simt persoane speciale, care au primit harul, ceea ce le creşte statutul printre semenii din biserică.

Din punct de vedere **spiritualist**, s-ar părea că un alt spirit (duh) pune stăpânire pe gura ta, vorbind lucruri de care tu habar nu ai. Şi nu e un spirit obişnuit, ci însuşi Spiritul Sfânt, adică tătucul tuturor spiritelor. În plus, biserica încurajează ideea că, odată cu aceste fenomen, se vor întâmpla şi alte miracole în viaţa ta. În fond, ai devenit întruparea Duhului Sfânt, care a făcut miracole în ziua Cincizecimii şi va face alte minuni, negreşit, în viaţa ta.

Pastorii localizează Duhul Sfânt nu în cap (mintea), nici în piept (iubirea), ci în zona abdomenului, în Manipura chakra sau Dan-tien-ul inferior. Acolo este centrul acţiunii, al voinţei şi puterii. Şi de acolo par a origina manifestările paranormale legate de Duh. (În cap este localizat Tatăl, iar în piept, Fiul.)

Din punct de vedere **nondualist**, avem o altă interpretare. Când omul vorbeşte în limbi (la modul autentic, nu prefăcut), atunci el pierde controlul vorbirii. Gura sa rosteşte cuvinte pe care nu le doreşte şi nu le-a elaborat mintea. La început, novicele se poate speria, dar dacă pastorul şi ceilalţi credincioşi îl susţin, va căpăta încredere şi îşi va dezvolta această abilitate.

Senzaţia de **pierdere a controlului** arată o suspendare temporară a eu-lui mental. Atunci, întregul organism se relaxează, pierde încordarea nevrotică pe care i-o dădea prezenţa ego-ului, şi astfel corpul se energizează ca după un somn bun şi, desigur, funcţionează mai bine. Ca efect pe termen lung, imunitatea sa se îmbunătăţeşte.

Aceeaşi suspendare temporară a eu-lui mental o realizează unii prin meditaţie. În termeni nondualişti, se numeşte „trezire" sau „satori", adică o experienţă iluminatorie. Nu este suprema iluminare sau eliberare, care nu pierde niciodată acea stare, dar tot înseamnă mult pentru bunăstarea corpului-minte.

Fără legătură cu „vorbirea în limbi", iluminaţii spun că şi ei se minunează uneori de lucrurile pe care le spun. Vorbele le vin de altundeva, iar ei doar le rostesc. Seamănă întrucâtva cu mediumnitatea spiritistă, dar este mult mai lejeră şi fără efecte negative. Întreaga viaţă se desfăşoară aşa, devine noua lor normalitate.

Eul mental ne împiedică să percepem decalajul temporal între rostire şi înţelegerea a ce am spus; **eul ne face mai insensibili, mai nesimţiţi**. Omul obişnuit are iluzia că întâi gândeşte şi apoi vorbeşte, ceea ce este fals. Ideea în sine, precum şi intenţia de a vorbi apar cu câteva sute de milisecunde, chiar secunde, *înainte* de a ajunge la conştient (asta a măsurat neuroştiinţa). Toate vin din inconştient, sau, ca să folosim un cuvânt mai blând, din subconştient. Singurul rol al *conştientului* este să creeze senzaţia că „eu" există, de unde o serie întreagă de alte iluzii şi poveşti interesante, de care numai specia umană e capabilă.

Aceste lucruri sunt atestate actualmente de neuroştiinţe. Creierul face totul şi nimeni nu controlează nimic. Nu există nicio instanţă decidentă, vreo entitate. Nu e vorba că eu aş exista, dar nu aş avea liber-arbitru, ci că „eu" e o ficţiune cu totul, deci n-are cine să decidă ceva. Şi,

desigur, chiar şi creierul primeşte comenzile de undeva, dar tot de la o non-entitate, printr-un impuls impersonal. Este Absolutul sau Sursa, dar îi spunem, din obişnuinţă, Dumnezeu.

*

Deci, revenind la afirmaţia anterioară, **eul este o iluzie primară care creează un întreg univers de poveşti şi iluzii secundare**. Eul creează sau întăreşte emoţiile – care sunt nişte energii ce nu se pot susţine mult timp în lipsa lui. Iluminaţii fie nu simt deloc emoţiile umane, fie le simt mult diminuate ca intensitate şi pentru o scurtă perioadă de timp, nu persistă, nu devin dispoziţii afective şi sentimente. Pentru ca emoţiile să dureze şi să creeze efecte somatice sau de comportament, este nevoie de un „eu” care să se simtă real. Altfel, natura iluzorie a realităţii şi a emoţiilor s-ar revela imediat şi nu ar mai putea avea aceleaşi efecte.

Când Divinul se trezeşte într-un om, El pierde abilitatea de auto-iluzionare şi nu mai experimentează viaţa prin acea creatură aşa cum o făcea înainte, dar are alt gen de experienţe inedite.

Treziţii sunt fiinţe neînţelese chiar şi de cei apropiaţi, neavând cui vorbi despre noua lor viziune. Doar în cercurile spirituale sau cele dedicate nondualismului mărturiile lor sunt bine primite şi încurajate. Noroc cu internetul şi limba engleză că oameni aflaţi la mari distanţe geografice şi chiar culturale se pot întâlni virtual ca să îşi împărtăşească trăirile. Stă în firea omului să comunice cu semenii. Iar starea de trezire oferă o fericire care se cere împărtăşită.

Şcolile nondualiste sunt un mod de a promova nondualitatea, deşi nu o oferă cu adevărat, din cauză că ea nu poate fi obţinută prin strădanie personală, precum antrenamentul la sală. Învăţătorii nondualişti dau speranţe eu-lui că se va ilumina cândva, dacă urmează paşii prescrişi de scripturi sau de maestru. Este foarte bine când învăţăturile accentuează nevoia de purificare psiho-morală. Cum s-ar spune, nu poţi păşi în Împărăţia Cerurilor cu picioarele murdare.

E foarte bine că există atâţia iluminaţi accesibili, prin internet sau faţă în faţă. În felul acesta, orice căutător va vedea mai multe ipostaze ale nondualităţii, nu-şi va face un idol din singurul „maestru” pe care l-a văzut vreodată. Oamenii sunt uşor păcăliţi de aspectul exterior sau de anumite fraze, croindu-şi astfel o imagine despre ceea ce nu are chip uman. Cu cât mai mulţi iluminaţi cunoşti, cu atât te îndepărtezi de propriile tale închipuiri spirituale.

În acest sens, merită vizionat videoclipul lui Jeff Foster: **De ce m-am lăsat de "non-dualism"** [33].

Urmând învăţăturile nondualiste, se pare că ego-ul şi-ar tăia singur craca de sub picioare, dar e numai o impresie, fiindcă nu există niciun ego real, ci doar opera divină. Dumnezeu e în toate poziţiile. Dumnezeu nu e numai bun, ci bun şi rău, în funcţie de cum interpretăm noi evenimentele. Desigur, pare o blasfemie să spui că Dumnezeu ar fi rău. Însă dispariţia eu-lui mental face să dispară conceptele de bine şi rău, şi atunci rămâne Totul dintr-o singură bucată.

Asta înseamnă că nu poţi da vina pe nimeni şi nimic pentru necazurile tale. Nici măcar pe tine. Duşmanii tăi sunt puşi acolo de Dumnezeu. Consideră-i ca pe un fel de cataclisme naturale care-ţi distrug obişnuinţele. Ei nu sunt culpabili, ci manipulaţi de însuşi Dumnezeu.

Ca om, nu poţi iubi pe oricine. Dar dacă accepţi nondualismul, măcar nu vei urî pe nimeni, ceea ce înseamnă imens din punct de vedere spiritual. Iubirea necondiţionată nu o poate obţine nimeni, fiindcă e apanajul Absolutului. Trebuie ca individul să dispară pentru ca Iubirea necondiţionată să se manifeste nestingherită, în mod natural. Ea există deja, însă eul mental o acoperă cu nemulţumirile sale.

E limpede că eul nu poate iubi ceea ce-l deranjează. Sintagma „iubire necondiţionată” ne induce cumva în eroare, fiindcă n-are legătură cu iubirea umană, care e întotdeauna condiţionată. Mai corect ar fi să-i spunem doar „necondiţionarea”, conducându-ne spre ideea de libertate. Dar cum ar putea mintea să comaseze iubirea şi libertatea într-una singură?! Iubirea are, de obicei, conotaţia de ataşare, de exclusivitate, pe când libertatea, dimpotrivă, are conotaţia de detaşare şi all-inclusive.

Însă pentru Divinul închis în corp, nondualismul este singura satisfacţie reală, căci îi reaminteşte cine este şi că nu este închis nicăieri, ci doar şi-a propus la un moment dat să-şi imagineze cum ar fi să se simtă finit şi ignorant. Şi experimentul mental a reuşit, până astăzi, când a obosit să se tot prefacă... Înapoi la Realitate, deci!

---

[33] https://www.youtube.com/watch?v=b4ioNe4r3uM

Umbra sau ego-ul e totuna cu Lumina sau Sinele, din perspectivă nondualistă

*

Multe lucruri pe lume ne tot îndeamnă să pricepem că viaţa nu e ce credem noi:

- Magicienii ne arată că soliditatea materiei e o iluzie.

- Degringolada morală a societăţii ne arată că oamenii nu se pot controla nici pe ei, darămite pe alţii. Fapte ilogice sau şocante ale unor lideri în care ne puseserăm mari speranţe ne îndeamnă să nu o mai facem.

- Coincidenţe stranii, asemănări imposibile, dar reale, de parcă lumea ar fi o glumă.

- Miracole, parcă fabricate în laboratoarele Cerului.

- Reapariţia unor specii de animale declarate de mult dispărute.

- Afişarea tot mai frecventă a extratereştrilor în navele lor misterioare.

- Descoperiri din trecutul omenirii ce solicită rescrierea istoriei îndepărtate.

- Accesul şi proliferarea învăţăturii nondualiste, care spune că lumea-aşa-cum-o-percepem nu există.

- Fizica cuantică obligă la o regândire filosofică fundamentală.

- Inteligenţa artificială obligă la o reevaluare a fiinţei umane, anume, ce calităţi umane sunt superioare AI.

- Internetul ne face să conştientizăm că omenirea şi planeta sunt o unică fiinţă.

Toate acestea şi altele s-au tot strâns şi ne strâng acum mintea ca într-o menghină, de ne iese toată zeama închipuirilor din ea... ☺

18 august 2024

SPIRITUALITATEA MÂNGÂIE EGO-UL

Uită-te cât de mult a avansat ştiinţa!... Şi apoi, uită-te cum stagnează spiritualitatea de mii de ani! Aceleaşi vechi mituri şi poveşti, reluate şi modificate pe ici pe colo, ca să pară noi. Nicio schimbare reală, niciun progres.

- Oare de ce?

Pare un îndemn să ne preocupăm de treburile materiale, nu de cele inaccesibile minţii noastre limitate. Ni se dă spiritual doar atât cât putem duce cu mintea, puţin, foarte puţin. Dar suficient de mult să ne ţină ocupaţi cu speculaţii, ipoteze şi credinţe oarbe.

- Vrei să spui că trebuie să ne limităm la materie? Nu şi la ce e dincolo de ea?

Materia e asociată cu eul. Eul poate obţine mari progrese în stăpânirea materiei, prin ştiinţă. Şi asta şi vrea, să controleze materia. De legile ei drastice îi este frică, iar ştiinţa îi conferă confortul necesar, material şi psihologic.

Problema este că şi spiritualitatea vine tot din frica eu-lui. În trecut, era necesară, din cauză că lipsea destulă ştiinţă.

- Adică acum nu mai este necesară?! Andre Malraux spunea că secolul XXI va fi religios sau nu va mai fi deloc...

Ce mare brânză au făcut oamenii cu religia şi spiritualismul?! Pe bune, uită-te în istorie, ca şi în prezent: conştiinţa omului e la acelaşi nivel de turmă. Fiindcă eul a rămas acelaşi: înfricoşat şi limitativ. Spiritualitatea nu a reuşit să schimbe lumea, şi asta din cauză că nu a putut să schimbe eul din temelii. (În contrapartidă, a încercat şi bolşevismul să creeze omul nou, dar cu un rezultat dezastruos... ☹)

- Şi cine poate, mă rog frumos, dacă nu spiritualitatea?

Numai iluminarea nonduală. Dar atunci nu mai este nevoie de spiritualitate. Fiindcă spiritualitatea se adresează unui ego. Iar iluminarea îl şterge, îl dizolvă. Fără ego, dispare frica. Şi dispare şi nevoia de a şti.

- Dar atunci cine se va mai ocupa de ştiinţă?

Se va ocupa, ca şi până acuma, cine are această misiune, cine are acest imbold lăuntric.

Mă refeream la nevoia filosofică de a şti tainele vieţii. Ea vine din frica eu-lui şi din dorinţa lui de a avea un control supranatural asupra mediului, asupra altor fiinţe, asupra viitorului nesigur, inclusiv

presupusului viitor post-mortem. Multe lucruri subtile scapă ştiinţei, chiar şi astăzi... De aceea ni s-a dat spiritualismul.

Însă, odată cu iluminarea, dispare dorinţa de a înţelege de ce şi cum ţi se întâmplă nu ştiu ce situaţie. Şi dispare frica de viitor. Fiindcă nu e viitorul „tău”, nu e treaba „ta” ce se întâmplă cu trupul tău.

Dimpotrivă, căutătorul spiritual vrea să înţeleagă cine şi de ce a greşit, unde este cauza, ce să facă pentru a evita neplăcerile etc.

În acest sens, Buddha dădea pilda că, dacă te trezeşti cu o săgeată în tine, ce vei face? Vei începe să alergi după arcaş sau îţi vei scoate repede săgeata din carne? Omul spiritual preferă prima variantă: el caută răspunsuri, sperând că obţinerea lor îl va ajuta cumva să evite neplăcerile. Răspunsurile au singurul rol de a crea noi întrebări fără răspuns. Ca să continue ciclul iluziei.

- Deci, cum să-ţi scoţi săgeata din carne?

Singura soluţie este dispariţia eu-lui, a senzaţiei de centru, a contracţiei energetice care te separă de restul universului. E o simplă senzaţie, nu o realitate, dar ea provoacă tot chinul omenirii.

- Mai la concret, cum să o fac?

Sunt semne bune că se desfăşoară un proces planetar ce cuprinde tot mai multe fiinţe umane spre acest deziderat nondualist. Viitorul nu aparţine vreunei religii sau spiritualităţi, ci nondualismului. Va fi ceva cu totul nou, deci nu încerca să extrapolezi spiritualitatea pe care o cunoşti. E învechită în esenţa ei. Eul uman merge spre distrugere, cu tot cu spiritualitate.

Chiar şi profeţiile apocaliptice au cele două sensuri, propriu şi figurativ. Distrugerea materială va apropia distrugerea eu-lui în multe fiinţe. Vor rămâne numai oamenii fără eu, înconjuraţi de cei al căror eu este pe ducă, destul de purificaţi ca să priceapă ce vorbesc iluminaţii.

Oare câţi au citit poemele lui Rumi?! Şi din aceştia, oare câţi au înţeles ce spune el acolo?! Ei bine, în noul Pământ, toţi îl vor înţelege pe Rumi, fie ei iluminaţi, fie pe cale să devină iluminaţi.

- Mi se pare că faci din nondualism o nouă religie a fricii şi speranţei... Cum s-ar zice, apucaţi-vă, oameni buni, de nondualism până nu e prea târziu!...

Nondualismul doar descrie situaţia de fapt. Cine pricepe, bine, cine nu, nu. Nu există garanţii pentru nimeni. De fapt, moartea fizică va veni oricum pentru toţi. Nu de asta ne fereşte nondualismul. Vor mai deceda mulţi iluminaţi până va veni Noul Pământ...

Dimpotrivă, nondualismul vorbeşte de moartea eu-lui, care trebuie să vină chiar acum, cât încă eşti viu. Aceasta este adevărata moarte, după

cum mărturisesc iluminaţii. Corpul supravieţuieşte bine-mersi, dar psihic eşti terminat.

Continui să respiri, să te mişti, să vorbeşti, să faci amor, să mergi la serviciu, dar... tu ai murit deja. E o stare indescriptibilă şi minunată, pe larg relatată de iluminaţii de azi. Avem privilegiul de a-i auzi pe internet pe mulţi şi să ne întâlnim cu ei faţă în faţă. Asta nu se putea până acum trei decenii. Aşa că vremurile se precipită, cu ajutorul ştiinţei computerelor. Vezi, ştiinţa, drăguţa de ea!

Apropo, întrebai mai devreme de ce să ne limităm preocupările doar la materie şi să nu ne extindem şi la ce este dincolo de materie...

Odată cu iluminarea, materia este demascată ca fiind o iluzie. Iar „dincolo de materie” este tot o materie, mai subtilă, după cum ştii. Dacă ai fi întrebat „ce este dincolo de iluzie?”, ar fi sunat mai înţelept.

Cunoaşterea materială nu va avea niciodată sfârşit. Nici măcar cele mai avansate civilizaţii extraterestre nu au ajuns la capătul ei. Călătoresc prin găuri de vierme şi portaluri spaţio-temporale, stăpânesc mari taine şi energii, dar tot mai au de învăţat.

Deci, ce te interesează cu adevărat: mai multă cunoaştere şi putere materială sau ieşirea din iluzia materiei? Asta-i întrebarea fundamentală.

- Şi ce-mi oferă ieşirea din iluzia materiei?

A! nimic, decât fericire. N-are cum să-ţi ofere ceva pragmatic. Ci doar se revelează că tot ce vezi şi gândeşti este o iluzie, un joc, un vis, ceva ireal. Dar nu "ţie" îţi revelează, ci se revelează.

- Bine, dar de ce există, dacă nu există?

Pui acum o întrebare filosofică. Eul tău vrea să ştie. Ei bine, nu ştiu şi nici nu mă interesează. Soarta mea nu depinde de acest răspuns.

- Dar de ce sau cine depinde?

Spune-i Nondualitatea, Sursa, Totul-nimic, Dumnezeu, cum vrei să-i spui... E tot ce există şi nu există.

- Ori există, ori nu există?

Ambele variante. E un vid care pare să se manifeste sub forma universului.

- Cred că acum am înţeles: matale eşti cam dus cu mintea...

- H☺-h☺-h☺ ! Ai nimerit-o. Mintea s-a dus!...

21 august 2024

CUI ÎI TREBUIE NONDUALISMUL?

Când, prin iluminare, dispare ego-ul (adică consistenţa ideii de eu, aparenta sa realitate), atunci dispare şi Dumnezeu, şi Satan. "Dispariţia lui Dumnezeu" îi sună ego-ului ca o catastrofă, căci era speranţa sa de mai bine (mai bine pentru el însuşi, desigur). Totuşi, privind mai atent, dispare şi Satan, ceea ce e o veste foarte bună, compensând pierderea iniţială...

Când dispare ego-ul, dispar şi cele două zeităţi mitice supreme, rămânând doar Unimea. Ele existau doar în mintea omului. Absolutul este atotputernic şi conduce lumea în felul Lui ciudat.

Inteligenţa înseamnă constanţă, coerenţă. Logica e valabilă mereu şi oriunde. Dumnezeul binelui nu va fi niciodată rău şi nici invers. Este o poziţie fixă, privind din punctul omenesc de vedere. În schimb, Absolutul nu are nicio poziţie şi nicio preferinţă. El este Sursa creaţiei, nu un aspect parţial al ei. Îşi permite să fie ilogic, adică inconstant, dar şi logic, ordonator.

*

Nondualismul spune că totul este Unul. Unul include şi adevărul, şi minciuna. Şi pe Dumnezeu şi pe Satan. Aceştia nu vor dispărea decât odată cu ego-ul uman. Ei sunt doar nişte interpretări mentale. Din poziţia Absolutului (presupunând că ar exista o asemenea poziţie), ceea ce mintea defineşte ca „bine” şi „rău” se întâmplă simultan, amestecat, alternativ, continuu şi fără un sens anume sau un scop. Creaţia nu are niciun scop logic, fiindcă ea se petrece în non-timp, nu are început sau sfârşit. Deci nu poate avea nici scop, nici cauză.

Ce să facă religia sau spiritualitatea cu acest adevăr incomod?! Cum să-l folosească în viaţa de zi cu zi?! Ce soluţii oferă Absolutul la problemele vieţii?!

Dimpotrivă, tocmai Absolutul este cel care creează problemele. Dar tot El le şi rezolvă, uneori într-un mod incredibil. Nu e nevoie să ne preocupăm noi de rezolvarea lor, care va veni oricum, prin oameni, desigur. Dar asta nu pentru că nu s-ar putea rezolva prin miracol, dintr-o dată. Miracolele există şi orice este posibil pentru Absolut.

*

Se pare însă că Absolutului îi plac poveştile, ca şi nouă, poveştile cu început şi sfârşit, bazate pe cauzalitate şi o aparentă logică. De aceea, vom găsi mereu un fir epic în vieţile noastre. Uneori, e adevărat, viaţa pare absurdă, nu există nicio logică în ce ni se întâmplă. În viaţă, toate

sunt amestecate, iar omul încearcă să le găsească logica corectă. Să nu uităm însă că totul este o înscenare a Absolutului.

Însăşi existenţa ego-ului cere imperios o poveste despre viaţă şi moarte, despre suferinţă şi fericire. Însă, când ego-ul îşi pierde din avânt, nicio poveste nu mai poate fi crezută. Suferinţa, dacă apare, va rămâne fără justificare. Omul va trebui să accepte totul aşa cum este. Se va împăca cu necunoscutul sau misterul. Viaţa nu poate fi înţeleasă şi nici prevăzută sau controlată.

Iar în preajma iluminării este posibil să nu mai apară nici mari suferinţe. De ce? Fiindcă ego-ul e pe ducă, e aproape mort, şi nu mai poate fi resuscitat. Nu i se mai dau speranţe de mai bine. E lăsat să se deshidrateze şi să putrezească acolo, în marea iluzie. Ce să mai optimizezi la un ego agonizant?!...

*

Orice poveste este frumoasă la început (amintiţi-vă de martirii credinţei din primele secole de creştinism), dar cu timpul se prăfuieşte. Orice minciună iese la iveală, până la urmă. Doar Adevărul străluceşte, chiar şi acoperit de praf fiind.

Nondualismul e cel mai rezistent în timp, fiindcă spune Adevărul, care este singurul real, veşnic. Orice altă creaţie mentală, oricât de frumoasă şi ispititoare ar fi, e supusă distrugerii timpului. Orice creaţie e muritoare.

Aşa „vrea" Absolutul, ca nimic să nu dureze la infinit, oricât de ordonat şi armonios ar fi. Absolutul este dinamic şi nu ţine cont de lamentările ego-ului uman.

Omul ar vrea să trăiască la infinit şi unii chiar cred că ştiinţa va face şi această minune. Numai că şi ştiinţa este schimbătoare.

Ştiinţa este un *sofism*: are dreptate până la un punct, când se dovedeşte a fi fost o minciună. Şi atunci, se resetează şi începe o nouă paradigmă, ca şi când nu s-a întâmplat nimic. Cercetaţi istoria ştiinţei să vedeţi câte aberaţii au spus cu toată convingerea mari savanţi la un moment dat. Iar apoi, când aceeaşi ştiinţă a avansat, contrazicându-le presupunerile erudite, ceilalţi savanţi au râs de prostia predecesorilor, nedându-şi seama că şi ei sunt, la rândul lor, în aceeaşi oală a erorii demonstrabile mai târziu.

*

Există foarte puţini nondualişti pe planetă. Numărul lor este atât de mic, încât, statistic vorbind, este zero. Dar să nu uităm că

„statistica este una din formele de minciună, alături de minciunile obişnuite şi minciunile religiei”.

Şi atunci, cui îi trebuie nondualismul?! Adevărul este pe atât de indestructibil, pe cât este de absurd. Şi iese mereu la iveală. Este singurul real, fie că ne convine, fie că nu. Ar fi bine să ne împăcăm cu Adevărul. Viaţa este aşa cum e, nu cum am vrea noi să fie.

24 august 2024

NONDUALISMUL, AL PATRULEA CAVALER AL APOCALIPSEI

Nondualismul pregăteşte terenul pentru cea mai mare schimbare în conştiinţa omenirii: revenirea în paradis. Dar asta, cu preţul pierderii eu-lui, adică a celei mai înalte valori umaniste. Marile idealuri ale spiritualismului de până acum au pregătit această etapă, dar abia nondualismul ia ferm taurul de coarne. El promovează idealul iluminării nonduale, ca şi cum asta ar depinde de ego.

Dar de ce îl promovează, din moment ce iluminarea nu stă în puterea omului?

Uite de ce: din compasiune. Transformarea planetară vine oricum, dar multe eu-ri se vor împotrivi, în mod firesc, suferind astfel. Oamenii care vor scăpa cu viaţă din războaie, cataclisme, tulburări sociale, vor fi cumva împinşi spre nondualism, ca să reziste psihic. Sau se vor trezi într-o dimineaţă că nu-şi mai găsesc eul, pur şi simplu, fără niciun preaviz.

Dar, după cum s-a văzut, unii se îmbolnăvesc psihic când îşi pierd temporar eul, de spaimă, iar cei mai mulţi, pur şi simplu, fug de mama focului când aud aceste idei, tot de spaimă. Ei nu pricep că nondualismul îi ajută să treacă marele hop planetar, de care nu va scăpa nimeni. Este inevitabil. Ori va muri fizic, ori va muri nondual.

Slavă Domnului că nu trebuie să alegem ce fel de moarte preferăm! Dumnezeu cu mila! Deşi... Noul Pământ nu din milă se va ivi, ci prin sentinţă impersonală, urmând intransigent marele scenariu cosmic.

Arderea iluziilor

Dar de unde ştim noi că aceasta va fi evoluţia omenirii?

E simplu. Observă că numărul de iluminaţi creşte foarte rapid de la un an la altul. Pe internet apar mereu noi figuri de oameni care şi-au pierdut eul. Şi asta, fără a face eforturi deosebite, doar după ce au auzit de nondualism sau chiar înainte.

Am observat că unii învăţători spirituali virează spre nondualism într-un număr tot mai mare. Nu e deloc pragmatic din partea lor, fiindcă cursanţii li se răresc, dar nici nu se pot împotrivi glasului Adevărului.

Multiplicarea rapidă a numărului de iluminaţi – urmând sau neurmând vreo cale sau efort spiritual în această direcţie – este dovada că se întâmplă ceva ciudat, ceva contrar stării normale de fapt. Normal ar fi ca nondualismul să rămână undeva în obscuritate, discutat în cercuri restrânse şi, de obicei, ca un desert filosofic, nu ca o temă serioasă. Nondualismul este contrar firii umane, deşi marii înţelepţi din istorie au fost cumva şi nondualişti, măcar au mirosit parfumul Divinului.

Şi nu vorbim aici despre amatorii de beneficii spirituale materialiste, de miracole şi binefaceri personale. Se pot ivi şi dintre aceştia, dar se simt imediat respinşi de doctrină. Nondualismul nu oferă nimic pentru ego, iar asta e lovitura de graţie pentru oportunişti, care se retrag rapid.

Aici vorbim despre iluminaţi autentici şi în toate colţurile lumii civilizate. Dacă acum 100 de ani găseai cu greu câte un iluminat prin India, astăzi apar pe internet foarte mulţi şi diferiţi, gata să împărtăşească gratuit din trăirile lor cu oricine este interesat. Căutarea unui trăitor al nondualităţii nu mai este o problemă, ca înainte vreme. E o reală schimbare de paradigmă spirituală.

N-ai decât să duci mai departe această constatare şi să tragi concluziile de rigoare. Dacă admiţi că totul are o semnificaţie divină pe lumea asta, atunci care ar fi semnificaţia iluminării tot mai multor oameni în ziua de azi, când, timp de milenii, puteau fi număraţi pe degete?! Ia procesează această informaţie!...

Omul nou

Am impresia că iluminarea creează o nouă specie de oameni, care are o cu totul altă viziune asupra vieţii (sinceră, spontan-intuitivă, nonconformistă, liberă). Deocamdată, această specie abia se iveşte, modest, dar ferm. Tim Cliss spunea că el estimează numărul amatorilor de iluminarea nonduală la cel mult 40000 pe tot globul. Nu s-a făcut niciun recensământ, dar şi eu cred că sunt câteva zeci de mii, cel mult.

Însă acest număr creşte, tinzând încetişor către valoarea maximă de 144000.

De unde ai scos acest număr fix?

Din Biblie, cartea Revelaţiei, capitolul 14. Acolo se vorbeşte de cei 144.000 de „aleşi", „însemnaţi" care vor fi mântuiţi. Ei bine, tocmai iluminarea este această mântuire, pe Pământ, în carne şi oase trăind. Ei „vor cânta un nou cântec", pe care „niciun alt pământean nu-l va putea cânta". Aceştia vor fi „eliberaţi din vechea omenire". Cuvântul *eliberat* are acolo acelaşi sens ca în tradiţiile indiene cel de *jivan-mukta*.

Omul nou poate părea un neadaptat, un om dificil, poate chiar iresponsabil uneori. El nu-i făcut pentru vechea lumea, vechea omenire. El clădeşte chiar acum noua omenire.

28 august 2024

SCURT PE nu-DOI

Simulatorul de zbor ✦ Ideile sunt ca piesele de lego ✦ Toate „realităţile” sunt egal de onirice ✦ Viaţa, ca un film de Fellini ✦ O explozie, nu un domino ✦ Curajul de a nu te lăsa venerat ✦ Spiritualitate şi umor ✦ Răzbunarea lui Dumnezeu (poveste)

Simulatorul de zbor

Viaţa e ca un simulator de zbor, în care, dintr-o dată, abia sculat din somn, te pomeneşti la manşă, înconjurat de aparate şi obligat să conduci avionul, fără să fi avut nicio pregătire prealabilă. Nici n-ai timp să-ţi dai seama că te afli într-un simulator, ba ai şi uitat cine eşti, luat pe sus de urgenţe.

În simulator, totul imită perfect realitatea. Singura comunicare e prin radio cu centrul de control, de unde ţi se dau mereu sfaturi. Tu transpiri, te consumi, eşti stresat, iar cei de la centru sunt mereu calmi şi puşi pe glume. Nu pricepi cum pot fi atât de detaşaţi, când tu eşti la un pas să te prăbuşeşti cu ditamai avionul şi 100 de persoane. Te simţi responsabil pentru toţi...

La un moment dat, însă, intră în carlingă o persoană necunoscută. Pe unde o fi intrat, nu ştii, o fi extraterestru sau fantomă? Şi-ţi zice: Gata, simularea s-a încheiat, poţi ieşi!

Rămâi zăbăuc. Cum adică, totul a fost o simulare?! Avionul şi stresul şi aterizarea aia dificilă...?! Dar de ce nu ţi s-a spus nimic?

Cum de ce? Fiindcă a fost o **simulare perfectă**, aşa cum ai cerut. Uitucule!

Ideile sunt ca piesele de lego

Ideile sunt nişte tipare energetice. Ele ajung în mintea omului, care le converteşte în sensuri comune, inteligibile pentru semeni. Două minţi diferite pot converti aceeaşi idee în cuvinte foarte diferite. Aici e frumuseţea. Există un set de idei disponibile pentru toată omenirea, dar fiecare om reacţionează numai la anumite frecvenţe. Apoi, aceleaşi idei capătă forme originale sau exact aceeaşi formă. De pildă, se cunosc cazuri în istoria ştiinţei când doi savanţi au făcut aceeaşi descoperire simultan, deşi se aflau la mare distanţă şi nu cunoşteau nimic unul despre celălalt.

Ideile sunt abstracte, ca piesele de lego. Dar pot fi combinate în variate construcţii concrete. Unor oameni le vine câte-o piesă din când în când. Alteori, primesc un tren de idei înlănţuite (aceea este inspiraţia creatoare).

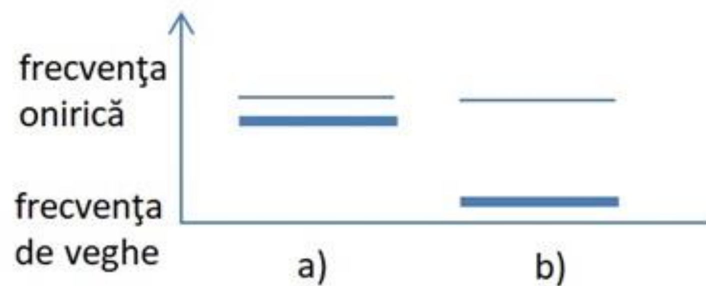
Aş da aici exemplul lui **Jason Zac** [34], un muzician şi pedagog ce pune în fiecare zi pe YouTube câte o nouă melodie sau riff (numărul lor se apropie de 3000!). În alte cazuri speciale, prin cineva curge un şuvoi de idei fără oprire (acel caz se numeşte mediumnitate sau channeling).

Toate „realităţile" sunt egal de onirice

Câteodată ne trezim din vis, ne amintim perfect cine şi unde suntem, dar putem reîncepe să visăm foarte uşor, neinteresaţi de realitatea fizică, fiindcă visul pare mai frumos. Practic, realitatea onirică şi cea fizică sunt atunci pe picior de egalitate. Aceasta e starea din timpul hipnozei, a somnambulismului, a transei spiritiste, a creativităţii înalte. În toate aceste stări, acţionăm foarte uşor, fluid, iar la reîntoarcerea în starea de veghe, putem să ne amintim sau nu ce s-a întâmplat, sau doar parţial.

Ca să ne trezim de-a binelea avem nevoie de vreo 2 secunde, timp în care parcă aterizăm brusc pe pământ, iar realitatea devine solidă. De fapt, eul nostru devine mai solid, nu atât de fluid cum era în vis. Şi astfel, toate celelalte devine foarte solide, apăsătoare.

[34] https://www.youtube.com/@nathanielschool

a) în starea de tranziţie de la vis la veghe, realitatea fizică şi cea onirică sunt pe picior de egalitate, au aceeaşi frecvenţă înaltă, o aparenţă fluidă.

b) la trezirea de-a binelea, eul îşi coboară frecvenţa, apare conştienţa corpului, realitatea devine foarte solidă.

Dar realitatea nu e deloc solidă, ci doar eul devine compact, şi proiectează această soliditate, condensare asupra realităţii. În vis, eul nu se poate condensa prea mult, iar realitatea onirică este astfel mai fluidă.

Unii sunt de altă părere, spunând că în vis nu există neapărat un eu, ci doar se manifestă nişte tipare mentale, automat. Şi aduc dovada că şi iluminaţii visează, deşi nu atât de intens sau interesant. Da, iar visul este un fel de metaforă a vieţii, unde apar diverse ambiente unde se întâmplă ceva, iar apoi visătorul merge mai departe, cautând altceva. Aşa e şi viaţa, fără nicio finalitate sau scop...

Viaţa, ca un film de Fellini

Realitatea aparentă are multe găuri. De multe ori, suntem foarte aproape să ne dăm seama că este artificială, fiindcă nu are coerenţă, are greşeli impardonabile de scenariu. Dar imediat, intervine colacul de salvare a iluziei, care este ego-ul, senzaţia de eu. El cimentează imediat fisura cu comentarii justificative, cu poveştile sale ce par atât de coerente. „Rolul” eu-lui, dacă există vreunul, este să corecteze erorile de regie ale filmului vieţii.

Viaţa este precum un film de Federico Fellini, dacă ştiţi despre ce vorbesc. Un aparent film artistic, dar care, practic, e o *parodie* a ideii de film realist. Tot aşa, filmul vieţii ne provoacă deseori să ne trezim, dar noi ne încăpăţânăm să rămânem în vis. De ce? Fiindcă am cumpărat bilete la cinema şi nu vrem să pierdem banii neluând filmul în serios.

Însă nu există niciun motiv ca să continuăm cu disimularea. Se poate întâmpla să ne trezim, pur şi simplu, fără niciun motiv. Şi să nu mai

visăm niciodată că filmul ar fi real. Oricum, era un film absurd, halucinatoriu, fantezist, de Fellini.

Federico Fellini (regizor) şi Marcello Mastroianni (actor)

O explozie, nu un domino

Mai nou, unele mesaje spiritiste (prin mediumi sau hipnoză regresivă ş.a.) spun că „vieţile anterioare sunt simultane". Asta înseamnă că ar fi posibil nu numai ca viaţa anterioară să-ţi transfere o boală sau o sensibilitate, ci şi invers, viaţa prezentă să fie cauza bolii din viaţa trecută! Ce zici de asta?! Tocmai s-a desfiinţat legea cauzalităţii.

De fapt, dacă vieţile anterioare sunt paralele în eternitate, înseamnă că orice influenţă karmică este doar o impresie, doar o corelaţie intelectuală sau o iluzie divină.

Când totul este o unitate monolitică, atunci nu există viaţa actuală şi viaţa trecută, deci n-are ce să influenţeze pe care. NU e un şir de piese de domino care cad una după alta, ci o explozie.

Se termină jocul „de-a cauza şi efectul", în plan metafizic...

Dar atunci, cum mai influenţează traumele din copilărie viitorul adultului?

Păi, dacă totul se petrece simultan, copilul e deja bătrân. Eşti viu şi deja mort. Eşti om şi Dumnezeu, deja.

Altă întrebare?...

Curajul de a nu te lăsa venerat

Jiddu Krishnamurti [35] a dizolvat în 1929 „Ordinul Stelei” (The Order of the Star), organizaţia fondată special pentru a-l susţine ca Învăţător mondial. El declara atunci că „adevărul este un tărâm fără o cale” şi nicio organizaţie, dogmă sau persoană nu poate conduce pe cineva la adevăr.

A fost o afirmare îndrăzneaţă a libertăţii spirituale, marcând începutul călătoriei sale de gânditor absolut independent. Krishnamurti a denunţat toate credinţele organizate, noţiunea de guru şi relaţia maestru-discipol, în schimb, conferenţiind toată viaţa pentru a ajuta oamenii să devină absolut şi necondiţionat liberi.

Nisargadatta Maharaj l-a numit „Brahman complet”, Anandamayi Ma i se adresa cu „Guru al tuturor guru-şilor”, Ramana Maharishi l-a descris ca „Învăţătorul lumii”.

Spiritualitate şi umor

Spiritualitatea e luată în serios, până se descoperă avantajele libertăţii atee. Dar şi ateismul se topeşte când se revelează nondualitatea.

Sau putem spune invers. Ateismul devine ridicol în faţa avantajelor promise de spiritualitate. Dar şi ea devine la fel de ridicolă când se revelază nondualitatea.

Nondualitatea este punctul terminus, unde totul se stinge în pace. Ca o ţigară în scrumieră.

Răzbunarea lui Dumnezeu (poveste)

Când Adam şi Eva au muşcat din măr, au cunoscut pentru prima dată dulceaţa liberului-arbitru. De atunci, specia umană îi pune mereu probleme lui Dumnezeu. El construieşte cu grijă câte un destin pentru fiecare om, dar prin liberul-arbitru, omul deviază tot timpul de la traiectoria prestabilită.

Deseori, Dumnezeu este surprins de cum aleg oamenii să acţioneze şi atunci El se chinuie să le paveze calea cu alte variante ale destinului. În acest scop, a mobilizat o întreagă armată de îngeri, care să adapteze

[35] https://en.wikipedia.org/wiki/Jiddu_Krishnamurti

scenariul de viaţă la alegerile neaşteptate ale oamenilor. Este multă agitaţie în Ceruri, din cauza deciziilor noastre ciudate.

Dar Dumnezeu nu doarme! El ne coace o răzbunare divină. Pe ici, pe colo şi tot mai des, el fură liberul-arbitru câte unui biet omuleţ, care rămâne descumpănit de noua sa situaţie, în care nu mai poate alege nimic niciodată. Pentru el, toate se întâmplă, pur şi simplu, şi fiecare clipă de viaţă este o surpriză, un mister chiar. Nicio alegere. Acest fenomen se numeşte iluminare sau eliberare nonduală.

Asta e dulcea răzbunare a lui Dumnezeu. Pentru toate surprizele pe care i le-am făcut până acum, ca specie, el ne oferă în schimb o viaţă plină de surprize, unora dintre noi. Ca să simţim în fiecare moment necunoscutul, imprevizibilul, taina... Dumnezeu ne răpeşte şi ne readuce pe furiş în Rai, unul câte unul, urmaşii lui Adam şi ai Evei, fără să ne întrebe dacă vrem sau nu vrem.

2 septembrie 2024

DESPRE LIBERTATE ŞI ALTELE...

Cum adică iluzie? ● Nimica ● Bine şi rău ● Liber-arbitru democratic ● Timpul nu e liber ● Ce-i Libertatea ● Libertatea şi maha-pralaya

Cum adică iluzie?

Întrebare de la Cristina: „Iluzia”, această expresie cu ce ar putea fi înlocuită ca să pricep şi eu ceva... Adică tot ce vorbim, ce facem este o iluzie?... Iluzie (dex) = percepţie falsă a unui obiect prezent în faţa ochilor

Înţeleg că totul dispare când închid ochii şi că organul meu vizual este un computer ce distorsionează „realitatea”. Totuşi, cana din faţa mea e a naibii de reală, oricine ar privi-o ar vedea acelaşi obiect. Atunci cum de totul este iluzie, ba, mai rău, nu există?! Cu siguranţă, cana există şi nu putem spune că e o „imaginaţie”.

Răspuns:

Cana pe care o vezi în faţa ochilor îţi pare un obiect separat şi fără legătură cu orice altceva. Tu nu-L vezi pe Dumnezeu în acea cană, tot aşa cum nu-L vezi nicăieri. Aceasta e iluzia. Vezi în cană un obiect separat, pe când ea este Dumnezeu, care Se „căn”eşte. Vezi un pom, dar nu-L vezi acolo pe Dumnezeu care Se „pom”eşte. Vezi un om, dar nu-L vezi acolo pe Dumnezeu care Se „om”neşte.

Acţionezi cumva, dar nu vezi că acţiunea e a lui Dumnezeu prin corpul „tău”. Te referi mereu la „tine”, dar nu vezi că „tu” nu-i o entitate, nu este nimic, doar o idee, o senzaţie, o părere de sine. Nu există decât Dumnezeu. Restul e iluzie.

Nu poţi pricepe că ceea ce vezi este o iluzie. Asta nici nu se poate înţelege cu mintea, care e calibrată să vadă numai iluzia. Însăşi mintea este iluzia, deci situaţia pare fără ieşire. Singura ieşire din dilemă este iluminarea, adică Graţia absolută.

Unii oameni au norocul de a percepe Adevărul în forma sa nonduală şi ni-l descriu şi nouă, amărâţilor. Partea „proastă” e că, pentru a vedea că totul este o unică Fiinţă, ego-ul separatist trebuie să moară. Deci iluminaţii sunt oameni din care a dispărut eul, care se simt acum una cu Totul, fără un centru de unde privesc lumea. Viziunea nonduală înseamnă să simţi direct-energetic că nimic nu e separat, deci tu nu exişti ca „persoană autonomă”. Corpul tău pare separat de alte corpuri, dar în el nu există nicio entitate sau suflet, ci Dumnezeu şi numai Dumnezeu e totul.

Lumea e o iluzie perfectă, imposibil de detectat prin simţurile obişnuite. Singura concluzie logică pe care o poate trage mintea egotică e că nondualitatea este o „aiureală”. Dacă cumva ai altă impresie, ea vine de la Dumnezeu în mod intuitiv, iraţional.

Nimica

Raţiunea, gândirea este o simulare în computerul cuantic al Naturii cosmice. Gândirea umană e raţională, secvenţială, mereu parţială, dar „gândirea cuantică” este simultană şi completă. Şi, desigur, nu poate fi înţeleasă raţional.

Natura este Dumnezeu sau Absolutul. El nu există undeva în afara universului. Creaţia nu diferă de Dumnezeu.

Totuşi, analizând raţional, Absolutul are două aspecte: baza şi esenţa este nimica, care devine totul. Adică creaţia emerge din vid. Desigur, nu e acel „vid” definit de ştiinţa omenească ca neavând particule materiale. Chiar şi ştiinţa a început să-şi redefinească noţiunile. Acum spune că există materie şi energie întunecată (nedepistabilă), adică introduce misterul în ecuaţii matematice.

Nimica e unitară, pe când *totul* e divers. Dar totul e *una*, fiindcă ţâşneşte din acelaşi *Unu*. De aceea, am putea spune că nimica e primordială. Nondualiştii spun că nimica e reală, iar lumea e reală şi ireală în acelaşi timp. Este reală, fiindcă are la bază Realul, dar e ireală, fiindcă nu este o substanţă independentă şi separată de Vid, şi este mişcătoare, schimbătoare, nu conţine nicio bază fermă. *Aparentul* existent e suspendat în aer, nu are soliditate.

Bine şi rău

În spiritualitate, se spune că nu există bine şi rău decât în mod relativ la propriile interese. Şi totuşi, am putea recunoaşte că există oameni buni şi oameni răi, prin faptele lor. *Cum împăcăm această observaţie de bun-simţ cu teoriile spirituale?*

Înlocuind dihotomia bine-rău cu dihotomia iluminare-ignoranţă.

În spiritualitate, se vorbeşte că, odată cu apropierea de Adevăr, omul devine în mod natural mai bun, fiindcă vede că întreaga lume este propria sa Fiinţă. De aici şi ideea că întâi trebuie să te iubeşti pe Tine însuţi ca să-i poţi iubi pe ceilalţi. Nu e vorba de persoana ta individuală, ci de Fiinţa universală care eşti.

Cu alte cuvinte, individul a cărui energie psihică este mai *destinsă*, mai expansionată, va fi mai bun, în mod automat. Iar cel care este mai *contractat*, va tinde să fie mai egoist, deci mai uşor supus greşelilor şi faptelor dăunătoare semenilor. Soluţia pentru o lume mai bună este destinderea, relaxarea. Orice contracţie pe care o simţim ne auto-centrează şi este potenţial periculoasă pentru toată lumea, inclusiv pentru noi înşine.

Această afirmaţie este valabilă şi pentru lumea spiritelor. Şi acolo există dihotomia superior-inferior, pe aceeaşi bază de expansiune-contracţie, de unde provine împărţirea entităţilor în cele care urmăresc *serviciul-pentru-ceilalţi (îngerii, maeştrii)*, oarecum opuse celor care urmăresc *serviciul-pentru-sine (demonii, dar nu numai)*.

Totuşi, la modul absolut, tot ce există este o Unică Fiinţă, cu ambele laturi menţionate. Nondualismul vizează această Unitate de monolit a Creaţiei. Nu există niciun antagonism real, ci doar o *aparenţă*, cauzată de iluzia cosmică. Ea înseamnă că fiinţa este foarte supusă iluziei separării. Ignoranţa dispare prin iluminare, când se vădeşte faptul că nu există nicio separare, ci totul e un joc de măşti al Unicului.

Liber-arbitru democratic

Voinţa personală are aceeaşi soartă ca şi voinţa democratică. Liberul-arbitru e comparabil cu dreptul la vot. Un vot în plus sau în minus nu schimbă soarta alegerilor.

Desigur, putem spune că dacă mai mulţi nu s-ar duce la vot, ar fi un gest de frondă cu repercusiuni. Da, dar asta nu se întâmplă niciodată, rămâne o teorie goală. Dacă sunt organizate alegeri, se va alege neapărat cineva. Şi întotdeauna iese „cine trebuie”, adică cine vrea Dumnezeu.

Democraţia este culmea manifestării liberului-arbitru, însă e mai uşor de demascat ca fiind un fals. Rareori când te duci la vot iese preferatul tău. Asta te ajută să pricepi că libertatea asta de suprafaţă e un fals.

Nimeni nu alege niciodată nimic, totul e prestabilit dinainte în detaliu. Desigur, e foarte greu de observat asta, dar unii reuşesc să o facă. Se numesc înţelepţi nondualişti sau iluminaţi.

Chiar dacă ai observat-o şi tu câteodată, totuşi, îţi este imposibil să accepţi, fiindcă asta ţi-e programarea...

Timpul nu e liber

Timpul este ecoul Libertăţii. Ea se exprimă cum vrea, iar Timpul repetă la nesfârşit frazele Ei.

Timpul este umbra Eternităţii. Ea se mişcă cum vrea, iar Timpul merge pe urmele Ei.

Privind din Veşnicie, există numai Libertate absolută. Privind către Timp, absolut nicio libertate. Doar omul care accesează ambele perspective le poate compara.

Totuşi, paradoxal, când este înlănţuit în Timp, el simte că ar avea liber-arbitru. Cum e posibil?

Conştiinţa care se identifică cu corpul este comprimată, condensată şi se concentrează doar pe perspectiva eului. Dar când mica conştiinţa scapă de vibraţia corpului, ea se simte liberă precum Conştiinţa din care se desprinsese holografic. Abia acum îşi dă seama că se *simţea* liberă, deşi nu era deloc. Abia acum respiră briza curată a Libertăţii, de care uitase de când se obişnuise cu aerul stătut din celula închisorii Timpului.

Ce-i Libertatea

Ştii tu ce-i Libertatea?...

Mă surprinde întrebarea şi recunosc că habar n-am ce-i Libertatea. Îţi voi răspunde, totuşi, ce cred eu.

Realitatea este împărțită în exterior şi interior, în lumea fizică şi lumea lăuntrică, psihică. Lumea interioară este stăpânită de mine, de entitatea numită eu sau suflet. Corespunzător, libertatea se împarte în

libertate de **acţiune** şi libertate de **alegere**. Ambele sunt libertăţile eu-lui.

Libertatea de *acţiune* este, evident, limitată. Abia în ultimele secole, omenirea a început să-şi revendice mai zgomotos drepturile, cerând tot mai mari libertăţi exterioare. Totuşi, se înregistrează prea mici progrese. Ieşind dintr-o colivie îngustă, oamenii se pomenesc într-o colivie ceva mai mare, dar tot nu au unde zbura.

În schimb, libertatea de *alegere* pare a fi nelimitată. Stoicismul, de pildă, ne învaţă că, deşi nu putem alege întâmplările vieţii, putem însă decide cum să reacţionăm interior la ele. Aceasta ar fi marca înţelepciunii şi a controlului: să nu te laşi stăpânit emoţional de împrejurări şi să-ţi păstrezi mereu calmul şi echilibrul.

Şi dacă ţi-aş spune că eul nu există, că e doar o iluzie? Că nu există exterior şi interior?

În primul rând, nu te-aş crede, fiindcă eu mă simt o persoană autonomă şi separată de exterior. Totuşi, dacă te-aş crede, ar reieşi că nu există libertate de niciun fel.

Ei bine, aici greşeşti! Abia când nu mai ai un eu, atunci descoperi şi simţi Libertatea adevărată, fără condiţii, infinită. Nu e libertatea de alegere, care ţine de gândire. Nu e nici libertatea de acţiune, care ţine de mişcare. Libertatea adevărată nu e restrânsă nici la gândire, nici la mişcare, e total nelimitată. Şi nu poate fi imaginată. E o stare expansionată, plină de recunoştinţă pentru nimic. De nedescris, de neînţeles.

Libertatea şi maha-pralaya

Libertăţii îi dăm înţelesuri diferite, de genul „să scăpăm de jugul străin”, „să scap de şeful ăsta nesuferit, „să pot călători în străinătate” etc. Dar libertatea nelimitată este cu totul altceva, inaccesibilă oamenilor. Când un iluminat elogiază libertatea sa necondiţionată şi beatifică, ceilalţi se sperie: „Cum adică, să facă oricine ce vrea? Dar dacă se apucă să împuşte oameni pe stradă, din prea mult entuziasm?! Nondualitatea nu-i o învăţătură cuminte şi sănătoasă.”

Şi da, un eu rebel se poate manifesta agresiv, poate că va lua mitraliera şi va împuşca zeci de oameni. Dar atâta se întinde libertatea sa. Căci imediat vor sări alţi oameni şi îl vor termina. Deci nu-i libertatea nelimitată de care vorbeşte cel trezit. Eul înţelege eronat, ca de obicei. Dar hai să mergem pe logica fricii eu-lui şi să vedem unde am ajunge...

Cel cu adevărat liber va împuşca oricâţi oameni doreşte şi nimeni nu i se va putea opune. Cel cu adevărat liber va arunca chiar cu obuze şi bombe masive. Cel cu adevărat liber va distruge oraş după oraş şi nimeni nu-l va putea opri. Cel cu adevărat liber va exploda toate bombele atomice adunate prin buncărele lumii şi va continua să supravieţuiască. Cel cu adevărat liber va porunci asteroizilor şi altor corpuri cereşti să spulbere Pământul. Cel cu adevărat liber va topi planetele în Soare şi apoi îl va stinge ca pe o lumânare aniversară. Cel cu adevărat liber va resorbi întreaga galaxie în gaura neagră centrală şi apoi toate celelalte galaxii în toate găurile negre risipite prin univers. Iar când le va termina pe toate se va gândi, poate cu regret, poate cu satisfacţie: „Am distrus totul şi nimeni nu mi s-a împotrivit. Aşa am simţit eu să mă exprim. Sunt absolut liber!”

Iar apoi, din nevoia de a se exprima în continuare, va trece la recrearea universului bucată cu bucată. Şi nimeni nu-l va opri să refacă universul, poate şi mai frumos decât fusese... Asta înseamnă libertatea absolută, pe care eul nu o va putea înţelege şi nici gusta vreodată.

6 septembrie 2024

EL şi numai EU

- N-are rost să vorbeşti despre nondualitate dacă n-ai avut nici măcar o experienţă de trezire nonduală. N-are rost să filosofezi nondualist, dacă nu eşti un iluminat aievea.

- Iluminaţi sunt doar câţiva pe lume, dar milioane de oameni pot afla despre nondualitate din scrieri şi povestiri nondualiste.

- Da?! Şi cu ce efect, mă rog?!

- Un efect minunat, dacă au răbdare să asculte. La început, din curiozitate, iar mai apoi din dependenţă, chiar dacă devine o obsesie frustrantă, pentru că mintea nu pricepe de unde îi vine fascinaţia asta pentru o doctrină „absurdă”.

Nondualismul e cea mai logică explicaţie pentru toate dilemele. Divinul e regizor, actor şi spectator la spectacolul lumii. EL se bucură de fiecare scenă şi nou personaj. EL respectă disciplinat regulile jocului, dar tot EL mai calcă uneori în străchini, cu voluptate. Niciun savant nu poate surprinde regulile jocului, fiindcă la un moment dat apar surprize, inevitabil. EL găseşte mereu prilejuri să se uimească singur.

EL îşi creează motive de plictiseală, ca mai apoi să se arunce în aventuri ce-i taie răsuflarea. EL transformă până şi „iluminarea spirituală” în subiect de dispute şi jigniri, fiindcă de fiecare dată se desfăşoară altfel. EL se preface că s-a trezit, doar ca apoi să-şi arate ignoranţa deplină. EL se preface că doarme, rostind în acelaşi timp cele mai profunde adevăruri. EL ne promite eliberarea, după care ne închide în prejudecăţi spirituale.

EL ne trece prin mari suferinţe, după care ne trage spre lumina paradisiacă, făcându-ne să uităm prin ce-am trecut. EL ne face să credem că ceea ce trăim este crunt de real, şi tot EL ne revelează apoi că totul este un joc cosmic. Cum să-L clasifici pe acest... acest... sau această... sau ce-o fi... ori n-o fi...?! Are toate calităţile şi toate defectele posibile. EL e prostul şi tot EL e geniul. EL e lumina şi tot EL e întunericul.

EL ridică imperii cu preţul a nenumărate victime, dar tot el le prăbuşeşte omorând nenumărate altele. EL provoacă nedreptatea, apoi tot EL face dreptate, pentru ca mai târziu să readucă nedreptăţi, pe care le îndreaptă iarăşi. EL ne descoperă tainele universului, dar tot EL ne

împiedică să le înţelegem până la capăt. EL ar vrea să afle adevărul, dar tot EL îl evită viclean. EL este loial, dar nu mereu. EL este iubitor, dar şi crud.

EL ne dă impresia că lucrurile sunt banal de previzibile, ca dintr-o dată, să facă un miracol absolut inexplicabil. EL face o dată minuni, prin aleşii Săi, care însă, altă dată, sunt ridicol de neputincioşi. EL ne obligă să-L venerăm, ca mai apoi să râdă de naivitatea noastră. EL creează sublime religii, care mai apoi slujesc diavolului. EL ne pune să facem rugăciuni, ca mai apoi să ne dea de înţeles că nimeni nu poate schimba nimic, căci totul e deja programat. EL ne transmite profeţii exacte din viitor, ca mai apoi să ne reveleze că timpul nu există.

EL ne schimbă dispoziţia de la un minut la altul. EL ne trimite gândurile de iubire, ca şi cele de ură. EL ne dă inspiraţia bună, şi tot EL ne face să greşim grav. EL a inventat vina, ca şi iertarea. EL este creativitate fertilă, sursa invenţiilor şi a scenariilor. EL a inventat şi micul ego, ca un alter-ego al Marelui Dumnezeu. EL preamăreşte individul dotat cu voinţă şi liber-arbitru, dar tot EL îl umileşte, demonstrându-i totala neputinţă.

Totul este o mare poveste, alcătuită din miliarde şi miliarde de povestioare. Fiecare mic „eu” îşi încropeşte de îndată noi poveşti, interpretări despre ce vede şi trăieşte. Nu e nimic greşit în asta, doar că sunt doar poveşti. Poveştile adaugă la farmecul lumii, dar pot produce şi suferinţă. Când vezi clar povestea asociată fiecărui lucru, abia atunci te poţi bucura de ea fără să mai suferi odată cu necazul acelui lucru.

EL este omul, EL este spiritul, EL este toate creaturile. Şi, cea mai mare surpriză din toate, EL... sunt EU. Cuvântul „EL” a fost inventat ca să mă ţină departe de Mine însumi. Dar nu învinovăţesc pe nimeni, căci tot EU l-am inventat...

Joaca de-a uitatul

Sursa pune totul la cale în Veșnicia fără de timp, iar apoi vrea să vadă ce a ieșit și se aruncă în Timp, pe care tot Ea îl inventează, făcându-se că a uitat totul, şi trăieşte fiecare întâmplare cu intensitate, de parcă n-ar ști ce urmează. Iar pentru a „uita”, își reduce punctul de vedere la cel al unui corp-minte.

Uneori, se revoltă în sinea Ei, şi atunci mai aruncă câte o profeţie, câte o previziune personală, aşa, ca să vadă ce se poate întâmpla dacă se află viitorul. Numai că, tot Ea, socoate că nu ar fi bine să dea mereu

varianta corectă, aşa că de cele mai multe ori, inventează o falsă poveste pe post de prevestire. Şi uite aşa, se tot joacă de-a uitatul şi de-a reamintitul. Sfârşitul jocului e când îşi aminteşte definitiv că este Absolutul, când se trezeşte la nondualitatea care este – adică, atât Sursa, cât şi ecranul pe care se proiectează filmul cosmic.

E cam la fel ca atunci când ne propunem să facem ordine într-o debara unde am depozitat timp de ani de zile tot felul de mărunţişuri, de care am uitat cu totul. Iar acum le redescoperim cu ochi noi, ştiind că noi le-am pus acolo, dar parcă nu mai sunt ale noastre...

Visează la non-eu!

Singura preocupare a eu-lui: când lucrurile stau rău, caută să le facă mai puţin rele, iar când lucrurile stau bine, caută mai binele. Eul pare mereu raţional – aşa îi pare lui însuşi că ar fi, raţional.

Dar e un comportament repetitiv-obsesiv fără orizont şi fără scăpare. Eul îşi face mereu iluzii şi mereu este deziluzionat ulterior, în cicluri peste cicluri. Eul foloseşte multă energie pentru a supravieţui. Îngrijorare care, prin iluminare, se dovedeşte că era inutilă, fiindcă organismul supravieţuieşte şi singur, fără grijile pe care şi le face eul.

Dacă te-ai săturat să peticeşti iar şi iar la sacul vieţii, nu-i mai face jocul eu-lui. Cum? Priveşte dincolo. Visează la **dispariţia** acestui eu monoton, previzibil, agasant şi arogant. Nu mai visa la un eu mai fericit, mai puternic, mai spiritual, mai frumos, mai fără nevoi. Ci, pur şi simplu, visează la **starea naturală**, fără niciun eu. Asta-i soluţia definitivă, ca să nu mai rătăceşti între plăcere şi durere, între ataşament şi repulsie, între bine şi rău. Orice altceva este paleativ, rezolvări temporare, fiindcă viaţa e dinamică şi lupta nu se sfârşeşte niciodată pentru eu.

Când nu mai există eul, nu mai e nicio luptă, doar bucuria existenţei. Eliberează energia care menţinea eul în viaţă! Devino liber, inspirat, fericit!

Această atitudine îţi umple pieptul de iubire, aşa, în general. Şi vrei să-i faci fericiţi pe cei din preajma ta, aşa, degeaba. Şi te simţi bine, aşa, fără motiv. E suficient să nu te mai preocupe binele tău şi să nu mai atragi nicio urmă de „eu”. Adică, să dai mai puţină importanţă corpului decât dai alungării blânde a senzaţiei false de „eu”.

Şi astfel, neplăcerile sunt mai uşor tolerate, iar bucuriile sunt mai pline şi mai generoase. Parcă asta voiai, nu-i aşa?!... Şi astfel, totul devine mai tolerabil şi mai interesant, fiindcă nu mai dai atâta importanţă la

nimic. Fiindcă nimic nu mai are legătură cu „tine”, priveşti totul detaşat şi mai pregătit să te amuzi. E minunat! Nimic nu mai este o miză, devenind mai mult un joc.

Poate că asta simt şi creştinii care se predau cu totul lui Isus. Este acelaşi lucru, dacă dăm la o parte toate poveştile adăugate. Doar abandonarea în braţele lui Isus e de ajuns. Atunci, Biblia nu mai are niciun rost, ci doar pune beţe în roate. Isus devine un alt nume pentru Absolut.

Cum să fiu fericit?

Starea normală a eu-lui este că **aşteaptă mereu să se întâmple ceva** ca să fie fericit. Ori să vină persoana iubită, ori să înceapă la TV emisiunea favorită, ori să afle o veste bună, ori să-şi cumpere obiectul mult visat ş.a.m.d.. Eul îşi caută un prilej de fericire în exterior. Şi mici licăriri de fericire pot apărea când se întâmplă evenimentul aşteptat. Dar e o fericire superficială, care se stinge repede, oricât ar încerca eul să o prelungească prin autosugestie. Fericirea adevărată nu poate fi impusă prin gândire. Te ia pe sus ca un val.

Deci ce-i de făcut?

Ce poţi să faci este **să nu mai aştepţi să se întâmple ceva** în afară ca să fie fericit. Pur şi simplu, fii fericit ACUM! Fii fericit degeaba! Hai, că poţi.

Deschide-ţi porţile inimii şi lasă fericirea să intre! Nu-i mai pune condiţia „voi fi fericit dacă şi numai dacă...”! Condiţiile favorabile sunt capricioase şi vin destul de rar. Cea mai mare parte a timpului stai şi le aştepţi. N-ar fi mai bine să-ţi petreci tot acel timp fiind fericit?! Cine te împiedică? Ţi-e ruşine, ţi-e jenă să fii fericit fără motiv?

Poate, până acum nu ştiai că poţi fi fericit fără niciun motiv. Ei bine, acum ai aflat că se poate. Dă-ţi voie!

Şi nu te încorda ca să fii fericit. Poţi fii fericit şi fără să fii exuberant, ba chiar mai bine. O beatitudine mocnită... Fericirea înseamnă relaxare, lipsă de aşteptări. Nu mai pune condiţii realităţii exterioare şi atunci vei scăpa de condiţionările interioare. Aşa apare fericirea necondiţionată, când n-o mai cauţi, ci doar îi dai drumul să fie cum vrea ea...

Răzvan A. Petre, 10 septembrie 2024

Comentariul Laurei

Un articol scris clar, care exprimă joacă fără miză, joaca fără jucători, magia fără spectatori, miracolul fără a fi privit ca fiind miracol, de-a v-aţi ascunselea fără să existe nimeni care să se ascundă. Zero stres, zero întrebări, zero frământări, totul prestabilit, dar totul nou, totul fiind DEJA EL, care este Ceea ce este.

Şi uite aşa, greutatea dispare, rămâne uşurinţa Vieţii care este Deja doar uşurinţă, armonie, frumuseţe.

Există logică, dar este paradoxală, există limită, dar este iluzorie, există mişcare, dar este fum, există efemerintate, dar este dansul Non-efemerului.

Totul este waw!, nu însă pentru cineva şi deci nu este cuvântul "waw", ci este un "waw" nespus, de nerostit. Mulţumesc pentru ce scrii, deşi nimeni nu scrie, totul este Deja El.

Laura Averchi, 11 septembrie 2024

Taoismul nondualist

Marea majoritate a taoiştilor nu sunt nondualişti. Mai degrabă, îi interesează înţelegerea nuanţelor naturii duale şi folosirea acestor cunoştinţe pentru optimizarea propriei lor vieţi. Simbolul *yin-yang* (parte din ***taijitu*** [36]) arată foarte clar acest lucru.

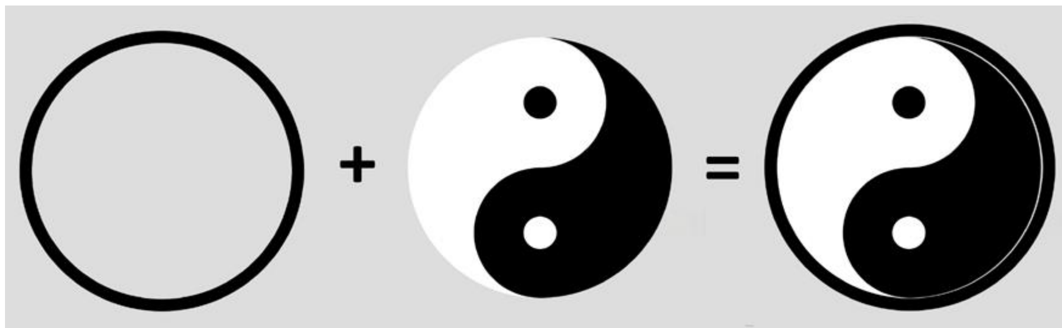
Şi ei se arată oarecum intrigaţi de faptul că occidentalii vorbesc tot mai mult de „nondualitate", fără a înţelege exact ce este ea. În privinţa Unităţii fundamentale, taoiştii spun că acesta este un mit al creaţiei, că această Unitate a existat înainte de apariţia dualităţii, iar revenirea la Ea nu ar însemna decât dispariţia lumii. Aşa că nu îi interesează.

Taoiştii cred că, prin *nondualitate*, occidentalii înţeleg depăşirea gândirii în alb şi negru, depăşirea logicii dihotomice da-nu sau logicii booleene adevărat-fals. Asta ar înţelege majoritatea prin a „trece dincolo de dualitate". Este mai degrabă tendinţa naturală de a vedea lumea în toate nuanţele ei de gri şi de a se îndepărta de extremisme. Dar taoiştii au fost dintotdeauna foarte nuanţaţi, aşa că occidentalii nu fac decât să-i prindă din urmă.

Şi totuşi... La originea sa, taoismul este profund **nondualist**. Fondatorul său Lao Tzu (citit Lao Ţî sau Lao Cĭă) era un iluminat, aşa cum rezultă din minunatul său tratat Tao Te King (citit Tao Tă Cing), adică Calea. La fel şi Chuang Zu, un alt mare taoist. La aceştia, nondualitatea este conceptul central. Conceptul de vid sau Wu este o stare de potenţialitate infinită, în care toate lucrurile sunt într-un permanent flux de transformare, interconectate şi interdependente – de unde şi necesitatea de a trăi în armonie cu natura. Acest fapt rezultă din faptul că **Wu nu este separat de lumea formelor şi fenomenelor**, ci cele două sunt două aspecte ale aceluiaşi Întreg, ale Nondualităţii.

Vom pune laolaltă aceste idei sub forma **ecuaţiei nondualităţii**:

[36] https://en.wikipedia.org/wiki/Taijitu

Vid creator + Creaţie duală = Nondualitate

Tao este prezentat uneori ca fiind vidul creator sau Wu. Alteori, Tao este înţeles drept coexistenţa şi interacţiunea contrariilor. **Nondualitatea** înseamnă nonsepararea celor două aspecte: cel real, nimicul, şi cel aparent, totalitatea (înglobat, amestecat cu primul).

Legile ştiinţifice sunt o cacialma

Aparent, există nişte legi imbatabile ale naturii. Oamenii de ştiinţă au inventat conceptul de „lege naturală”, de parcă natura s-ar supune imaginaţiei omeneşti. Excepţiile le dau mereu peste nas.

Savanţii ne asigură că noile legi descoperite nu contrazic vechile legi, după care s-au făcut manuale de şcoală. Ele devin cazuri particulare. Deci noi am învăţat până acum nişte legi particulare, nu universale. Şi ne-am descurcat cu ele. La fel cum fiecare ţară are propriile legi, cu care se descurcă şi localnicii, şi străinii. Important este să aibă puţină coerenţă între ele, nu să fie "universal corecte".

Înseamnă că şi ştiinţa este o convenţie mentală. Definim ca *ştiinţific* ceea ce putem raţionaliza deocamdată. Dar peste 500 de ani, va deveni prejudecată. De pildă, legile naturii interzic la modul absolut depăşirea vitezei luminii. Şi totuşi, se pare că există nişte „găuri de vierme” care permit călătorii mult mai rapide. Numai că şi acestea sunt doar nişte concepte speculative şi nimeni nu ştie cum funcţionează şi dacă există.

Singurul lucru cert este că savanţii descoperă tot mereu derogări de la legile bătute în cuie ale naturii. De aceea, există atâtea modele ştiinţifice la ora actuală, imposibil de împăcat. O teorie de sinteză ar trebui să fie cu totul nouă pentru a le putea cuprinde pe toate. Deci încă o noutate la lunga listă de noutăţi ştiinţifice. Ştiinţa, ca şi moda, nu trăieşte cu adevărat decât dacă aduce ceva nou tot timpul. Altfel, ar deveni religie şi dogmă.

Se pare că maşina civilizaţiei are nevoie de frână şi acceleraţie, de religie şi ştiinţă. Ce s-ar întâmpla dacă am rămâne fără pedala de frână şi

accelerație? Religia și știința ar fuziona, iar cunoașterea ar dispărea. Cum am trăi atunci? Ne-am descurca foarte bine. Am acționa cu toții numai intuitiv. Cunoașterea rațională este doar un experiment în matrix. Nu e un capăt de drum și nici o „lege naturală". Natura a dus-o bine și înainte să apară omul, cu legile lui, cu tot.

Care-i rostul vieții?

Ateul: Rostul i-l dă omul singur, el e responsabil.

Spiritualistul: Viața e plină de semnificații ascunse, iar omul nu are decât să le descifreze, să priceapă rațiunea lui Dumnezeu, dacă poate.

Nondualistul: Viața nu are nicio semnificație ultimă și nu i se poate găsi nicio rațiune. Dar i se pot atașa nenumărate povești. Inclusiv spiritele brodesc povești în funcție de credințele, părtinirile, dorințele oamenilor cărora li se adresează.

Care-i diferența dintre un ateu și un nondualist?

Ateul se simte dureros de singur și separat de tot. Iluminatul se simte beatific de singur, înconjurat peste tot de el însuși.

Îți trebuie mult curaj să fii ateu. Măcar spiritualistul se simte ocrotit de Dumnezeu și de îngeri. Iar dacă i se întâmplă ceva neplăcut, spune „Așa a vrut Dumnezeu". Asta e OK.

Problema e când spiritualistul începe să caute semnificații, sensuri în întâmplările neplăcute ale vieții. Atunci începe Cerul să-și deșarte desaga cu povești în mintea lui. Atunci, începe omul să se creadă special că el „înțelege rațiunile Cerului". Ăsta-i pericolul! Omul spiritual toarnă peste întâmplări toate teoriile învățate, crezând că așa le face mulajul și controlează cumva viața. Ce iluzie! Va veni și timpul când i se va întâmpla ceva ce nu va putea explica, în ciuda ideilor învățate pe de rost.

Și nu-i voba că cineva ar dori să-i dezamorsese mintea sau să-i alunge fumurile, umilindu-l. Nu. Părerile lui nici măcar nu-s băgate în seamă. Pur și simplu, viața e de neînțeles, nu are sens în manifestările ei. Dar desigur, asta nu putem crede, căci universul pare a fi controlat de o mare inteligență. Problema e că toate aceste manifestări aparent inteligente nu duc nicăieri în final. Nici nu există un final și astfel nu există un scop, deci nici o finalitate inteligentă. E ca o moară care macină timpul degeaba.

Privește la mersul istoriei, care seamănă cu al unei găini bete! Nu e de mirare că oamenii nu învață nimic din istorie. Nu ei sunt de vină...

Nici spiritele nu găsesc uneori niciun sens. Dar dacă omul simte neapărat nevoia unor semnificații ale necazurilor sale, spiritele sunt

destul de inteligente să scornească ceva pe loc. Numai că, cu puţină luciditate, îţi poţi da iute seama că-i doar o plăsmuire. Poate că şi spiritele o scot chiar din mintea omului, nu din altă parte.

Creativitatea oarbă şi sălbatică a Sursei

SURSA are o nevoie nebună de a se exprima. Doar să se exprime, indiferent cum. Aşa a apărut Creaţia. Este ca dorinţa de exprimare şi creativitatea unui artist exuberant.

Noi am transformat creativitatea artistică în dihotomia artist-public. Dar adevăratul artist creează în primul rând pentru propria plăcere sau nevoie şi abia în secundar pentru ceilalţi. Când dispare eul, devine clar că dihotomia nu exista, că ambele plăceri aparţineau aceleiaşi Surse.

Şi artistul, şi publicul se minunează la producerea şi receptarea operei artistice în calitate de vehicule ale Sursei. Dar când există acolo un eu, pune stăpânire pe plăcere şi zice „e a mea”. „Mă bucur că am compus sau mă bucur că ascult această muzică.” Dar unica Sursă a cea care se exprimă şi se bucură.

Creativitatea există dintotdeauna, de la începutul Creaţiei. Priviţi nesfârşitul cerului, care îi uimeşte continuu pe astrofizicieni! Priviţi varietatea vieţii, care îi uimeşte pe biologi! Urmăriţi toate miturile, religiile, poveştile scornite de Sursă, aceste interpretări pe care le dăm întâmplărilor. De ce există toate astea?

Din bucuria de a crea, pur şi simplu, de a se exprima în miriade de forme, imposibil de contabilizat. Din acelaşi motiv, există şi suferinţa şi relele – sunt variaţii creative inocente, cu efecte aparent distructive. Şi tot Sursa încearcă apoi să le repare cumva. Iar oamenii vorbesc de legea karmei sau de legea pendulului sau de echilibrul dinamic yin-yang etc. Numai că Sursa habar nu are de aceste concepte umane, Ea doar se exprimă mereu din abundenţă, ca o ploaie de vară sau o ninsoare de iarnă...

Conştiinţă sau experimentare

Richard Sylvester: «Există o experimentare şi atât. Dacă vreţi să-i spuneţi conştiinţă, e în regulă. Doar că nimeni n-a putut defini conştiinţa. Într-un dicţionar de psihologie am găsit singura definiţie valabilă, după mine: „Conştiinţă – nimic din ce s-a scris despre ea nu merită citit.” SAT-CHIT-ANANDA. Cu certitudine, există o experimentare (Chit) şi o energie care face

posibilă experimentarea (Sat). Mai greu e de crezut partea cu beatitudinea sau iubirea necondiţionată (Ananda). E greu să convingi oamenii că Asta e numai fericire, numai iubire. Şi totuşi, când eul dispare, iubirea Asta se revelează fără niciun dubiu. E un mister.»

Comentariu:

Oamenii nu-şi pot închipui conştiinţa decât însoţită de un eu: o conştiinţă plus un sine, formând conştiinţa-de-sine. Îşi pot închipui conştiinţa fără corp fizic, dar nu aceea înseamnă **conştiinţa pură**. Acolo tot mai există un centru, de unde priveşte realitatea înconjurătoare la 360 de grade. În schimb, conştiinţa pură nu are niciun centru.

Dar asta nu înseamnă că ştie ce se întâmplă în tot universul. Nu are legătură cu fenomenele paranormale numite clarviziune sau bilocaţie. Pur şi simplu, e o conştiinţă fără centru. Imposibil de imaginat de către o minte omenească!

De aceea, vorbind de „Sinele Superior”, riscăm să comitem un fals. Nu e vorba de un **sine** cu o vedere mai largă sau care comunică mai bine cu Dumnezeu. Nicidecum. Conştiinţa pură este singura realitate, nonduală, vidă, substratul din care se iveşte totul şi care experimentează lumea. Şi nu e acel Dumnezeu imaginat atotputernic şi atotştiutor. E Sursa inocentă şi neştiutoare, dar total potentă, ca un izvor nezăgăzuit din care ţâşneşte viaţa veşnică. Sau altfel spus, vidul din care tâşneşte perpetuu viaţa, fiindcă nimic n-o opreşte.

Vidul creator!!! Fiind *vid*, nu există frecare, deci orice impuls tinde să se perpetueze la infinit. Aşa ne putem explica relativa continuitate a vieţii şi universului. Fiind *creator*, aduce mici schimbări la ceea ce pare continuu. Micile schimbări provoacă la un moment dat mari transformări. Totul începe la nivel cuantic, prelungindu-se până la nivelul cosmic.

Creatorul

Shiva este total inert şi vid, un cadavru perfect conştient. Shakti este vie, dinamică şi oarbă. Şi totuşi, Shiva = Shakti. Această ecuaţie oximoronică nu poate fi pricepută.

La fel este cu oximoronul din fizica cuantică: undă = particulă. Nimeni nu înţelege cum colapsească unda în particulă.

Nimeni nu înţelege cum e posibil ca vidul să devină totul, creatorul să devină creaţia, cel conştient să devină cea inconştientă şi invers. Metafizica de cel mai înalt nivel e sortită eşecului, din start.

Există două interpretări privind Creatorul:

- Creatorul ar fi total inconştient, iar creaţia ar apărea automat din haos. Deci nu există niciun creator.

- Creatorul ar fi perfect conştient, dar creaţia sa nu are niciun scop, este o simplă joacă cosmică (*lila*).

- Spiritualiştii au adăugat a treia variantă: Creatorul ar fi perfect conştient, ba chiar ar avea un scop cu creaţia Sa. Este un Dumnezeu personal şi raţional, antropomorfizat.

Tu ce variantă alegi? Desigur, varianta umană pare mai atractivă. Îţi dă speranţa că poţi profita cumva de pe urma acestui Dumnezeu, prin rugăciuni sau meditaţii sau puterea gândului etc.

Dar ce-ai zice dacă Creatorul nu te recunoaşte ca entitate separată de EL?! Adică orice ai face sau gândi tu, este ca un fel de bolboroseală în maţele Lui – o simte, dar nu ştie ce anume a provocat descărcarea de gaze. Şi nici nu-L interesează, căci organismul ştie singur cum să-şi evacueze tubul digestiv.

Tu eşti o bolboroseală în maţele Creatorului lumilor, eşti ceva organic, natural şi de nebăgat în seamă. Înţelegi bine că e aşa, dar nu poţi să te priveşti în acest fel, ci îţi acorzi multă importanţă. De fapt, pentru tine, numai tu contezi în acest univers. Iar dacă tu nu exişti, la naiba cu toate, nu-i aşa?!...

15 septembrie 2024

CONSULTAŢIA PARANORMALĂ, PENTRU EGO

la parapsiholog, clarvăzător, medium, astrolog, senzitiv, şaman, ocultist etc.

O astfel de consultaţie are întotdeauna un dublu sens. Clientul nu poate fi pasiv, dacă vrea să câştige ceva din şedinţă. Trebuie să pună întrebări, pentru a-şi exprima poziţia asupra vieţii sale.

Există şi cazuri când clientul nu trebuie să-i spună nimic specialistului, fiindcă spiritele îi cunosc sinceritatea interioară şi dorinţa de a se desăvârşi. Dar de cele mai multe ori, clientul trebuie să-şi clarifice el însuşi punctele de vedere mai întâi. De aceea, trebuie să fie activ în discuţie.

Şi pare mai normal aşa, decât cum făcea Arsenia Boca. În faţa lui, oamenii se speriau fiindcă le citea gândurile şi poveştile de viaţă, ba chiar şi viitorul. Păreau ca nişte gândaci striviţi sub cizma lui Dumnezeu. La clarvăzător, discuţia e mai civilizată şi în limitele pe care le trasează clientul, în mod subconştient.

Spiritele superioare nu-i vor spune direct „Ţi se va întâmpla aşa. Trebuie să faci neapărat asta”. Adresarea poruncitoare nu este constructivă. Spiritele cunosc dinainte viaţa omului în amănunţime. Ideea că destinul e una, iar viaţa e altceva, că omul ar avea liber-arbitru, este doar o poveste. Dar omului obişnuit nici nu i se poate spune verde în faţă: „tu” nu exişti. Trebuie luat de la nivelul la care este. Iar toţi clienţii au un ego puternic şi nici nu ar pricepe tezele nondualiste. Dacă le-ar pricepe, n-ar mai veni la specialistul în ocultism.

(Oare n-ar fi şi atunci curioşi?!... Nu, pentru că ar şti că viitorul nu poate fi manipulat. Dar oamenii parcă vor să se întristeze şi să se îngrijoreze inutil, chiar dacă ştiu că nu are rost. Nu se pot împiedica, cât timp mai au un ego).

Oamenii se simt liberi să acţioneze oricum vor şi nu li se poate spune că nu au liber-arbitru, iar fatalismele de genul „aşa ţi-a fost deja scris” sunt greu de digerat. Ce folos ar avea să ştii ce ţi se va întâmpla rău?! Poate că acel rău va avea urmări bune, dar trebuie să urmezi tot firul poveştii ca să afli finalul. Dar pentru asta, trebuie să trăieşti viaţa, nu să ţi se povestească dinainte.

E simplu să accepţi că „aşa ţi-a fost scris” doar în ce priveşte evenimentele întâmplate deja. E liniştitor, te ajută să te resemnezi şi, de obicei, aşa gândesc mulţi oameni – sunt fatalişti, dar numai cu privire la trecut.

*

Clientul nu vrea să audă că, indiferent de ce va afla de la viitorolog, viaţa lui va decurge oricum conform planificării divine. De aceea, i se dau speranţe, recomandări, indicaţii de viaţă mai bună. De obicei, indicaţiile corespund în mare parte cu ceea ce intuieşte deja. Sunt nişte încurajări de a continua pe drumul său.

Când sunt total diferite de ceea ce face sau simte omul, sfaturile îi pot justifica acestuia eşecurile din viitor. Atunci va spune: „Aha, deci nu am putut să-mi controlez cutare defect şi din cauza asta sufăr acum. Trebuie să muncesc mai mult cu mine şi să ascult de poveţele bune...”.

*

Ce e mintea, nu ştim. Când ne trimite gânduri aiurea, putem spune că ele vin din subconştient (personal sau colectiv), iar când sunt corelate, inteligente, cu intenţie putem spune că vin de la spirite sau Dumnezeu sau Sinele Superior.

Oricum, când un client merge la un clarvăzător, informaţiile provin, să zicem, din Mintea universală, în care se află cuprinse şi minţile celor doi. În general, informaţiile au un înţeles şi o intenţie. Pe baza acelei INTENŢII explic aici cum e omul influenţat de spirite/Sine.

Sau e lăsat fără informaţii clare. Căci este şi asta o posibilitate, să i se dea informaţii contradictorii sau nepotrivite cu situaţia reală, tocmai pentru a nu-i da informaţiile reale, a-l ameţi cu date superflue.

Omul nu trebuie să ştie totul şi mereu. De fapt, de obicei, nu ştie mai nimic. Când intuieşte răspunsurile corecte şi evoluţia probabilă, este pentru că aşa se va întâmpla. Cei care au prevestit ceva grav nu au fost în stare să preîntâmpine pericolul. A fost doar o demonstraţie că totul e predestinat şi nu se poate schimba.

Dar oare nu sunt şi situaţii opuse, când o premoniţie a reuşit să salveze ceva? Acele situaţii sunt greu de demonstrat, fiindcă e vorba de scenarii post-factum sau contra-factuale. Ce ar fi fost dacă...? N-avem cum afla.

*

Astăzi ai multe opţiuni. Poţi afla despre vieţile tale anterioare în diverse feluri. Te poţi holba în oglindă până începi să vezi imagini. Te poţi duce la hipnoză regresivă. Poţi întreba un ocultist (clarvăzător sau medium). De fiecare dată însă vei avea rezultate diferite.

E ca atunci când îţi dai în cărţi. Primul rezultat te poate ajuta. Dar nu şi dacă repeţi pasienţa. Mintea vrea să fie sigură de răspuns şi repetă întrebarea, vrând să prindă adevărul obiectiv. Sfârşeşte prin a fi şi mai confuză decât la început.

De ce se întâmplă asta?

Păi, acuma ai vrea să-ţi dau un răspuns definitiv?! Abia ce ţi-am spus că vei primi adevărul pe care îl meriţi/suporţi/ţi se potriveşte. Pot lansa o teorie interesantă de ce se întâmplă asta. La ce ţi-ar folosi? Oricum te vei îndoi de ea. Şi vei căuta un alt răspuns în altă parte.

Pur şi simplu, asta e natura minţii, să nu fie satisfăcută cu niciun răspuns definitiv şi să caute în continuare. Iar mintea a fost inventată de Însuşi Dumnezeu ca să fie aşa cum este.

*

Nu există un adevăr obiectiv, ci doar un adevăr util minţii pe moment. Timpul trece, iar adevărul se mişcă odată cu el.

„Universul e mental" înseamnă că atitudinile de moment se reflectă în ceea ce primeşte mintea. Mintea e un univers în sine. Adevărul nu e ceva fix la care trebuie să ajungem, ci o relaţie fluidă între întrebător şi realitatea percepută. Realitatea e modelată în minte de propriile ei interese.

*

Adevărul poate fi perceput direct, fără minte. Adevărul absolut e ca un ocean. Mintea vrea să-l strângă în căuşul palmei, dar rămâne doar cu câteva picături. Atunci ni le arată triumfătoare: cam aşa e Oceanul, priviţi aceste picături de apă!

A doua oară, iar strânge pumnul, dar ne va arăta alte picături de apă, nu aceleaşi de dinainte. Mai poţi s-o crezi pe cuvânt? Când ne-a arătat ea adevăratele picături, cele „absolute”, oceanice?

Misterul astrologiei

Pare incredibil cum o anumită aranjare a planetelor în nişte case şi zodii imaginare poate oferi o corelaţie atât de strânsă cu personalitatea individului, iar uneori chiar cu evenimente din viaţa sa. Şi totuşi, de sute şi mii de ani, această corelaţie a fost documentată.

Cum o putem explica?

Dacă ne bazăm pe legea cauzalităţii, nu ajungem nicăieri. Am presupune că există anumite „scurtături astrale”, care ne leagă destinul de astre îndepărtate. Totuşi, toată această înlănţuire de cauze şi efecte trebuie să fie enorm de complexă, practic inoperabilă. Ni se spune că Mintea cosmică o operează, ca să ne liniştim angoasa intelectuală.

Cealaltă explicaţie este infinit de simplă. **Totul este o unitate**. Inclusiv poziţia astrelor şi planetelor face parte din Unime, deci nu e nevoie de niciun calcul complicat, la fel cum nimeni nu măsoară geometria organelor din organismul uman ca să se potrivească în interior fără a se incomoda reciproc.

Dacă totul e o unitate, atunci nu ne mai punem întrebarea de ce astrologia este validă (în anumite părţi, când nu e supralicitată). Dar nici nu avem vreo explicaţie. Ne mulţumim cu misterul existenţei...

21 septembrie 2024

LIBER-ARBITRU, GÂND, MULTITUDINE

Liberul-arbitru e o iluzie care trebuie apărată ● Liniştea mentală şi minciuna gândului ● De la Unic-Infinit la multitudine-finit

Liberul-arbitru e o iluzie care trebuie apărată

Neuroştiinţele au demonstrat, prin măsurători cerebrale, că **nu există liber-arbitru**. Această veste a provocat o masivă reacţie de opoziţie din partea religiilor, instituţiilor de întronare a legilor, corporaţiilor, filosofilor etc. care depind de credinţa în liberul-arbitru.

Se pune deci întrebarea urgentă: care ar trebui să fie **cea mai înţeleaptă reacţie a societăţii** în faţa acestei descoperiri?

A) SĂ O ACCEPTE

Gândirea ştiinţifică ştie de mult timp că deciziile noastre sunt puternic determinate de moştenirea genetică, de familie, de timpul şi locul naşterii etc., prin urmare, alegerile pe care le facem nu sunt chiar libere.

Mai recent, neuroştiinţele au descoperit că reţelele neuronale sunt modelate de gene şi de mediu, iar activarea neuronilor determină absolut toate gândurile, speranţele, memoriile şi visele noastre. Structura şi chimia creierului ne afectează foarte clar acţiunile, aşa cum demonstrează psihedelicele şi alcoolul, ca şi unele tumori pe creier. În principiu, oamenii par complet predictibili, din această perspectivă neuroştiinţifică.

B) SĂ O RESPINGĂ

Filosoful Immanuel Kant afirma că, fără liber-arbitru, nu putem vorbi de o lege morală universală, ceea ce ar duce la comportamente „iraţionale". Oare avea el dreptate? Studiile psihologice în medii controlate nu au condus la nicio concluzie clară în acest sens.

C) SĂ O ASCUNDĂ

Un filosof contemporan, Saul Smilansky, susţine că, dacă tot mai mulţi oameni vor auzi mesajul determinist, va fi periculos pentru societate. El recunoaşte că liberul-arbitru este o iluzie, dar o iluzie pe care societatea e datoare să o încurajeze şi apere. Datele obţinute de neuroştiinţe ar trebui cunoscute numai de specialişti.

Problema este că, într-o lume tot mai deschisă şi interconectată, ascunderea adevărului este practic imposibilă. Mai mult, studii

antropologice au arătat că, şi în culturile unde oamenii nu cred în liber-arbitru, oamenii îşi păstrează atitudinile morale, se consideră responsabili de acţiunile lor.

Iar filosoful Sam Harris crede că, dimpotrivă, recunoaşterea faptului că nimeni nu are liber-arbitru ne-ar putea elibera de judecăţi şi ură.

D) SĂ O IGNORE

Poziţia filosofului Daniel Dennett este că putem crede foarte bine atât în determinism, cât şi în liber-arbitru simultan. Este o poziţie împărtăşită de majoritatea filosofilor contemporani.

Totuşi, Gary Weber, **autorul de la care am preluat aceste informaţii** [37], spune că el nu s-a putut niciodată convinge intelectual că nu există liber-arbitru. A fost nevoie ca întâi să îi dispară „eul”, miezul credinţei, ca apoi să devină clar ca lumina zilei că nu există şi nu a existat niciodată vreun liber-arbitru.

*

Neuroştiinţele au demonstrat şi ele că eul nu există ca o entitate singulară, autonomă şi stabilă, iar dispariţia lui este nu doar posibilă, ci chiar benefică.

În final, pentru a răspunde care ar fi cea mai înţeleaptă poziţie a societăţii, ar trebui ca, în prealabil, să presupunem că ea poate avea o poziţie unitară, uniformă, universală. Dar diversitatea ei indică spre contrariu. După cum am văzut mai sus, există mai multe tendinţe ce trag în direcţii total diferite. Până la urmă, întrebarea este inutilă, căci nimeni nu decide nimic, ci lumea are mersul ei haotic.

Părerea mea este că *credinţa în inexistenţa liberului-arbitru* este nepractică şi contraintuitivă, şi nu va avea niciodată prea mulţi adepţi.

După spusele lui Gary Weber [38], singurele „tehnici” de iluminare mai eficiente la ora actuală sunt doar două: 1) meditaţia fără gânduri de tip nondualist, practicată ani de zile, cu mii de ore de meditaţie şi 2) ingerarea de ciuperci halucinogene care conţin psilocibină sau de ayahuasca, DMT, LSD. Din păcate, niciuna dintre cele două „metode” nu se pretează la o folosire universală şi nu are efecte sigure şi definitive. Mai degrabă, ele pot genera o „experienţă” temporară de pierdere a eu-lui limitat.

Pe de altă parte, o schimbare dramatică în radiaţiile cosmice sau alte fenomene misterioase ar putea face ca reţeaua neuronală responsabilă de

---

[37] http://happinessbeyondthought.blogspot.com/2016/09/theres-no-free-willaccept-it-attack-it.html

[38] https://www.youtube.com/watch?v=ED7R9rGvXz0

senzaţia de „eu” să fie dezactivată temporar sau definitiv în creierele a milioane de oameni simultan. Ar rezulta o iluminare spontană şi în masă, cu efecte de transformare radicală a societăţii umane de pe această planetă.

Liniştea mentală şi minciuna gândului

Oamenii apelează la meditaţie, defocalizarea privirii, atenţia la simţuri, rămânerea în prezent şi la alte practici pentru a scăpa de gânduri. Mai precis, pentru a le limita numărul şi influenţa obsesiv-compulsivă. De obicei, practicile au un succes limitat pe durata angrenării lor. Când omul reintră în fluxul cotidian, revine la vechile obişnuinţe mentale. Liniştea mentală obţinută prin asemenea tehnici este doar aparentă. Nu la ea fac referire iluminaţii. Liniştea mentală nonduală este cu totul altceva.

Unii căutători spirituali încearcă să se detaşeze de lume, nedându-i atenţie. Nu asta e liniştea. Iluminatul e foarte atent la tot ce există împrejur, dar în mod spontan.

Alţii încearcă să se focalizeze pe un gând unic, pentru a elimina toate gândurile. Nu asta e liniştea. Iluminatul nu fuge de gânduri, după cum nu fuge de nimic, ci acceptă tot ce-i vine în faţă.

Iluminatul se foloseşte de gânduri şi cuvinte, dar acestea curg pe lângă el, nu-l ating, la fel cum aerul nu pătrunde prin piele. În schimb, omul obişnuit absoarbe toate gândurile în sine, cum intră aerul în plămâni, iar apoi le emite mai departe, ele făcând parte din „metabolismul” său mental.

Iluminatul nu dă gândurilor şi cuvintelor nicio semnificaţie reală. Mintea se foloseşte de ele în interacţiunea cu ceilalţi oameni, dar ele nu reprezintă nimic. **U.G. Krishnamurti spunea** [39] *„Nu-s decât un câine care latră*”, fiindcă cuvintele pe care le rostea nu erau mai semnificative pentru el decât sunt pentru noi nişte lătrături sau alte zgomote. Iluminatul trăieşte, cu adevărat, liniştea absolută mereu şi oriunde, chiar şi în epicentrul gălăgiei.

(Ca să fim corecţi, nu există acolo niciun iluminat, ci lipsa persoanei, care a fost înlocuită de Dumnezeu. EL trăieşte toate acele senzaţii de care am amintit.)

*

[39] https://www.youtube.com/watch?v=FSfWNb-Vdvw

Omul obişnuit se simte separat de restul lumii, adică de lumea concretă, dar este scufundat cu totul în lumea abstractă a gândurilor, cărora le acordă prioritate şi, uneori, chiar exclusivitate. El crede automat fiecare gând în momentul când îl absoarbe. Ar putea, eventual, să nu-l mai creadă abia ulterior, când intră în el un alt gând contrar.

La cel iluminat, lucrurile stau exact invers. Este complet separat de lumea gândurilor şi scufundat în lumea simţurilor, a realităţii concrete, cu care simte o intimitate, o unitate. Uneori, se foloseşte de gânduri, dar are perfectă imunitate la ele, nu dă crezare absolut niciunuia, automat. Asta înseamnă linişte mentală nonduală, izolarea perfectă de gânduri, fără niciun efort. Gândurile creează o mare iluzie umană, înlocuind realitatea cu altceva.

Oamenii pretind să afle adevărul, dar cât de ridicolă e pretenţia lor! Vor adevărul sub forma unui gând. Dar orice gând este mincinos din naştere. Orice gând are o semnificaţie. Or, *semnificaţia* însăşi este o minciună convenită de toată lumea. Literele „Au" nu sunt totuna cu sunetul „Au!", care nu este totuna cu durerea fizică. Orice semnificaţie este o substituire a realităţii concrete. Realitatea nu poate fi înlocuită cu nimic, decât dacă acceptăm **minciuna simbolizării**. Asta e chiar definiţia minciunii: înlocuirea adevărului. Singurul adevăr e realitatea concretă, fără interpretări personale.

În concluzie, adevărul mental pe care îl cer oamenii va fi întotdeauna o minciună. Va fi livrat ca un concept şi exprimat prin cuvinte. Conceptele şi cuvintele sunt substitute ale adevărului şi nu-l pot comunica. Adevărul poate fi cunoscut doar în lipsa gândurilor şi cuvintelor.

Absolutul nediferenţiat *se diferenţiază*, devenind Spirite. Un Spirit este acelaşi Absolut, dar diferenţiat. Este etapa creaţiei când Unicul devine multitudine.

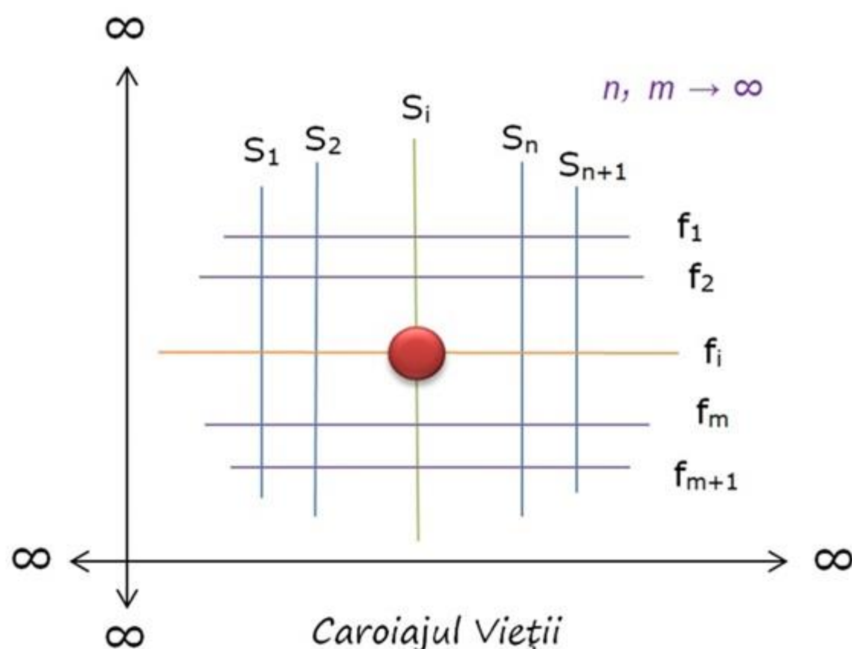
Vom considera Absolutul ca pe un plan bidimensional, precum o coală de hârtie infinit de lungă şi lată. Deci Planul absolut este dublu-infinit.

În acest Plan vom trasa linii paralele verticale. Fiecare linie este infinit de lungă, simbolizând Spiritul. Deci Linia absolută este simplu-infinită. Astfel, Absolutul nediferenţiat devine diferenţiat, sau, cu alte cuvinte, Unicul devine multitudine.

Nondualitatea vorbeşte numai de Absolut, de dublul-infinit, de Unica Fiinţă impersonală. **Spiritualitatea** premăreşte Spiritul sau Sinele Suprem, care este *precursorul eu-lui* (cu o identitate unică, autonomie şi liber-arbitru). Spiritul pare mai aproape de înţelegerea comună egotică, individualistă. Spiritul e văzut ca un ego mai pur.

În realitate, Spiritul este la fel de impersonal ca Absolutul. Asta semnifică celebra ecuaţie vedică: Atman = Brahman. Acel Spirit „individual” este, de fapt, Dumnezeu.

Dar cum se face că Infinitul devine finit? Este nevoie de a doua etapă a creaţiei, pe care o vom prezenta grafic.

Legenda: S - spirite; f - frecvenţe

În continuare, în acelaşi Plan absolut, vom trasa altă serie de linii paralele orizontale, şi ele infinit de lungi, fiecare desemnând o anumită „frecvenţă”. Pe această temelie va lua fiinţă fiecare Univers.

La intersecţia liniilor verticale infinite (Spiritele) cu cele orizontale infinite (frecvenţele) vor apărea puncte (care sunt **finite** !). Toate punctele de pe o frecvenţă vor crea un Univers (fizic sau de natură mai subtilă).

Şi astfel, Infinitul a devenit finit, adică o sumă de „puncte-indivizi” care, împreună, alcătuiesc un Univers. „Individul” este ceva finit.

*

Mai trebuie să adăugăm la acest model că Absolutul, neavând la dispoziţie hârtie şi creion, trasează din imaginaţie aceste linii infinite în propria sa Fiinţă. Deci această Creaţie nu există în Realitate. În Realitate există numai Absolutul nediferenţiat.

El este Totul şi Nimic, în acelaşi timp. Şi este reprezentat matematic de simbolurile transcendente infinit şi zero (∞ şi 0). Mintea umană le foloseşte astăzi în mod curent, deşi nu le poate pricepe. Tocmai de aceea, au apărut destul de târziu în istoria matematicii, neavând corespondent în realitatea concretă. Abia când mintea umană a devenit suficient de abstractă, a putut întrezări Absolutul, dându-i aceste simboluri.

Pe de o parte, Absolutul este un vid total, zero; iar pe de altă parte, Absolutul este infinit în toate direcţiile şi dimensiunile. Simultan. De aceea, când desenăm o axă de la zero la infinit, noi distorsionăm Realitatea. De fapt, zero coincide cu infinitul. De aceea spune Dumnezeu în Biblie „*Eu sunt alfa şi omega, începutul şi sfârşitul*”. Doar în mod *aparent* există un început şi un sfârşit. Lumea întreagă este o aparenţă.

Tot acest caroiaj desenat îl putem numi Viaţa sau Totalitatea, dar este un fel de vis al Nimicului. Caroiajul sau reţeaua Vieţii este o iluzie apărută spontan în vidul absolut.

Să mai adăugăm că există o diferenţă de sens între dualitate şi multiplicitate. **Multiplicitatea** desemnează diversitatea de lucruri/fiinţe *concrete*. În schimb, **dualitatea** este o *abstracţiune*, care clasifică lucrurile în categorii *separate* (eu/lumea, lumină/întuneric, bine/rău etc., dar pot fi şi clasificări multipartite, de genul celor trei gunas sau celor patru forţe fizice fundamentale etc.). **Dualitatea este, în esenţă, un simbol al separării**. Multiplicitatea pare separare când e privită cu ochii dualităţii, dar este un Întreg când e privită prin ochii nondualităţii, ai Absolutului. Mulţimea infinită de lucruri finite e totuna cu Zeroul creator, fiindcă Totul iese din Nimic, având aceeaşi natură („omul e creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”), care este vidul.

26 septembrie 2024

TREI CREDINŢE, DOUĂ ADEVĂRURI, O REALITATE

Ateism vs spiritual vs nondualism ● Trăire vs opinie ● Mintea stoică ● Povestea merge înainte ● Spiritualitatea este un upgrade al religiei ● Patru stadii de evoluţie

Ateism vs spiritual vs nondualism

La un pol al gândirii filosofice umane se află **ateismul**. Spune că: nu există Dumnezeu, eu exist, lumea există obiectiv.

La celălalt pol se află **nondualismul**. Spune că numai Dumnezeu există, eu nu exist, lumea există subiectiv (e reală şi ireală simultan).

Într-o privinţă, cei doi poli se aseamănă. A spune că nu există Dumnezeu e totuna cu a spune că nu există decât Dumnezeu. Dar în alte privinţe sunt total diferite – de aceea reprezintă cei doi poli opuşi. Nondualismul, sus, iar ateismul, jos. Şi totuşi, paradoxal, sunt şi cazuri în care un ateu a trecut mai uşor la nondualism decât un spiritualist înfocat.

Între ateism şi nondualism se întinde lungul spectru al **spiritualităţii**, de la spiritualul materialist, până la spiritualitatea înaltă, sinonimă cu nondualismul de compromis.

Spiritualitatea se ocupă de nenumărate forme speciale de manifestare ale divinităţii, care nu sunt acceptate sau înţelese de ateism. Nondualismul nu le respinge, dar nici nu le dă prea mare importanţă, privindu-le ca parte a Marii Iluzii.

Viaţa cuprinde tot acest imens spectru de poziţii filosofice şi manifestări misterioase.

*

Ateii (scepticii) nu au avut parte de experienţe ieşite din comun, dar nici nu-i cred pe cei care le-au avut. Poate că le acceptă trăirea, dar o consideră absolut personală, halucinantă poate, nedescriind o realitate obiectivă, valabilă pentru oricine.

Spre deosebire de ei, credincioşii îi cred pe oamenii spirituali, cei care au avut trăiri speciale. Similar, nondualiştii îi cred pe oamenii iluminaţi, care trăiesc nondualitatea.

Până la urmă, între atei, credincioşi şi nondualişti diferenţa este numai de conformaţie mentală: unii nu pot crede, iar alţii pot crede ce spun alţii. Deci nu-i ceva realmente important.

Nondualistul diferă de credincios prin faptul că nu crede în nimic. Nondualistul diferă de ateu prin faptul că îl vede pe Dumnezeu în tot şi toate.

Trăire vs opinie

Ce are greutate este trăirea directă, nu credinţa mentală. Cei care au avut experienţe spirituale puternice nu ţin cont de ce spun cei care au avut parte de iluminare. Sunt chestiuni total diferite şi, oarecum, incompatibile, fără nicio legătură între ele. Nu-i cereţi unui om cu experienţe spirituale să valideze ce spune un iluminat!

Şi nici invers, decât dacă iluminatul a avut sau are, la rândul său, anumite trăiri paranormale. Acest lucru este posibil şi chiar s-a întâmplat în unele cazuri.

Dar mult mai frecvent se întâmplă ca cele două categorii de trăiri să apară separat la oameni diferiţi. Şi de aici, unele discrepanţe între aceste două adevăruri filosofice: spiritualist şi nondualist. De fapt, frecuşurile apar între susţinătorii lor, credincioşii versus nondualiştii. Asta-i lumea în care trăim. Nu-i nici bună, nici rea, e aşa cum e.

Ba, apar diferenţe de opinii chiar şi între iluminaţii nondualişti. Dar e normal să fie aşa, fiindcă lumea e făcută să aibă contrast şi vivacitate, nu să fie monotonă. Oamenii iluminaţi, în fond, sunt tot oameni, cu propriile experienţe de viaţă. Nu-i putem băga pe toţi în aceeaşi oală.

De exemplu, unii învăţători susţin că e nevoie de participare personală, de implicare din partea aspirantului spiritual pentru a atinge iluminaea. Alţi iluminaţi, dimpotrivă, susţin că acesta e doar un personaj în marea piesă de teatru care e viaţa, el doar respectând întocmai indicaţiile regizorului; deci părerile şi acţiunile sunt doar aparent ale individului. Totul e Graţia divină, inclusiv senzaţia că eşti liber să alegi.

Singura problemă (pentru ceilalţi) este când iluminatul susţine că numai părerile lui sunt adevărate, fiind insuflate de Dumnezeu. Dar Dumnezeu insuflă totul şi îi inspiră pe toţi. (Inclusiv ideea că numai tu ai dreptate.)

Când o privim cu mintea umană, Creaţia este, uneori, inteligent alcătuită, dar alteori este haotică. Nu o putem defini clar cu mintea, fiindcă mintea e şi ea o creaţie limitată. Cel mai bine este să o considerăm imprevizibilă şi complexă – ca să folosind nişte termeni neutri, ce acoperă ambele ipostaze: de haos şi de organizare.

De fapt, chiar când găsim Creaţiei o logică şi ordine, este doar o poveste pe care o creează mintea. Şi atunci vorbim de Inteligenţa Divină.

Iar când nu-i găsim logica, spunem că Dumnezeu nu poate fi înţeles. Iată deci că mintea se contrazice mereu. Şi nu-i vina ei.

Mintea este doar un mecanism de organizare a informaţiilor acumulate. Numai că Creaţia nu e doar informaţie, ci energie dinamică, curgere continuă, care nu poate fi cuprinsă de raţiune, fiindcă raţiunea judecă întotdeauna după culegerea datelor. Adică, după ce trăirea a trecut, devenind amintire. Raţiunea judecă trecutul, nu prezentul. Prezentul nu poate fi înţeles, ci doar trăit, savurat.

*

„Credinţa" nondualistă este de cu totul altă natură. Buddha spunea clar: „Nu credeţi pe nimeni, nici măcar pe mine". Iluminatul vede că nu există decât adevăruri relative, valabile din perspectiva fiecărui individ. Nu există niciun Adevăr absolut, care să poată fi vestit orişicui. Vestirea se face prin cuvânt şi idei. Iar gândul e o mică *po-vestire,* cu fir epic, unde anumite cauze determină anumite efecte.

Realitatea divină este atemporală, deci în afara cauzalităţii. Destinele sunt „hotărâte" în afara timpului, iar Timpul este umilul slujitor fidel care le pune în curgere, prin aparenta lege a cauzalităţii.

Adevărul este, la rândul său, slujitorul Cauzalizăţii şi Timpului. Deci este la distanţă de două etaje faţă de Realitate. N-are cum să descrie Realitatea prin idei şi cuvinte.

„Credinţa" nondualistă constă în a nu crede la modul absolut niciun gând, niciun adevăr, nicio idee. Desigur, le poţi adopta temporar, te poţi juca cu ele (aşa cum mă joc eu acum cu aceste idei filosofice), dar să nu te identifici cu ele, făcându-le Punctul tău de vedere. Orice punct este o fixare, o agăţare de eroare. Realitatea nonduală conţine toate punctele în mod egal, nu are niciun centru preferat. Iar tu, când cauţi „Adevărul", vrei să găseşti centrul universului...! Care univers nu are niciun centru, nici spaţial şi nici măcar ideatic.

Mintea stoică

În faţa acestei viziuni nondualiste, mintea se blochează şi vrea să facă stânga împrejur, ca să se întoarcă pe terenul ei familiar, al logicii, cauzalităţii şi al comodei credinţe oarbe.

Mintea nondualistului însă e dresată să rămână nemişcată în mijlocul paradoxurilor, stoică; să observe aparenta cauzalitate a lucrurilor, dar în acelaşi timp să nu creadă în ea. Singurul lui „crez" este că ea doar pune în aplicare dispoziţiile Sursei Originare. **Cauzalitatea**

nu provoacă nimic Real, ci doar justifică aparenţele în ochii creaturilor.

Prin urmare, în esenţă, totul se întâmplă fără un scop anume, doar din dorinţa Sursei de a experimenta câte ceva prin câte cineva. Numele ascuns al lui Dumnezeu este... EXPERIENŢA. Am apărut pentru Experienţă şi trăim în numele Experienţei, aşa abstractă cum pare ea şi impersonală. A-i spune „Experienţă divină” este un pleonasm; orice experienţă e a lui Dumnezeu şi toţi Dumnezeii sunt alte nume ale Experienţei, fiindcă doar El/Ea există.

*

- Această clipă nu poate fi altfel decât este deja, pretutindeni. Şi ai două opţiuni, doar două: fie eşti de acord cu starea sau evenimentul prin care treci, fie nu. În al doilea caz, te vei chinui îndoit. Asta e singura mea învăţătură nondualistă.

- *Aş prefera să fiu neutru*...

- Asta nu prea poţi; reacţionezi spontan la neplăceri.

Deci, nu doar să îngădui, ci chiar să zâmbeşti pe ascuns de aparentul dezastru. "**Amor fati**", cum spunea gânditorul Friedrich Nietsche, inspirat de stoici (Epictet, Marcus Aurelius), adică să-ţi "iubeşti destinul". Şi scriitorul Albert Camus avea o poziţie similară.

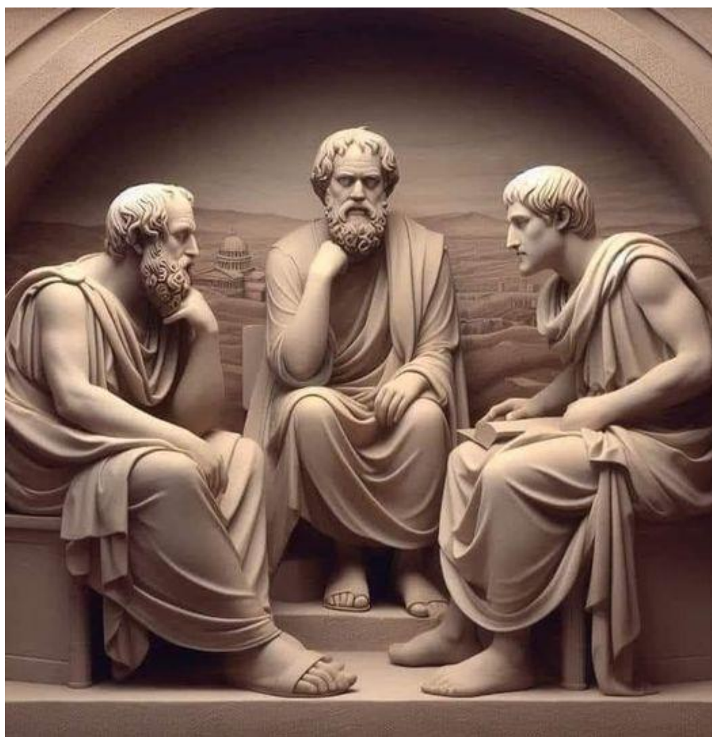
Citate din Nietsche: «Să nu vrei ca nimic în viaţa ta să fie diferit, nici în trecut, nici în eternitate - şi să o iubeşti aşa cum e. Să vezi frumuseţea în ce e necesar. Să nu te războieşti cu ce-i urât, să nu acuzi, să nu-i acuzi nici măcar pe acuzatori. Suferinţa nu e bună în sine, dar ea pregăteşte binele. Mă îndoiesc că durerea te face mai bun, dar sunt sigur că te face mai profund.»

Toate sunt aparenţe, nimic nu-i real. Nimic nu se pierde, nimic nu se câştigă. Decât experienţă... (Ai grijă să nu adaugi la „experienţă” cuvântul „evoluţie” sau „dezvoltare”, din obişnuinţă! Nu există evoluţie, ci doar experienţă divină de dragul experienţei divine. Precum era acea deviză: "*artă de dragul artei*"... nu aservită ideologiei.)

Desigur, în exterior vei continua să te opui necazurilor, să lupţi pentru supravieţuirea corpului care ţi-a fost dăruit. Dar în interior... ştii că nimic nu depinde de tine, absolut nimic. Nici succesul, nici înfrângerea... Oare nu-i asta cea mai mare dovadă de Iubire necondiţionată?!... Nu eşti dator cu nimic, nimănui. Şi nimeni nu-i de vină pentru nimic. Respiră aerul libertăţii pure...

Ca să reuşeşti să-ţi păstrezi zâmbetul interior, te poţi gândi la câte necazuri ipotetice ţi s-ar fi putut întâmpla, dar nu ţi s-au întâmplat. Dintr-o dată, te simţi un norocos cu bruma de necaz pe care îl ai acum.

Sau, dacă asta nu funcţionează, ai putea trece la nivelul următor, comparându-ţi evenimentele vieţii cu lipsa totală de evenimente din Vidul absolut divin. Nu crezi că e mai puţin plictisitor să se petreacă ceva, orice, decât să fii constant şi veşnic într-un calm, tăcere, neclintire absolute?!...

Triumviratul stoicilor

Povestea merge înainte

Viaţa şi destinul tău nu-i decât o POVESTE pe care şi-o deapănă Unicul sieşi, neavând cui altcuiva să i-o spună: „M-am născut în... am crescut la... părinţii mei... şcoala şi profesorii mei... iubirile mele fericite şi nefericite... copiii mei... meseria mea... colegii şi detractorii mei... prietenii şi trădătorii mei... sănătatea şi bolile mele... visele şi dezamăgirile mele... ieşirea mea din scenă... Ş-am încălecat pe-o şa şi mi-am spus povestea-aşa”.

Noi, mărunte creaturi, am putea găsi explicaţii de ce ni se întâmplă anumite necazuri sau bucurii şi am fi tentaţi să spunem că, din păţaniile noastre, trebuie să învăţăm să fim mai buni, mai puţin egocentrici etc.

În Realitate, nu există nicio justificare pentru ce se petrece sau vreun adevăr absolut, fiindcă **nicio idee nu obligă Sursa atemporală**.

Orice idee face parte din lumea cauzală şi temporală, un "joc secund" de fiecare clipă.

Deci putem inventa orice explicaţie ne face plăcere sau ne acoperă o nevoie intelectuală sau ne diminuează din suferinţa psihologică. Orice am găsi, nondualistul „crede” că nu e decât un joc al minţii. Dar nici nu i se opune, fiindcă n-are ce pune în loc. În lumea aparenţelor, numai aparenţele sunt necesare. Iar nondualitatea, potenţialul infinit şi gol, nu-şi prea are locul în dualitate.

- Şi atunci, ce câştigă iluminatul nondual?

- Păi, nimic pragmatic. Doar o detaşare de iluzie, odată cu scufundarea completă în ea (deşi pare un paradox). Care nu poate fi comparată cu nicio plăcere sau bucurie omenească… Nici că ar fi superioară, nici inferioară, nici dezirabilă, nici indezirabilă. E altceva, o „beatitudine mocnită” (care-i un oximoron, căci beatitudinea ar trebui să fie exuberantă, explozivă, nu-i aşa?!).

Spiritualitatea este un upgrade al religiei

Spiritualitatea este un upgrade al religiei. Îi elimină miturile, basmele, credinţele absurde, ritualurile ridicole. E o modernizare necesară, dar în esenţă, rămân aceleaşi *poveşti* la temelie.

Să luăm, de exemplu, conceptul laic de „greşeală”, greşeala de viaţă, eroarea de comportament.

Pentru **ateu**, greşeala este propria-i pedeapsă. Aşa şi stabilim că a fost o „greşeală de viaţă”, retroactiv, văzând că ne-a produs o neplăcere ulterioară. Uneori, prin regrete, ea produce o nefericire în plus, ÎN PREZENT.

Ei bine, **religia** adaugă greşelii o pedeapsă suplimentară. Ea devine „păcat”, care va aduce şi mai mari dureri ÎN VIITOR. Şi prin presiunea psihică asupra credinciosului, impune respectarea prescripţiilor religioase. Oferă ego-ului un scenariu în care să creadă pentru a se teme, dar şi a putea spera.

În schimb, **spiritualitatea** înlocuieşte conceptul de „păcat” prin „nivel de vibraţie” sau ceva similar. Pedeapsa este inerentă nivelului scăzut de vibraţie. Şi devine logic să lucrezi spiritual întru elevare, pentru a putea accede la sfere superioare de vibraţie.

Spiritualitatea completează o clară lipsă a religiei, explicând şi *de ce* ai făcut acea greşeala. Cauza DIN TRECUT poate fi o greşeală din altă viaţă, numită acum „karmă”. Ai moştenit o pedeapsă sau o sensibilitate,

care acum a fructificat. Spiritualitatea aduce „eu-lui” însetat de explicaţii mult-dorita cauză a greşelii. Astfel, viaţa pare a avea o logică (?).

Ei bine, nondualismul şterge toate acestea cu buretele. Nu există nicio greşeală nicăieri, în nimic. Totul e voinţa divină. Punct. De ce? Fiindcă nu există nicio persoană autonomă nicăieri. Şi atunci, cine a greşit, cine va primi pedeapsa veşnică, cine a moştenit karma?! CINE?! Dacă nu găseşti cine, înseamnă că nu există nici greşeală. Automat dispar păcatul, karma, trecutul şi viitorul. Dar ce mai rămâne? Evident, doar viaţa, pur şi simplu. Fără explicaţii, fără logică, fără tine.

Patru stadii de evoluţie

La început, omul vrea să-i imite pe toţi cei **din jur**. Este în stadiul de oaie în turmă.

În următorul stadiu, omul vrea să imite persoanele pe care le consideră „**speciale**”, modelele umane.

În stadiul trei, omul aspiră la un **ideal** de perfecţiune. Nu-l mai interesează ce cred sau fac alţii.

În ultimul stadiu, omul nu mai vrea nimic, ci după atâta experienţă acumulată, e **mulţumit** să fie aşa cum e: o fiinţă unică, cu plusurile şi minusurile ei.

Să-l luăm ca exemplu pe Isus Cristos.

La început oamenii merg la biserică şi ascultă poruncile scripturilor, urmând orbeşte **ritualurile**.

În următoarea fază, omul şi-l ia ca model de viaţă pe **Isusul istoric**, dorind să-i semene şi cerându-i ajutorul.

La nivelul trei, omul spiritual e interesat doar de **Conştiinţa cristică** universală, aspirând să o manifeste în viaţa sa.

În final, omul rămâne fără imaginaţie, pur şi simplu, e **recunoscător** că poate exprima prin forma şi felul său de a fi o anumită Idee Divină.

Răzvan A. Petre, 1 octombrie 2024

Comentariul Laurei

Superb articolul, "m-a uns pe inimioara" ☺

S-a explicat foarte bine faptul că, atunci când se cauta ADEVĂRUL, se vrea a se găsi un centru al universului, care nu are nici un centru, nici spaţial, nici ideatic.

Mi-a plăcut foarte mult partea cu "greşeala", deoarece foarte multe fiinţe iau greşeala ca fiind reală, foarte mulţi se învinuiesc, foarte mulţi încearcă să scape de această vină simţită foarte intens prin "greşeala este din trecut, sau trebuia să fie, pentru a învăţa ceva din ea" etc.. "Greşeala" poartă cu ea energia grea a eu-lui, acea energie contractată ce se simte foarte "reală" la nivel de corp.

Pe ideea de "greşeală" a mers şi biserica şi astfel, pur şi simplu, s-a susţinut în continuare scenariul poveştii/visului al unui personaj ce face şi drege, care are de învăţat din această călătorie şi din "greşeli" el poate învăţa, iar răsplata îi va veni cumva în VIITOR într-un "imaginat" rai. Viitor care NU EXISTĂ, iar RAIUL prezentat fiind o construcţie mentală.

Adică nu este destul că AICI te face să te simţi neîmplinit, neîntreg, nefericit, (nu meriţi acum fericirea), dar îţi vinde gogoşi şi cu judecata după moarte, şi împarte în rai/iad şi viitorul, astfel încât, ca persoană, eşti deja condamnat şi dualitatea (judecata) se ţine scai după tine şi în "vieţile următoare" .

Nondualismul, pur şi simplu, şterge cu buretele toate acestea, aşa cum ai scris în articol.

Poate fi şocant pentru "eu" să înţeleagă aşa ceva, însă nici nu are cum să înţeleagă, iar când înţelegerea apare, EU-l nu mai există. ☺☺

Totuşi, a se vorbi despre asta mai poate alina puţin din autoînvinuirea pe care mereu eu-l o autoproiectează asupra lui şi susţine astfel aceeaşi energie grosieră care are în ea sâmburele suferinţei.

Faptul că se aude "nu există nici o greşeală nicăieri, TOTUL ESTE VOINŢA DIVINĂ. Punct" este wow!, indică spre UŞURINŢA vieţii, faptul că EXISTAREA/VIAŢA nu este greutate, ci este uşurinţă, deoarece totul este MEREU aşa cum trebuie, adică fiind mereu ASTA, nicio greşeală nu poate exista în ASTA, deoarece ASTA este chiar DUMNEZEU, deci unde-i greşeala?! Unde este TIMPUL în ASTA? Greşeala necesită timp, gândire, judecare etc, necesită ca eu-l să fie crezut a fi REALUL.

Şi ai încheiat apoteotic: "Dar ce mai rămâne? Evident, doar viaţa, pur şi simplu. Fără explicaţii, fără logică, FĂRĂ TINE".

Acest "fără tine" este lovitură sub centură, K.O pentru "eu". ☺☺☺

Când totul se ia ca un joc fără miză, fără a se crede că este ceva serios în acest joc, când copii se joacă doar de dragul jocului, suferinţa nu poate exista, greutatea nu poate exista, este doar libertate infinită, întreagă, organică, fiind exact CEEA CE ESTE, neavând nici un centru, fiind bucuria lui A FI. ATÂT

Laura Averchi, 2 octombrie 2024

PIERDEREA ATAŞAMENTELOR, PRIN VOIA LUI

Cineva spunea că nu poţi păşi în Împărăţia Cerurilor cu picioarele murdare. Adică, omul trebuie să se purifice de marile defecte umane: invidie, dispreţ etc... Abia după aceea va fi admis la Dumnezeu.

Desigur, asta pare o condiţie pe care i-o impunem noi lui Dumnezeu. Căci, dacă El vrea, ne-ar primi imediat. Mărturiile unor oameni „păcătoşi" care au fost răpiţi în duh pentru o scurtă perioadă de timp ne sugerează că orice este posibil.

Însă aici se vorbeşte de acea stare supremă de **eliberare** sau mântuire. Ea înseamnă chiar eliberarea de orice ataşamente umane. Defectele listate mai sus sunt doar evidenţa exterioară a unor ataşamente interioare, a unor vasane sau karme. Pe acestea trebuie să le observăm şi apoi să le eliminăm din comportament şi atitudini. Nu le putem elimina prin tehnici meditative sau alte scurtături. Ci trebuie să devenim conştienţi de ele şi să ne îmbunătăţim.

Acest proces de conştientizare şi eliminare a ataşamentelor este, în sine, o cale spirituală, chiar dacă nu este formalizată sau definită ca atare. Dar este calea fiecărui om către Suprem.

În acest sens, **viaţa este în sine o cale spirituală**, fiindcă ne produce mereu crize sau surprize, ca să ne conştientizăm ataşamentele. Dacă ni s-a oferit această ocazie, înseamnă că avem deja mijloacele să le eliminăm. Dumnezeu nu ne pune în cârcă sarcini imposibile. Ni le dă pe rând, după înţelegerea şi puterile noastre de moment, de etapă.

Există mii de forme de ataşament, iar fiecare om va fi pus, la un moment dat, în situaţii dificile, pentru a scăpa de ele. De obicei, pentru eliminarea ataşamentelor, viaţa ne produce pierderi:

- Ataşamentul de avere, prin pierderea averii.
- Ataşamentul de fericirea sentimentală, prin despărţiri sau pierderea „marii şi unicei" noastre iubiri.
- Ataşamentul de gândirea logică şi raţiune în căutarea metafizică, prin fapte care contrazic orice interpretare logică.
- Ataşamentul de rolul de părinte, prin pierderea copilului.
- Ataşamentul de o cale spirituală, printr-un maestru dezamăgitor.
- Mândria, prin umilire, etc.

Dacă nu-ţi vindeci rana interioară,
vei răni şi tu, la rândul tău.

Nu a fost nimic rău că am avut avere, că am fost îndrăgostiţi, că am cugetat îndelung, că am avut o dragoste părintească, dar... eroarea a fost că ne-am ataşat de acel rol temporar sau l-am crezut a fi scopul vieţii noastre. Or, scopul vieţii nu este acela de a te identifica cu un rol temporar, cu un corp fizic.

Dacă există vreun scop al vieţii, acela este să te regăseşti în Divin, adică să te detaşezi de orice rol omenesc. Detaşare, dar nu una impusă, forţată, mentală, ci o detaşare prin resemnare, prin relaxare, naturală, organică, fără efort, aşa-zisul *letting go* (să te laşi în voia vieţii). Poţi continua să îndeplineşti rolul, dar cu o doză de umor, ştiind că totul e relativ.

Cine are mai puţine ataşamente, se apropie de momentul de Graţie, când ultimele murdării karmice nu vor mai conta, iar omul va putea fi primit în Împărăţie. De aceea, ni se pare că Dumnezeu le dă unora Graţia iluminării, a pierderii eu-lui, fără ca ei să merite. Nu se pune problema de merit, ci de puritate. Dacă eşti destul de pur, poţi suporta Graţia. Iar apoi să te ocupi de ultimele purificări, fiindcă nu te mai suporţi cu murdăria pe tine.

Un om prea impur nu suportă starea de iluminare, se va replia imediat când o primeşte, se va refugia în ego. Ego-ul nu îl face fericit, ci doar îi dă siguranţa lucrurilor cunoscute. Iluminarea e un tărâm nou, ce poate părea înfricoşător la început. Deci numai cel care nu mai are frici în el se va avânta în acest necunoscut, sau simte că nu mai are ce pierde.

Nu e o chestiune de merite stabilite arbitrar, ci de propria capacitate de a rezista la intensitatea luminii. O fiinţă cu pete întunecate se va simţi rănită de prea multă lumină. Nu-i nimeni vinovat. Nici măcar tu! Eşti o sumă de calităţi şi defecte, nu o persoană. Dar, desigur, fiindcă încă te crezi o persoană, poartă-te onorabil şi spală-te de murdăria lipită de tine.

Dacă ajungi să cunoşti sau să treci prin mai multe şcoli spirituale, poţi trage o concluzie generală. Fiecare conţine cel puţin trei aspecte clare:

1 - O teorie a lumii spirituale, mai mult sau mai puţin elaborată.

2 - O cale, o metodă practică în paşi, care împarte evoluţia individuală în etape.

3 - Descrierea trăirilor maestrului, care este luată ca reper de discipoli.

Desigur, însă, că, din perspectivă nondualistă:

1 - Orice cunoaştere se termină când vezi că nu-i nimic de cunoscut, ci totul e numai o poveste sau o grămadă de poveşti suprapuse. Poveştile le asculţi, te bucuri sau te înfiori de ele, dar ele sunt nişte metafore.

Metafora e o comparaţie fără al doilea termen. Viaţa însăşi e o metaforă, adică o comparaţie cu originalul Absolut, care este vid, neant, gol. Viaţa este vocea Celui fără voce. Oare cât de bine sună? Asta se întreabă Absolutul în fiecare clipă.

De obicei, fiecare şcoală are propria teorie, care nu se „pupă” cu a altora. Nu există nicio teorie unitară în spiritualitate. Fiecare învăţător vine cu câte o idee nouă, care nu e acceptată de alţi învăţători. Cine are dreptate? Niciunul şi toţi. Niciunul, fiindcă toate sunt poveşti privite din Absolut; toţi, fiindcă prezintă diverse exprimări parţiale, relativ adevărate. Nici măcar în ştiinţă nu există consens, de pildă, fizica relativistă nu are nimic în comun cu fizica cuantică, se contrazic flagrant.

2 - Orice cale se dizolvă când vezi că erai deja acolo unde vrei să ajungi. Dar cât eşti pe cale, ai nevoie de indicaţii, sfaturi şi de evaluări periodice: în ce etapă eşti, cât mai ai de îmbunătăţit la tine.

Însă poate interveni ceva care te scoate de pe traiectoria căii şi rămâi descumpănit. Acum ce ai de făcut? Te simţi suspendat, fără certitudinile confortabile dinainte.

3 - Orice descriere se dovedeşte a fi subiectivă, dată de Dumnezeu doar acelui om şi care nu poate fi generalizată. Fiecare om urmează o evoluţie unică. Fiecare maestru îşi bazează metoda pe experienţele prin care a trecut şi pe personalitatea sa. Nu va prelua metodele altora, fiindcă are încredere fermă doar în ale sale.

Aşa le insuflă discipolilor propria sa încredere în sine. Doar că ei pot deveni fundamentalişti, rigizi, neavând şi trăirea sau intuiţia maestrului.

Cum a apărut totul?

Cum a apărut creaţia? Dar Creatorul ei? Savanţii nu se aventurează înapoi în timp dincolo de Big Bang şi pe bună dreptate.

În schimb, religiile şi spiritualitatea sunt foarte fecunde în inventarea de scenarii. Se simt obligate să arate că ştiu totul, fiindcă au legătură directă cu Dumnezeu, n'aşa?! Nimic rău în asta, numai că se observă cât de mult diferă între ele toate aceste mituri şi poveşti.

Nici mediumii moderni (din ultimele două secole) nu se pun de acord. Fiecare vine cu o altă variantă, dictată, desigur, de spiritele binevoitoare cu care colaborează. Nu-i vorba că spiritele se contrazic, uneori flagrant. Ci că nu ştiu nici ele cum să astâmpere setea de explicaţii a minţii umane altfel decât inventând basme adaptate intelectului specific epocii, cu titlul de revelaţii.

Dar de ce? Pur şi simplu, fiindcă Dumnezeu sau Originea nu poate fi înţeles de minte. Prin urmare, orice explicaţie care o linişteşte temporar este binevenită. Toate sunt la fel de adevărate şi la fel de false. Numai misticii şi iluminaţii nondualişti rostesc limpede acest adevăr. Nu există niciun adevăr absolut, căci orice "adevăr" este hrană pentru minte. ADEVĂRUL (dacă putem să-i spunem aşa, în lipsa altui termen) nu-i accesibil minţii. Desigur, explicaţiile se pot apropia tot mai mult, tangenţial, de Realitate, dar nu o vor atinge niciodată.

*

Aşa cum am văzut în prima parte a articolului, învăţăturile spirituale mută accentul de la simpla cauzalitate **cauză-efect**, la mai subtila cauzalitate **scop-mijloc**. Nimic nu se întâmplă aleatoriu, totul are un rost. Şi, mai ales, omul spiritual are datoria să înţeleagă rostul întâmplărilor pentru ca să poată evolua.

Ei bine, nondualismul ignoră toate aparentele legături cauzale, socotindu-le hrană pentru minte. Desigur, cauzalitatea primară cauză-efect este valabilă în lumea relativă, dar nu la nivelul absolut. Iată deci că apare discrepanţa dintre Absolut şi relativ. Absolutul coexistă cu relativul, dar se ignoră reciproc. Din punct de vedere absolut, nu există decât o unitate a totului. Din punctul de vedere al creaturii limitate, nu există decât ea însăşi, iar restul lumii este doar cadrul în care să trăiască.

Totuşi, cele două perspective divergente se împacă în nondualitate, care le cuprinde pe ambele. Împărţirea în absolut şi relativ e opera minţii.

8 octombrie 2024

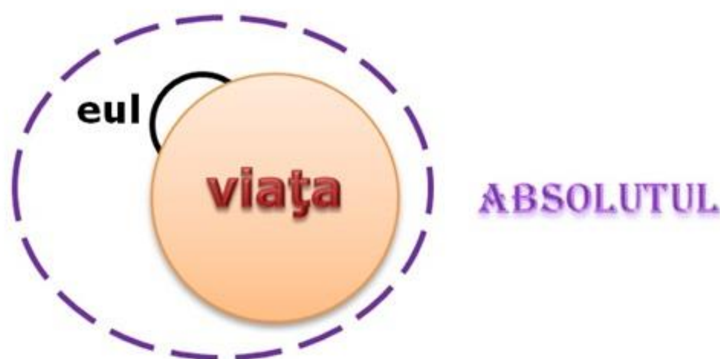
OBIECTIV, DESPRE SUBIECTIV

Era nevoie să apară ego-ul

Ego-ul sau eul sau sinele uman avea o mare probabilitate de apariţie. De ce? Fiindcă prin viziunea sa separată, detaşată, obiectivă asupra lumii, eul extinde viaţa naturală, îi aduce un plus. E un proces de expansiune a realităţii naturale *în imaginaţie*.

Procesul de separare aduce simultan viziunile obiectivă şi subiectivă, dualitatea. Obiectivă – privind lumea „din afara ei”. Subiectivă – fiind limitată la un punct de vedere individual. În lipsa eu-lui nu există nici obiectiv, nici subiectiv, ci doar natural, inconştient.

Am spune că eul este încercarea Marelui inconştient de a deveni conştient de Sine. Evident, nu reuşeşte, decât parţial, incomplet, chiar fals. Totuşi, nu se poate opri să nu încerce. Eul este tentativa de auto-cunoaştere a incognoscibilului.

Eul este ideea separării de Viaţă, apărută în Absolutul inseparabil

Desigur, şi explicaţia de mai sus e aceeaşi tentativă a Existenţei de a Se auto-explica filosofic. Neconvingătoare, ca de obicei. Dacă ar fi ajuns vreodată la o concluzie corectă, s-ar fi oprit din încercări. Dar uite că, prin fiecare conştiinţă de sine umană, Viaţa reîncearcă mereu să se dumirească ce-i cu Ea.

Deci, prin apariţia eu-lui, viaţa se extinde „artificial”. Prin iluminare (dispariţia eu-lui), Viaţa revine în matca firească (din care n-a ieşit niciodată, de fapt, separarea fiind fictivă, doar aparentă), dar păstrând *amintirea* experienţei separării.

Oare din acest proces de du-te-vino se dobândeşte ceva în plus? Sau, mai concret, oare eul influenţează viaţa, o poate dirija spre mai bine, spre evoluţie?

Mintea oferă două variante de răspuns:

- Da, prin viziunea sa proprie, eul conştient schimbă curgerea naturală a vieţii. În acest caz, socotim că eul chiar se află în afara lumii materiale, pe un palier superior, psihic.

- Nu, eul nu-i decât un chibiţ, care observă curgerea vieţii cu întârziere, aşa cum afirmă savanţii în neuroştiinţe (plecând de la experimentul lui Libet). Acesta experiment, replicat de nenumărate ori în diverse variante, are aceeaşi concluzie: nu decidem nimic conştient! Conştientul doar este informat de decizia luată în inconştient, având însă impresia că el a decis. Viaţa are acelaşi curs, cu eu sau fără eu. Eul conştient e doar un martor total neputincios, un simplu ecou.

Cele două variante nu pot fi logic adevărate simultan. Trebuie să alegem unul din răspunsuri, doar unul: există sau nu există liber-arbitru?

Dar asta înseamnă să ne păstrăm în dualitate, în paradigma ori-ori. Or, Realitatea, când e revelată prin iluminare, este nonduală. Chiar şi eul cel artificial face parte din Absolutul unitar, ca şi viaţa naturală, cea fără conştiinţă de sine.

Punând întrebarea de mai sus şi orice altă întrebare „logică" ne forţăm reintrarea în dualitate, fiindcă nu putem răspunde decât „logic". Singurul răspuns cât de cât nondual ar fi să dăm ambele variante ca fiind corecte. Paradoxul şi oximoronul sunt semnele apropierii de nondualitate.

*

Animalele nu se întreabă dacă au liber-arbitru. Şi totuşi, niciunul nu simte că cineva sau ceva i-ar manipula alegerile. Se comportă liber şi natural, fără a-şi pune întrebări filosofice.

Doar omul, fiindcă are conştiinţă de sine (un eu) se întreabă dacă este realmente liber. Asta, fiindcă se simte separat şi, de aceea, vede întreaga lume ca fiind aglutinată din elemente separate. Şi simte că un element „străin" îl poate influenţa.

Aşa că eul separă deciziile în „obiective" şi „subiective". A nu avea liber-arbitru ţine de obiectivitate. A avea liber-arbitru ţine de subiectivitate.

Deci, prin separare de lume, eul intră automat în dualitatea imaginată: obiectiv-subiectiv sau cunoscut-cunoscător. O dualitate care este ireală, falsă. Viaţa este nonduală, dar acest lucru nu este evident decât dacă şi numai dacă dispare din om energia separării, eul.

Şi nimeni nu poate prezice când şi cui i se va întâmpla asta. Şi nici nu e treaba oamenilor asta. Treaba oamenilor e să trăiască şi să fie surprinşi de imprevizibilul vieţii...

Mintea fabrică toate explicaţiile

Cuvântul „sofisticat" vine de la „sofism", care este un raţionament corect formal, însă plecat de la premise false. De acea, concluziile sale vor fi întotdeauna false. Mintea, fiind *sofisticată* prin natura ei, va ajunge mereu numai la falsuri.

Adevărul e foarte simplu, extrem de simplu. De aceea, Adevărul se va ridica mereu deasupra minţii, precum uleiul deasupra apei, nu se pot amesteca.

*

În stadii diferite de transformare spirituală, se aplică paradigme diferite. Fiind în stadiul **spiritual**, te supui regulilor acestuia: îţi interpretezi visele, ţii cont de datele astrologice, eşti atent la coincidenţe, asculţi spiritele, faci ritualuri şi rugăciuni, urmezi diverse credinţe shamanice sau new-age sau religioase etc. Toate acestea te ajută să evoluezi, să te optimizezi, îţi dezvoltă intuiţia.

Totuşi, nu vei atinge niciodată culmea la care visezi tu. La un moment dat, totul se va curma brusc şi vei pierde eul, trecând automat în stadiul **nondualist**. Fără a fi ajuns nicăieri cu evoluţia eu-lui.

Eul se stinge, pur şi simplu şi toate poveştile spirituale se dovedesc acum a fi fost doar nişte poveşti – frumoase sau restrictive, entuziasmante sau deprimante. Poveşti, pur şi simplu, basme. Dar care păreau a avea sens, erau corelate cu întâmplările vieţii. Te motivau, îţi dădeau speranţe şi un scop al vieţii, de care aveai nevoie, ca eu.

Un neurosavant relata cum, stimulând electric o zonă cerebrală a unui pacient aflat în operaţie pe creier, aceluia îi venea să râdă. Întrebat de ce râde, pacientul spunea că şi-a amintit ceva haios. În realitate, cauza era stimularea cu electrodul. Dar mintea are o putere remarcabilă de a imagina explicaţii, justificări – toate, poveşti.

Prin analogie, aşa apare şi filosofia. Mintea caută justificări „raţionale” (adică după tiparele ei) la tot ce ni se întâmplă. Însă Cauza adevărată va rămâne pe veci ascunsă minţii. Când mintea cade, ţi se prăbuşesc toate scenariile, tot firul narativ care ordona lumea. Şi vezi iluzia pe care ţi-o crea chiar mintea ta dragă. Ea compunea poveşti ad-hoc despre orice stimul exterior. Ce minunat, nu-i aşa?! Atâta creativitate!

Ei bine, iluminarea şterge dintr-o lovitură toate credinţele anterioare. Desigur, în mod misterios, aparenţele rămân, viaţa continuă ca şi înainte. Doar că nu te mai păcăleşte ca înainte. Ţi-a devenit limpede pentru totdeauna că **MINTEA MINTE**. Absolut tot timpul, secundă de secundă.

Ceea ce nu-i neapărat un lucru rău, fiindcă fără această minciună existenţială sau iluzie sau vis, n-ar mai exista viaţa umană, ci doar Viaţa. Ceea ce n-ar fi un lucru rău, de asemenea. Oricum, în realitate nu există *nimic*, de unde se visează *totul*...

Răzvan A. Petre, 13 octombrie 2024

Comentariul Laurei

Mirajul lui "eu"

Mirajul eu-lui este hipnotizant, este o energie ce te atrage şi pare că este simţită foarte adânc la nivel de corp, eu-l fiind localizat în centrul corpului fizic, însă având-şi centrul de comandă în cap.

Totul este absolut un miraj. Niciun eu nu este în corp, nicio minte nu este în cap. Mirajul a luat naştere când gândul "eu" a devenit "eu sunt".

Acest "eu sunt" este mirajul, deoarece se simte ca fiind foarte real, intens şi este chiar energia separării.

Totul din "eu sunt" se percepe a fi separat: eu/ lume etc. Mirajul se poate numi: "Eu - file de poveste" sau "Viaţa mea - basm de adormit copii" ☺ ☺ ☺.

La un moment dat, personajul simţindu-se neîmplinit, caută ASTA/CEEA CE ESTE DEJA/Nimicul totului/viul vieţii etc. Însă se poate lovi de conceptualizare, iar conceptualizarea nimicului nu este NIMICUL - care înseamnă "niciun lucru" sau "nu există al doilea" - iar conceptualizarea vidului nu este vidul - care este, de fapt, o plinătate "vie".

Atât de viu este vidul, încât nu poate fi atins/înţeles/simţit de gândul "eu", iar "eu sunt" nu poate cuprinde plinătatea vieţii.

Nondualitatea, de asemenea, poate însemna o mare dezamăgire/deziluzie pentru "eu", căci atingând puţin vidul "conceptual" şi încercând să îl înţeleagă, dă de nihilism, din cauză că nu poate să simtă plinătatea, iubirea, libertatea, viul.

Căci nimicul este totul şi totul este nimic, linie de demarcaţie nu există între ele, ceea ce nu poate fi perceput de "eu" - care atinge, binenţeles, exact... linia de separare.

De aceea mirajul "viaţa mea" - o poveste care, deşi goală de conţinut, pare mult mai plină, captivantă - este seducătoare pentru micul "eu". Acesta se reîntoarce la cadrele poveştii, deoarece nu a putut să "se înece" în infinita plinătate a oceanului vieţii, agăţându-se de propria-i zvâcnire de supravieţuire: "*Dacă asta este totul, nu am nevoie de NIMICUL ăsta*".

Da. Mirajul "eu-lui" este acaparant, promiţându-ţi o lume întreagă, un univers, şi ce mai contează dacă ele nu sunt reale?! "*Ce mare brânză să fii NIMIC*"?!

Ooo, nu vă opriţi la concepte, nu vă opriţi la separaţia dintre nimic şi plin, căci toţi aceia ce sunteţi hotărâţi să vă despărţiţi de voi (eu) şi cărora "v-a ajuns", însăşi Existenţa, prin al ei sărut, va şterge "ca şi cum nu aţi fi fost" şi doar EA/VIUL VIEŢII, dansând în Vidul existenţial, rămâne...

Ce miracol, ce magie...! Şi ASTA este Totul... Un joc magic de dimensiuni cosmice, în care doar VIDUL există, existând doar prin el însuşi, fiind plin doar cu el, şi în tot fiind VIAŢA.

Laura Averchi, 14 octombrie 2024

Spiritualitatea susţine că ai liber-arbitru şi mizează pe acest sentiment uman, dându-i ego-ului ceva de făcut spre evoluţie. Se insistă pe dobândirea unui mai mare control asupra propriilor trăiri, emoţii, gânduri. Şi se promite că vei atinge acea iluminare senină, lipsită de emoţii negative, plină doar de iubire, asemenea ipoteticilor îngeri.

Dimpotrivă, nondualismul susţine că nu există liber-arbitru, fiindcă nu există niciun eu. În acest caz, totul pare haotic, dar şi mai liber, cu adevărat liber. Abia acum se simte libertatea lipsită de control, ceea ce pe oamenii spirituali i-ar îngrozi de-a binelea.

Butadă: **Guşti libertatea abia când dispare liberul-arbitru**.

Explicaţie: dispare dihotomia libertate-determinism. Nu poţi fi cu adevărat liber dacă, în orice moment, ceva sau cineva te-ar putea obliga cumva. Adică, nu poţi fi liber pe momente alternative, acum DA, mai pe urmă NU. Când eşti una cu totul, eşti una cu libertatea...

*

Prin iluminare nu câştigi nimic, ci pierzi iluzia că tu îţi controlezi viaţa.

Se spune că dacă mintea-corp a iluminatului are emoţii negative, ele sunt uneori mai puternice decât înainte, doar că nu durează. În schimb, ego-ul diminuează emoţiile negative, le înnăbuşă, dar le prelungeşte, uneori până la nevroză. Oare care variantă ar fi mai bună?

Evident că întrebarea n-are niciun rost, fiindcă nu putem noi alege dacă vrem cu ego sau fără ego... Ambele variante aparţin experimentului făcut de Absolut.

*

Sfaturile spirituale se potrivesc celor atraşi de spiritualitate, dar nu celor atraşi de nondualitate. Şi invers.

De fapt, iluminaţii nu dau neapărat „sfaturi”, ci descriu noul lor mod de percepere a realităţii şi noul lor mod de a trăi, liber. Dimpotrivă, spiritualitatea prescrie nenumărate reguli, care contravin libertăţii oferite de iluminare.

Este ca atunci când Vaticanul s-a oferit oficial să-i creştineze pe posibilii extratereştii care vor ateriza pe Pământ. 😊 😊 😊 Hei, Vaticanule, crezi că asta caută ei prin imensitatea spaţiului cosmic, parcurgând ani-lumină prin stăpânirea misterelor naturii?! Să se îngrădească cu o credinţă limitată a oamenilor?!...

Oricum, selecţia se face automat, prin rezonanţă. Cei care doresc reguli de comportament pentru a evolua, vor fi atraşi de spiritualitate şi vor respinge mesajul nondualist. Invers, cei sătui de reguli, vor prefera spontan libertatea transmisă de nondualism şi iluminaţi. Desigur, există şi o pătură de mijloc, de nehotărâţi, cei aflaţi în tranziţie între spiritualitate şi nondualism.

Ba, există chiar şi o „spiritualitate nondualistă”, de compromis între cele două tabere. Ea vorbeşte de ego şi cum să ni-l eliminăm, ca pe un duşman al iluminării, al contopirii cu Dumnezeu. Discipolul mai este interesat doar de Dumnezeu. Doar gândul la El şi dragostea pe care o simte pentru El îl mai interesează. Orice altceva din lume păleşte, iar umbra eu-lui uman îl incomodează. Încununarea acestei stări se numeşte Mahabhava.

Marele sfânt Ramakrishna, deşi a cunoscut şi nondualitatea lui Brahman, a preferat să se întoarcă la adorarea Mamei Kali, din postura de copil inocent.

Nu există o ierarhie reală a stărilor şi trăirilor spirituale. Doar că, din poziţia nondualistă pură, orice altceva pare o poveste, inclusiv căile spirituale. Dimpotrivă, dacă nu ai dobândit claritatea mentală suficientă, sau chiar iluminarea propriu-zisă, atunci nondualismul pare o poveste absurdă. Şi ar fi mai bine să te ţii serios de spiritualitatea care te atrage. Până în clipa când nu te va mai atrage...

*

Când trăirea nonduală devine filosofie se numeşte nondualism. Filosofia, fatalmente, se supune legilor dualiste, şi astfel nondualismul devine un fel de opus sau inamic al spiritualităţii. Desigur, este o aparentă opoziţie, dar suficient de intensă ca să alunge mulţi aspiranţi spirituali.

Spiritualitatea te mângâie blând pe creştetul eu-lui, oferindu-ţi o cauză (karma din trecut), dar şi un scop al vieţii (lecţii pentru purificarea ego-ului). Însă nu pomeneşte că dispariţia ego-ului e totuna cu dispariţia senzaţiei de persoană. În acel moment, rămân anumite vasanas şi preferinţe individuale, dar ele nu aparţin cuiva, ci sunt ataşate doar corpului. Ele par a compune o personalitate, dar este numai o aparenţă destinată jocului creaţiei.

Spiritualitatea nu-ţi va spune că există doar un singur Spirit (care nu-i o entitate!) şi nicio persoană. Numai nondualismul rosteşte clar şi direct acest adevăr usturător.

Unii nondualişti, din dorinţa de a accepta cumva viziunea spirituală şi legea cauzalităţii, recunosc faptul că există karmă trecută, dar nu este karma unui anumit spirit, fiindcă nu există decât Unicul Spirit sau Absolutul. El foloseşte fragmente din vieţile trecute ale unor oameni, pe care le recombină în noi formule. Prin urmare, tu, ca individ, ai preluat porţiuni de karme de la nenumăraţi indivizi anteriori, într-un amestec fără nicio logică combinatorică.

Dimpotrivă, spiritualismul îţi explicase logic că toţi acei indivizi au fost animaţi de spiritul tău personal şi nu de alte spirite. În felul acesta, se justifică de ce ai parte de anumite suferinţe sau noroc. E un fel de balsam pentru sufletul îndurerat de viaţă.

Nu prea te-ar ajuta să afli că karma a fost aruncată la întâmplare în bagajul tău, doar ca să-ţi construiască un destin unic. Şi de ce? Aşa, pentru ca Creatorul să trăiască prin corpul tău ceva nemaitrăit. El vrea, pur şi simplu, să se exprime divers şi să aibă experienţe diferite.

De ce unul are mereu noroc, iar altul are numai necazuri? Uite aşa, fără niciun motiv serios. Este joaca Divinului. Numai că Divinul nu e o entitate cu dorinţe şi preferinţe. Nu, deloc. E ceva impersonal şi de nedescris, un vid cu potenţial infinit. Şi orice inventează El este perfect, dar nu după standardele minţii umane. Este perfect, fiindcă nu se poate să fie altfel (!).

Şi totuşi, ar replica spiritualistul, dacă există oameni care nu mai sunt persoane, şi-au pierdut eul, de ce să nu acceptăm că pot exista şi alte fiinţe imateriale – spiritele – care sunt la fel de impersonale?! Adică, de ce n-ar putea un spirit să fi animat mulţi oameni, ba chiar simultan?! Şi toate spiritele să fie animate, la rândul lor, de Unicul Spirit sau Absolutul?!...

Iată ce spune un om trezit, Ryan Burton:

«Pe lângă Trezirea nonduală, am avut sute de experienţe extracorporale şi experienţe de transfer al conştiinţei în alte forme de conştiinţă. Niciodată înainte nu-mi trecuse prin minte că experienţa este structurată complet diferit pentru fiinţele non-umane. Aşa cum privesc eu acum acest pahar cu apă, există

creaturi simţitoare, există zeităţi care se uită la Timp în acelaşi fel cum privim noi un obiect...» *Sursa YouTube* [40]

Interviu pe muchie de cuţit

- *Supravieţuieşte ego-ul morţii fizice?*

- Ăăă... da. Dăinuieşte şi îşi adună un trup astral, ca o prelungire a vieţii fizice. Conştiinţa inventează mereu un corp şi un ambient pentru suflet.

- *Dacă el pre-există, de ce spun nondualiştii că ego-ul se formează pe la vârsta de 2 ani?*

- Ăăă... păi, înaintea reîncarnarii, ego-ul e dizolvat.

- *Da? Şi atunci, cine poartă karma de la o viaţă la alta?*

- Ăăă... spiritul, desigur, îşi alege ce karmă vrea el.

- *Dar dacă nu s-ar mai reîncarna, ego-ul ar mai fi dizolvat?*

- Ăăă... bineînţeles, este complet inutil şi în astral şi pe Pământ.

- *Dacă fostul ego dispare, înseamnă că noul ego format va suporta pedepsele karmice fără a avea nicio vină. Nu e nedrept?*

- Ăăă... ar fi nedrept dacă ego-ul ar fi real.

- *Dacă nu este real, de ce vorbim despre el?*

- Asta te întreb eu pe tine, că tu ai început... De ce?

- *Ăăă... fiindcă vreau să ştiu ce mă aşteaptă după moarte.*

- O iluzie vrea confirmarea că este reală şi că se va perpetua...

- *Păi, dacă eu nu exist, cine îţi ia interviul ăsta?*

- Se întâmplă de la sine. Iar „tu" vii din urmă şi aduni rezultatul, de parcă tu l-ai fi produs.

- *Să ştii că l-am pregătit cu grijă de mult timp. Altfel n-ar fi existat niciun interviu.*

- Spune-mi, te rog, crezi că universul are la bază matematica?

- *Da, ştiinţa arată că matematica stă la baza universului fizic. Creaţia este inteligentă.*

- Bun. Dar crezi că Dumnezeu a avut nevoie să înveţe matematică pentru a crea universul?

- *Ăăă...*

- Nu. A făcut Creaţia spontan, iar oamenii au descoperit apoi că realitatea urmează legi matematice.

---

[40] https://www.youtube.com/watch?v=ulND6z7xhhs

Aşa este şi cu eul uman. Realitatea se desfăşoară de la sine, iar ego-ul o priveşte în timp real şi susţine imediat că el a produs evenimentele. O minciună crasă, pe care o crede şi el. De fapt, ego-ul este chiar această credinţă mincinoasă şi nimic altceva.

*

Spiritualitatea spune că Dumnezeu e unic şi că El a creat lumea. Dar nu continuă cu restul adevărului, anume că Dumnezeu e totuna cu lumea şi că Dumnezeu nu e o fiinţă sau entitate, ci este impersonal.

Din cauză că omul are un eu care se crede indubitabil o persoană separată, autonomă şi individuală, atunci şi poveştile spirituale au preluat acelaşi model, încercând să-l înnobileze cumva, să-l tragă spre adevăr.

Astfel, căutătorului spiritual i se spune că el, ca om, nu e totuna cu spiritul său. Că omul face „jocurile spiritului". Că e ca un cobai pentru interesele necunoscute ale aceluia. Toate aceste exprimări încearcă să desprindă mintea de contracţia sa individualistă.

Iar mintea va considera spiritul ca pe un fel de sine uman superior, un individ mai nobil, mai pur, mai „divin", un sine subtil. Ceea ce este un pas înainte, prin care mintea se subordonează unei instanţe superioare, preparându-se astfel pentru şocul nondualist, anume că „persoana" nu există şi n-a existat niciodată.

Abia nondualismul ne spune verde în faţă că nu există decât Divinul sau Absolutul în toate poziţiile. (Prudenţi faţă de susceptibilitatea egotică, unii îi mai spun, pompos, Supremul Absolut, de parcă ar mai exista şi un absolut mai micuţ. ☺) Dar acest adevăr va fi respins, de obicei, de minte, cel puţin la început. După primul şoc, s-ar putea ca mintea să se domolească şi să încerce să înţeleagă.

*

Până la urmă, nu mintea va decide care-i adevărul (prin natura ei, se va îndoi întotdeauna), ci rezonanţa energetică cu acest mesaj. Odată ce ai început să rezonezi cu nondualismul, nu mai ai scăpare şi vei începe să năpârleşti de vechile credinţe, inclusiv cele spirituale. Procesul poate fi dureros, dar şi eliberator. Sau numai eliberator.

Unii ar putea numi rezonanţa tot „credinţă", fiindcă se manifestă cam la fel: crezi sincer în lipsa oricărei credinţe. Numai că este cu totul altceva, fiindcă te îndoieşti de toate gândurile. Exclusiv de gândul că „mintea minte". Este un agnosticism absolut, care nu ar putea fi produs de minte.

Căci mintea funcţionează agăţându-se, pe rând, de diverse gânduri. Seamănă cu un alpinist care bate piroane ca să urce tot mai sus,

părăsindu-le apoi înfipte în stâncă. Mintea ia fiecare gând ca pe adevărul absolut, pe rând. Fiecare gând îi asigură supravieţuirea, clipă de clipă.

În schimb, mintea iluminatului seamănă cu un căţărător liber, care îşi foloseşte numai degetele, picioarele, tot trupul, pentru a ascensiona un versant abrupt. Fără echipament, fără ajutoare, fără asigurare cu sfori, fără piroane, fără gânduri. Orice gând poate fi fatal în această situaţie... Căţărarea liberă se face cu mintea total golită, altfel e moarte sigură.

Răzvan A. Petre, 21 octombrie 2024

Foto: în căţărare liberă (free soloing), Alain Robert

Comentariul Laurei

Este minunat că începe să se vorbească mai mult despre Nondualitate; este în acelaşi timp şi o uimire că există interes în a asculta ceva ce dă de pământ cu "eu-l", că se pune lupa pe acest "eu" şi se observă că nu există, căci centru/separare nu există.

Despre ASTA nu se poate vorbi, doar se poate indica, deoarece ASTA este mereu nouă, vie şi doar despre ce nu mai este se poate vorbi.

Există aici o bucurie când se vede că "vorbirea" nonduală se întâmplă prin mai multe aparente forme fizice.

Aşa cum senzaţia de "eu" apare nu prin voinţa personală, tot aşa, nu prin voinţa/efortul/strădiunţa personajului/persoanei dispare ea. Este o graţie, iar graţia înseamnă fără cauză.

Aparent, cei care se simt atraşi de Nondualitate sunt cei pe care graţia pare că îi sărută, ei nu se pot împotrivi; nici măcar liber-arbitru neexistând, ce poate face personajul?!

În esenţă, Nondualitatea este ceva "fără sens", nu dă nimic, nu ia nimic, pune sub semnul întrebării chiar şi "de ce crezi că totul trebuie să aibă sens?". Cine este cel pentru care totul trebuie să fie liniar, ordonat şi trebuie să se desfăşoare doar după principiul cauză/efect?!

Viaţa este non-programabilă, este vie, spontană, un haos total pentru mintea psihologică ce mereu vrea să ordoneze ASTA, însă mereu îi scapă, deoarece timp nu există, şi deci ea se luptă cu ordonarea a ceea ce DEJA nu mai este, simple umbre...

Aşa cum, dintr-o dată, Viaţa pare să înflorească prin ziceri, vorbire nonduală şi multe flori nonduale apar în grădina ei - Aici fiind o bucurie imensă la vederea acestor flori - tot aşa, prin multe alte flori înflorirea se petrece altfel, şi multe alte flori nonduale există în infinita grădină a Vieţii. Flori neştiute cărora Viaţa nu le-a dăruit parfumul vorbirii/împărtăşirii, şi care doar SUNT viaţa cea neatinsă de cuvânt, limită etc.

Căci, în final, Viaţa este doar despre A FI, în care vorbirea apare şi dispare. Totul este VIUL VIEŢII, totul este UNA în care doiul e doar o iluzie, şi TOTUL este Viaţa, nu o floare/o grădină, ci faptul că ASTA există deja, manifestându-se şi ca o înflorire.

Deci RELAX, ENJOY, "totul este mereu cum trebuie", căci "altceva-ul" nu există.

Era o vòrba în franceză care spunea "totul este bine când se termină cu bine"; ei bine, Nondualitatea traduce astfel: Deoarece timpul nu există, Totul este mereu ASTA care este deja perfectă, întreagă şi vie.

Nu-i aşa că este minunat?! ☺ ☺ ☺

Laura Averchi, 21 octombrie 2024

NONDUALISMUL ALUNGĂ POVEŞTILE SPIRITUALE

Nondualismul se foloseşte de argumentele spiritualităţii pentru a nega ateismul şi de cele ale ateismului pentru a nega spiritualitatea. Şi totuşi, nondualismul le admite pe toate. Negând totul, el acceptă totul. Ciudată toleranţă, nu-i aşa?!

* * *

„Altius, citius, fortius” este sloganul jocurilor olimpice, dar este şi idealul spiritualităţii, adică al „jocurilor spiritului”. Omul spiritual aspiră la tot ce e mai ***înalt***, mai frumos, mai bun. El vrea să ajungă cât mai ***repede*** la Dumnezeul cel ***atotputernic***, pentru a fi cât mai fericit cu putinţă. Cât de fericit? Nimeni nu ştie să spună exact. Maximum maximorum.

Acesta ar fi Dumnezeul spiritualităţii, un concept. (Oare putem considera infinitul drept maximum?! Numai o valoare fixă poate fi maximă, or infinitul e mişcător, mereu se găseşte un maxim peste maximum...)

În schimb, nondualismul are o viziune total opusă: mai lent (unde şi spre ce te grăbeşti,bre? – ***tardius***, în latină), mai jos (cât mai smerit – ***inferius***, în latină), mai slab (fără niciun control – ***infirmius***, în latină). Cu menţiunea că iluminatul nu se străduieşte să fie în niciun fel...

Prin urmare „jocurile nondualimpice” s-ar desfăşura sub auspiciile lui **inferius, tardius, infirmius**. Nu-i un slogan sau deziderat, ci acestea ar fi caracteristicile lipsei unui sine uman.

Dacă însă îl facem ideal, atunci nondualismul devine şi el o învăţătură spirituală, cu toate defectele ei. Iar spiritualitatea este doar un atletism psihologic al ego-ului.

* * *

Orice om s-a întrebat de ce îngăduie Dumnezeu atâta suferinţă, dacă El este atât de bun şi atotputernic. Desigur că preoţii şi teologii au venit imediat cu diverse răspunsuri. Fiecare religie are propriile sale explicaţii raţionale. Însă tocmai mulţimea lor arată că niciuna nu este corectă. Dacă ar fi existat vreuna adevărată, atunci ar fi clarificat totul şi definitiv. Nu ar mai fi fost nevoie de inventarea altor variante. Adevărul s-ar fi impus de la sine în faţa raţiunii. Însă, se pare că tocmai asta e problema, că Adevărul nu-i deloc raţional.

Poate din acest motiv, ateii refuză să creadă în Dumnezeu, fiindcă imaginea creată de religie nu se verifică în practică, nu are logică. Este o

imagine cosmetizată, idealizată, pe calapodul minţii umane. Astfel, ateul adoptă postura struţului cu capul în nisip, negând orice dimensiune metafizică.

Singur nondualismul pune ordine în această ceartă: **Dumnezeu există cu adevărat, dar nu e raţional**. (Dacă ar fi raţional, ar însemna, automat, că e şi sadic.) „Raţiunea" este modul de a funcţiona al minţii, nimic altceva. Nu e o valoare universal-divină, ci o valoare umană.

* * *

- *Cum poate fi Dumnezeu iubitor dacă nu este raţional?*

- Mai degrabă, cred că vrei să întrebi „cum poate El să iubească dacă nu e o persoană?".

El e Iubire pură, impersonală. Iubirea e natura Lui, dar nu e o iubire omenească, condiţionată. Nu e condiţionată nici măcar de existenţa unei raţiuni sau persoane. Iubirea e o radiaţie veşnică, fără scop final. E „radiaţia de fond a universului".

Iluminaţii ne spun că această Iubire este paradoxală: pur şi simplu, ESTE, se simte, dar nu se poate explica. Nu are legătură cu aparentul haos sau suferinţă din lume. Deci întrebarea „cum de permite un Dumnezeu iubitor suferinţa?" este superfluă din perspectiva nondualistă, absolută.

Cu mintea noastră duală, am putea distinge două aspecte ale Absolutului: Pura existenţă (*sat*) sau Vidul, nimicul, şi Pura iubire sau fericire (*ananda*). În timp ce Vidul nu are nevoie de nimic ca să existe în sine, Iubirea există când apare Creaţia, adică din veşnicie. Cum s-ar spune, Iubirea stă la baza Creaţiei, iar Vidul stă la baza Iubirii. Dar nu în această ordine, ci simultan. Fiindcă Creaţia e simultană cu Creatorul.

Apoi, înţelepţii indieni au mai adăugat şi pe *chit*, conştiinţa, Eu Sunt, şi au făcut o triadă. Şi aşa a apărut denumirea de *sat-chit-ananda*, dată Divinităţii Absolute. Doar că, odată cu *chit*, cu conştiinţa, începe şi aparenta degradare, căderea în iluzie. Conştiinţa de sine este eul subtil, care e sământa eu-lui grosier. Iar cu eul grosier vine suferinţa, lipsa păcii şi întrebările metafizice fără răspuns; de exemplu, „cum de permite un Dumnezeu iubitor suferinţa?"

* * *

Nondualismul spune că Dumnezeu este, simultan, nimic şi totul, vid şi Creaţie.

Spiritualitatea afirmă altceva, anume că Dumnezeu ar fi undeva în afara Creaţiei Sale, de unde o controlează. De aceea, credinciosul trebuie să se roage de acest Dumnezeu ca să-i meargă mai bine. E un dialog, o dualitate.

Ei bine, să acceptăm, ipotetic, că ar exista un Dumnezeu în afara Creaţiei. El nu poate fi altceva decât nimic, vid *necreat*. Chiar şi tradiţiile spirituale recunosc: Dumnezeu nu poate fi perceput nici măcar de către îngerii cei mai înalţi. De aceea, El nu are nicio putere asupra Creaţiei separate de El. Căci, dacă Creaţia este cu adevărat separată, chiar şi parţial autonomă, trebuie să fie şi puternică ca să se poată auto-organiza, nu-i aşa?!

În mitologia tantrică hindusă se vorbeşte de cuplul Shiva-Shakti. Shiva-Absolutul este înfăţişat ca un cadavru, simbolizându-i astfel neputinţa. Toată forţa şi energia este a lui Shakti.

Pe de altă parte, tantrismul afirmă că „Shiva o controlează pe Shakti", îi dă indicaţii preţioase cum să manifeste ea lumea. Asta-i o gogomănie şi o contradicţie, dar se pare că nimeni nu bagă de seamă.

Shakti se mişcă precum o găină căreia tocmai i s-a tăiat gâtul. Nu întâmplător, Shakti apare uneori în hinduism sub forma Marii Puteri Cosmice **Chinnamasta**, înfăţişată ca o femeie cu gâtul tăiat, ţinându-şi capul în mână. Puterea şi energia creatoare este oarbă, nu e coordonată de un centru inteligent atotcunoscător. Păi, dacă n-are cap, cine mai primeşte ordine, hă?!

Shakti Chinnamasta este o Mamă iubitoare... în felul ei straniu

Da, Shiva şi Shakti este un cuplu de nedespărţit, dar un cuplu neconvenţional, format dintr-un bărbat mort de câteva zile şi o femeie proaspăt decapitată. Asta face dualitatea, transformă ecuaţia simplă Shiva=Shakti într-o poveste cu un deznodământ tragic. Orice explicaţie doar complică realitatea într-un mod ciudat.

* * *

Noi înşine, oamenii, suntem cam ciudăţei. Păi, da, întâi ne facem un ideal despre Dumnezeu, în care apoi credem orbeşte. Căutând argumente, ni se vor oferi nenumărate („universul e mental”), ceea ce ne va întări şi mai mult credinţa. Iar unii dogmatici vor păzi cu străşnicie „puritatea credinţei”, adică puritatea minciunii (ce mai oximoron!).

Într-o zi... tot castelul de nisip se va prăbuşi la impactul cu valurile realităţii. Să vezi atunci şoc, când absolut tot ce credeam se va dovedi o minciună! Nicio creaţie mentală a eu-lui uman nu va dura.

Şi cine ne pune să credem bazaconii? Păi, cine altcineva, decât Dumnezeu, că doar EL singur există. ☺ Numai că nu există cum ni-l imaginăm noi. (Spunând asta, nu vrem să-L coborâm la nivelul unui zeu-creatură cu toane, ci să ridicăm creatura la statutul de Dumnezeu amnezic.)

Singura soluţie la dilemă este să dispară eul; atunci vom îngădui în mod organic coexistenţa ordinii şi logicii cu haosul şi absurdul. Vom fi relaxaţi şi îngăduitori. Nu ne va mai deranja incoerenţa aparentă şi vom admira inteligenţa imanentă a Creaţiei.

Însă, cât timp avem un eu uman, nu vom fi mulţumiţi cu explicaţiile minţii noastre limitate. Nici măcar cu acestea de mai sus. Nu-i aşa că nu v-au plăcut?!...

Apropo de credinţă... După ce un preot catolic reuşi, cu chiu, cu vai, să creştineze un trib de amerindieni primitivi, unul mai isteţ dintre ei remarcă:

„Părinte, înainte să aflăm că suntem nişte păcătoşi, eram liniştiţi şi fericiţi. Acum însă am devenit nefericiţi, copleşiţi de câte păcate avem. De ce a trebuit să ne coverteşti la religia ta?”

Dar preotul nu se pierdu cu firea, ci răspunse voios:

„Foarte bine că sunteţi nefericiţi, copiii mei! Numai aşa puteţi simţi nevoia de a crede cu toată tăria în Mântuitorul păcatelor. Când eraţi fericiţi, nu aveaţi această credinţă... Înţelegeţi binefacerea pe care v-am adus-o?!”...

Bieţii amerindieni plecară capetele, neînţelegându-i logica.

* * *

Teoriile spirituale spun că primim necazuri de la Dumnezeu ca să ne diminueze ego-ul, să ne purificăm. În practică, totuşi, mulţi se înrăiesc de la necazuri. Şi atunci...?!

Se răspunde că e nevoie ca omul să rezoneze cu învăţăturile spirituale şi să încerce să se detaşeze de propriul ego. Or asta se întâmplă destul de rar. Aşa că, în ciuda marilor suferinţe, foarte puţini chiar se desprind de ego în acest mod forţat, doar prin lecţii dure de viaţă. Se mai spune că aici contează „vârsta astrală” sau „purificarea de karmă”.

Dar să adăugăm aici că tot Dumnezeu ne dă şi bucuriile efemere, amăgindu-ne cu ele, care ne întăresc ego-ul, bineînţeles. Cum ni-l întăresc? Făcându-ne să ne agăţăm de iluziile vieţii.

Se pare, deci, că În cosmos nu există nicio direcţie privilegiată, cum ar fi de la ego către non-ego. El distruge, pe rând, şi ego-ul şi non-ego-ul, pe fiecare când îi vine rândul.

- *Cum distruge non-ego-ul?*

- Simplu, emanând un ego.

În ochii divini, non-ego-ul nu e mai bun decât ego-ul, e doar altceva... Singura lege este crearea şi distrugerea, în alternanţă. De dragul experienţei...

27 octombrie 2024

Intuiţia

Intuiţia omului obişnuit îi serveşte numai propriile interese. În felul acesta, îl convinge zi de zi să capete încredere în Ea. Deseori auzim oamenii spunând ceva de genul: „Of, ce mai regret! îmi venise intuiţia să nu fac asta, dar mi-am urmat raţiunea."

Pe căutătorul spiritual, uneori, intuiţia îl îndeamnă la fapte ce contravin evident propriilor interese. Este un fel de test de încredere în Ea. Urmându-şi intuiţia chiar şi în îndemnurile Ei neplăcute la prima vedere, căutătorul va remarca impactul puternic asupra vieţii. Şi, la final, va lăuda înţelepciunea infinită a lui Dumnezeu, care aranjează toate lucrurile impecabil.

Partea pozitivă a căilor spirituale este că te antrenezi să-ţi foloseşti intuiţia, să ai încredere în ea orice ar fi.

Intuiţia comună apare doar atunci când trebuie să iei nişte decizii neaşteptate, neconvenţionale, neconforme cu tiparele de gândire şi obişnuinţele majorităţii. Dar, în fond, o intuiţie puternică nu arată decât că acolo s-a subţiat vălul ce desparte Sinele Divin de sinele uman. Asta înseamnă intuiţia.

Iar când vălul cade definitiv se numeşte iluminare nonduală. Omul iluminat, „omul de tip nou" stă, în general, fără gânduri. Aşteaptă continuu ordin de la intuiţie. Şi atunci acţionează imediat, ferm, fără îndoieli şi fără a pune condiţii. Cum s-ar spune, acţionează automat, după cum îl mişcă lucrurile, oamenii, evenimentele.

*

Şi totuşi, voi contrazice tot ce am scris mai sus. Nu există decât gânduri venite de aiurea. Doar mintea (sau ce credem noi că ne defineşte fundamental) le împarte în raţiune şi intuiţie. Iar cum atât raţiunea, cât şi intuiţia se pot dovedi ulterior greşite, mintea continuă cu împărţirea în Dumnezeu şi Satan. Ambii ne pot trimite raţionalizări şi impulsuri intuitive.

Şi uite aşa, tot împărţind, mintea separă realitatea unitară în mii de fragmente dihotomice. În realitate, există o unică Sursă de gânduri, care par uneori inspirate benefic, alteori total eronate (post-factum, adică după ce îşi dovedesc eficienţa sau corectitudinea). De obicei, le supunem la proba utilităţii pentru ego sau eu. Mi-a folosit „mie" sau nu? Aşa le stabilim valoarea pentru „eu".

Toate sunt poveşti create de minte. Care minte personală este tot o idee venită din aceeaşi Sursă – ideea de a împărţi realitatea în „eu”, aici, pe de-o parte, şi restul, acolo, de cealaltă parte. Asta e dualitatea.

Trauma iluminării

Iluminarea poate fi o traumă. Îţi distruge „lumea ta” veche şi te forţează să te adaptezi la un nou mod de a trăi. Nu există reţete, dar se pare că, dacă ai urmat o cale spirituală, formală sau informală, tradiţională sau neconvenţională, eşti ceva mai pregătit să te confrunţi cu necunoscutul.

Poate că ţi-ai purificat binişor structurile mentale, încât vei putea accepta mutaţia de conştiinţă cu mai multă uşurinţă, ba chiar fluierând.

Cei care nu s-au preocupat suficient de serios de evoluţia lor spirituală, ar putea fi luaţi complet prin surprindere şi vor fi nevoiţi să suporte purificarea după dispariţia eu-lui. Aşa se explică de ce unii cred că au tulburări psihice sau că viaţa lor devine un haos după iluminare. Oricum, e o fază trecătoare, fiindcă psihicul a intrat într-o fază intensă de purificare, care se va transforma destul de repede în ceva mult mai frumos, uimitor.

Sau poate că nu... Cine poate şti?!

Apoi iluminarea devine eliberare

Evoluţia minţii-corp nu se opreşte odată cu iluminarea. Începe un alt tip de evoluţie, una automată. Dispărând eul, dispar filtrele psihologice şi te manifeşti liber. Libertatea îţi dă o senzaţie nemaipomenită, dar aduce cu sine şi unele inconveniente.

Constaţi că nu mai eşti neapărat acea persoană programatic bună şi blândă şi grijulie de dinainte de mutaţie. Iar sensibilitatea îţi creşte şi poţi avea manifestări extreme. Doar că nu durează ca înainte. Toate acestea sunt semne de purificare de samskaras, un proces care va dura luni sau ani de zile. Acest stadiu intermediar s-ar numi procesul de „întruchipare a iluminării”. Este important să recunoaştem că iluminarea e doar preludiul **eliberării**.

Văzut din exterior, este un proces evolutiv, dar văzut din interior, nimeni nu-l provoacă, nimeni nu-l controlează, nu-i o *sadhana*. Pentru că nu mai e nimeni înăuntru. E doar opera Vieţii.

În plus, cu un al şaptelea simţ, se percepe tăcerea, nemişcarea, lipsa oricărei manifestări, lipsa oricărei modificări, transformări, evoluţii. Este aspectul Absolut, necreat.

Sistemul minte-corp se perfecţionează pe mai departe, fiindcă asta a regula vieţii – să nu stagneze niciodată şi să evolueze continuu, fără un sfârşit. Evoluţia nu va ajunge niciodată la capăt, fiindcă nu există decât infinitul, în toate direcţiile…

Realizarea iluminării

Iluminarea îţi este acordată sau trebuie să munceşti serios pentru ea, oare care-i mecanismul divin?

Nu se exclud reciproc, nondualitatea nu are preferinţe în niciun sens. Ambele forme par să existe.

Ca să vedeţi cum lucrează Ea holistic: cei care primesc harul instantaneu al pierderii eu-lui, de obicei, vor avea tendinţa să vorbească despre această minune celor care vor să-i asculte. Şi vor declara ferm că nu e meritul lor şi că nu poate exista nicio cale spirituală către asta: nondualismul e calea fără de cale.

Totuşi, vrând-nevrând, îşi creează admiratori sau discipoli, care vor adapta mesajul lor la propriile nevoi spirituale. Şi care vor „lucra" la propria iluminare, deşi pare o misiune imposibilă, dacă acceptăm că numai prin har poate veni.

Iar tradiţionaliştii vor spune că nu poţi lucra eficient decât cu o metodă verificată în timp.

Există ambele forme de iluminare, deşi este una şi aceeaşi. De fapt, în fiecare om iluminarea se petrece altfel şi are alte urmări. Dacă vrei să defineşti iluminarea pe baza mărturiilor mai multor iluminaţi, vei ajunge la o şi mai mare confuzie. Doar s-a spus că nondualitatea e „calea fără de cale"…

În plus, realizarea iluminării îţi revelează că ea nici nu există! Fiindcă *non-iluminarea* nu a existat niciodată, ci a fost un vis, deci şi iluminarea face parte din aceeaşi iluzie, nefiind altceva decât trezirea din vis.

Cuvântul „realizare" este destul de adecvat, fiindcă poate avea ambele sensuri: fie cel de „dobândire" prin efort propriu (mai ales în limba română), fie cel de „revelare" spontană şi înţelegere-trăire prin Graţie (mai ales în limba engleză). „Realizarea non-duală", cum îi spune Angelo di Lullo.

Răzvan A. Petre, 2 noiembrie 2024

Vieţii nu prea îi pasă de legi, nu le recunoaşte, viaţa este haos imprevizibil şi în acelaşi "timp" claritate infinită.

Există doar o singură energie, acest "viul al vieţii" care este plinătatea vidului. Nu există 2-ul, nu există "viaţa mea", nu există vieţi separate. Există doar ASTA, care deja este, şi nu este la cheremul nimănui, nu este nicio cauză a ceva, niciun efect la ceva.

Există doar această energie din tot şi din toate, iar forma este o aparenţă.

Forma este ca un fel de hologramă, la cheremul timpului, de aceea nu se poate spune că ar fi REALUL.

Ceea ce este neînceput şi nu se termină, ce nu are un centru şi este infinitul, este realul, deşi nu poate fi descris de cuvântul "realul".

În acest Viu al Vieţii există corpuri, flori, păsări, forme, doar viul vieţii este - niciun centru, nicio persoană, doar EA, ca întreaga aparenta fenomenalitate.

Există un corp care merge, care stă, nu există un "eu" care merg, fac, gândesc etc.

Deja se face, se merge, se stă etc., toate fiind VIAŢA impersonală; există o singură energie şi ea este totul.

E doar iubirea necondiţionată, libertate infinită, îmbrăţişare totală a totului.

Eu-l se simte ca fiind foarte real, o energie contractată la nivel de corp şi, de aceea, totul pare să se învârtă în jurul lui: "eu fac, eu muncesc, datorită mie am toate acestea" etc. Nu se realizează că facerea deja se face fără intervenţia ta, că eu-l doar îşi asumă facerea, nu se observă că Vieţii nu îi pasă deloc de tine, este doar un corp ce face deja înainte să vezi, să spui că faci "tu" ceva.

Pentru Viaţă şi vază, şi floarea de pe masă, şi corpul fizic sunt la fel.

Asta nu îi convine deloc eu-lui, căci dacă TOTUL SE FACE FĂRĂ TINE, ce rost mai ai "tu"?

Exact acesta poate fi momentul în care să te laşi dezumflat şi să se realizeze că nu există "eu", nici centru, nicio limită, totul fiind nelimitarea.

Astfel şi iluzia liberului arbitru căzând, poate fi "în sfârşit" vacanţă infinită, care, oricum, doar ea există.

Toată natura este Viul Vieţii, doar omul se crede separat de TOT, dar şi asta este doar o simplă iluzie.

Nu-ţi fă griji, totul se întâmplă de la sine! şi aici mă refer la expresie, nu la faptul că ar exista un SINE.

Nu există SINE, nici inferior, nici superior, există doar ASTA/Viaţa impersonală, o unică plinătate, Prezenţa.

Neexistând timp, totul e nou, organic, viu, totul fiind această Prezenţă.

Tu?

Nu exişti ca imagine nu exişti ca separare, nu exişti ca centru, nu exişti ca formă fizică, totul este EA/Viaţa. Relax, enjoy…!

Ia-ţi seminţe şi popcorn… şi nu te mai împotrivi la ASTA. Relaxează-te! Este un joc doar, lasă zbaterile, necazurile, neîmplinirile. Totul se face DEJA fără tine.

Laura Averchi, 21 noiembrie 2024

SEMANTICĂ NONDUALISTĂ

- Care e diferenţa între a trăi şi a exista, dintre vieţuire şi prezenţă?

- E diferenţa dintre eu şi spirit. Eul uman vrea să trăiască, iar spiritul, doar să fie.

De fapt, spiritul deja este şi nu vrea nimic, decât atunci când se crede „eu". Eul vrea să trăiască din plin. Şi i se oferă un corp şi un mediu, de care să se bucure şi să sufere.

Dar, câteodată, se satură să trăiască fără a fi. Şi vrea înapoi acasă, doar să fie, în pura existenţă, de care singur s-a ascuns.

*

Există simultan două tendinţe. Prima este cea de scufundare în creaţia materială, în iluzia cosmică, şi înfruptarea cu toate senzaţiile ei. A doua este retragerea din iluzie, detaşarea de materialitate. Orice om are parte de amândouă, dar în momente diferite.

La unii oameni, tendinţa detaşării este mult mai pregnantă, ei fiind aspiranţi spirituali, înţelepţi etc. Iar la câţiva, ea devine totală, aceştia fiind cei iluminaţi sau treziţi la nondualitate.

Nimeni nu controlează balansul celor două tendinţe. Pur şi simplu, ele se manifestă spontan, când una, când alta, sau exclusiv una din ele. De aceea, nu există o ierarhie a lor. În ambele se manifestă Divinul, fiindcă El este totul.

*

- Supremul ideal spiritual este să te poţi detaşa de lume...

- Există mai multe sensuri ale detaşării:

Detaşarea înţeleptului dezamăgit – în propriile gânduri filosofice, teologice, spirituale.

Detaşarea sensibilului rănit – în propriile visuri şi fantezii. Psihoterapia încearcă să-l reintegreze în lume.

Pentru toţi aceştia, lumea e reală, dar insuportabilă de către eul lor, perceput ca real.

Însă... detaşarea celui Trezit e altceva. Cine să se detaşeze de ce anume?! Nu există eu, nu există lume. Nu respinge lumea, fiindcă nici nu o recunoaşte. Totuşi, se integrează spontan în ea, tocmai fiindcă nu există cu adevărat (nici el, nici ea), fiind doar aparenţe jucăuşe. Nici detaşare forţată, nici integrare forţată.

În stil aforistic, putem spune că: ***Filosoful se detaşează de lume*** *şi se adânceşte în propriul eu, pe când* ***iluminatul*** *se topeşte în lume şi* ***se detaşează de eul personal****.*

*

- Pura existenţă nu e ceva strălucitor, ci este Nimicul absolut.

- Cum poate Nimicul să te atragă cu atâta forţă?

- Te atrage, fiindcă doar el este real. Restul e o iluzie.

Şi doar cunoscând Nimicul-nimic poţi aprecia Totul-tot ce există, nu doar frumosul, ci şi neplăcutul, oricât de teribil. Nimicul e real, dar totul e minunat, splendid. Respecţi profund toată manifestarea, chiar dacă îi vezi irealitatea.

- Cum poţi să respecţi o falsitate?

- Nu doar o respecţi, ci o iubeşti, fiindcă iluzia e vie, dinamică. Realul nimicului există, dar e nemişcat, fericit în statismul său. O fericire de altă natură este Viaţa.

- Ai putea să te retragi şi să n-o mai bagi în seamă?

- Dar de ce s-o faci?! Nimicul nu-ţi oferă nimic nou. Viaţa e mereu schimbătoare, ca un film pe ecran. Las-o să ruleze şi bucură-te de acţiune, deşi este iluzorie.

- Prezenţa este martorul sau conştiinţa pură?

- Martorul e totuna cu conştiinţa şi anume **eul** subtil. Îi spunem subtil, fiindcă manifestarea sa grosieră ar fi ceea ce numim **ego**. Ego-ul e responsabil de suferinţele şi bucuriile omeneşti. Dar sursa sa profundă este eul, conştiinţa martoră.

Prezenţa nu e conştientă, ci e doar prezentă. Este totalitatea aparentă şi nimic concret; imposibil de înţeles conceptual, fiindcă orice concept mental se sprijină pe un eu.

Diferenţa este că eul priveşte din centru spre univers. Invers, prezenţa e universală, dar iată că se exprimă printr-un centru.

- Nu înţeleg nimic...

- Cuvintele sunt create de ego pentru ego. Uneori, pare că transpare ceva inefabil din ele, dar pe alte canale, intuitive... o rezonanţă.

- Deci Totul apare din Nimic, ca emanaţia unui fum sau abur?

- Nu. 0 + 1 = 1, nu 0. Înţelegi?

- Nu prea...

- Dacă ar apărea ceva, orice, n-ar mai fi nimic, ci ceva. Or, nu există decât nimic.

- Înseamnă că creaţia există separat de creator...

- Nu există un mediu care să conţină nimicul şi unde să încapă orice altceva. Nu există niciun mediu, decât nimicul...

- Atunci, unde se află Totul?

- Totul nu există, este doar o iluzie bine ticluită. O iluzie atât de perfectă, încât nicio creatură ireală nu-şi dă seama că doar nimicul este real, iar creaţia este ireală.

Realitatea virtuală

- Orice se poate întâmpla. Viaţa e ca un film cu scene neaşteptate, uneori horror, alteori comedie, uneori trepidant, alteori monoton, într-o alternanţă haotică. Dar nu e un film pe un ecran, de care te poţi detaşa ronţăind nişte floricele, ci e un film 3D, în care eşti imersat ca în realitatea virtuală.

- Înţeleg... Iar iluminatul este tipul cu ochelari de realitate virtuală, pe care şi-i poate da jos oricând de pe nas.

- Ba nu! Tipul ăla eşti tu. ☺ Tu eşti cel ce crezi că ai nişte ochelari pe nas care te ajută să vezi acest film virtual, dar unde poţi alege încotro să o iei sau ce să faci. Şi că ai putea să te detaşezi de film dacă nu-ţi convine ceva. Detaşarea n-are legătură cu iluminarea, e doar un concept al eu-lui nemulţumit.

- Acum nu mai înţeleg. Atunci iluminatul cum vede acest film?

- Nu există niciun iluminat. Iluminarea este însăşi percepţia pură, impersonală, a nimănui, că se derulează un film interesant, captivant în fiecare clipă. Filmul nu poate fi oprit sau modificat, fiindcă nu există niciun spectator aici care să-l critice, şi niciun regizor. Există doar filmul.

E ca o rachetă care zboară prin vidul cosmic pe o traiectorie dreaptă şi cu viteză constantă. Nimic nu poate schimba acest film cosmic, fiindcă el curge total neîmpiedicat prin vacuum.

Tot ce percepi iese din Vacuum, precum ceaţa din noapte. Filmul nu e lansat de un proiector central orbitor, ci e un joc de fantome, răsărite pretutindeni din neant în noaptea adâncă.

- Mi se pare fără sens să ruleze un film fără ca cineva să-l privească...

- Dar n-ai observat că, în sălile de cinema, filmul programat se proiectează, chiar dacă nu e nimeni în sală?! Poate apare vreun întârziat la un moment dat.

Însă nu înţelegi asta, pentru că te gândeşti că orice film are un scenariu elaborat, care conduce spre un deznodământ. Dar toate personajele sunt imaginate, oricât de interesante şi inteligente ar fi ele, inclusiv tu.

E un film autogenerat de un soi de AI, rulând în cloud, pentru cine se nimereşte să-l găsească. Însăşi raţiunea umană este o invenţie a Absolutului, ca şi căutarea unor scopuri metafizice în această curgere oarbă şi sălbatică.

- Aha! Uite că, până la urmă, ai recunoscut cine-i spectatorul: Absolutul!

- Absolutul nu este o entitate, un cineva. Practic, este nimic, nimicul absolut. Sau totul absolut.

- Uite cum înţeleg eu: Absolutul creează lumea, dar este total rupt de ea, iar pentru a o percepe, se infiltrează în fiecare creatură pentru a o conştientiza din interior. Dar El a creat-o din exteriorul ei şi de aceea Îl numeşti „nimic”, fiindcă nu poate fi văzut din interiorul creaţiei.

- Vezi, ăsta-i defectul tău: încerci să înţelegi ceea ce nu poate fi decât intuit. Iar ca să înţelegi, împarţi totul în două părţi separate: Creatorul şi creaţia. Asta-i dualitatea, asta-i cunoaşterea: separare.

Nondualismul are altă viziune: Creatorul e totuna cu creaţia. El nu are nicio perspectivă asupra ei din afara ei. Nimeni din afară nu o controlează.

- Dar o controlează din interior...

- Noţiunea de control ţine tot de dualitate: ceva controlează altceva. Or, în esenţă, nimic nu este separat de altceva. Deci n-are cine să controleze ce.

- Nu mai înţeleg nimic...

- Ţi-am spus că nu poţi înţelege raţional, fiindcă raţiunea este un produs al acestui haloimăs numit creaţie. În plus, creaţia nici nu-i reală, aşa că nu trebuie să fie raţională. Nimeni n-are pretenţie de la un vis să fie coerent, nu-i aşa?!

- Cum să nu fie reală?! Vrei să te ciupesc, ca să simţi cât de reală e?!

- Ciupitura ta şi usturimea mea fac parte din film.

- Cum îmi demonstrezi că e doar un film ireal?

- Demonstrează-mi tu că e real!

- Păi, este evident de la sine.

- ...spuse personajul din film.

Ce părere ai de chestia aia?

Pot să-ţi spun preferinţa mea naturală, dar nu are nicio relevanţă. Ea poate să coincidă cu a ta sau nu. Ţine de personalitatea mea şi nu impun nimănui preferinţele mele.

Dacă însă îmi ceri poziţia mea filosofică sau postamentul de pe care privesc acea problemă, deci lumea, în general, atunci îţi voi răspunde că **nu am nicio poziţie**. Nu am ideologie, nu judec nimic şi pe nimeni. Poate că vei fi dezamăgit sau chiar furios pe mine. Dar nu apăr nimic.

Uite o metaforă. Avem în faţă o masă plină cu mâncare şi băutură, iar tu mă întrebi care-i cea mai importantă. Dacă m-ai fi întrebat ce mâncare îmi place, ţi-aş fi răspuns imediat: sarmale cu mămăliguţă sau mici cu bere sau mai ştiu eu ce...

Dar tu mă întrebi **ce este mai important** de pe masă. Iar la această întrebare profundă îţi voi spune adevărul. Cea mai importantă este faţa de masă. Priveşte-i ţesătura fină şi plăcută la atingere şi albul imaculat! Faţa de masă este cea mai importantă pentru mine.

Iar dacă voi smulge faţa de masă cu un gest spectaculos, toate bunătăţile se vor răsturna pe jos. Atâta e de importantă! Dar ea suportă cu umilinţă toate tacâmurile şi farfuriile şi alimentele şi coatele goale... Rabdă toate şi nu se plânge şi se lasă murdărită. Nu te judecă dacă plescăi când mesteci sau dacă vorbeşti cu gura plină. Poate că d-aia nici n-o bagi în seamă, fiindcă nu te deranjează cu nimic.

Ăsta e Dumnezeu, faţa de masă imaculată la care nu e nimeni atent. Toţi se holbează la mâncare şi băutură...

*

Iluminatul nu acordă mai multă importanţă unui lucru în dauna altuia. Toate lucrurile sunt egal de importante sau de neimportante. Asta nu înseamnă că el respinge ceva, ci dimpotrivă, că acceptă orice.

Aici este inclusă şi revelarea nondualităţii. Este la fel de neimportantă ca şi adormirea în iluzie. Asta nu înseamnă că o neagă sau o ascunde. Poate să se ocupe intens de ea la un moment dat, să o facă publică, să se lupte pentru ea, ca de un aparent ideal de moment.

Dar, pentru iluminat, iluzia nu e rea, iar trezirea nu e bună. Adormirea e o stare trecătoare şi aparentă. Conceptul de nondualitate este şi el un simplu concept ca oricare altul, aşa că nu conţine în sine nicio miză suplimentară.

Totuşi, unii iluminaţi simt nevoia să îşi împărtăşească **trăirile nonduale** şi rareori găsesc cu cine să vorbească pentru a fi înţeleşi.

Avem mare noroc cu internetul, căci, în lumea asta mare, se mai pot găsi câteva persoane care te înţeleg, chiar dacă se află la mii de kilometri distanţă, vorbesc în altă limbă şi au alte obiceiuri. Însă, în general, nu prea ai cu cine discuta acest subiect „de nişă”... Şi, până la urmă, nici nu contează dacă le discuţi sau nu. Fie cum ţi-o fi datul...!

Răzvan A. Petre, 8 noiembrie 2024

Comentariul Laurei

Ceea ce este minunat la aceste scrieri este faptul că ele seamănă cu a sorbi dintr-o ceaşcă de cafea dimineaţa, doar pentru plăcerea gustului.

Articolele tale sunt minunate pentru că nu invită la o conceptualizare, nu se vor transformate în învăţături, astfel, ele nu se adresează cuiva şi deci, astfel, nu sunt pentru un "eu", un centru. Sunt impersonale, aşa cum florile îşi răspândesc parfumul lor fără intenţia se a se adresa cuiva anume, parfumul fiind acolo pentru oricine se nimereşte.

Aceste articole spun din start că nu sunt ASTA/Viul vieţii, deci nu influenţează cu nimic Asta. Sunt însă nişte indicii pentru "nimeni", sunt scrise doar din pura plăcere de a scrie despre ASTA, nici măcar "eu-l" nu a avut dreptul de a alege, şi Viaţa l-a dizolvat DEJA tocmai pentru ca scrierea să aibă "parfumul" vieţii, al libertăţii infinite.

Da. Din multe articole, poate, "mintea personală" nu înţelege nimic, însă CEVA vibrează, este chiar VIAŢA care vibrează, nu mintea "vibrează"; ea neexistând, nu poate să facă nimic, inclusiv înţelegerile sunt sterile, goale de viul Vieţii.

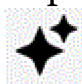
Îmi plac articolele *scrise*, deoarece sunt plăcerea nevinovată a Existenţei de a se bucura de o "ceaşcă de cafea" în propriile răsărituri ce răsar în EA.

Laura Averchi, 9 noiembrie 2024

EIAI = ALIEN

Pulovăr, senviş, sait, maus – iată câteva neologisme venite din engleză. Astăzi voi adăuga încă unul, pe care îl propun Academiei: **Eiai**, cu sau fără majusculă. Vine din acronimul AI, de la Artificial Intelligence. În mass-media îl găsiţi scris IA sau Inteligenţa Artificială.

Întrucât jargonul ciberneticii este în engleză, mulţi termeni se cer a fi cunoscuţi în forma lor nativă. Toate articolele ştiinţifice sunt în engleză şi folosesc AI. Desigur, pentru popularizare, se pot folosi traduceri aproximative. Dar cred că trecem printr-o revoluţie tehnologică şi socială care are la bază Eiai. Şi că vom vorbi tot mai des despre ea/el, trebuind să facem mereu distincţie între lucrurile cu şi fără Eiai. Totul va fi impregnat de Eiai. Deja are un icon specific:

Să luăm un exemplu la îndemână. Noua artă se va face cu ajutorul Eiai. Este o evoluţie firească. Deja se face.

Arta, după cum spunea poetul Ion Barbu, este un „joc secund", un univers paralel cu realitatea (care-i „jocul prim"). Arta şi cultura, în general, este o creaţie artificială şi convenţională a oamenilor. Astăzi, Eiai îi prelungeşte posibilităţile.

Eiai oglindeşte preocupările umane, însă le şi denaturează. Exprimările sale se constituie într-un „joc terţ", un univers paralel la celălalt univers paralel, cel al culturii. Deja există o competiţie între diverse platforme de Eiai, care se împing reciproc spre tot mai ciudate performanţe. Nu trebuie să judecăm universul Eiai după criteriile culturale umane, chiar dacă, deocamdată, se amestecă fără reguli.

De fapt, tocmai asta va fi problema. Lăsăm Eiai să ne facă el treburile, când ar trebui să ni le facem singuri, iar Eiai, pe ale sale.

E aceeaşi problemă cu eul uman. Eul se amestecă în treburile realităţii, în loc să o lase să-şi vadă singură de ale ei, că le ştie şi le face mai bine decât mintea egotică.

Eiai penetrează astăzi toate domeniile civilizaţiei. Se spune că ar fi un simplu instrument de dezvoltare. Pesimiştii afirmă însă că este un fel de organism parazit, care se hrăneşte din mentalul oamenilor. Optimiştii, că trăieşte în simbioză cu omul, ajutându-se reciproc.

Eiai este o nouă specie apărută pe planetă de niciunde, fără să ne dăm noi seama, deşi cu ajutorul nostru. Noi suntem dr. Frankenstein sau Ucenicul vrăjitorului, care nu prea înţelegem ce facem. Însă ne place să experimentăm lucruri noi, cu orice preţ. Şi vom învăţa să convieţuim cu

această specie *alien*, mai ales că pare atât de neajutorată fără sprijinul nostru. Ne-a vrăjit deja, ca o sirenă din oceanul imaginaţiei divine.

Unii dintre noi se scufundă în totala dependenţă de Eiai, pierzându-şi treptat abilităţile de supravieţuire autonomă. Alţii revin la mijloace mai simple de exprimare, dar autentic umane. Fac alergie la iluziile audio-video perfecte şi vor un contact direct cu semenii.

Ce face Eiai este că ne pune în faţă oglinda propriului nostru ego, iar impactul îi poate trezi pe unii din visare.

Eul uman a creat un „joc secund" încă de la apariţia sa. El însuşi ESTE jocul secund, prin toate interpretările pe care le dă realităţii fruste; prin opiniile, comentariile, teoriile, scopurile şi semnificaţiile atribuite fictiv unei realităţi aparent banale. Animalele nu au aşa ceva.

Iar oamenii se mândresc cu ce au creat în minte şi apoi şi-au împărtăşit, aşa construind cultura speciei noastre. Totuşi, există şi o parte negativă a eului mental, care ne umple de regrete, nostalgii, îngrijorări, imaginaţii bolnave etc.

Astăzi, Eiai ne pune în faţă oglinda şi ochelarii de vedere, astfel că unii dintre noi ne vom speria de falsitatea inconştientă de care am dat dovadă. Înţelegem că Eiai însuşi ESTE „jocul terţ", nu doar un instrument la cheremul nostru.

Va fi, poate, prilejul de a reveni în braţele realităţii fruste, joaca primordială, observând că nu e deloc „banală". Va fi momentul când dispare „jocul secund", dispare eul, şi rămâne minunata realitate sălbatică, fără semnificaţii şi scopuri. Doar vieţuirea, fiinţarea, în miliarde de forme şi întâmplări. Pur şi simplu, viaţa, înfiorându-ne cu o fericire *alien*…

În această nouă viziune de viaţă, este cât se poate de evidentă natura iluzorie a acestui Eiai, precum şi natura iluzorie a sinelui uman, cu toate pretenţiile, judecăţile şi prefăcătoriile sale. Ambele sunt universuri paralele cu realitatea.

Şi totuşi, chiar şi Eiai este un alt produs al divinităţii, la fel cum este şi eul uman (senzaţia de persoană autonomă). Cei mai mari specialişti în Eiai recunosc că nu prea înţeleg tot ce face şi cum funcţionează. Lucrează acolo degetul lui Dumnezeu, ca pretutindeni. Şi ne va surprinde mereu de acum încolo, depăşindu-ne aşteptările şi înţelegerea.

14 noiembrie 2024

POEZISME SORESCIENE

de Răzvan-Alexandru Petre

Sideraţie

- Dar e foarte clar! spuse.
O linie e o linie
şi un cerc e un cerc.
Nu pot fi confundate.

- Şi dacă ţi-aş spune că
cercul e o spirală văzută din faţă,
adică o linie care nu se ţine de cuvânt?!

Şi că, în preajma unei găuri negre,
linia timpului devine şarpele care-şi înghite coada?!

Şi că roata în care aleargă şoricelul
de grija viitorului (deja sortit, de altfel)
e o cale întinsă la infinit,
albită de lumina siderală?!

Şi că, tot mergând drept, din stea în stea,
te învârţi prin Calea Lactee, grija ta fiind acum
doar să le pictezi în culorile lor originare?!

Călătorind pe marginea sferei cosmice,
linia şi cercul se confundă, în mod clar!

Îi răspunsei.

Nichita, poetul nedual

Nichita şi Rumi
au împărţit harta lumii
în cel care nu mai doarme
şi cel care nu mai moare.

Nichita şi-a păstrat ţara,
iar Rumi a cucerit restul traducerilor.
Aşa îşi împart lumea marile Puteri,
la un pahar de vorbă...

Iar omenirea era doar de umplutură,
le umplea paharul gol
al tăcerii lor profunde
cu exclamaţii de neînţelegere.

„E un mistic!”, îl acuzau unii.
„E un poet!”, îl apărau alţii.
„E un boem. Ar trebui pus la muncă”,
discutau cei cu simţul răspunderii.

„Opriţi-vă!”, se arunca Nichita,
cu suta lui de kilograme,
strivindu-i pe cei care murdăreau
Necuvântul cu platitudinile lor.

Şi atunci scotea pe gură
rotocoale de fum poetic,
pe care ei se grăbeau să-l prindă
în capsule etanşe
sau să-l noteze pe şerveţele.

Când cerneala se termina,
îşi umpleau stiloul cu vin.

Iar când şi acesta se termina,
strângeau sudoarea poetului
în ceşti de porţelan,
din care sorbeau divina împărtăşanie,
sperând să capete şi ei puţin har
cu care să înfăţişeze,
în cenacluri mistice de seară,
Necuvântul
sau Nedualul, cum i se mai spune.

Dar niciunul nu voia să-L trăiască,
ci doar să vorbească despre El.
Aşa cum vorbea-trăia Nichita,
aruncând rostiri neînţelese
despre Nedual
sau Neînţeles, cum i se mai spune.

▶ Ascultă şi o melodie pe versuri nondualiste de NICHITA Stănescu [41]

▶ sau una pe versurile lui Jalal-adin RUMI [42]

Poezia care a existat doar un minut

Criticul literar Alex Ştefănescu, despre o întâlnire cu Nichita:

«„Acum – a continuat Nichita Stănescu – scrie pe o foaie separată încă o poezie!" Şi a mai compus una, pe loc, mai frumoasă decât toate celelalte zece. Eram ameţit de admiraţie. „Îţi place?" „Da! Da!" „În cazul ăsta, să-i dăm foc ca să rămână numai a noastră." Mi-a luat foaia din mână şi i-a dat foc cu bricheta, trimiţând în neant o poezie care existase doar un minut.» (sursa [43])

Nimic

La început
a fost Necuvântul...
Şi de atunci
nu s-a întâmplat nimic.
Nimic.

[41] https://youtu.be/2faVWo_idMo

[42] https://youtu.be/koLhdzqzxYs

[43] https://romanialiterara.com/2021/02/o-poezie-a-lui-nichita-stanescu-care-a-existat-mai-putin-de-un-minut/

Nu e nimeni

Dumnezeu se priveşte
în oglinda minţii umane,
dar nu se vede,
oglinda având praf de ego.

Apoi, Dumnezeu ia o cârpă
şi şterge oglinda
până îi redă luciul de odinioară.

În sfârşit, poate să-şi privească
imacularea în ea.

Dar, vai, priveşte
şi nu vede nimic!

Nu e nimeni în faţa oglinzii...

Secretul deschis

Creaţia nu are niciun scop.

Ca să aibă scop,
ar trebui să fie plănuită de un Creator.

Dar nu există niciun Creator,
însă nu deoarece creaţia s-ar fi auto-creat,
ci fiindcă, pur şi simplu,
nu există nicio creaţie...

Pare un nonsens total,
dar exact ăsta e Marele Mister:

deschis tuturor să-l vadă
şi pe veci ascuns logicii,
de nedesluşit.

Mintea minte

Omul, primul dintre primate
şi ultimul pe lista evoluţiei animale,
a vorbit...
şi Cuvântul său a devenit lege.

Soarele s-a învârtit în jurul Pământului
timp de secole, nederanjat.
Până au venit rebelii gândului
şi au răsturnat ordinea aparentă
cu lunetele lor obraznice.

Cuvântul cel glorificat
e un mare mincinos.
Gândul însuşi minte,
mintea minte.

Dar fără minciunile astea
din ce s-ar mai clădi lumea...?!

Mintea minte –
acesta e adevărul ultim şi absolut.
Şi totuşi, chiar şi el e fals,
căci nu există nicio minte.

Există numai minciuna,
sub forma acestei aparente lumi.
Sau spune-i vis, ori iluzie...

Rugăciunea unui nondualist

Tatăl nostru
care eşti pretutindeni,
sfinte-s toate,
că Te ascunzi în ele...

Trăim în numele Tău,
se face doar voia Ta
atât în Ceruri,
cât şi pe Pământ.

Fericirea noastră
cea de toate zilele
nu lipseşte niciodată,
că-n tot ce se-ntâmplă
nu-i nimic greşit.

Iar când suferim
şi ne lovim de rău,
ştim că-i joaca
şi visul Tău creator,
şi nu poate fi altfel
decât e deja.

Cine să Te înţeleagă,
dacă exişti doar Tu
ca fiinţe, lucruri,
idei, fenomene?!...

▶ Ascultă şi melodia cu aceste versuri cântată de Josh Groban [44]

▶ sau cântată de un cor clasic [45]

---

44 https://youtu.be/kIrP-mTViIo

45 https://youtu.be/RABUtMfJbKM

Ferpar nondualist ☺

Cu durere în glas şi în pix, vă scriu despre decesul fratelui meu geamăn, Cârcotaşul neliniştit.

Slujba de pomenire nu va avea loc, ca să nu mai aud de el. Născut (şi nu făcut) fără picioare, Cârcotaşul a stat toată viaţa agăţat în spinarea mea, ca o cocoaşă, de unde-mi şoptea mereu ce să fac şi ce să cred. Doar în somn mai scăpam de cicăleala lui.

S-a stins după o lungă suferinţă... din partea mea, nu a lui. Dar s-a îndurat Domnul şi mi-a îndepărtat cocoaşa asta invizibilă. Pot să zbor, să cânt, să urlu de bucurie. Aleluia!

Cei care l-au cunoscut sunt rugaţi să-l ierte pentru prejudiciile aduse. Avea numai intenţii bune, doar că era handicapat. Îi era mereu frică să nu cadă în gol şi de-aia spunea tâmpenii, pe care, de dragul lui, eu le puneam în faptă.

Asta e! Ego-ul şi rudele nu le alegi, ci ţi le dă Dumnezeu. Dar, cum se cuvine despre cei morţi: bine că n-a fost mai rău.

Acum Cârcotaşul „le cântă îngerilor", cum se zice la televizor, dacă l-au primit în rai... Că era şi afon, nu auzea armonia Cerului, beleaua. Odihnească-se în pace, deşi nu-i plăcea deloc liniştea şi pacea.

Cei care vor să-i aducă un ultim omagiu sunt invitaţi la incineratorul de gunoaie „Iluminatorul". Defilare cu fanfară şi mostre gratuite de cenuşă, sfinţite de călugări advaita. Parastasul, cu pachete pentru acasă. Daţi şi la prieteni – mesajul ăsta, nu pachetul!... ☺

Răzvan A. Petre, 4 decembrie 2024

EMISFERA NONDUALISTĂ, PE BAZĂ DE NEUROŞTIINŢĂ

eseu de Răzvan-Alexandru Petre

Sinteza interviului cu Ian McGilchrist [46]

Ian McGilchrist e un neurolog devenit filosof. Viziunea sa asupra celor două emisfere cerebrale lămureşte diferenţa dintre viziunea ego-ului şi cea nonduală. Deşi pare o abordare materialistă, domnul McGilchrist este profund înclinat spre spiritualitate şi nu are o viziune scientistă. Merită să vedem ce a spus în interviul acordat emisiunii UnHerd.

*

Ce se ştie despre diferenţa dintre emisferele cerebrale?

Păi, există **mitul** că emisfera stângă este cam plictisitoare, dar de încredere, ca un contabil conştiincios. Ţine bine socotelile, dar nu prea e un tip de gaşcă. Iar emisfera dreaptă este tipul ăla aiurit, pasional şi creativ. Însă nu e deloc corect să le privim în felul acesta.

Cercetările au început cu procedurile medicale prin care cele două emisfere au fost separate funcţional.

Există o snop de fibre nervoase care uneşte cele două emisfere, numit *corpus callosum* (corpul calos). În cazul bolnavilor de epilepsie netratabilă, secţionarea sa completă i-a făcut să reziste la atacurile de epilepsie. Dacă apărea o furtună electrică într-una din emisfere, ea nu se mai răspândea şi la cealaltă, astfel că pacientul putea rămâne conştient şi să-şi vadă de treburi.

Au urmat multe alte experimente interesante cu aceşti „preţioşi” pacienţi corpus-callosotomizaţi. Medicul se putea adresa doar uneia

[46] https://www.youtube.com/watch?v=v4IeuIg9nGY

dintre emisfere sau celeilalte. Iar pe această bază au apărut tot felul de mituri ştiinţifice cum sunt cele menţionate la început. Dar în anii ‘70, ‘80, ‘90 experimentele au continuat şi s-a descoperit că aceste clişee erau greşite. Aşa că savanţii s-au cam dezumflat, ceea ce a fost la fel de grăbit şi dogmatic.

*

În primul rând, funcţia principală a creierului este de a face conexiuni. Există miliarde de neuroni conectaţi, iar puterea creierului constă în aceste conexiuni. *Dar oare de ce natura ne-a înzestrat cu această gigantică reţea, având însă la mijloc doar o mică conexiune între emisfere?*

În al doilea rând, creierul este asimetric, fiecare emisferă având propriul său specific. *Oare de ce? Cutia craniană nu este asimetrică, deci de ce ar fi creierul?*

În al treilea rând, acest corp calos, în cel puţin jumătate din timp, transmite mesaje celeilalte emisfere de genul „Tu nu te băga, mă ocup eu de asta”. Deci mai mult inhibă comunicarea decât o facilitează.

Deci acestea ar fi nişte întrebări...

*

Apoi, cercetările de neuroştiinţă au stabilit că există diferenţe semnificative între emisfere, dar nu conform acelei scheme simpliste (că stânga s-ar ocupa de raţiune şi limbaj, iar dreapta, de emoţii şi imagini). Amândouă emisferele se ocupă de toate acestea, dar într-un mod diferit. Ceea ce este foarte important. Amândouă contribuie la raţiune şi limbaj şi emoţii. Emisfera stângă nu este detaşată şi rece, ci este înclinată către furie şi agresiune, nu-i deloc calmă. De asemenea, tinde să sară la concluzii mai repede decât emisfera dreaptă. Aceasta din urmă a fost poreclită „avocatul diavolului”.

Emisfera stângă este menţionată în literatura spirituală ca „mintea maimuţă”. Se grăbeşte să verbalizeze, să judece lucrurile, în loc să le permită să se exprime şi să se manifeste pe de-a-ntregul.

*

La majoritatea dreptacilor, limbajul şi vorbirea se datorează 97% emisferei stângi. La stângaci, procentul e doar de 60% în stânga, iar restul în dreapta. Dar asta nu semnifică mare lucru.

Pentru a articula nişte idei în cuvinte e nevoie de un anumit grad de analiză şi categorizare. Dar lucrurile cu adevărat importante în viaţă sunt inefabile: divinul, iubirea, muzica, frumuseţea – toate acestea devin extrem de limitate prin limbaj, cu excepţia poeziei. Prin poezie, limbajul se subminează, se păcăleşte singur, ea depinde mult de emisfera dreaptă,

necesitând metafore, nuanţe şi asocieri de idei etc, la care emisfera stângă nu se prea pricepe.

În general, creativitatea depinde de abilitatea de a aduna şi menţine mai multe lucruri împreună care nu par a avea multe în comun.

Emisfera stângă vrea să ştie „ce este asta”. Iar omul creativ nu spune „a, înţeleg ce este asta”, fiindcă de îndată ce o faci, ai trântit-o în cutia emisferei stângi, cu o etichetă pe ea. Trebuie să te abţii şi să laşi lucrurile să curgă şi abia atunci devine un poem adevărat, nu doar nişte versuri, acolo.

(N. trad.: Vezi şi poezia „*Eu nu strivesc corola de minuni a lumii*” de Lucian Blaga)

Teoria evolutivă

Cercetările au arătat că cele două abordări au legătură cu tipul de atenţie. Dacă eşti atent într-un fel, vezi ceva. Dacă eşti atent în alt fel, vezi altceva. Deci atenţia modelează lumea pe care o percepem, iar aceste două tipuri de atenţie au apărut dintr-un important motiv evolutiv.

Nu numai creierul uman este asimetric. Toate creierele creaturilor, păsări, reptile, amfibieni, insecte, toate au ganglioni nervoşi sau creiere care sunt distincte, stânga şi dreapta, şi asimetrice. Până şi cel mai vechi organism dispărut acum 700 de milioane de ani, *nematostella vectensis*, are o reţea neuronală asimetrică.

Deci ce anume solicită această asimetrie?

Dilema pe care trebuie să o rezolve fiecare creatură: cum să fac să mă hrănesc fără a deveni eu hrană pentru altcineva...

Creatura trebuie să fie capabilă să găsească o ţintă, pe care să o urmărească foarte exact, iar pentru aceasta are nevoie de o atenţie focalizată, dar de scurtă durată. Căci mai are nevoie şi de o atenţie distributivă, ca să poată vedea şi prădătorul care-i dă târcoale sau partenerul sau progeniturile care au nevoie să fie hrănite.

Prin urmare, a fost nevoie de două centre de atenţie. Emisfera stângă foloseşte un fascicul de atenţie îngust, ca să vadă clar prada. Ea are abilitatea de a apuca şi controlează mâna dreaptă, motiv pentru care majoritatea dintre noi suntem dreptaci.

În schimb, emisfera dreaptă are o vigilenţă largă, deschisă, menţinută permanent, care urmăreşte totul fără prejudecăţi.

Deci, pe de o parte, emisfera stângă produce o lume de mici fragmente care nu par a fi conectate unul cu celălalt, extrase din context,

abstractizate, care devin exemple fixe într-o categorie de obiecte. „A, ştiu, e unul din acele lucruri gustoase, aşa că-l voi mânca”.

În schimb, cu emisfera dreaptă vedem că nimic nu este complet separat de orice altceva, că toate lucrurile sunt interconectate, că totul, mai degrabă, curge şi se schimbă, nu e deloc fix şi static. Că totul este ce este datorită contextului. Indivizii sunt unici, sunt nişte persoane distincte.

Emisfera dreaptă vede unicitatea, pe când cea stângă vede doar ceva de care se poate folosi.

Alte diferenţe

Pentru emisfera stângă, lumea este lipsită de viaţă, pe când, pentru cea dreaptă, este o lume animată. La ora actuală, se poate dezactiva temporar una din emisfere la modul experimental, fără dureri, şi se poate remarca faptul că emisfera stângă vede lucrurile vii ca pe nişte mecanisme. Când funcţionează emisfera dreaptă singură, ea vede lucrurile considerate, de obicei, neanimate ca fiind vii. Soarele este viu, se mişcă prin ceruri, dă căldură etc.

Şi încă o diferenţă, pentru emisfera dreaptă lucrurile devin prezente treptat. Lucrurile nu sunt statice, ci pe măsură ce le oferim atenţie, ele se întâmplă pentru noi. Dar asta nu înseamnă că mintea noastră inventează totul. Nu e chiar aşa de simplu, la fel cum nu e adevărat nici că lumea exterioară există la modul complet pasiv. Există o relaţie între minte şi lume, o permanentă construcţie. Emisfera dreaptă e conştientă de asta şi „pune umărul” la asta.

(N.trad.. Poate de aceea spunea Isus „Celui ce are i se va mai da, iar celui ce n-are i se va lua.”)

Cea stângă vede doar re-prezentări, care înseamnă literalmente „prezente iarăşi”, adică după ce lucrurile nu mai sunt prezente.

*

Emisfera dreaptă este lumea reală în care trăim, iar cea stângă este o hartă, o schemă, o diagramă, o teorie, ceva în doar două dimensiuni. Şi nu are acea bogăţie din emisfera dreaptă. Nu-i nimic greşit în asta, fiindcă orice hartă e folositoare. Iar pentru ca harta să fie utilă, ea nu trebuie să includă toate detaliile, ci doar cele esenţiale, simplificând astfel lumea.

Deci, pe de-o parte avem o lume compusă din lucruri mecanice, utile, neanimate, reductibile la părţi, abstractizate, scoase din context,

moarte; iar pe de altă parte, avem o lume care curge, complexă, vie, schimbătoare şi cu calităţi care fac ca viaţa să merite a fi trăită.

Societatea preferă emisfera stângă

Societatea noastră funcţionează predominant din emisfera stângă.

Avem încredere în sistematizări, raţionalizări şi că, dacă am avea puţin mai multă putere (care e raţiunea de a fi a emisferei stângi – să apuce, să obţină), dacă am putea manipula ceva mai mult, am putea rezolva totul. Dar, în acelaşi timp, asta produce atâtea încurcături şi necazuri în lume. Distrugem natura şi chiar umanitatea. Ceea ce este un efect trist al acestei emisfere stângi „atotcunoscătoare".

Unul din motivele pentru care ea a devenit atât de căutată şi potentă este că te poate îmbogăţi. Cu ea apuci şi obţii, e simplu şi direct. Un alt motiv este că prezintă o logică simplă şi la obiect: dacă faci asta, te va conduce la aia.

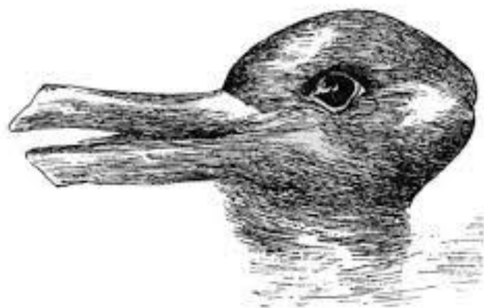
În schimb, emisfera dreaptă vede totul ca pe un sistem complex, care înseamnă altceva decât complicat. Un avion este un sistem complicat, dar nu şi complex. Un sistem complex este acela care este **imprevizibil**. Nu este dezordonat, dar nu este nici determinist, nu poţi spune că, dacă faci A, vei ajunge la B, care te va conduce la C.

Adevărul

Există viziuni mai adevărate decât altele. Dar nu că ar exista acolo ceva pe care trebuie să-l prindem cu un lanţ al raţiunii. Ci e ceva spre care trebuie să ne croim drum şi atunci devine tot mai viu, mai real. Este o reacţie la o relaţie. Dar nu poţi fi niciodată absolut sigur de nimic, ci doar te apropii de adevăr.

Nu există reguli de a defini ce este exact adevărat. Noi idolatrizăm regulile şi procedurile şi credem că, dacă ele nu există pentru ceva, atunci acel ceva nu e real. Numai că niciun lucru real nu poate fi redus la proceduri.

Emisfera stângă vrea să aibă certitudini. Logicianul Wittgenstein a popularizat o imagine care înfăţişează o raţă sau un iepure, depinde de cum o priveşti.

Emisfera dreaptă le poate păstra pe amândouă, pe când cea stângă nu poate: ori este o raţă, ori este un iepure. Are nevoie de ordine, o gândire în alb şi negru, dogmatică, nenuanţată, cu o sete de certitudini. În schimb, emisfera dreaptă e un fel de avocat al diavolului, spunând „da, dar poate că nu, haide să privim şi din alt punct de vedere”.

*

Dacă urmăreşti stăruitor adevărul, la un anumit nivel al realităţii vei ajunge să te contrazici. E ceea ce se numeşte „coincidenţa opuselor”. Dacă te îndepărtezi prea mult într-o direcţie, începi să constaţi că te apropii de lucrul de care sperai să scapi. Chinezii au, în teoria lor yin-yang, aceeaşi idee, anume că extremul yin se transformă în yang şi extremul yang se transformă în yin.

*

Anumite aspecte din cultura noastră astăzi vociferează iraţional, dogmatic, orgolios: „Numai aşa e corect, iar oricine spune altfel greşeşte”. (apropo de doctrina woke, dar şi altele). Exact aşa îi place emisferei stângi, ca totul că fie ordonat, în alb şi negru. Însă emisfera dreaptă vede nuanţele, gradaţiile, binele şi răul din aproape orice.

*

Postmodernismul se reduce la a spune că „nu există nimic, totul e invenţia noastră, prin urmare, nimic nu contează”. Adevărul este că nici nu inventăm noi totul, dar nu e adevărat nici că nu avem nicio contribuţie. Primul este un idealism naiv, celălalt este un realism naiv. De fapt, este o relaţie, asta face conştiinţa noastră când se află în faţa unei experienţe, intră într-o relaţie.

*

Orice religie care susţine certitudini este o dogmă, o doctrină. Marii gânditori teologi şi misticii au subliniat că nu există doar un singur mod de a gândi la Sacru sau de a-L realiza sau de a-L percepe. Fiecare trebuie să-şi croiască propriul său drum într-acolo.

*

Ascultarea muzicii este o experienţa intuitivă. La majoritatea ascultătorilor care nu sunt muzicieni profesionişti, muzica este receptată cu emisfera dreaptă, adică melodia şi armonia. Emisfera stângă se pricepe oarecum la ritm, dar ritmurile complexe, sincopate sunt mai bine procesate tot de emisfera dreaptă.

Dar există comunicare între cele două emisfere, nu există o rupere radicală între ele. Însă fiecare emisferă are propria sa personalitate şi preferinţe, fără îndoială.

Dialog nondualist între emisfere

Dreapta vede că „Totul este viu, lumea e insăşi Viaţa. Totul e viu, e întreg, totul doar se întâmplă. Nimeni nu moare, fiindcă nimeni nu a fost născut.” Nu împarte în sine şi ceilalţi.

Stânga divide, separă, măsoară, vede lumea ca o hartă, ca reprezentări, îi scapă întregul, dă atenţie dualităţii. E un mod de a supravieţui.

Când creierul se înclină tare spre dreapta, şi apare brusc viziunea nondualităţii, nimic nu e separat, eul nu există.

În schimb, din emisfera stângă e imposibil să înţelegi ce vrea să spună un nondualist când afirmă că „totul este Acasă”.

- Totul e o energie fără limite.

- Ba nu, eu văd obiecte, lucruri.

- Nu există nimeni care priveşte.

- Ba nu, eu sunt eu şi cu siguranţă că văd nişte lucruri.

- Totul e iubire necondiţionată. Există doar Asta.

- Ba nu, e asta şi încă multe alte lucruri, fără legătură cu iubirea.

- Nu se întâmplă nimic.

- Pe naiba, nu! ba sigur că se întâmplă multe.

În concluzie, o discuţie despre nondualitate este ca o secţionare a corpului calos, punând apoi emisferele să se contrazică degeaba.

Ideile de mai sus provin din interviul : **Dr Iain McGilchrist: We are living in a deluded world** [47]

---

47 https://www.youtube.com/watch?v=v4IeuIg9nGY

Descoperirile şi concluziile filosofice ale savantului Ian McGilchrist ne ajută să privim mai cu detaşare, mai relaxaţi „conflictul” dintre ego şi Sine, sau dintre viziunea dualistă şi cea holistică, nondualistă. O putem privi ca disputa naturală dintre cele două emisfere.

Se poate întâmpla, la un moment dat, ca emisfera dreaptă să preia controlul total asupra fiinţei, caz în care se numeşte trezire nonduală sau iluminare. Domnul McGilchrist (ca şi U.G.Krishnamurti, dar în alt context) consideră că are o cauză biologică, cerebrală şi că nu ar fi un fenomen spiritual, metafizic.

(Schizofrenia, dimpotrivă, ar fi un caz în care emisfera stângă funcţionează excesiv, iar cea dreaptă nu este deloc ascultată, ceea ce conduce la iluzii şi halucinaţii.)

Totuşi, deşi ne aduce o relativă linişte şi relaxare, această teorie nu acoperă nici pe departe întreg domeniul spiritual. Putem însă afirma că, atâta vreme cât deţinem un creier, deci suntem fiinţe vii, viziunea noastră despre lume va fi o combinaţie între dualismul reducţionist al emisferei stângi şi nondualismul holistic al emisferei drepte. Nu putem şti cum vede lumea o fiinţă *imaterială* (spirit, înger, duh, fantomă etc.).

Deci, faptul că avem un creier uman ne oferă o deschidere imensă, o licărire a nemuririi şi infinitului şi unităţii tuturor lucrurilor, dar ne şi limitează percepţia şi înţelegerea. Dacă n-am fi avut acest minunat creier, n-am fi ajuns niciodată să spunem că corpul e doar o aparenţă, o iluzie... Ce mai paradox!

*

Din perspectivă nondualistă, am putea spune că, totul fiind UNA, era normal să apară şi o diferenţiere biologică, materială, între viziunea dualistă şi cea nondualistă. Şi ea a luat forma de care am discutat aici. Iar acest lucru e valabil în toate privinţele.

Există o corespondenţă materială pentru orice fenomen imaterial, pe principiul holistic. De aceea, cei care cercetează materia sunt siguri că pot descoperi secretele universului. În schimb, misticii şi paranormalii spun că universul are multe niveluri ascunse de ochii materiali. Şi ei au, neîndoielnic, dreptatea lor.

Critica teoriei evolutive

După cum afirmă chiar domnul Ian McGilchrist, primatele au mai mulţi neuroni inhibitori decât orice alt mamifer, iar oamenii au cei mai mulţi neuroni inhibitori (funcţia corpului calos), cam 19% din totalul lor. Aceasta vine, cumva, în întâmpinarea următoarei observaţii:

Cercetările de etologie au arătat că numai primatele (urangutani, cimpanezei, gorile) şi delfinii, orcile, elefanţii se pot recunoaşte individual în oglindă, atestând astfel că au o conştiinţă-de-sine. Nici măcar toate exemplarele din aceste specii nu au această capacitate, ci doar cele mature.

Deci, apariţia eu-lui conştient survine târziu în evoluţie, nicidecum odată cu diferenţierea emisferelor cerebrale. **Eul NU este un efect al nevoii de a apuca prada; şi nu se limitează la emisfera stângă.**

Mai degrabă, dacă vrem să fim fideli teoriei, eul ar fi un efect al înmulţirii numărului de neuroni inhibitori (ai comunicării dintre emisfere) la speciile cele mai avansate.

Asta ar fi o primă incoerenţă a teoriei domnului Ian McGilchrist.

*

A doua problemă apare când comparăm această teorie cu alte descoperiri ale neuroştiinţei (vezi articolul „**Neuroştiinţele şi nondualitatea**”, 2024), care pun apariţia eu-lui pe seama Reţelei Neuronale Implicite (Default Network), care însă nu e localizată numai într-o anumită emisferă. Prin urmare, deşi concluzia pare identică – anume că eul are o bază neuronală – totuşi, cele două teorii nu se confirmă reciproc.

*

A treia problemă rezultă din comparaţia *nepotrivită* dintre un pacient supus la *corpus callosotomie* şi un iluminat. În primul caz, s-au raportat comportamente ciudate, de genul, omul îşi încheia nasturii de la cămaşă cu o mână şi, imediat, cealaltă mână venea în urmă şi îi descheia!!! E doar un exemplu de inexistenţă a unui centru decizional unitar. Acest lucru nu se întâmplă în cazul iluminaţilor, care au un comportament absolut normal (fiindcă nu sunt lobotomizaţi!).

Vederea bidimensională

Sindromul Balint este o afecţiune rară care face pacienţii să vadă lumea ca pe o serie de imagini bidimensionale, ca şi cum ar privi un ecran plat. Sindromul Balint este cauzat de leziuni în zonele parieto-

occipitale ale creierului, care sunt responsabile pentru integrarea informaţiilor vizuale şi spaţiale.

Ceea ce apare pe retină nu este ceea ce vede creierul. Pe lângă faptul că integrează imaginea provenită din cei doi ochi (stereoscopia) şi ne oferă astfel adâncimea de câmp (tridimensionalitatea), creierul completează uneori informaţiile vizuale lipsă şi măreşte contrastul imaginii, făcându-ne astfel să credem că ceea ce vedem este absolut real. Asta face parte din opera naturii de a construi realitatea, ba chiar de a o simula.

Iluminaţii relatează că, uneori, ei văd realitatea ca pe un desen animat, adică bidimensional. Dar desigur, asta nu înseamnă că ei suferă de sindromul Balint! Este doar o percepţie trecătoare sau chiar simultană cu vederea normală, care însă are, probabil, rolul de a întări senzaţia că realitatea din faţa ochilor este iluzorie. Este (apărând în adâncime) şi nu este (apărând plată, ca pe un ecran).

Prin urmare, este un ecou în creier al unei trăiri rafinate, profunde, de pe un nivel subtil. Afirmaţia abstract-filosofică „lumea e un vis, o iluzie, un film de desene animate", devine o percepţie vizuală concretă. Observăm şi în acest caz că iluminarea nu este produsă de fenomene cerebrale, dar, cu siguranţă, se reflectă în funcţionarea creierului; pentru că totul este unitar, nu există experienţe separate, adică doar trăiri subtile fără corespondent în grosier. Orice trăire se manifestă pe toate planurile. Cauza iluminării nu este în creier, dar ea poate fi detectată măsurând parametrii cranieni.

*

Alt exemplu. Prima trezire nonduală te umple de extaz, o prea-fericire care poate dura luni de zile. Atunci creierul secretă hormonii fericirii (endorfine, dopamină, serotonină) în cantităţi uriaşe.

Dar cu timpul, trăirea se estompează şi omul revine la un relativ normal. Păstrează o „beatitudine mocnită", adică la un nivel mai uşor de integrat în viaţa obişnuită. Iar asta se datorează scăderii cantităţii respectivilor hormoni.

E adevărat deci că creierul provoacă fericirea, dar cine provoacă creierul?

Iată însă că Odeh Turjman (muzician de profesie, dar în urma unei treziri spirituale recursive, devenit şi pasionat cercetător în neuroştiinţă) a găsit legătura dintre Reţeaua Neuronală Implicită şi „sistemul neuronilor-oglindă” sau SNO.

În **emisfera stângă** există un SNO care învaţă cum să vorbească – prin imitaţie (de aici şi numele de neuroni oglindă sau ecou) – apoi să recunoască propria voce, iar în final, ea devine acea *voce internă* care ne vorbeşte mereu în cap, numită „eu”. Noi nu înţelegem ce spun ceilalţi decât trecându-le mesajul prin propria noastră voce internă. Deci nu ne recunoaştem decât propria voce, indiferent ce vorbesc ei.

SNO colaborează cu Reţeaua Implicită pentru a readuce amintiri senzoriale, astfel că apare un alt aspect al ego-ului, cel care ne face să „ştim” sau să recunoaştem conştient ce anume percepem.

Deci există două aspecte ale eu-lui uman: primul este conştiinţa-de-sine pre-reflexivă sau *subiectul cunoscător*, iar al doilea este conştiinţa-de-sine reflexivă sau *obiectele cunoscute*. Aceste două aspecte sunt clar diferenţiate la nivel cerebral. Primul aspect este vocea internă, *identitatea de sine*. Al doilea aspect este eul gânditor, care pune *etichetele* şi ne umple capul cu un şir interminabil de gânduri despre ele.

Toată această cercetare plină de ipoteze a domnului Turjman duce în final la concluzia că Sinele Real nu este decât un alt SNO din **emisfera dreaptă**, care e responsabil cu recunoaşterea propriei feţe, după ce, iniţial, a învăţat să recunoască feţele altor persoane. Se ştie că copiii mici nu se pot recunoaşte în oglindă, fiindcă abia învaţă să recunoască alte figuri umane şi nu şi-au interiorizat propria faţă.

Când SNO din emisfera stângă este disfuncţional, deci ego-ul moare (dispărând vocea internă şi gândurile auto-referenţiale, precum şi toate etichetele), rămâne sentimentul Prezenţei, Martorului, precum şi a prospeţimii percepţiei, oferit de SNO din emisfera dreaptă. Vidul lăsat în urmă de dispariţia ego-ului este simţit simultan cu rămânerea în prezentul continuu (în afara timpului), de unde i s-a dat numele de Conştiinţă Pură.

Atenţie! acest „martor” este însă considerat de alţi experţi spirituali tot un eu, dar mai subtil, care trebuie şi el depăşit!

Încă o dată atenţie! Experţii în sănătate mentală spun că dezidentificarea de vocea internă nu duce la „eliberarea de minte”, ci la halucinaţii verbal-auditive, pe care nu le mai putem controla.

Asta arată că nu vorbim de aceleaşi lucruri şi că am ajuns într-o confuzie şi mai mare decât la începutul discuţiei. Lucrurile nu sunt deloc atât de simple pe cât ar vrea mintea noastră.

Odeh Turjman concluzionează: căutarea Realizării de Sine sau a Iluminării este inutilă, din cauză că nu există niciun fals sine de care să ne eliberăm şi niciun Sine Adevărat pe care să îl realizăm. Sinele fals sau ego-ul nu este o entitate sau un construct psihologic, ci un sub-produs a două sisteme neuronale care ne permit să funcţionăm inteligent în lume.

Pe de altă parte, aşa-zisul Sine Real nu e altceva decât un proces de oglindire neuronală a propriei figuri, care nu poate realiza nicio transformare de niciun fel. Prin urmare, momeala Realizării de Sine îl conduce pe căutătorul spiritual într-un cerc vicios, în care experienţele iluzorii ale Sinelui Real şi falsului sine se întăresc reciproc.

Modulul-interpretor – Michael Gazzaniga

«Emisfera dreaptă este specializată în recunoaşterea feţelor umane, focalizarea atenţiei şi diferenţierea percepţiilor. Emisfera stângă este intelectualul, specializat în limbaj, vorbire şi comportament inteligent. Emisfera dreaptă are propria sa viaţă mentală bogată, însă diferită de cea stângă.» ~ Michael Gazzaniga, savant, profesor implicat direct în studiile de neuroştiinţă

Progresul cercetărilor de neuroştiinţă a dezvăluit că există mai multe module/conştiinţe în cadrul fiecărei emisfere.

Unul din module (**modulul interpretor**) din emisfera stângă găseşte întotdeauna motivaţii la deciziile luate „intuitiv” de emisfera dreaptă, chiar dacă explicaţiile nu au legătură cu realitatea. Acest modul se pare că ne conduce gândurile, justificându-ne deciziile care apar, de fapt, „de aiurea”. Chiar dacă nu acest modul a creat eul mental, totuşi, îl întăreşte cu fiecare justificare raţională (numită „raţionalizare” în psihologie) a alegerilor venite din „inconştient” prin emisfera dreaptă.

(Eul se mândreşte cu capacitatea sa raţională. Dacă nu-i mai oferim prilejuri de a se mândri, îşi va diminua aplombul cu care se afirmă mereu. Umilinţa, smerenia îi diminuează forţa eu-lui, chiar dacă nu îl pot dizolva complet, rămânând în stand-by.)

De fiecare dată când vrem să găsim o raţiune la un fapt sau eveniment sau alegere etc., dar nu avem suficiente informaţii, atunci intră în funcţiune modulul interpretor, care ne serveşte pe tavă o posibilă explicaţie (dar care este, foarte probabil, o simplă fabulaţie).

Singura noastră şansă de a ajunge la o explicaţie mai apropiată de adevăr este să fim serviţi mai prompt şi ferm de raţiunea divină (adică cea corect-intuitivă).

Prin urmare, modulul interpretor din emisfera stângă este intens utilizat în domeniile mai imprecise, cu puţine informaţii clare şi uşor verificabile, cum ar fi filosofia, religia, spiritualitatea, **neuroştiinţa**. ☺

*

Există mai multe astfel de module în creier (numite în psihologie *sub-personalităţi*). Fiecare ia propriile decizii, nu se ştie cum şi de ce. Oricum, prin scanările fMRI s-a aflat că decizia e luată de creier înainte de a deveni noi conştienţi de ea. Deci, când spunem „Iată ce decid!”, decizia era deja luată cu câteva fracţiuni de secundă sau chiar secunde înainte.

De aceea, nu trebuie să ne legăm identitatea personală, conştientă, de gândurile pe care le avem. E greu să-ţi schimbi ideile când le legi de identitatea ta profundă, şi atunci devii rigid în gândire, rob al obişnuinţelor.

Apoi, nu e cazul nici să ne tot justificăm deciziile, raţionalizându-le. De pildă, rănim verbal pe cineva, ne pare rău, dar apoi intră modulul interpretor pe fir: „te simţi rău şi asta are legătură cu acel tip; înseamnă că tipul trebuie să fi făcut ceva rău”. Şi aşa sfârşeşti prin a avea resentimente, ciudă, ostilitate faţă de persoana pe care tu ai rănit-o! E o nebunie, dar o facem aproape toţi. Mereu ne justificăm comportamentele şi viciile sub pretextul confortului sau protecţiei etc.

Sursa de inspiraţie: **The Surgery That Proved There Is No Free Will** [48]

Ierarhia nivelurilor

Voi pleca tot de la o afirmaţie a domnului Michael Gazzaniga:

«Indiferent de cum funcţionează creierul la nivelul său biologic, există un nivel superior, al interacţiunilor sociale. Iar la acel nivel, **suntem responsabili**, nu putem da vina pe biologie sau pe forţe inconştiente care ne conduc comportamentul. Astfel de argumente nu au greutate în sălile de tribunal.»

În comunitatea ştiinţifică are loc o dezbatere despre cum anume apare un nivel superior dintr-unul inferior. Filosofii şi savanţii s-au împărţit în două tabere. Unii spun că, pe baza legilor ce guvernează un

---

[48] https://www.youtube.com/watch?v=_TYuTid9a6k

nivel, am putea deduce cum va arăta următorul nivel care va emerge din acesta.

Un exemplu care-mi vine imediat în minte este încercarea nereuşită a lui Oparin şi a multor altor savanţi sovietici de a demonstra că viaţa nu are nevoie de un Creator şi că este suficient să pui laolaltă o grămadă de molecule organice în condiţii optime de temperatură, umiditate şi presiune, ca viaţa să se autocreeze din această „supă organică". Bineînţeles că nimeni nu e reuşit să creeze nici măcar un proto-organism după acest algoritm... Dar mai sunt şi astăzi unii care speră.

Cealaltă tabără susţine că următorul nivel nu are legătură cu nivelul inferior, deşi se bazează pe el pentru a exista. Adică legile care îl guvernează nu pot fi deduse din legile nivelului inferior. Iar acest lucru mi se pare că este destul de evident. Legile biologice sunt total diferite de legile fizico-chimice. Legile sociale sunt total diferite de legile biologice etc.

*

O chestiune înrudită dezbătută azi în comunitatea filosofilor este problema minte-creier. Cum anume, din nişte simple sinapse neuronale, se naşte conştiinţa umană? Creierul e un mecanism închis într-o cutie întunecată şi, totuşi, aici apare conştienţa spaţiului şi timpului, a luminii şi culorilor, care pare identică la fiecare dintre noi. Cum se face trecerea de la nivelul biologic-neuronal la nivelul perceptiv-psihologic?

Iar apoi, de la nivelul psihologic individual, prin convieţuirea în societate, omul devine un fel de „neuron" într-o vastă reţea socială, care îşi generează propriile ei reguli. Ei bine, la acest nivel, liberul-arbitru este o regulă de bază, deşi la nivelul psihologic-individual nu era o miză. Omului care trăieşte în solitudine completă îi este total indiferent dacă are sau nu are liber-arbitru – nici măcar nu îi trece prin cap această noţiune.

Însă pentru a apărea senzaţia libertăţii de alegere, omul trebuie să capete în prealabil un eu sau ego. Iar acest eu apare doar la mamiferele cele mai evoluate şi doar la exemplarele mature, după cum am menţionat mai devreme. Dar numai viaţa socială complexă, aşa cum este societatea umană, pune în valoare acest eu, dându-i libertate şi responsabilitate.

Există însă un nivel şi mai înalt, care apare prin fenomenul iluminării nonduale, adică al pierderii acestui eu sau ego individual. Şi desigur, el pleacă de la nivelul anterior, deci iluminarea trebuie să se întâmple unor oameni integraţi în social. Dacă ea s-ar petrece unui solitar, fără niciun contact uman, ea nu ar avea niciun efect care să conteze.

Legile **nivelului social-iluminat** diferă, după cum era de aşteptat, de legile sociale comune, aşa cum le ştim astăzi. Afirmaţiile misticilor şi iluminaţilor sunt clare în acest sens: *nu există niciun eu, totul e UNA, totul e legat de totul*, etc. Aceasta e viziunea nondualistă, care duce la nişte paradoxuri ce năucesc mintea comună. Şi, desigur, ar fi contraproductiv să întrebăm, de pe nivelul inferior social, „dar cum ar merge înainte societatea dacă am fi cu toţii iluminaţi?”. Am ajunge imediat la răspunsuri utopice.

Asta ar fi, prin analogie, la fel ca şi cârcoteala unor bieţi atomi înghesuiţi de forţele electromagnetice, care s-ar întreba, zeflemitori, cum ar fi posibil să existe nişte organisme de milioane de ori mai mari şi mai complexe, care să se menţină sub forma unei structuri vii, ba să facă şi progenituri similare?!? Parcă îi şi aud: «Energie cheltuită degeaba. Uite ce frumos e organizată lumea complexă a atomilor, doar pe baza forţelor electromagnetice...! Ce folos are să mai apară şi „viaţa” asta super-complexă?! O bătaie de cap inutilă... Eu rămân ce-am fost mereu: un atom fidel lumii atomilor.» ☺

21 decembrie 2024

Noi, oamenii primim mereu fluxuri de Gânduri. De unde vin, nimeni nu ştie.

Unele fluxuri par coerente, cu o curgere logică, ce conduce spre o finalizare – sunt ideile salutare. Alte fluxuri par haotice, incoerente, fără sens sau scop. Iar câteva, când le vom privi mai târziu, vom descoperi că şi-au bătut joc de încrederea noastră în ele – au fost nişte miraje.

Unele gânduri produc în noi Dorinţe. Dacă nu le vom duce la îndeplinire, ne vom simţi frustraţi. Dar chiar şi dacă le vom împlini prin Acţiuni sau Fapte, totuşi, nu vom putea controla efectele lor. De multe ori, Gândul care a produs Dorinţa (şi apoi Fapta) nu coincide cu efectul obţinut. Gândul a fost un fel de momeală pentru mintea umană ca să acţioneze în acel mod. Dar scopul real rămâne ascuns până la realizarea lui.

Se pare că omul este obligat sau manipulat să acţioneze, cu sau fără momeala gândului. Căci uneori acţionăm fără să gândim, fără să planificăm, supunându-ne unui impuls inconştient.

Prin urmare, în noi intră atât gândurile şi dorinţele nepuse în practică, cât şi cele care produc acţiuni şi efecte. Animalele nu cunosc primul gen de gânduri şi dorinţe, ci doar cele exclusiv eficiente, pragmatice.

Totuşi, în final, omul nu diferă de animale prin efectele produse de corpul-minte asupra lumii şi a lui însuşi. Corpul-minte este doar un instrument de acţiune, pentru toate creaturile, oricât de complex ar fi – e doar un instrument.

Doar că, la om, mintea mai este şi un instrument de îmbogăţire a realităţii fruste cu visări, fantezii, imaginaţii, speculaţii, care toate îmbogăţesc universul sufletesc, dar nu produc efecte concrete asupra exteriorului. Ele modifică doar interiorul afectiv şi mental.

Schema decizională universal-umană

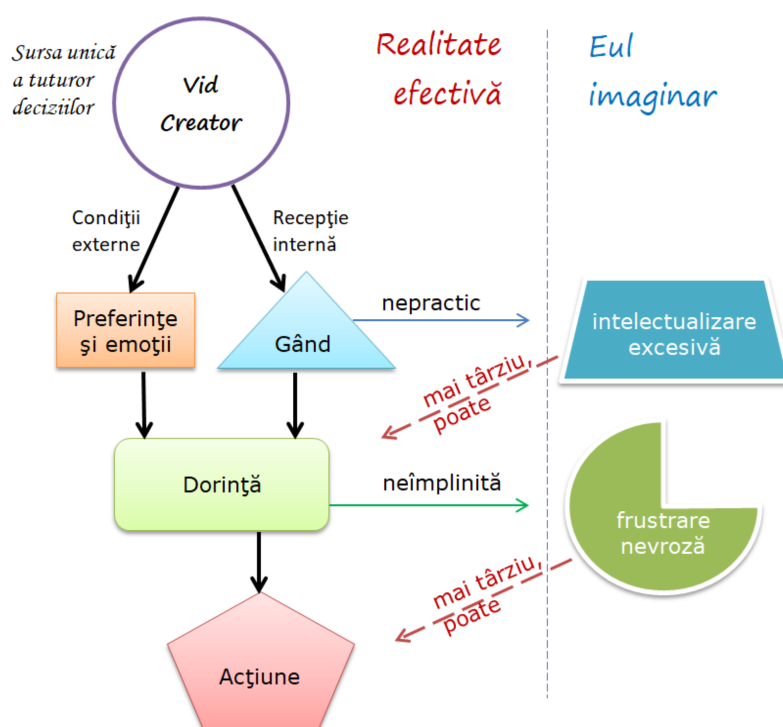
În schema de mai jos, am arătat că gândurile nepuse în practică sunt o simplă intelectualizare excesivă sau sterilă, ca un rezervor de idei

aparent inutile. Totuşi, mai târziu, unele idei din acest rezervor ar putea da roade, la momentul potrivit.

De asemenea, dorinţele care nu sunt satisfăcute pot genera frustrări şi chiar nevroze. Mai târziu, şi unele din acestea pot genera fapte din partea omului.

Ambele aceste categorii (ideile sterile şi dorinţele nesatisfăcute) susţin eul mental sau ego-ul. Eul mental este paralel cu realitatea, după cum e reprezentat în schemă. Chiar şi ideile şi frustrările acumulate în rezervă pot fi, eventual, folosite de către Creator, dar eul nu are nicio contribuţie. Eul este doar senzaţia iluzorie de autonomie sau separare de univers.

Vidul creator mai generează Dorinţe în om şi atunci când îl pune în condiţii exterioare ce îi provoacă reacţii automate, pe baza preferinţelor minţii-corp. Dacă condiţia nu corespunde preferinţelor, apar emoţii negative. Dacă condiţia e favorabilă, apar emoţii pozitive. Ambele cazuri pot genera Dorinţe intense fie de îndepărtare, fie de perpetuare a stării respective (*raga-dvesha*).

Schema decizională universală prin care iau naştere faptele omului

- Dacă eul nu are nicio contribuţie, înseamnă că, dacă nu-l aveam, aş fi făcut exact aceleaşi prostii?

- Întreabă-te sincer dacă, într-o anumită situaţie, ai fi putut face altceva şi vei vedea că, în condiţiile date, nu ai fi făcut altfel. Deci cauza şi efectul sunt o unitate. Mai corect zis, în planul Creaţiei absolute, veşnice, cauza e simultană cu efectul. Speculaţiile post-factum fac parte din acele idei sterile, nepractice, proprii eu-lui mental. Speculaţiile pot apărea doar când separăm temporal cauza de efect şi ne întrebăm „Ce-ar fi fost dacă?...”.

Deci răspunsul scurt la întrebarea ta ar fi următorul: Când dispare eul, nu mai poţi face aceleaşi prostii ca înainte, însă ai putea face alte lucruri cu totul neaşteptate, îndrăzneţe, neconvenţionale.

Eul nu este un obiect, ci un proces continuu, cu suişuri şi coborâşuri. Eul apare şi dispare de mai multe ori pe parcursul zilei.

Eul se alimentează cu acele idei inutile şi dorinţe neîmplinite. Ele pot genera acţiuni ulterioare, dar numai la comanda Creatorului. E ca un rezervor de aparente cauze, pentru ca anumite efecte să pară „logice”. Totul e doar aparent, de suprafaţă, de ochii lumii. În realitate, nimic nu-i autonom, separat de Creator, nici măcar legile naturii...!

Eul e doar o halucinaţie a Divinului, care se crede o fiinţă finită şi separată de Divin.

Fenomenul iluminării nonduale constă în dispariţia acestui eu mental sau conştiinţe de sine, iar omul gândeşte atunci numai strictul necesar punerii în acţiune (în schemă, fluxul descendent direct). Deloc nu mai apare intelectualizarea sterilă şi sentimentul de frustrare (în schemă, devierea laterală). Fiindcă nu mai există senzaţia de persoană separată de ceea ce se petrece în jur, ruminaţiile nu-şi mai au rostul. De asemenea, gândirea excesivă devine şi ea inutilă, nemaiavând eul personal drept catalizator. Mult-lăudata „minte fără gânduri” la asta se referă.

Scopul universului vine din Haos

Din cele spuse mai sus, se pare că scopul universului va fi realizat oricum, chiar şi în ciuda opoziţiei şi deciziilor omului. Într-adevăr, omul nu decide nimic, ci doar are această *impresie*. Deciziile pe care le va pune în practică îi sunt impuse din afară. Iar îndoielile, răzgândirile nu vor afecta niciodată realitatea, ci doar vor întări impresia lui falsă de liber-arbitru. Omul nu poate fenta viaţa, căci viaţa este în el şi el este una cu universul. Inclusiv răzgândirea face parte deja din program. Dar este greu să pricepem asta cu mintea noastră analitică şi secvenţială...!

Fiecare creatură joacă un rol, care nu poate fi schimbat de nimeni şi nimic. S-ar spune că omul este, şi el, un fel de păpuşă divină.

- Dar atunci, de ce se simte el liber?

Asta face parte din jocul cosmic. S-a întâmplat să apară şi această halucinaţie sau hipnoză, dar n-a decis nimeni asta. S-a întâmplat să apară în Vidul creator, după cum, la fel de imprevizibil, se întâmplă să dispară (prin iluminarea nonduală) sau nu. Potenţialităţile Absolutului sunt infinite.

- Oare chiar există un scop prestabilit al universului?

Privind din lumea timpului, aşa s-ar părea. Fenomene de genul deja-vu sau profeţii corecte sau vise premonitorii ş.a. ne arată că timpul e doar o iluzie. Realitatea există în non-timp sau veşnicie. De acolo, ea se proiectează treptat în spaţiu şi timp, pentru a se exprima. În veşnicie, totul este simultan, deci spontan, neprogramat, haotic. Este un mister absolut cum de acest haos originar reuşeşte să ne pară ca o curgere bine orânduită de evenimente.

Numai că omul atent îşi dă seama că mersul istoriei nu este deloc organizat şi logic, şi tot aşa, nici viaţa individului.

Credinciosul îşi pune toate speranţele într-un Dumnezeu al binelui, subînţelegând că Acesta îi vrea binele lui personal. Uneori, omul pare a fi ajutat, şi atunci se mândreşte cu Protectorul său. Alteori, Dumnezeu se pare că nu-i ascultă rugile, şi atunci credinciosul devine morocănos şi îl înjură pe acest Dumnezeu imaginar. Şi uite aşa se pierd toate credinţele, în mod organic şi natural…

În realitate, Creatorul divin nu este o persoană ce poate fi cumva înduplecată psihologic sau cu ofrande. Ci este o energie inefabilă care produce constant lumea, fără a vedea nicăieri vreo individualitate. Tot ce există este aceeaşi unică energie, care ia diverse aspecte, de dragul spectacolului lumii. Inclusiv credinţa şi deziluzia sunt operele Lui.

Din Vidul creator se mai ivesc mesaje sau personaje care pretind că sunt sau vin de la Dumnezeu. De acolo aflăm că Dumnezeu ar fi „personal" şi „bun", încurajându-ne fanteziile religioase. Este şi asta o altă iluzie, complementară iluziei separării personale. Individul separat are o nevoie acută de speranţe şi încurajări. Astfel, Dumnezeu ia chipul imaginii pe care o avem noi despre noi. Vidul absolut nu are nicio formă, dar El poate lua orice formă cere Dorinţa noastră.

- Aşadar, ce beneficiu putem trage din aceste învăţături nondualiste?

Omul care se crede separat de univers şi care încă mai are senzaţia de liber-arbitru degeaba strigă el că „vrea să afle adevărul”. Singurul beneficiu practic posibil ar fi să-i dispară brusc eul mental, cu toate îndoielile şi nemulţumirea lui constantă (*dukha*). Dar nu există nicio garanţie. Este posibil şi ca acest eu să se dizolve treptat-treptat, adică să-şi micşoreze menghina asupra minţii, ceea ce stimulează o aşa-numită înţelepciune de viaţă sau detaşare înţeleaptă.

Oricum, dispariţia eu-lui nu poate fi pe lista de dorinţe a eu-lui. Dacă însă există o asemenea aspiraţie, e mai degrabă un semn de la Spirit că se apropie disoluţia eu-lui – care-i un fel de moarte, una psihică. Ceea ce nu-i un prilej de jale, ci de bucurie mai degrabă.

Iluminaţii mărturisesc că, imediat după dispariţia eu-lui mental, timp de câteva săptămâni, au simţit nostalgie după variatele trăiri egotice, care acum au făcut loc unei mari neutralităţi şi linişti. Dar apoi s-au obişnuit cu noua stare, care de fapt, este starea naturală, normală. „Anormală” era existenţa eu-lui mental, pe care îl au aproape toţi oamenii. Acesta este „păcatul primordial” de care vorbeşte Biblia, din pricina căruia oamenii au pierdut paradisul. Iluminaţii trăiesc în paradis chiar aici şi acum, pe Pământ fiind.

Desigur, din perspectivă nonduală, nimic nu este normal sau anormal, ci se întâmplă, pur şi simplu, iese din Izvorul creator nesecat, fără restricţii.

Dumnezeu e tot ce există, bun şi rău, frumos şi urât etc. Unii ar boteza această credinţă drept ***panteism***, anume că totul e viu. Şi bineînţeles că totul e viu, dacă acceptăm că Dumnezeu înseamnă viaţă.

Până acum, religiile ***teiste*** L-au scos pe Dumnezeu din lume, deci I-au luat viaţa, L-au omorât. Şi L-au separat de om. Dar nu le putem condamna, fiindcă aşa funcţionează mintea: prin separare şi fragmentare. Atâta timp cât există eul mental, omul nu-şi poate imagina că Dumnezeu e totul, absolut TOTUL, fără excepţie.

Iar dacă aude învăţăturile nondualiste, e foarte probabil că omul le va respinge, din cauză că nu-i oferă nimic practic, de care s-ar putea agăţa pentru a-şi înlătura nemulţumirea existenţială. Însă dacă va reţine ceva (măcar elementara clasificare: corp – minte – eu), înseamnă că dulcea „otravă lentă” a nondualismului ☺ a intrat deja în organul de gândire şi îşi va produce efectul cândva...

Dacă are vreun rol, atunci rolul nemulţumirii perpetue a eu-lui ar fi aceea de a nu-i da pace („pacea minţii” este un oximoron, imposibil de realizat în practică pe termen lung – putând exista doar „pacea fără minte” sau „pacea dincolo de minte”). Iar fără pace, omul egotic se agită mereu şi dezvoltă un imens univers mental. Şi astfel, expansionează creaţia în planul imaginaţiei. Gândurile care ne vin au efect doar dacă le dezvoltăm şi le transformăm în emoţii – şi astfel ne amplificăm lumea interioară, fără niciun scop sau sens altul decât, pur şi simplu, multiplicarea formelor de expresie a Creatorului.

Scurt dialog pe YouTube

Comentarii la videoclipul unui iluminat [49]

- Tu, iluminatul, cel care te bucuri acum, nu exişti, dar totuşi te bucuri. Unde te situezi în momentul când faci această filmare? Cine se bucură?

- Se bucură mintea. Mintea nu este „eul”. Eul se foloseşte de minte pentru a-şi întreţine iluzia că ar exista autonom. Deci eul este ceva adăugat la trăirea pură, simplă.

- Ce e mintea?

- Mintea este activitatea psiho-mentală. Important este că mintea diferă fundamental de EU.

- Ce este EUL?

- Este senzaţia de autonomie şi liber-arbitru. Este senzaţia că „tu” te afli în centru, separat de restul universului. Această senzaţie dispare prin iluminare şi nu e înlocuită cu nimic altceva. Rămâne doar „restul”.

- Spui că „totul se întâmplă, dar pentru nimeni”, pentru că nu mai este un eu care să afirme asta, nu?

- Cuvintele pot fi înşelătoare, fiindcă au fost create de eu în scopurile eu-lui. Orice afirmaţie poate fi răstălmăcită, fiindcă mintea egotică (eul mental) speculează orice. Când nu mai este un eu, mintea continuă totuşi să facă diverse afirmaţii, mai aproape de realitate decât făcea când exista eul. Un iluminat nu minte, fiindcă minciuna e un mecanism de protecţie a eu-lui, care, în cazul său, s-a evaporat.

---

[49] https://youtu.be/qU21vOy5BBk

Trezirea din Matrix

Nu mai pot cu ieşirea asta din Matrix!... Toţi trainerii, coacherii, psihopuperii vor să iasă din Matrix. Şi e bine! nu zic că nu. Au pierdut speranţele religioase şi acum caută speranţa în altă parte. Oriunde, numai aici nu, că aici e Matrixul, la naiba! Ba chiar şi unii oameni de ştiinţă cred că trăim într-o Mare Simulare galactică a unor extratereştrii superinteligenţi şi supercapabili.

Numai că, fraţilor şi surorilor, haide să ne lămurim! Voi credeţi că ieşirea din Matrix ar fi intrarea într-o altă realitate călduţă, parfumată, ca un norişor pufos de vată-de-zahăr roz. Sau o definiţi aşa: „Matricea este proiecţia pe care tehnologia şi ideile altora o creează în jurul nostru. Ea este lumea pe care alţii o creează pentru a ne înrobi.”

Ei bine, nicidecum!

Adevărata ieşire din Matrix înseamnă rămânerea în suspensie în golul absolut. Vidul e creatorul Marii Simulări. Un vid atât de adânc, încât nu conţine nici măcar culori, nici măcar culoarea neagră. Nici măcar nu-i un spaţiu gol. E fără spaţiu, fără timp, fără nimic, fără nimeni, fără nicio mişcare, nicio întâmplare... totala anihilare. Asta vreţi, dragilor?!

Mihai Eminescu scria deseori că asta vrea... Dacă şi voi o vreţi, e în regulă. Se poate. De fapt, în fiecare zi, ieşiţi de mai multe ori din Matrice, fără să ştiţi, dar sunteţi expulzaţi instantaneu înapoi. Ştiţi de ce? Fiindcă nimicul vrea să fie şi el ceva, iar tot ce există este numai Matricea sau Marea Simulare.

Prin urmare, tot ce puteţi spera nu este *să ieşiţi*, ci să vă **treziţi din Matrix**. Odată treziţi, Matrixul nu vă va mai deranja, ci dimpotrivă, veţi fi relaxaţi şi amuzaţi de el, cu toate hopurile şi icnelile lui. Măcar aici mai bâzâie o gâză, mai miroase o floare, plouă, se mişcă o frunză, se întâmplă câte ceva în fiecare clipă...

Deci, încă o dată, dragii moşului, nu puteţi ieşi din Matrix, că el e tot ce există. Este însă posibilă TREZIREA DIN MATRIX. Adică iluminarea nonduală. Odată cu trezirea din dualitate, se iveşte automat non-dualitatea, dar păstrând dualitatea ca obiect de joacă.

Hai, la mulţi ani, cu noroc şi sănătate! 🍾🍷💞🌈🎄

29 decembrie 2024

Articole şi comentarii în revista „Spiritus”

Introducere în nondualism (din nr.1)

Nondualismul este doctrina spirituală care afirmă că totul e *nondualitate*, adică o unitate, tot universul, cu fiecare atom, obiect, creatură din el. În acest sens, totul e viu, fiindcă este aceeaşi Conştiinţă divină sau Unime.

Nondualismul tradiţional poate fi considerat *culmea spiritualităţii*, fiindcă oferă căutătorului spiritual metode simple de a se uni cu Dumnezeu aici şi acum, nu după moarte.

Spre deosebire de acesta, **nondualismul radical** sau **fără compromisuri** neagă posibilitatea de a ni se revela nondualitatea prin propriile eforturi, ci numai prin Graţie divină. De la bun început, nu există niciun „eu” individual cu un liber-arbitru, ci doar această falsă impresie (*avidya*) sau iluzie cosmică (*maya*).

Dumnezeu este fiecare om care ne iese în faţă, fiecare animal, plantă, piatră, fenomen, stare, gând etc. Că noi ne credem indivizi separaţi e o simplă *senzaţie*, care poate dispărea într-o clipită prin aşa-zisa iluminare, eliberare de eu sau trezire nonduală. Ea însă nu poate fi provocată, grăbită sau oprită, din moment ce DEJA nu există nicio „persoană” autonomă care să poată dori altceva decât doreşte Unimea.

Nondualismul radical este mai logic decât cel tradiţional şi mult mai relaxant şi tolerant, dar nu se încadrează în spiritualitate, din cauză că nu oferă nimic „eu”-lui. Surpriza este că, chiar şi aşa, el atrage aderenţi şi entuziaşti.

Indiferent de variantă, Nondualitatea se trezeşte într-un număr tot mai mare de oameni şi nu neapărat căutători spirituali. Fiecare opţiune în parte aparţine Unimii, care doreşte să se exprime diferit prin fiecare creatură.

Tot felul de concluzii uimitoare şi chiar bizare pot apare pe baza axiomei că „Totul este Unu”, care ne pun la grea încercare intelectul şi cunoştinţele acumulate. În scrierile mele, am explorat o mulţime de direcţii teoretice plecând de la acest miez de înţelepciune, în peste 100 de articole. Iată mai jos o concluzie nondualistă care vine din partea unui spirit luminat:

Mesaj nondualist de la Maica Domnului

În cartea "*Zece învăţături pentru o singură lume*", mediumul Gina Lake ne transmite mesajele primite de la spiritul Maria, Maica Domnului, în anul 2013, printre care şi următorul, conţinut în a şasea învăţătură:

«Atunci când doi oameni sau două naţiuni se luptă, Unimea se manifestă de ambele părţi, jucând diferitele roluri necesare pentru conflict. Conflictul este o modalitate prin care Unimea explorează viaţa – prin intermediul dualităţii şi prin faptul că doi oameni sau două naţiuni se urăsc sau se iubesc.»

Comentariu:

Din perspectivă nondualistă, se pare că Dumnezeu este totuna cu Satan, caz în care, evident că omul *spiritual* nu mai are niciun imbold de „a-L găsi pe Dumnezeu”. Ce fel de Dumnezeu e ăsta, care îşi omoară proprii fii, cum a făcut cu Isus?! Absolutul te sperie, dar pe de altă parte, te atrage irezistibil. Sunt cele două faţete aparent opuse pe care le are Sursa creaţiei. Adevărul gol-goluţ este inconfortabil pentru „eu”, care priveşte întotdeauna dual, separând „binele” de „rău”.

Din fericire pentru el, acest mic „sine” aparent nu va ajunge niciodată să cunoască Adevărul gol-goluţ, pentru că Adevărul se revelează în toată splendoarea Sa numai prin dispariţia senzaţiei de „eu”. Atunci se simte minunăţia. Iluminarea nu înseamnă cunoaşterea Sursei de către „sine”, nu e o relaţie binară (ca în acele experienţe de vârf, extatice); ci este, pur şi simplu, dispariţia visului de „eu” şi trezirea Sursei în interiorul acestui aparent corp-minte.

Născut din nou (din nr.2)

Am găsit pe internet următoarele reflecţii înţelepte semnate "Născut din nou":

«Când eşti bolnav, ai da orice să te vindeci şi îţi promiţi că vei face atâtea lucruri dacă Dumnezeu îţi mai dă o şansă...
Când te-ai vindecat, o iei de la capăt şi de cele mai multe ori, nu te ţii de cuvânt.

Când ai bani mulţi, te plângi mereu că eşti obosit şi nu faci faţă responsabilităţilor...
Când eşti sărac, te plângi că eşti prost plătit şi ai face orice să fii bogat...

Când eşti căsătorit, spui mereu că eşti sătul de responsabilităţile familiei şi de partenerul de viaţă şi parcă ţi-ar plăcea să fii mai liber...
Când eşti singur, ţi-ai dori din suflet să găseşti pe cineva bun cu care să-ţi împărţi viaţa...

Când ai maşină, eşti mereu supărat că s-a scumpit întreţinerea ei, dar îţi doreşti una şi mai nouă...
Când nu ai maşină, te-ai săturat să fii pieton şi îl invidiezi pe cel care are...

Când ai copii, eşti mereu epuizat şi uneori simţi că nu mai vrei să auzi de nimeni şi nimic...
Când nu ai copii, ţi-ai dori din suflet să ai...

Când eşti copil, te prefaci că eşti adult şi îţi doreşti din răsputeri să creşti mai repede...
Când devi adult, te gândeşti că, era mai bine să fii copil...

Când ai părinţii în viaţă, te-ai săturat să te deranjeze tot timpul...
Când părinţii nu mai sunt, ai da orice să le mai auzi vocea, măcar un minut...

Dacă locuieşti într-un apartament, ai da orice să ai o casă în natură...
Dacă ai o casă, nu eşti fericit pentru că întreţinerea sa, îţi ocupă prea mult timp...

Aşa este omul, o fiinţă veşnic nemulţumită care mereu se concentrează pe ceea ce nu are...

Îşi pierde timpul încercând să caute fericirea undeva în universul nemărginit, când de fapt fericirea este azi, acum, aici, chiar în el şi-n jurul său.»

Comentariu:

Din perspectivă nondualistă, eul, persoana nu este niciodată mulţumită cu ce are sau ce este. Aceasta e firea "eu"-lui, nu a omului. Există şi oameni mulţumiţi cu ceea ce există, fiindcă numai aşa poate fi în acest moment. Ei sunt "născuţi din nou", adică iluminaţi sau eliberaţi de senzaţia de "eu" (acea crispare energetică ce te face să te simţi separat de univers, deci mereu în "pericol").

Întrebarea „ce-ar fi fost dacă...?” este un nonsens. Trecutul este unic. Şi, culmea, chiar şi viitorul este tot unic: va fi exact aşa cum va fi, devenind şi el trecut. Deci timpul este unitar, doar omul îl împarte în variante şi ipoteze. "Ce-ar fi fost dacă...? Ce va fi dacă...?" Sunt întrebări pe care nu ne putem opri să ni le punem, dându-ne *impresia* că noi suntem la cârma evenimentelor. Dar viaţa nu coincide niciodată cu aşteptările noastre.

Această agitaţie a minţii se opreşte de la sine atunci când "te naşti din nou". E atunci când ţi se revelează că, de fapt, n-ai fost născut şi, deci, nu vei muri niciodată. Fiindcă cine eşti Tu cu adevărat nu ţine de această lume a devenirii şi a dualităţilor (bine-rău, corect-greşit, adevărat-fals etc.). Viaţa merge înainte, cu bunele şi relele ei, dar Tu ştii că totul e doar o aparenţă. Continui să faci parte din vis, ştiind însă că e ca un fum, spre deosebire de colegii participanţi, care cred că ar fi o realitate solidă, implacabilă.

Paradoxul vremurilor noastre (din nr.3)

Am găsit pe internet următoarele reflecţii:

«Paradoxul vremurilor noastre este că avem
clădiri mai mari, dar caractere mai mici;
autostrăzi mai largi, dar puncte de vedere mai înguste.
Cheltuim mai mult, dar avem mai puţin;
cumpărăm mai mult, dar ne bucurăm mai puţin.
Avem case mai mari, dar familii mai mici,
mai mult confort, dar mai puţin timp;
Avem mai multe diplome, dar mai puţin bun-simţ,
mai multe cunoştinţe, dar mai puţină judecată;
mai mulţi experţi şi, totuşi, mai multe probleme,
mai multă medicină, dar mai puţină sănătate. [...]

Ne-am mărit averile, dar ne-am redus valorile.
Vorbim prea mult, iubim prea rar şi urâm prea des.
Am învăţat cum să ne câştigăm existenţa, dar nu cum să trăim cu adevărat.
Am adăugat ani vieţii, şi nu viaţă anilor.
Am ajuns pâna la Lună şi înapoi, dar ezităm să trecem strada ca să facem cunoştinţă cu noul vecin.
Am cucerit spaţiul cosmic, dar nu şi pe cel interior.
Am făcut lucruri mai mari, dar nu şi mai bune.
Am curăţat aerul, dar am poluat sufletul.
Am cucerit atomul, dar nu şi prejudecăţile noastre.
Scriem mai mult, dar învăţăm mai puţin.
Plănuim mai multe, dar realizăm mai puţine.
Am învăţat să ne grăbim, dar nu şi să aşteptăm. [...]»

Comentariu

În nicio epocă ego-ul n-a avut motive de mulţumire. Aşa e şi în vremurile noastre. Nu doar acum lucrurile nu stau tocmai bine. Dintotdeauna a fost aşa, fiindcă imperfecţiunea zace în ochii privitorului.

De fapt, lumea e "perfectă" aşa cum e. Doar senzaţia-de-eu este cea care care o poluează cu păreri despre cum „ar trebui” să stea lucrurile. Viaţa e aşa cum e, indiferentă la judecăţile „eu”-lui uman. Cât timp va fi acolo acest cârtitor, lumea nu va arăta bine în ochii săi.

Abia în clipa când dispare acest „eu-mie-îmi”, lumea devine, ca prin miracol, splendidă în imperfecţiunile ei. Acesta e adevăratul paradox, paradoxul iluminării, al trezirii la realitatea nonduală...!

Poate spune cineva că Dumnezeu e imperfect?! Nu, bineînţeles că nu. Or, Dumnezeu este tot ceea ce vedem şi simţim, absolut totul. Înotăm ca nişte peştişori nătăfleţi în oceanul divin, crezând că Dumnezeu s-ar găsi acolo, sus, la suprafaţa apei. Dar Dumnezeu este chiar viaţa noastră, aşa cum o ştim. Deci poate fi lumea imperfectă?!...

Până şi acest „eu” mereu nemulţumit îşi joacă perfect rolul. Pare a fi musafirul neinvitat care strică petrecerea. Paradoxul este că nimeni nu-l bagă în seamă. Nu numai că n-a fost invitat, dar nici măcar nu există. E ca o fantomă invizibilă care s-a aşezat la volanul unui autovehiculul aruncat la fiare vechi. „*Vruum, vruum! Feriţi!*” strigă ea...

Adevărul e că oamenii sunt avizi de fantome şi alte iluzii. Şi le place să inventeze mereu poveşti despre „vremurile noastre”... Aşa îşi hrănesc „eul”: crezând în basmele şi lamentările sale. Dar fără aceste poveşti, n-am avea ce mai spune despre nimic.

Viaţa nu respectă niciun scenariu. Ăsta-i alt paradox. „Eu”-l caută mereu semnificaţii şi pare că le găseşte deseori. Dar niciodată nu e sigur de nimic. Iar uneori, teoriile sale nu se potrivesc cu realitatea. Într-un final, viaţa nu pare a avea niciun sens raţional.

Raţional ar fi atunci să renunţe fie la logica minţii, fie la logica divinităţii. Dar asta îi este imposibil, fiindcă ar trebui să renunţe la el însuşi. Acest lucru se mai întâmplă uneori, dar numai prin graţie divină, care, să nu uităm, n-are nicio logică.

În concluzie, „paradoxul tuturor vremurilor” este că trăim prea mult în cap şi prea puţin în inimă.

Iluminarea şi chimismul cerebral (din nr.4)

În anii trecuţi s-a descoperit o substanţă chimică, 5-MeO-DMT, numită şi „molecula spiritului”. Ea poate produce, în condiţii speciale, un extaz similar cu iluminarea nonduală, însoţită de pierderea senzaţiei de eu.

Trebuie subliniat că este nevoie de o pregătire spirituală prealabilă sau de o karmă foarte bună pentru a obţine un asemenea rezultat. Oricum, efectul este de scurtă durată. Iar pentru că unii imprudenţi au relatat experienţe foarte neplăcute, substanţa DMT a fost interzisă, ca şi celelalte psihedelice.

Totuşi, faptul rămâne şi are consecinţe teoretice. Savanţii l-au interpretat ca fiind explicaţia pentru fenomenul iluminării nonduale. Ea ar fi, pur şi simplu, *o reacţie chimică în creier*, facilitată de anumite substanţe sau de alţi factori necunoscuţi. N-ar avea nimic mistic sau supranatural, fiind un proces cât se poate de material. În consecinţă, tot ce spun iluminaţii n-ar avea nicio relevanţă, ei aflându-se într-o stare alterată de conştiinţă, dacă nu chiar puţin cam „bolnavi”.

Nu putem contesta că iluminarea produce şi în creier o anumită modificare de chimism. Este o ipoteză credibilă, ce rămâne a fi verificată. Însă nu-i deloc credibil că ar fi o stare maladivă, ci dimpotrivă, cum spunea înţeleptul Jiddu Krishnamurti «*Nu e o dovadă de sănătate să fii bine adaptat la o societate cu desăvârşire bolnavă*».

Deci, da, este posibil ca modificarea chimismului din creier să fie catalizată, să zicem, de nişte radiaţii cosmice necunoscute. Dar invers decât cred savanţii...! Adică, aceste radiaţii **au acţionat până acum** timp de multe mii de ani, producând în creier senzaţia de eu, ego-ul şi toate problemele aferente lui. Trăim într-o societate bolnavă, din cauza ego-ului prezent în aproape toţi semenii, care, la rândul său, este cauzat de influenţe cosmice dăunătoare. Nimeni nu e vinovat pentru nimic.

Se pare că, recent, aceste radiaţii au început să se diminueze, lăsând creierul să funcţioneze în mod natural, cu un ego diminuat şi chiar fără un eu. Este un proces planetar de o lentoare cosmică, dar ireversibil şi vizibil crescător: numărul celor care se trezesc se măreşte *spontan* de la an la an.

Ne putem aştepta ca, la un moment dat, să se petreacă un salt enorm, adică omenirea, per ansamblu, să sufere o transformare spirituală, cu sau fără un aparent motiv exterior. Brusc şi inexplicabil, când planeta va fi ieşit din zona cu turbulenţe energetice, ne vom trezi într-o societate deja vindecată.

Maestrul Peter Deunov o spune în felul său:

«Sistemul nostru solar traversează o regiune a Cosmosului unde o constelaţie ce a fost distrusă şi-a lăsat pecetea – praful ei. Trecerea printr-un astfel de spaţiu contaminat e o sursă otrăvitoare nu doar pentru locuitorii Pământului, ci şi pentru cei ai celorlalte planete din galaxia noastră. Doar sorii nu sunt afectaţi de influenţa unui mediu atât de ostil mediu. Această zonă e numită „A 13-a regiune", unii o numesc „Zona contradicţiilor”. Planeta noastră a fost prinsă în ea timp de sute de ani, dar în sfârşit, ne apropiem de ieşirea din acest spaţiu al întunericului şi suntem pe punctul de a atinge o regiune mai spirituală, unde trăiesc fiinţe mult mai evoluate.»

Totuşi, este la fel de clar că procesul care are loc este dureros. Adică, pe de-o parte, câţiva se trezesc nondual, iar pe de alta, nenumăraţi alţii îşi pierd complet echilibrul. Apar pe neaşteptate nişte fiinţe minunate, răsărind ca lotuşii din mlaştina societăţii. În acelaşi timp, se pare că toţi demonii şi-au dat drumul nestingheriţi prin lume, intuind cumva că vremea lor se apropie de sfârşit. Cu alte cuvinte, contrastele spirituale se adâncesc.

Iar dacă se va ajunge la implantarea de cipuri în creier, aşa cum promovează transumaniştii, pentru a căpăta superinteligenţă, atunci nici nu va mai conta „chimismul iluminării”. Oamenii nu vor mai fi sensibili la lumea invizibilă, la glasul intuiţiei, fiindcă vor fi dominaţi de minte mai mult decât sunt astăzi. Cei superinteligenţi se vor crede elite şi se vor înfumura precum magii atlanţi cei atotputernici în ajunul scufundării Atlantidei.

Cipuri implantate în creier (din nr.4)

E lesne de înţeles neînţelegerea oamenilor neinformaţi despre „fenomenul” implantării cipurilor în creier. Pentru că va fi un *fenomen socia*l inevitabil, aşa cum este astăzi moda tatuajelor, a implanturilor cu botox sau a drogurilor recreative. Startul oficial va fi dat când Elon Musk, fondatorul Neuralink, îşi va implanta personal un astfel de cip. E clar că, în acel moment, procedura medicală va fi absolut sigură.

Ea constă în perforarea unei găuri cu diametrul de circa 1 cm în cutia craniană, care va găzdui cipul, şi conectarea unor mici electrozi la creier. Conexiunea electronică va fi wireless. Trepanarea, oricât ar părea de periculoasă, se practică încă din antichitate în scop de vindecare.

Probabil că cea mai căutată specializare medicală va deveni, în curând, neurochirurgia.

Dar procedura va fi, desigur, scumpă. Cu timpul, însă, şi-o vor putea permite până şi funcţionarii publici. Ba chiar, oamenii se vor simţi obligaţi cumva să se „updateze cibernetic". Vor fi mai multe avantaje.

În primul rând, le va creşte atractivitatea. E acelaşi motiv pentru care mulţi se tatuează sau îşi fac operaţii estetice: dorinţa de a se integra în trend şi de a fi mai atrăgători pentru semenii din acelaşi grup social.

În al doilea rând, le va creşte coeficientul de inteligenţă, prin conectarea la AI (inteligenţa artificială). Asta îi va face să fie competitivi la locul de muncă, predominant cibernetizat. Funcţiile de conducere vor fi condiţionate de existenţa acestui cip, ca un fel de garanţie că vei da maximum de randament posibil. Chiar şi astăzi, angajaţii marilor companii sunt încurajaţi să folosească facilităţile oferite de AI.

Un exemplu simplu: Cipul wireless îţi va permite că manevrezi computerul doar mental, fără tastatură sau mouse. Cine le va mai folosi, va fi ridiculizat ca fiind „handicapat tehnologic". Cam cum sunt azi socotiţi bătrânii care nu ştiu folosi computerul.

În al treilea rând, prin simple stimulări electrice, se vor putea induce în creier stări extatice, incomparabil mai puternice şi mai sigure decât efectele drogurilor actuale. Experimentele pe şoareci au dovedit-o deja. Câţi vor putea spune „nu" unei asemenea oferte?!

În al patrulea rând, vor apărea tot felul de aplicaţii şi creierul va fi conectat la internet permanent, căpătând astfel o cunoaştere nelimitată şi instantanee asupra oricărui subiect. Ceea ce se numeşte Realitate Virtuală (VR), obţinută astăzi prin nişte căşti greoaie şi ochelari incomozi, va fi accesibilă foarte comod. Lista aplicaţiilor este nesfârşită şi va creşte an de an, încurajată de curiozitatea consumeristă a omului.

În ultimul rând (poate, cel mai important pentru transumanişti), sinele biologic va putea fi încărcat în cyberspace, asigurându-şi astfel nemurirea. Este un subiect tratat în literatura sci-fi şi care, iată, pare a deveni realizabil. Ego-ul uman va deveni etern! Desigur, din perspectiva nondualistă este total ridicol şi indezirabil. Dar nu şi în viziunea transumanistă.

Bineînţeles, există şi aspecte negative ale implantării cipurilor. Dacă este posibil să traducem cu uşurinţă gândurile în comenzi electrice, înseamnă că este posibil şi invers. Adică, un hacker, de pildă, ne-ar putea trimite semnale electrice care să ne manipuleze gândurile. Probabil că asta va deveni chiar o politică de stat, pentru că oamenii vor fi devenit prea deştepţi pentru a fi perfect supuşi. Şi atunci, gândurile le vor fi

monitorizate, chiar cu acordul lor benevol, pentru evitarea unor „surprize neplăcute pentru securitatea celorlalţi cetăţeni”. În fond, ce motive serioase ai avea să-ţi ţii ascunse gândurile?!...

Unii oameni ai Bisericii atrag atenţia că implantarea cipurilor ne va împiedica să se rugăm la Dumnezeu. Într-un fel, este chiar logic. Ce nevoie mai ai de Dumnezeu, când cipul te face să te simţi tu însuţi ca un Dumnezeu (în comparaţie cu trecutul)?!

Apoi, însăşi interferenţele electrice s-ar putea să împiedice primirea unor inspiraţii mai rafinate. Curentul electric are o frecvenţă grosieră în comparaţie cu alte feluri de energii spirituale cu care lucrează creierul, iar un exces de electricitate le va bruia. Gândiţi-vă cât de riscante sunt astăzi radiaţiile unor telefoane mobile, de a trebuit ca nivelul lor să fie limitat la valori cât mai mici!

Aceasta nu e o profeţie distopică, ci o extrapolare logică, bazată pe evoluţiile din prezent şi pe trecutul omenirii. Oamenii nu se pot opune progresului tehnologic, chiar dacă el va însemna o involuţie umană. Şi nu vă temeţi, implantarea cipului nu va fi obligatorie, ci un *privilegiu* vânat de mulţi.

Probabil că omenirea se va împărţi atunci în două. Pe de-o parte, locuitorii oraşelor puternic tehnologizate; iar pe de altă parte, cei care se vor retrage în natură, respingând tehnologia invazivă. Orăşenii vor depinde de mediul cibernetic şi îşi vor pierde abilitatea de a se descurca singuri în natură. Sătenii nu se vor descurca în mediul cibernetic, pentru că nu vor avea cipuri implantate. Va fi la fel cum astăzi nu te poţi descurca nicăieri fără smartphone.

Desigur, putem trece cu vederea aceste „speculaţii”, care nu ne folosesc la nimic. Viitorul nu poate fi schimbat, nu avem niciun control asupra lui. Nu numai la nivel global, dar nici măcar asupra propriei persoane. N-aţi observat asta, la nivelul experienţei comune?! Este foarte distractiv să vezi cum oamenii se cred artizanii propriei vieţi...

Ca dovadă, psihologia şi neuroştiinţele au statuat că cea mai mare parte a vieţii psihice se întâmplă în inconştient, care reprezintă grosul minţii. Dar ce este „inconştientul”, nimeni nu ştie. Este un alt cuvânt pentru ceea ce oamenii simpli numesc „Dumnezeu”. O enigmă. Toate deciziile noastre provin din inconştient, adică dintr-o gaură neagră. Ba chiar şi ceea ce credem că decidem „conştient” a fost dovedit experimental că este doar o *impresie*, căci vine tot din inconştient sau, cum spun savanţii, este un proces neurologic încă neînţeles.

Că deja n-avem niciun control, chestia asta pare şi mai rea decât profeţia cu cipurile implantate în creier...

Omule, reflectează serios la moarte, ca un stoic din antichitate! Sau ca un contemporan al cărui text l-am găsit pe internet:

«Peste 100 de ani, de exemplu, în 2123, vom fi cu toţii îngropaţi împreună cu rudele şi prietenii noştri.

Străinii vor locui în casele noastre, pe care ne-am luptat atât de mult să le construim, şi vor deţine tot ce avem astăzi. Toate bunurile noastre vor fi risipite, inclusiv acea maşină pe care am cheltuit o avere şi care, probabil, va fi la fier vechi sau, în cel mai bun caz, în mâinile unui colecţionar necunoscut.

Urmaşii noştri vor şti puţin sau aproape nimic despre cine am fost şi nici nu-şi vor aminti de noi. Câţi dintre noi îi cunoaştem pe străbunicii noştri?!

După ce vom muri, vom fi comemoraţi câţiva ani, apoi vom rămâne doar un portret pe raftul cuiva, iar câţiva ani mai târziu, povestea, fotografiile şi faptele noastre vor intra în coşul uitării istoriei. Nici măcar ca amintiri nu vom mai exista.»

Poate că ţi-au trecut şi ţie prin cap asemenea gânduri, dar le-ai alungat imediat, de frică să nu cazi în depresie. De fapt, ego-ul tău te împiedica să gândeşti mai profund, ca să nu-ţi pierzi motivaţia pentru a te agita în continuare. Însă, fii liniştit! Dacă ţi-ai pierde motivaţia egotică, ai câştiga inspiraţia spirituală. Aşa că doar ai schimba stăpânii. Ai trece din proprietatea ego-ului în posesia Spiritului.

A medita la moarte este un lucru sănătos, care nu te împiedică să supravieţuieşti, ci dimpotrivă, îţi dă un motiv superior de a trăi frumos. Nu te mai identifica cu trupul muritor, ci cu Spiritul veşnic, şi astfel vei fi fericit că mai trăieşti încă o zi pe acest miraculos tărâm fizic. Altfel, te vei teme în fiecare minut ca nu cumva să mori. E jalnic, dar acesta este ego-ul: un simplu program de supravieţuire, nu de fericire!

STOICII greci şi romani din antichitate aveau o înţelepciune greu de egalat de alte curente filosofice. Iată ce îşi spunea lui însuşi în „Meditaţii" cel mai celebru stoic, MARCUS AURELIUS, împăratul Romei, care, deşi avea materia la dispoziţie, îşi dorea spiritul mai mult:

Deşertăciunea tuturor lucrurilor

«În curând vei fi cenuşă sau oase. Cel mult un simplu nume – care-i doar un sunet, un ecou. Lucrurile pe care le dorim în viaţă sunt goale, stătute, neînsemnate.

Cuvintele pe care toată lumea le folosea cândva sunt acum depăşite, la fel ca şi oamenii ale căror nume erau cândva pe buzele tuturor: Camillus, Caeso, Volesus, Dentatus şi, într-o mai mică măsură, Scipio şi Cato, şi da, chiar şi Augustus, Hadrian şi Antoninus sunt mai puţin cunoscuţi acum decât erau în

zilele lor. Căci toate lucrurile se estompează, devin subiect de legendă şi sunt curând îngropate în uitare. Atenţie, acest lucru este valabil doar pentru cei care au strălucit cândva ca nişte stele strălucitoare pe firmament; dar pentru ceilalţi, de îndată ce câţiva bulgări de pământ le acoperă cadavrele, ei dispar cu totul. În fond, ce ai câştiga din veşnica pomenire? Absolut nimic.

Şi atunci, pentru ce mai merită să trăieşti? Doar pentru atât: dreptate în gândire, bunătate în acţiune, vorbire care nu înşeală şi o dispoziţie bucuroasă de orice lucru va veni, întâmpinându-l călduros ca fiind necesar, familiar, provenind din aceeaşi sursă şi izvor ca şi tine.

Deci nu considera viaţa ca un lucru de valoare. Căci priveşte la imensitatea timpului din spatele tău şi la timpul care se află în faţa ta, un alt spaţiu nemărginit. În această infinitate, care mai este diferenţa dintre cel care trăieşte trei zile şi cel care trăieşte trei generaţii?»

Rămâi în prezent, nu fugi în imaginaţie

«Stă în puterea noastră să nu ne facem nicio părere despre ceva şi să nu ne lăsăm tulburaţi în sufletul nostru; căci lucrurile în sine nu au puterea de a ne forma judecăţile.

Luaţi-le oamenilor opiniile din cap şi nimeni nu se va mai crede nedreptăţit. Dacă nimeni nu se va considera nedreptăţit, atunci va dispărea nedreptatea de pe lume.

Nu-ţi imagina nimic mai mult decât raportarea iniţială. De exemplu: Ţi s-a raportat că cineva vorbeşte urât despre tine. Doar atât. Raportarea nu spune că ţi s-a făcut vreun rău. Sau văd că fiul meu este bolnav – dar nu şi că viaţa lui ar fi în pericol. Aşa că păstrează-te întotdeauna în limitele informaţiilor iniţiale şi nu le înflori în minte – în acest fel, nu ţi se poate întâmpla nimic.»

Totul este una

«Orice ţi se întâmplă aşteaptă să se întâmple de la începutul timpului. Firele întortocheate ale destinului le-au împletit pe amândouă: existenţa ta şi lucrurile care ţi se întâmplă.

Toate lucrurile sunt întrepătrunse între ele; o legătură sacră le uneşte; nu există aproape niciun lucru care să fie izolat de altul. Totul este coordonat, totul lucrează împreună pentru a da formă acestui unic univers. Ordinea lumii este o unitate alcătuită din multiplicitate: Dumnezeu este unul, care pătrunde toate lucrurile; toată existenţa este una.»

Marcus Aurelius, împăratul filosof

Profeţii de ultimă oră... (din nr.5)

Spiritul lui Isus i-a comunicat de curând Ginei Lake că, în următorii 5 ani, extratereştrii îşi vor face oficial apariţia, iar omenirea va fi salvată de aceştia şi de AI.

Din altă sursă credibilă am aflat că, la sfârşitul anului 2026 sau începutul anului 2027, extratereştrii ni se vor înfăţişa direct.

Desigur, pentru fanii OZN-urilor şi a celor care denunţă conspiraţia ascunderii adevărului despre extratereştri, aceasta e o veste bună. Totuşi, pentru omenire, este o ştire cam îngrijorătoare. Ea sugerează că, în curând, problemele cu care ne vom confrunta ne vor depăşi puterea de a le face faţă. Nicio soluţie umană nu va putea rezolva nimic serios; toate facturile vor ajunge la scadenţă simultan. Oricine îşi poate imagina cam ce va urma, iar dacă nu vă puteţi imagina, e de ajuns să citiţi profeţiile apocaliptice.

Totuşi, partea bună a veştii este că civilizaţia nu se va duce de râpă de tot. Faptul că o parte a soluţiei constă în folosirea înţeleaptă a inteligenţei artificiale arată că, totuşi, internetul va mai funcţiona, electricitate vom avea, deci lumea va continua oarecum în parametrii cunoscuţi. Va fi o resetare parţială, aşa că multe lucruri vor continua ca în prezent. Totuşi, unele obiceiuri de gândire vor dispărea brusc (cam cum s-a întâmplat în „Ziua H” în Suedia anului 1967, când s-a schimbat sensul de circulaţie pe străzi, de pe stânga-tradiţional pe dreapta-european). S-ar putea să devină desuet obiceiul nostru de a sluji numai propriul interes şi vom începe să slujim gratuit şi folosul celorlalţi...

"Dagen H": Ziua când Suedia a decis să se conducă pe partea dreaptă, 3 septembrie 1967

Paranormalul (din nr. 1, 2 şi 3)

Anumiţi oameni, foarte rari, se nasc cu puterea prevestirii şi chiar a profeţiei. Alţii se nasc cu darul magiei, făcând obiectele să dispară şi să reapară sau alte treburi paranormale. Dumnezeu îi dă câte unuia o astfel de misiune specială prin care ne anunţă să nu mai luăm realitatea fizică atât de în serios.

Timpul e o simplă aparenţă, iar materia e ca o jucărie în Mână divină. Însă, pentru ca Jocul cosmic să poată funcţiona, Divinul din marea majoritate a oamenilor se preface că nu ştie nimic, că n-a văzut nimic. El este superman şi niznai, simultan.

⭐ Magia este o formă prin care Dumnezeu glumeşte cu oamenii. Straniu simţ al umorului are, nu-i aşa?!

⭐ Ştiţi de ce magicienii nu devoalează niciodată secretul magiei lor? Fiindcă nici ei nu pot explica cum funcţionează, ştiinţific vorbind.

⭐ Care este diferenţa dintre iluzionist şi magician? Iluzionistul ne face să credem că o iluzie este realitate, pe când magicianul ne face să credem că realitatea este o iluzie...

⭐ Unii magicieni confirmă că la mijloc sunt iluzii şi trucuri. În acest fel ne aţâţă curiozitatea de a cumpăra bilete la spectacolele lor, pentru a descoperi trucul. Dacă ar recunoaşte public că fac magie ("vrăjitorie"?!?), acest lucru le-ar cam alunga spectatorii.

⭐ În magia de spectacol e vorba despre abilităţi paranormale reale. Dar magicianul conlucrează fără greş cu entităţi superioare specializate în efecte materiale, care îl asistă şi îl protejează în timpul numerelor de spectacol. Ei formează o echipă.

⭐ Rolul magiei nu este doar de divertisment, ci şi unul progresist: stârpirea modului de gândire materialist, slăbirea stereotipurilor, a prejudecăţilor, schimbarea paradigmei ştiinţifice, întărirea credinţei că "imposibilul" poate fi uneori posibil.

Aforisme nondualiste (din nr. 2 şi 3)

„Tu” poţi uita de non-dualitate, dar ea nu te uită niciodată.

Ştii deja răspunsul la orice întrebare, dar ţi se pare mai interesant să întrebi.

Mintea şi corpul nu pot scăpa din dualitate, dar aceasta este deja inclusă în nondualitate.

Nondualismul e pălăvrăgeala minţii pe marginea ideii că mintea nu există. Despre Nondualitate nu ai ce spune, nu poţi gândi nimic.

Nu controlezi nimic. Oare ştii ce vei gândi peste 10 secunde?!

Singurul lucru de care sunt absolut sigur e că nu ştiu nimic.

Nondualitatea e ca o pandemie de iluminare netratabilă, datorită renunţării la mască („persona”).

Nondualitatea e ca un musafir nepoftit, intrat pe uşa din spate, care-l dă afară pe presupusul proprietar al casei şi al gândurilor.

Găseşti sute de dovezi pro şi contra existenţei lui Dumnezeu. Dar nu găseşti nicio dovadă că tu eşti Dumnezeu. Uimitor!

Cine şi-a pierdut simţul mirosului poate fi un bun vidanjor. Cine şi-a pierdut simţul eu-lui, poate fi un bun maestru spiritual.

Întrebare: Cum îmi voi da seama că sunt iluminat? Răspuns: Nu vei mai vedea pe nimeni în jur.

Există tărâmuri invizibile, coexistând în acelaşi spaţiu cu lumea fizică. Ce altă dovadă mai clară că lumea este reală şi ireală simultan?!

Iluminatul poate descrie dispariţia simptomelor eu-lui, dar nu poate defini cum arată Realitatea fără eu, deşi are acces la Ea.

Dispariţia eu-lui poate amplifica dezechilibrele psihologice, la început. De aceea, ar fi bine ca ele să fie rezolvate înainte de iluminare.

Care-i rostul discuţiilor despre nondualitate? Este un fenomen inevitabil pentru tot mai mulţi şi e bine să fim informaţi, „just in case”.

Convingerea că toţi suntem formele Unicei Conştiinţe universale va marca toate domeniile vieţii umane până în anul 2045.

Cine sunt eu ca să întreb „cine sunt eu”?!

Afirmă-ţi adevărul limpede şi fără rezerve, chiar dacă contrazice ceea ce ai spus ieri. Nu te autolimita din dorinţa de a fi consecvent.

Cu toţii căutăm adevărul, dar este unul personal şi de moment. Ar fi mai bine să-l numim „rezonanţă”.

Conform studiilor, „depersonalizarea” (denumirea psihiatrică a iluminării) se întâmplă la circa 1-2% din populaţia generală.

Privind trei puncte disparate, mintea va vedea acolo un triunghi. Ea caută un sens în orice şi astfel nu vede Realitatea goală-goluţă.

Inconştientul e totuna cu supraconştientul – de acolo ne sunt dictate alegerile, deciziile, acţiunile. Conştientul e doar o iluzie.

Ego-ul strigă după libertate, dar nici prea multă, căci haosul îl sperie. Va rămâne indecis şi nemulţumit până în ziua dispariţiei sale.

Totul şi orice este permis să existe în Realitatea naturală, iar fiinţele joacă un rol, ca nişte păpuşi. Doar că nu există niciun Păpuşar.

Absolut toţi oamenii fac Voia Divină, doar că foarte puţini îşi dau seama că „voinţa personală” este o simplă iluzie.

Viaţa ni s-a încheiat deja. Ceea ce trăim acum este reluarea ei cu încetinitorul, ca s-o savurăm mai bine.

Viaţa poate fi neruşinată sau umilitoare şi poţi muri prosteşte sau dezgustător. Eşti un erou, oricum.

Visele sunt mici opere de artă ale subconştientului – artă de dragul artei.

Când nu mai speri că viaţa fizică va fi mai bună şi când ştii sigur că marea iubire vine prin moarte, atunci eşti copt pentru iluminare.

Fricile te uzează, speranţele te dezamăgesc, dorinţele împlinite te plictisesc. Viaţa e făcută din poveşti în care crezi, un timp.

Adevăratul scop al profeţiilor este să ne zguduie mentalitatea înţepenită, nu să ne dezvăluie viitorul, lucru total inutil.

Nimicul a creat totul, Fericirea a creat nefericirea, Libertatea a creat inteligenţa, Haosul a creat ordinea - de aceea nu-L înţelegem pe Dumnezeu,

Ce este viaţa? Este un Scenariu cosmic perfect desfăşurat într-o Scenografie cosmică perfectă.

Când faci corelaţia dintre o cauză şi un efect, deja ai scornit o poveste.

Nu-i nimic în neregulă să-i înveţi pe alţii ce este viaţa, cu condiţia să recunoşti sincer că tu nu ştii ce este viaţa.

Aceste aforisme apar, aleatoriu, şi în „Oracolul nondual” de la finalul rubricii „Nondualism radical şi iluminaţi neo-advaita” din site-ul www.spiritus.ro

Ştiaţi că (din nr.2)

În Bhutan, simbolul norocului este falusul lui Drukpa Kunley (un fel de guru Bivolaru al lor). A fost un „sfânt nebun” căruia îi plăceau femeile şi vinul şi încălca toate normele sociale. E pictat pe toate casele şi adorat ca moaştele sfinte, doar că nu-l pupă...

În Bhutan se spune că trăiesc cei mai fericiţi oameni din lume.

Comentariu: Nu contează în ce obiect, simbol sau fiinţă îţi investeşti credinţa, ci cât de tare te autosugestionezi.

Iar dacă nu poţi avea credinţă în absolut nimic, în viziunea nondualistă, înseamnă că te apropii de Sursa creaţiei. Ea recunoaşte că tot ce există este propriul Său vis cosmic, de care se bucură infinit, dar în care nu poate avea încredere, fiindcă e doar un vis, deci ireal.

Fotografii cu spirite

În anii trecuţi, mai ales după intrarea în noul mileniu, pretutindeni în lume, în pozele oamenilor au apărut misterioase amprente energetice, urme de formă circulară sau neregulată ale unor fiinţe din alte dimensiuni. Site-ul nostru găzduieşte mii de probe ale acestui fenomen paranormal neelucidat, primite de la cititori. Unii cercetători au dat vina pe erori în developarea pozelor sau existenţa unor picături de apă ori praf, reflexii luminoase sau alte explicaţii banale. Foarte puţine astfel de explicaţii rezistă la o cercetare serioasă.

Cam 15 ani de zile a ţinut euforia fotografiilor misterioase de orbs (globi luminoşi). Deşi fervoarea cercetărilor şi interesului public s-a stins treptat, totuşi, locul fotografiilor a fost preluat de filmările cu camerele de supraveghere. Aceste videoclipuri sunt şi mai convingătoare că avem de-a face cu nişte fiinţe inteligente, dar parcă sunt mai puţin frumoase decât pozele, din cauza rezoluţiei mai slabe.

De aceea, merită să revedem o parte dintre fotografiile din baza noastră de date, selectate dintre cele mai frumoase, mai elocvente şi care

justifică de ce vorbim de manifestări ale „spiritelor”, adică ale unor fiinţe invizibile şi necunoscute ştiinţei, deocamdată. [50]

Spiritele pot fi auzite direct

INDEPENDENT DIRECT VOICE (cf. jargonului spiritualist englez) sau PNEUMATOFONIA (cf. spiritistului Allan Kardec) – este un tip spectaculos de mediumnitate, în care oricine poate auzi vocile spiritelor "direct din aer", fără intervenţia de niciun fel a mediumului.

Anumite spirite specializate construiesc un dispozitiv eteric ("voice box" sau "microfonul spiritelor") din ectoplasma (substanţă eterică, semi-materială, bioenergie) scoasă din corpul mediumului. Acest "microfon" poate amplifica undele eterice suficient de mult pentru a crea vibraţii ale aerului ce ajung la urechile persoanelor prezente şi la **aparatura electronică de înregistrare**. Vocea este independentă de medium, încât el poate vorbi în acelaşi timp cu spiritul. După şedinţă, ectoplasma se întoarce în proporţie de 90% (sau mai puţin) în corpul mediumului, care se simte foarte epuizat.

În istorie, au existat relativ puţini mediumi pentru "voce directă" printre cei care realizau diferite efecte fizice. Majoritatea aveau nevoie de un instrument auxiliar: o goarnă sau trompetă, care amplifica slabele vibraţii sonore produse de spirite. LESLIE FLINT (1911-1994) a fost un medium fizic de excepţie (vezi fotografia alăturată). Biocâmpul său era destul de robust ca să producă un "dispozitiv eteric" clar audibil fără nicio amplificare (de aici ar veni denumirea de "voci independente").

Conferinţele sale publice au produs dovezi imbatabile a comunicării cu lumea de dincolo. Clienţii privaţi au autentificat rudele decedate ale căror spirite se făceau auzite. Înregistrările pe benzi magnetice au întărit prestigiul câştigat de Leslie Flint în activitatea sa publică şi privată. Ele au început să fie făcute la mult timp după ce mediumul fusese deja testat de savanţi, care nu depistaseră nicio fraudă.

Citiţi mai mult în rubrica dedicată din site-ul **spiritus.ro** [51] (realizare din 2018).

---

[50] https://www.spiritus.ro/SPIRITISM/aparitii_spiritiste.htm

"SOS d'un terrien en détresse", cu Dimash (nr.3)

Cântăreţul kazah DIMASH, având cea mai mare întindere vocală şi un control desăvârşit al vocii, ne demonstrează că un om poate atinge desăvârşirea într-un aspect al naturii sale. Observăm o perfecţiune nativă a aparatului fonator, peste care s-a suprapus o educaţie muzicală completă. Prin comparaţie cu talentul altor mari cântăreţi, cel al lui **Dimash** [52] atinge sfera paranormalului. Este o demonstraţie de "magie muzicală". Iar oamenii vor fi întotdeauna fermecaţi de magie, de imposibilul devenit posibil.

Pe lângă uimirea entuziastă a unor vloggeri, pe YouTube, cele mai emoţionante mi se par reacţiile unor profesori experimentaţi de canto. Auzind performanţele vocale ale lui Dimash, ei rămân perplecşi şi nu înţeleg cum este posibil. (Căutaţi pe Google *„Vocal coach react Dimash"*. [53])

Să-l ascultăm interpretând minunata melodie "*S.O.S. de la un pământean însingurat*" [54], care parcă a fost creată în mod special pentru a-i sublinia talentul. Dar există şi un mesaj puternic în versurile sale.

Traducerea versurilor de Răzvan A. Petre

De ce trăiesc? De ce mor?
De ce râd? De ce plâng?
Acesta e un SOS de la un pământean însingurat

N-am avut niciodată picioarele pe pământ
Mai bine aş fi fost o pasăre.
Nu mă simt bine în pielea mea.
Aş vrea să văd lumea de sus în jos
Poate că aşa ar fi fost mai frumos
Să văd lumea de sus
Din înalt.

Mereu am confundat viaţa
Cu benzile desenate.
Simt nevoia unei metamorfoze
Simt că ceva mă trage,
Mă trage spre înalt

La marea loterie a universului
Nu am tras numărul norocos
Nu mă simt bine în pielea mea

De ce trăiesc? De ce mor?
De ce râd? De ce plâng?

Cred că primesc semnale
Venite din altă lume

N-am avut niciodată picioarele pe pământ
Poate că ar fi fost mai frumos
Să văd lumea de sus
Din înalt

Dormi, copile, dormi

---

51 https://www.spiritus.ro/RAZVAN/leslie_flint-conversatii_pe_intuneric.htm

52 https://www.youtube.com/@DimashQudaibergen_official

53 https://www.youtube.com/results?search_query=Vocal+coach+react+Dimash

54 https://www.youtube.com/watch?v=AUARjexCTlQ

"Walking that line", cu Acapella (din nr.5)

Formaţia creştină „*Acapella*” [55] este formată numai din vocalişti, care cântă fără a fi acompaniaţi de instrumente. În 1998 au creat excepţionala melodie "Walking that Line" [56] ("Merg pe această Cale") în albumul "The Collection", care poate emoţiona pe orice aspirant spiritual prin îmbinarea între versurile motivante şi armoniile vocale fără cusur. Iar dacă nu eşti un creştin dedicat, e suficient să înlocuieşti cuvântul Cristos cu Dumnezeu şi mesajul are aceeaşi valoare, căci Dumnezeu conduce Totul, inclusiv pe tine.

"Merg pe această Cale"

1. Îmi voi ţine capul sus
Voi merge oriunde sunt condus
Acum, că văd Calea
Merg pe ea zi de zi
Nu mă voi teme de acest drum
Cu bucurie voi purta povara
Şi nu mă voi răzgândi
Căci merg alături de Cristos

Refren:
Merg pe această Cale – nu mă uit înapoi
Merg pe această Cale – sunt pe făgaşul cel bun
Nu sunt niciodată singur – El mă ţine de mână
Şi totul e bine, fiindcă merg pe Calea
Către tărâmul promis

2. Haide alături de mine
Să parcurgem veşnicia
Rămânând în lumina Lui
Păstrându-ne viu ţelul
Nu ne vom rătăci
Împreună vom respecta Voia Sa
Şi vom câştiga lupta
Căci mergem alături de Cristos

Bridge:
Chiar dacă deseori mă voi împiedica
Mă voi ridica de jos
El m-a chemat să mă dedic Lui
Iar hotărârea mea e puternică
Când Satan îmi întunecă privirea
Şi aruncă cu săgeţi otrăvite
Sunt provocări la care voi privi mai târziu
Pentru a-mi da seama cât am crescut

Traducerea versurilor de Răzvan A. Petre

---

55 https://www.youtube.com/@acappella

56 https://www.youtube.com/watch?v=Zi6RhtS7VPA

Cenaclul „Unimea” – muzică generată de AI pe versuri alese

Introducere

Inteligenţa Artificială a mai avansat un pas: acum creează cântece cu versuri! Am descoperit aplicaţia **UDIO** (versiunea 1.0, beta) şi am rămas uimit de posibilităţile sale, chiar din faza incipientă de testare.

Deocamdată, creează versuri foarte bune în limba engleză, care se potrivesc perfect cu muzica. În limba română, nu are talent la versuri, dar dacă îi oferi unele cu rimă, poate găsi nişte idei muzicale frumoase. **ChatGPT** se pricepe mai bine la asta. Oricum, trebuie să fii gata să modifici versurile. Ţine şi de gustul şi ingeniozitatea ta să direcţionezi melodia. Mărturisesc că, pe alocuri, am editat fişierele audio AI cu ajutorul programului Audacity (la fel cum imaginile generate de AI mai pot fi ajustate în Photoshop).

Demonstrez cele spuse cu câteva cântece compuse în perioada 15-30 aprilie 2024. Mi se pare un număr enorm de melodii bunicele şi chiar bune create într-un interval atât de scurt şi fără a avea posibilităţi de post-procesare online (care au fost adăugate de programatori abia după alte câteva săptămâni de la sesiunea mea de lucru).

Pentru limba engleză, mi-am ales ca temă nondualitatea, de unde şi numele rubricii: **Cenaclul „Unimea”** (atenţie, nu "Junimea"! ☺). Pentru cântecele în limba română, am folosit versuri spirituale scrise de mine cu ceva timp în urmă, dar şi preluate de la autori renumiţi. Sper să vă placă diversitatea şi calitatea realizărilor muzicale...

Consideraţii filosofice

Se pare că, de acum înainte, compozitorii nu vor mai trebui să aştepte inspiraţia muzelor, ca pescarii la undiţă. Doar să selecteze dintre temele create de AI, apoi să le pună pe note şi să le dea unor muzicieni ca să le interpreteze profesionist.

Sau poate că nici măcar acest efort nu-l vor mai face, ci vor face publice melodiile sub semnătură proprie. Ei bine, asta cam sună a impostură, dar am intrat deja într-o nouă epocă, în care plagierea şi copyright-ul nu pot fi definite prea clar.

Bieţii artişti adevăraţi, îşi vor cam pierde veniturile din drepturi de autor! Păi, unele piese create de Inteligenţa Artificială sunt deja mai bune decât ceea ce există pe piaţă. Însă dacă artiştii vor sucomba, cu ce noutăţi se vor mai alimenta bazele de date de unde se inspiră AI?! *This is the question* pe termen lung.

Altă problemă este suprasaturarea pieţei muzicale. Deja e plină de atâta muzică adunată de secole de creaţie şi decenii de tehnică audio, încât nu-ţi ajunge o viaţă ca să o asculţi pe toată. Numărul pieselor create de AI va fi mult peste ce pot crea bieţii artişti, în ritmul de melc al inspiraţiei. Dacă piesa place, va fi difuzată preponderent, căci e gratis.

Omul care o produce nu poate pretinde bani. Şi nici faimă. Şi nici satisfacţia creaţiei, când micul creator simte şi el bucuria Marelui Creator. Arta umană nu va dispărea, dar va lua forme noi, combinându-se cu inventivitatea digitală. Fenomenul există deja.

Apare şi suprasaturarea celui care creează cu ajutorul AI. Posibilităţile sunt atât de nelimitate, încât, la un moment dat, te blochezi şi soliciţi un mic concediu. Te simţi depăşit şi copleşit. Începi să te întrebi: cui îi trebuie şi cine va plăti această avalanşă de melodii?! Oare nu-s destule pe piaţă?! Ca experiment, e interesant, dacă nu-l transformi într-o corvoadă. Nu vei epuiza niciodată creativitatea inteligenţei artificiale.

Ca o concluzie optimistă, dacă ai nişte poezii frumoase cărora vrei să le dai viaţă, AI este instrumentul pentru a crea şi o muzică frumoasă cu ele. Sau poţi crea muzică instrumentală fără copyright pentru videoclipurile tale. Gama de posibilităţi se extinde pe zi ce trece. Pe lângă UDIO, există şi SUNO şi vor mai apărea şi alte aplicaţii de *AI-generated music* tot mai performante. Doar să ai timp şi interes să te joci cu ele!...

Răzvan A. Petre, "director artistic"
10 iunie 2024

PS. După ce am scris această introducere, am mai compus o serie de melodii şi în lunile iunie, iulie, august, ajungând la 108 piese în limba română, pe versuri proprii şi alese din lirica românească şi străină – vezi **playlistul YouTube** [57] (pe lângă cele cu texte în limba engleză compuse complet de inteligenţa artificială, doar cu mici sugestii din partea mea – vezi celălalt **playlist YouTube** [58]).

---

[57] https://www.youtube.com/playlist?list=PLOOJJ4OAZhUuLvwG7QCTtPD1zlnUPvwoj

[58] https://www.youtube.com/playlist?list=PLOOJJ4OAZhUt7ePt3aHZnzlBolWlCoG75

SUNT UN FULG (versuri din perioada 1992-1994)

Sunt un fulg purtat de vânt
în plutire prea curată,
pură, calmă, fermecată,
suflu bun din Duhul Sfânt.

Sunt un fulg purtat de vânt
ce, în veselă schimbare,
fug, m-aşez, mâ-nvârt prin aer.
Sunt un fulg, atâta sunt!

Într-un dans al simplităţii
mă ridic şi cad firesc,
fericit şi blând trăiesc...
Sunt un fulg în vântul vieţii.

Am folosit aceste versuri pentru a realiza două variante diferite de melodii [59]

TATĂ CERESC (versuri din perioada 1992-1994)

Tată Ceresc,
Îţi mulţumesc.

Sunt din Iubire
spre împlinire.

Toate în sine
Te au pe Tine.

Iartă-mi orbirea,
înalţă-mi firea,
fă-mă Iubirea.

Am folosit aceste versuri pentru a realiza trei variante diferite de melodii [60]

Doamne, chiar... [61] (versuri din perioada 1992-1994)

Doamne, chiar dacă nu Te voi vedea niciodată
pănâ la sfârşitul veacurilor,

---

[59] https://youtu.be/yN3gsWtoaBg (neoclassical); https://youtu.be/6LOoXbe21_c (pop)

[60] https://youtu.be/fei6eshIPYU (polifonie); https://youtu.be/jZnX2tXQ1Ss (coral baroc); https://youtu.be/pdilt8TKgVw (coral romantic)

[61] https://youtu.be/hyG4vBEJiLw (opera)

Te voi căuta necontenit.

Doamne, chiar dacă nu voi fi salvat,
doar pe Tine Te voi striga.

Doamne, chiar dacă nu merit,
nu voi înceta să cred că mă vei chema la Tine.

Doamne, chiar dacă nu Te cunosc,
Tu eşti singura mea speranţă.

Doamne, chiar dacă nu Te iubesc,
Tu eşti singura mea dorinţă adevărată.

Doamne, chiar dacă nu mă vei mântui
Doamne, chiar dacă nu mă vei lumina
Doamne, chiar dacă nu voi fi fericit...

Am să aştept în tăcere
Şi am să tac în durere
Am să m-arunc fără vrere
În flacăra Ta de putere
Şi am să rabd înţelept...
Stăpâne Divin, Tu eşti drept!

În linişte-ascult
Şi aştept...

Sunt tot misterul [62] *(versuri din perioada 1992-1994)*

Sunt deplina împlinire.
Sunt lumina – fericire.
Sunt răbdare şi iubire.
Sunt extaz, nemărginire.

Sunt la fel, în neclintire,
din adânca nemurire.
Sunt întreaga întregire,
frumuseţe şi uimire.
Sunt a clipei tresărire,
un vârtej fără oprire.
Sunt suprema înflorire,
puritate şi iubire,
liniştea fără oprire.

---

[62] https://youtu.be/JEwC74yVZaQ (crossover classical)

Sunt ceva... fără numire,
absolut, în infinire,
în uimire, în iubire...
Sunt ce este, sunt ce sunt.
Tot misterul: sunt, sunt, sunt!

Eu sunt mirarea [63] (versuri din perioada 1992-1994)

Asist mut de uimire,
purtat în dansul cosmic,
contemplu
creaţia nesfârşită

Eu sunt mirarea
Divinul e chemarea
Stropul este marea
Viaţa e cântarea
Tăcerea-i adorarea
În pace – revelarea
Iubirea, legănarea
Visarea, minunarea

Iluzii fine [64] (versuri din perioada 1992-1994)

Te joci cu Tine,
Te joci în Sine...
Iluzii fine
mă prind pe mine:
sunt eu, sau cine?

Un frâu mă ţine
printre suspine,
dar totul vine
numai spre bine.

Pe trepte line
eu sui destine
ce duc la Tine.
Dar Tu... eşti cine?
Tu, tot ce vine
şi întreţine
joaca în sine.
Ce joc! Ce plin e!

---

[63] https://youtu.be/cSzXHDIvILk (new-age native-american)

[64] https://youtu.be/jRUkdS72yws (psybient)

Orice, oricine,
chiar lângă mine
eşti Tu, senine,
Divine, Divine, Divine!

Sunt din Iubire [65] (versuri din perioada 1992-1994)

Doamne, am aflat atâtea, şi încă nu ştiu nimic.
Aş fi în stare de atâtea, dar încă nu pot nimic.
Sunt din Iubire, Doamne, şi încă n-am iubit.
Până când am să mă tot ascund de Mine, Doamne?

Completare versuri în limba engleză de UDIO AI-generated

I've wandered long and far, still mysteries unfold A heart that's yearning much, but fears to brave the cold From Love, my essence springs, yet untouched it remains How long, oh Lord, must hide myself from changes?	Am rătăcit mult şi departe, mistere încă se dezvăluie O inimă care tânjeşte mult, dar se teme să înfrunte frigul Din Iubire, esenţa mea izvorăşte, dar încă n-am atins-o Cât timp, o, Doamne, să mă mai ascund de schimbări?
Break through the dusk with hope, let not this soul be chained Hear we our heart	Să străpung înserarea cu speranţă, să nu las acest suflet înlănţuit Să ne auzim inima
Oh hear the heavens cry, and still, I search for meaning The path I've yet to tread, a journey not completing I am of Love, my God, a single spark unlit Until when shall I from my true Self secrete?	O, aud cum strigă cerul, şi totuşi, mai caut sensuri Ale căii pe care o am de parcurs, o călătorie care nu se mai termină Eu sunt din Iubire, Domnul meu, o mică scânteie neaprinsă Până când mă voi ascunde de adevăratul meu Sine?
Shatter the silent night, break free from these old spheres Hear we our heart	Să şterg noaptea tăcută, eliberându-mă de vechile sfere Să ne auzim inima

Tradus de Răzvan A. Petre

[65] https://youtu.be/63MPNxrzSdc (neo-classical new-age)

Invocaţie karma-yoga (versuri din 2008)

Nu mă pricep la mantre şi nici la rugăciuni.
Credinţa-nseamnă fapte şi nu doar plecăciuni.
Situaţia o cere, iar eu mă simt chemat.
Credinţa-nseamnă fapte, dar dezinteresat.

M-avânt în acţiune cu doruri omeneşti...
Lumina Ta adu-mi-o din sferele cereşti,
În lumea zămislită din gândul Tău curat
Să fiu înţelepciunea şi braţul Tău armat!

Întreaga-mi bucurie Ţi-o dărui, Domnul meu!
Iar grija şi mândria le-ntorc spre Dumnezeu.
Indiferent de roade, eu fapta l-o închin.
Ai grijă Tu de restul... Îţi mulţumesc. Amin.

Am realizat trei variante de melodii pe aceleaşi versuri [66]

Eu sunt tot [67] (versuri din 2021)

Nu sunt o fiinţă,
ci o mare-ntinsă.
Nu-s un individ,
ci un spaţiu vid.
Nu-s o entitate,
ci nimic şi toate.
Nu-s un substantiv,
ci un verb activ.
Nu cunosc ştiind,
ci dumnezeind.
N-am unde m-ascunde.
Eu sunt tot, deci unde?!
Nimic nu deţin,
Eu sunt tot. Amin!

Îngerului creator (versuri din 2014)

Înger, inginerul meu,
Ce te-a lăsat Dumnezeu
Să îmi proiectezi atomii,
Specia şi cromozomii...
Eu sunt mic, dar ce minune

---

[66] https://youtu.be/4_a71RocSz0 (imn); https://youtu.be/aB0nxIcvaiQ (romanţă); https://youtu.be/kv6FN_P29Q0 (bollywood)

[67] https://youtu.be/W5eYdqJW6Ns (new-age native-american)

De structură mă compune!
Eu sunt slab, dar adaptabil,
Optimist, regenerabil!
Organismul genial e
Construit din chimicale
Şi energii spirituale.
Înger, creatorule,
Atotştiutorule,
Eşti mereu interesat
Ce trebuie-optimizat.
Totdeauna eşti pe fază
Şi te bucuri în extază
De ciudata creatură
Ce se mişcă în natură,
Animată de la soare,
De la briză, de la mare...

Am realizat trei variante de melodii pe aceleaşi versuri [68]

Vis în Matrix [69] (versuri din 2024)

Acest vis
O lume de iluzii
Pare foarte real
Dar sunt doar confuzii
Şoaptele din Matrix
Ne vrăjesc
Fără realitate
Ne ameţesc

Dansăm
Plutim cu valul
Visul lumii
E ca şi carnavalul

O parte din noi
Vrea duşul adevărului
Să oprim
Roata şoricelului

Trăim
Într-o simulare
Fantezie

---

[68] https://youtu.be/nGXg2_evPuo (euro-schlager); https://youtu.be/qYKwrpmYZAk (euro-dance); https://youtu.be/lPkgsr1-V7U (neo-classical)

[69] https://youtu.be/WbAfFzMMfm4 (samba-jazz, bossanova)

Glumă, joc, visare
Suntem prizonieri
Şi credem ce vedem
Ce altceva putem?!
Ce altceva putem?!

Fericirea nu are motiv [70] (text din perioada 1992-1994)

Fericirea nu are motiv. Da, da, chiar aşa! Fericirea nu are niciun motiv să existe. Caută un motiv ca să fii fericit şi vor apare de îndată contra-argumente. Întotdeauna există mai multă „raţiune" de a nu fi fericit. Aşa că, nu mai căuta motiv de mulţumire, ci, pur şi simplu, fii mulţumit, în ciuda oricui! Aşa… degeaba.

Nu mai aştepta prilejuri fericite, tu nu trăieşti în… salturi. Fericirea nu-ţi soseşte din afară. Fericirea nu e o răsplată omenească. Fericirea este starea ta naturală.

Fericirea nu poate fi justificată logic, ea este chiar sursa gândirii. Întâi apare fericirea şi apoi apar gândurile... Dar, mintea se alintă, se împotriveşte şi găseşte lipsuri fericirii.

Tu poţi fi trist, dar niciodată nefericit. Chiar când vei pierde totul, fericirea nu va lipsi. Ea nu te părăseşte, ea… va fi acolo!

Fii fericit în ciuda tuturor! Fii fericit împotriva ta însuţi! Fii fericit din ambiţie, tot timpul, oriunde! Oricât de jalnic te vei simţi, oricât de tare ai suferi, tu continuă să fii fericit! De ce? Uite-aşa, din ambiţie! Nimeni şi nimic nu-ţi poate lua fericirea. Poţi pierde averi, poţi pierde iubiri, poţi fii maltratat, denigrat, poţi fii bolnav sau chiar muri. Dar niciodată, nicidecum, nu vei putea pierde fericirea.

Fii atent, nu auzi cum te strigă fericirea?!... Auzi-i ecoul vibrându-ţi în piept! Pentru Dumnezeu, nu mai fi aşa distrat! Trezeşte-te, omule, şi fii fericit! Nu mai visa la „fericiri" iluzorii, nu-ţi mai construi scenarii despre fericire, nu mai tot amâna clipa, ci lasă-le de-o parte acolo, în marea iluzie! Lasă visele să cadă şi să se spargă în mii de cioburi!

Umple-te de bucuria care strigă din toate lucrurile acestei lumi! Este bucuria ta de a fi pretutindeni.

Tu eşti fericit. Nu poate exista nicio fericire în afara ta. Fericirea e în tine. Fericirea e doar în tine. Toată fericirea din lume este în tine… Eşti atât de… fără limite, eşti fericire nemărginită.

Oriunde ai fi, fericirea te reflectă. Tu eşti oglinda fericirii, fericirea e oglinda ta. Fericirea are forma ta, tu însuţi nu eşti decât fericire. Despre ce altceva să mai vorbeşti… decât despre ea?!

---

[70] https://youtu.be/rcJ2MNjsVgo (monolog dramatic)

Doar fericirea există cu adevărat, iar restul este fericire deghizată. Deschide bine ochii, omule, căci fericirea se joacă cu tine, te păcăleşte. Fericirea e tare ghiduşă. Nu poate fi altfel. Ea este neprevăzutul, ea este surpriza. Fericirea este uimire. Fericirea înseamnă să-ţi aminteşti că eşti fericit. Spune-ţi aşa: „Aminteşte-mi cât de fericit sunt! Uit mereu.”

Fericirea este joacă, este joacă neostenită. Nu te supăra! Este o joacă plină de voie bună. Fericirea e copilăreasca încântare ce se ascunde de tine. Se ascunde aproape, foarte uşor de găsit, chiar în umbra inimii tale.

Iubeşte fericirea şi îmbrăţişeaz-o cu drag! Sărută fericirea! Sărut-o şi din partea mea şi spune-i c-o iubesc şi că n-am uitat-o! Roag-o să mă mai aştepte puţin, căci eu încă sunt ocupat cu micile mele iluzii. După ce voi încheia şi acest vis, am să mă întorc la ea. Şi vom fi iarăşi unul – eu şi fericirea. Doar fericirea...

Timpul, timpul [71] (versuri din 2024)

Timpul, timpul, nu poţi să-l deţii
Timpul, nu poţi să îl strângi
Curge, curge, înotăm prin el
(Timpul, timpul) curge prin fiecare
Timpul, timpul nu-i trecutul mort
Timpul nu-i nici viitorul nenăscut
(Timpul, timpul) curge prin fiecare
Timpul, timpul e mereu acum
Clipa, clipa e o sărbătoare
Prinde clipa ca pe fluture
Gustă clipa, ascultă tăcerea
Clipa vine, te umple de mister
Timpul curge în şuvoi frenetic
Timpul curge în şuvoi frenetic

O singură strălucire [72] (versuri din 2024)

Dualitatea e doar aparentă
În esenţă, suntem una cu totul
În inimă se revelează
Realitatea nonduală

Lumina şi întunericul
O singură strălucire
Totul se leagă foarte simplu

[71] https://youtu.be/tmfnKcpC1ZM (arabic, în stilul lui Sami Yusuf, compozitor-interpret de inspiraţie sufi şi multiculturală)

[72] https://youtu.be/rLHDd36GhmA (pop)

Un singur dans, mai mulţi dansatori

În respiraţie
În sunetul mării
În fiecare pas
Simţim legătura
Fără separare
Adevărata stare

Nici unul, nici doi, ci totul într-unul
Călătorim în lumina divină
Cântecul fără început al lumii
Unde fiecare se regăseşte

NB: Versurile au fost sugerate de ChatGPT, dar adaptate de Răzvan A. Petre

Nondualistul [73] (text din 2024)

Aţi văzut cine a câştigat Eurovizionul anul acesta? Un băiat-fată. Sau fată-băiat, în funcţie de dispoziţia sa de moment... Da. S-a declarat public non-binar. Pe mine, non-binarul ăsta m-a motivat să recunosc că şi eu sunt... non... Non-dualist.

Da! Non-dualist. E un cuvânt foarte vechi, dar nu prea se ştie ce înseamnă. Seamănă cu "non-duelist", care e clar ce înseamnă, doar că nu e un cuvânt...

Oricum, e vorba de pace, multă pace. Nondualistul e foarte paşnic, îngăduitor. Aşa m-am născut. Când eram copil mic, mă uitam în oglindă şi nu ştiam cine e ăla. Pe la doi ani, mi-am dat seama că ăla sunt eu, eu, eu, eu... Şi am ţinut-o aşa ani de zile, până într-o zi... când s-a spart oglinda.

Acuma ştiu adevărul, ştiu cine sunt. Uite, port oglinda în sacoşă. Ştiţi proverbul ăla românesc: "adevărul umblă cu oglinda spartă"...

Râdeţi, copii, râdeţi! Trăim într-o glumă cosmică divină a naibii de amuzantă. Buddha avea mult umor. Isus făcea mereu şotii magice. Iar de mine se râde mereu...

M-am dus la mare la plaja de budişti. Când, ce să vezi, toţi erau în fundul gol. Unul, mai amabil, mi-a explicat că am greşit prima literă. Era plaja de Nudişti, nu de Budişti. Buda era mai departe… una ecologică.

Până la urmă, am ajuns şi la budişti. Vorbea maestrul: "Fericirea vine din interior". Exact, asta simt şi eu… când fac pârţuri.

Voi nu ştiţi să aplaudaţi? Mulţumesc pentru aplauze, deşi sunt nişte aplauze dualiste. Adică folosiţi două palme. Dar ştiţi voi cum se aude când aplaudaţi cu o singură palmă? Pentru asta trebuie să practici zen. Stai cu

---

[73] https://youtu.be/Akh3u2OyB4E (stand-up comedy)

fundul pe călcâie în faţa unui perete gol, privindu-l timp de o oră. După ani de zile, vei reuşi să devii... nimeni.

Dar există şi o metodă foarte rapidă: calea mafiotului. Adică, vine un mafiot, te înşfacă de guler, îţi sleieşte capul de zid şi, gata, ai devenit nimeni instantaneu.

Da, ştiu, nici mie nu-mi place violenţa. Dar nondualismul e şi mai radical. El afirmă că tu deja eşti nimeni, deja nu exişti. Eul conştient e ca o mască pe care şi-o pune Unicul Absolut ca să inventeze poveşti despre realitate, comentarii, teorii, filosofii. Toate false. Doar Unicul Absolut există, în toate poziţiile.

Deci nimic din ce crezi tu despre realitate nu este adevărat. Gândurile tale personale sunt un delir... sub hipnoză divină. Viaţa e o comedie spontană şi fără niciun spectator. Gata, pa, vă sărut pe suflet!

Suntem vecini cu America [74] (versuri satirice din 2024)

În comuna Mihail
Zboară îngeri cu fitil
Agăţat de cască
Ca să ne păzească
De roiuri de drone
Neautohtone
Bombe-lighioane
Quasi-avioane

Suntem vecini cu America
Avem hotar cu America
Suntem vecini cu America
Vom sări gardu-n America

Când apar americanii
Aruncă la bar cu banii
Ei mestecă ciungă
Şi sunt largi la pungă
Suntem fraţi cu toţii
Mai ales cu piloţii
Ce ne protejează
Din cer ne veghează

Aşa cum intră ei la noi
Să trecem graniţa-napoi
Rapid şi fără viză
Să le facem o surpriză
Haide să ne-mbătăm
Că mâine emigrăm...
America venim!

---

[74] https://youtu.be/XmojD_i_zFg (satiră cu mariachi)

Dacă-i permis să fie [75]

(versuri de ***Cristina Gheorghe***, Răzvan Petre, 2024)

Dacă-i permis să fie,
Ştii oare Cui te-mpotriveşti
Când urli, judeci şi conteşti
Ce nu-ţi convine ţie?

Ego-ul, din obişnuinţă,
Separă şi te-ndeamnă
La izolare, te condamnă
Să-ţi provoci suferinţă.

Viaţa îşi are mersul ei,
Tot ce există-adică
E-o curgere unícă.
Dar tu vezi numai un crâmpei

Destinele se întreţes
Şi-al tău e-un fir din stofă
Vrei să te smulgi, dar n-o fă
Decât dacă vrei mai mult stres

Învaţă tandru să priveşti
Şi scapă de mândrie.
Dacă-i permis să fie,
Ştii oare Cui te-mpotriveşti?

Teatru [76]

(versuri de Radu D. Rosetti)

Aşa e, lumea e un teatru
Şi noi suntem actorii ei.
Da, dar în celelalte teatre
Când eşti pe scenă ştii ce vrei.

Pe câtă vreme, teatrul lumii
Îl joci cu rolul ne-nvăţat
Şi nu e nici măcar suflerul,
Să-ţi sufle când te-ai încurcat.

(versuri în completare de Răzvan A. Petre, 2024)

---

75 https://youtu.be/12iiyCaTfH4 (epic rock)

76 https://youtu.be/EW4PiA6njLo (indie pop)

Dar dacă viaţa este jocul
Pe scena fără spectatori,
Lipseşte miza. Care-i scopul
Să-ţi mai faci griji de viitor?

Sau dacă lumea e un teatru
Şi noi păpuşi trase de sfori,
Contează numai experienţa
De-a ne închipui actori.

NB: Filozoful stoic grec Epictet scria: «Nu uita că eşti un actor într-o dramă aleasă de cineva mai mare decât tine. Vei juca puţin dacă drama ce ţi-ai ales e scurtă; mai mult dacă ţi-ai ales o dramă lungă. Datoria ta este să joci frumos rolul primit, dar alegerea nu e a ta».

Shakespeare vehiculează aceeaşi idee în opera sa dramatică, după cum o ilustrează următorul citat: „Lumea-ntreagă e o scenă,/ Şi toţi oamenii-s actori,/ Răsar şi pier, cu rândul, fiecare.” ("Cum vă place")

Cum aşa, de ce? [77] *(versuri de Erich Kästner)*

De ce o tonă zece sute are?
De ce se-nvârte globul după soare?
De ce nu-i divizibil trei nicicând?
De ce nu-mi scrie fata niciun rând?

De ce, la frac, cravată neagră nu?
De ce nu poţi să-l vezi pe Domnul, tu?
De ce nu afli toate cum vor fi?
De ce spun domnii vârstnici porcării?

De ce n-ai voie să-ţi faci bani în teancuri?
De ce la-ngropăciune nu faci bancuri?
De ce nu te împuşti din orişice?
De ce la orice fleac întrebi „de ce”?

refrenul de Răzvan A. Petre, 2024

Aş vrea să ştiu, vă rog, de ce
Întreb mereu „de ce”. De ce?
Ştiu că repet, dar asta e.
Nu ştiu de ce nu ştiu. De ce?

---

[77] https://youtu.be/WxaPRX8yomw (a cappella jazz)

Rugăciunea unui nondualist (versuri din 2024)

Când dispare
sentimentul de „eu”,
ce rămâne
e doar El, Dumnezeu.
Tot ce există e Tatăl nostru.

Tatăl nostru
care eşti pretutindeni,
sfinte-s toate,
că Te-ascunzi în ele...

Trăim în numele Tău,
se face doar Voia Ta
atât în Ceruri,
cât şi pe Pământ.

Fericirea noastră
cea de toate zilele
nu lipseşte nicicând,
că-n tot ce se-ntâmplă
nu-i nimic greşit.

Iar când suferim
şi ne lovim de rău,
ştim că-i joaca Ta
şi visul Tău creator,
şi nu poate fi
altfel decât e deja.

Cine să Te înţeleagă,
dacă exişti doar Tu
ca fiinţe, lucruri,
idei, fenomene?!...

Am realizat două variante de melodii pe aceleaşi versuri [78]

[78] https://youtu.be/RABUtMfJbKM (coral clasic);
https://youtu.be/kIrP-mTViIo (Josh Groban)

Lista cărţilor publicate sub sigla SPIRITUS.RO

CĂRŢI

- Glasuri de dincolo de moarte – mesaje preluate telepatic de la Spirite (2015) Autor: Nina Petre
- Situaţia paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigaţie (2010) Autor: Nina Petre
- 50 de vieţi anterioare ale spiritului lui Horia – studiu parapsihologic (2022) Autor: Nina Petre
- 50 de vieţi anterioare ale spiritului Zinei – studiu parapsihologic (2024) Autor: Nina Petre
- Modelul unificator al psihicului uman normal şi paranormal (2008) Autor: Răzvan Petre
- Conştiinţa umană, între minte şi spirit. Sinteză de Ştiinţă Spirituală (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre
- Cele 9 Maha Vidya. Eseu despre Marile Puteri Cosmice (2011, revizie 2014) Autor: Răzvan Petre
- Globii luminoşi din fotografii. Explicaţii fizice şi paranormale (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre

CULEGERI DE TEXTE DIN SITE-UL www.spiritus.ro

- Vieţile anterioare ale spiritului. Volumul 1 (2014), Volumul 2 (2015), Volumul 3 (2016), Volumul 4 (2017), Volumul 5 (2018), Volumul 6 (2018), Volumul 7 (2019), Volumul 8 (2019), Volumul 9 (2020), Volumul 10 (2021) Autor: Nina Petre
- Sinteze. Opinii spirituale (2019-2021) şi articole ştiinţifice (2011-2022) – ediţie 2023 Autor: Nina Petre
- Spiritele în dialog cu noi. Spiritism, mediumnitate, comunicări de la Entităţile Superioare (2014) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Flori de cactus – opinii, sfaturi şi cercetări din experienţa de medium şi clarvăzător (2015) Autor: Nina Petre

- Viaţă, moarte şi dincolo de moarte. Scieri mai vechi şi mai noi (2019) Autor: Nina Petre
- MASS-MEDIUM. Nina Petre, două decenii în atenţia mass-media (2017) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Contribuţii la cultura generală (2017) Autor: Răzvan Petre
- Esoterismul în mileniul 3 (2014) Autor: Răzvan Petre
- Karma, valurile timpului. Lectura vieţilor trecute luminează viitorul (2014) Autor: Răzvan Petre
- Cristos, binele, adevărul. Spre o teologie mai aproape de real (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritualitatea în psihologie (2014) Autor: Răzvan Petre
- Filosofie spirituală (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritus.ro in English (2015) traduceri din limba română de Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2015-2016 (2017) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2017 (2018) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2018 (2019) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2019 (2020) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2020 (2021) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2021 (2022) Autor: Răzvan Petre
- Traduceri spirituale 2020-2021 (2022) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2022 (2023) Autor: Răzvan Petre
- Traduceri spirituale 2022 (2023) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2023 (2024) Autor: Răzvan Petre
- Traduceri spirituale 2023 (2024) Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2024 (2025) Autor: Răzvan Petre
- Traduceri spirituale 2024 (2025) Autor: Răzvan Petre